

CĂRȚI ROMANTICE

VIATA
,
DORITA

ROBYN
CARR

CĂRȚI ROMANTICE

VIATA
,
DORITA

ROBYN
CARR

CĂRȚI ROMANTICE

VIATA
,
DORITA

ROBYN
CARR

ROBYN CARR

Viata dorită
/

The Life She Wants

Robyn Carr

Copyright © 2016 Robyn Carr

Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere în întregime sau parțial în orice formă.

Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Viața dorită

Robyn Carr

Copyright © 2017 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Maria Popa

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

carr, robyn

Viața dorită / Robyn Carr;

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-2006-4

ISBN EPUB 978-606-073-273-0

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

ROBYN CARR

Viața dorită

Traducere din limba engleză
Mihaela Sofonea/Graal Soft

*Cartea este dedicată lui Therese Plummer, povestitoare
îndrăgită, actriță înzestrată și vocea inimii mele.*

prolog

Când adevărul ieși la iveală, se întrebă cum de îi scăpase atâta vreme.

Emma Shay Compton știa că mariajul ei cu Richard părea desprins din povești pentru mulți și, deși îl iubea, simțise mereu că lipsea ceva. Nu putea spune ce exact, căci era foarte vag. Richard era bun cu ea, generos, chiar dacă era un bărbat extrem de ocupat și la scurt timp după nunta lor se îndepărtase. Devenise distant. Își spunea că brokerii superbogați nu stăteau acasă cocoloșindu-și nevestele; lucrau 16 ore pe zi. Nu stăteau niciodată departe de telefon. Par să țină sub control o mulțime de lucruri. Și dacă o persoană, chiar și soția sa, dorea să fie inclusă în agenda lui, trebuia să facă planuri în avans. Astfel că, ori de câte ori simțea că era ceva în neregulă cu căsnicia ei, se învinovățea.

Când avocații lui Richard începuseră să se întâlnească cu el pentru a discuta probleme legate de SEC¹, de-abia observă. Când îl întrebase despre reportajele din presă care spuneau că firma lui era cercetată pentru fraudă cu acțiuni, el îi răspunsese calm:

– N-au alte știri astăzi.

Apoi îi ținuse o prelegere.

– Fii atentă la paginile financiare – se întâmplă în fiecare zi. În momentul de față sunt investigate câteva corporații din domeniul investițiilor și cel bancar. SEC trebuie să-și justifice existența cumva. Mă enervează pierderea asta de timp, dar nu va dura mult.

Nu-și făcuse griji, deși era atentă, așa cum îi sugerase. Bineînțeles că avea dreptate – au fost multe investigații, amenzi usturătoare, reorganizări, achiziții, companii închise. Lumea bancară și cea a investițiilor erau puricate la sânge.

Apoi îi spusese că trebuiau să se prezinte la tribunal, el și echipa sa juridică. Voia ca ea să-i fie alături și o întrebase dacă putea să-și facă timp pentru asta, iar ea râsese.

– Nu eu am programul încărcat, Richard.

El zâmbise, cu zâmbetul lui perfect, încrezător și calm. O atinsese pe obraz.

– Nu va trebui să faci și să spui nimic.

În dimineața în care urmau să apară la tribunal, el observase costumul pe care i-l așezase pe scaun și spusese:

– Perfect.

Apoi Richard intrase în baia lui. Stătea la masa de toaletă, întinzându-și crema pe picioare. Auzea apa curgând în chiuvetă. Apoi auzise:

– Fir-ar al dracului!

Se tăiase bărbierindu-se și înjură – nu era neobișnuit pentru el. Dar ea își văzu ochii în oglindă. Deodată știu. Trăise în minciună și tot ce se spunea despre el era adevărat.

Soțul ei era un mincinos, un hoț rece și calculat. Și nu se mai putea preface.

Securities and Exchange Commison – Comisia pentru Bursă și Valori Mobiliare (n.red.)

capitolul 1

Lucrurile mici sunt cele care te doboară. Emma Shay se gândise mult la asta în ultima vreme. Se ținuse tare în timp ce i se luase totul, în vreme ce fusese practic întemnițată la un mic motel în apropiere de coasta din Jersey, în timp ce soțul ei era îngropat, iar media țesea o poveste sordidă despre înșelăciune și hoție, în care se sugera că ea știuse ce se întâmpla, dacă nu cumva fusese complice în infracțiunile lui. Se ținuse tare. Dar când i se rupsesse tocul celor mai buni pantofi cu baretă pe care îi avea, pe treptele tribunalului, izbucnise în lacrimi. Fotografia apăruse peste tot, chiar și în revista People. Când fusese rugată să nu mai vină la cursul de yoga, crezuse că va muri de rușine și plânsese până adormise. Nimeni nu îi explicase vreodată cum stau lucrurile cu picătura care umple paharul.

Tot ce avea în apartamentul din Manhattan, inclusiv casa de vacanță, fusese scos la licitație. Își împachetase câteva lucruri practice pe care să le ia cu ea și donase o parte din hainele de zi cu zi adăposturilor pentru femei. Desigur, tot ce era valoros – tablourile, cristalurile, porțelanurile, argintul și bijuteriile fuseseră confiscate rapid, chiar și lucrurile care putea dovedi că nu aveau nici o legătură cu afacerea lui Richard, inclusiv cadourile de nuntă de la prieteni. Îi luaseră hainele de firmă. Rochia ei de nuntă de la Vera Wang dispăruse. I se permisesese să păstreze vreo două așternuturi bune, niște pahare, câteva suporturi pentru farfurii, șervete și așa mai departe. Avea o cutie de fotografii, cele mai multe dinainte de Richard. Le înghesuise pe toate în Prius. Jaguarul se evaporase, desigur.

I se oferise o înțelegere financiară, dat fiind că nu se putea stabili că fusese implicată în schema Ponzi a lui Richard; nu o puteau dovedi, căci era nevinovată. Nu depusese mărturie împotriva lui – nu din loialitate sau pentru că era dreptul ei legal, ci mai degrabă pentru că nu avea nimic de spus, nimic pe baza căruia să poată încheia vreo înțelegere. Nu fusese la tribunal în fiecare zi pentru a-l susține pe Richard, ci pentru că era cea mai bună cale de a afla despre infracțiunile de care era acuzat. Când se căsătorise, avusese economii de 9 000 de dolari; o lăsase văduvă, cu aceeași sumă într-un cont de economii. Avea să fie fondul ei de urgență. Porni într-o călătorie prin toată țara, lăsând New Yorkul în

urmă și îndreptându-se spre districtul Sonoma, unde crescuse.

Se gândise bine la toate. Cugetase la asta luni de zile, înainte de moartea lui Richard. Ar fi putut păstra toți banii primiți, retrăgându-se în Caraibe. Sau poate în Europa. Îi plăcuse Elveția. Își putea schimba numele, vopsi părul, minți în legătură cu trecutul... Dar în cele din urmă oamenii aveau să o descopere, și apoi ce urma? Să fugă iar?

În schimb, renunțase la oferta financiară, renunțase la tot ce ar fi putut păstra. Nu voia bunurile ilicite ale lui Richard. Chiar dacă nu escrocise pe nimeni, nu putea, cu conștiința curată, să se atingă de nimic.

Cunoștea oameni în zona Santa Rosa și cu câțiva dintre ei ținuse legătura. Regiunea îi era familiară. Nu mai avea familie – mama ei vitregă, Rosemary, se mutase în Palm Springs cu cel de-al treilea soț al ei. Din câte știa, sora ei vitregă, Anna, și sora pe jumătate, Lauren, locuiau încă în casa în care crescuseră toate. Toate se făcuseră că nu o cunoșteau pe Emma când Richard fusese acuzat. De fapt, ultima dată când vorbise cu mama ei vitregă fusese înainte de moartea lui Richard, când totul se prăbușea în jur. Emma se ascundea efectiv de victimele furioase ale fraudei lui Richard – victime care credeau că Emma plecase cu o parte din banii lor. Rosemary spusese:

– Ei bine, de data asta lăcomia ți-a venit de hac.

– Nu am făcut nimic, îi reamintise Emma.

Apoi Rosemary spusese ce gândea toată lumea:

– Așa spui tu.

Ei bine, Rosemary avusese întotdeauna o părere cât se poate de proastă despre ea. Dar Emma spera că nu va fi la fel în cazul oamenilor pe care îi cunoștea în Sonoma. Crescuse acolo, mersese la școala catolică și la liceul de stat, tot acolo. Și credea că era extrem de improbabil ca vreunul din clienții, acum victimele, companiei de investiții a lui Richard, cu sediul în New York, să provină din districtul Sonoma.

Prietenul ei cel mai apropiat, posibil singurul ei prieten în acel moment, Lyle Dressler, îi găsi un mic bungalow mobilat în Sebastopol. Lyle și partenerul său locuiau în oraș, așa că avea un oarecare sprijin moral acolo.

Emma avea 34 de ani și se măritase cu Richard Compton cu nouă ani în urmă. Era un bărbat elegant, chipeș și plin de succes, în vârstă de 45 de ani, când se căsătoriseră. La 25 de ani fusese absolut fascinată de el. Chiar dacă avea cu 20 de ani mai mult decât ea, la 45 de ani nu era bătrân deloc. Era în formă, arătos, inteligent, bogat și puternic. De fapt, era considerat a fi unul dintre cei mai doriți celibatari din New York City.

Rosemary și surorile Emmei îl plăcuseră cu siguranță atunci. Erau dornice să vină la New York pentru a lua parte la orice eveniment social la care le invita, fără tragere de inimă, Richard. Dar nu o susținuseră pe Emma absolut deloc când toate se duseseră de răpă.

Anii de căsnicie de dinainte de investigație și condamnare nu fuseseră lapte și miere, dar nici răi. Nemulțumirile ei păreau a fi standard printre oamenii pe care îi cunoștea – era ocupat, prins și nu petreceau prea mult timp împreună nici când călătoreau. Primii prieteni pe care și-i făcuse la muncă în New York se îndepărtaseră treptat după ce se căsătorise cu multimilionarul. Nu își găsisese niciodată locul cu adevărat printre elite, așa că se simțise oarecum singură. Părea că este mereu în preajma oamenilor, făcându-și treaba la comitet, mergând la sală, decorând, primind musafiri, simțind că trebuia să îi fie indispensabilă lui Richard. Cu toate acestea, el era tot ce avea, de fapt. Fusese o zi întunecată și îngrozitoare când își dăduse seama că îi era complet străin.

Investigația începuse înainte de cea de-a cincea aniversare. La a șaptea, fusese dată sentința și se pusese poprire asupra bunurilor. Își petrecuse cea de-a opta aniversare la tribunal. Avocații lui Richard reușiseră să amâne procesul de multe ori, dar în cele din urmă acesta începuse – un circ de proces –, iar ea părăsise să fie soția bună și încrezătoare, care ține capul sus. Mama și sora lui Richard nu veniseră la proces și refuzau să dea interviuri. Întotdeauna presupusese că nu o credeau îndeajuns de bună pentru el, dar după proces își schimbase părerea. Probabil că știau totul despre el. Era întunecat și gol pe dinăuntru.

Nu vorbise niciodată cu ea despre toate acestea, cel puțin nu până la sfârșitul urât și amar. Când îl întrebase despre investigație, el nu spusese decât că erau porniți să-l înfunde, că afacerea era dură, dar că el era și mai dur și că nu vor dovedi niciodată nimic. La sfârșit fuseseră câteva discursuri scurte, neplăcute și revelatoare. „Cum ai putut?” „Cum să nu pot?” „Cum ai putea justifica lăcomia?” „Lăcomia mea? Dar cu a lor cum rămâne? Ei trebuie să o justifice? Voiau să fac orice ca să le aduc bani! Voiau să fac aur din nimic, chiar dacă a

trebuit să mint, să înșel și să fur! Nici unul nu a dorit decât să-și primească cecul înainte să se ducă totul de râpă!“

FBI-ul dovedise totul cu ușurință. Angajații căzuseră la înțelegere și depuseseră mărturie împotriva lui. Camioane de documente dovedeau fraudele cu acțiuni, furturile, infracțiunile din corespondență, prin transfer, spălarea de bani... Lista era lungă. Când se apropiase sfârșitul, după ce încercase să fugă și fusese prins fără menajamente de șerifii americani, după ce conturile lui offshore fuseseră localizate și identificate, după ce se văzuse față în față cu o sentință îndelungată la închisoare, fără nici o avere ascunsă, Richard se împușcase.

Bineînțeles că nimeni nu credea că Emma nu avea habar. Se părea că oamenii considerau că el se întorcea de la birou și își descărca sufletul la un pahar. Nu o făcuse.

Richard pe care îl știa ea era clar un escroc, un cameleon. Putea fi atât de fermecător, atât de devotat. Dar mereu avea un plan și mereu voia mai mult. „De ce să nu mă căsătoresc cu tine? Erai o investiție remarcabilă. Perfectă pentru rolul acela! Este un fapt bine-cunoscut – oamenii au o încredere mai mare în bărbații căsătoriți decât în cei necăsătoriți.“ Era un narcisist, un manipulator, un mincinos și un hoț. Era atât de bun la asta, încât aproape că te simțeai onorat că te manipula și te mințea. Arăta ca Richard Gere, era genial ca Steve Jobs și lipsit de scrupule ca Bernie Madoff. Slavă Cerului nu avusese un succes atât de mare ca Bernie. Richard nu reușise să fure decât cam o sută de milioane.

Ce știa ea? Știa că era reținut; nu vorbea despre muncă, ceea ce credea că era un comportament normal pentru un bărbat puternic. Avea abilități de comunicare uimitoare în societate și în afaceri, dar după ce încetase să o mai curteze, nu îi mai povestise despre familia lui, despre tinerețe, colegiu și primii ani pe Wall Street. Știa că nu are mulți prieteni vechi, doar o mulțime de contacte de afaceri. Nu întâlnise niciodată prieteni din anii de colegiu sau colegi de la începutul carierei lui. Însă avea obiceiul să o întrebe cum își petrecuse ziua. O întreba ce program și ce proiecte avea, ce făcuse, cu cine vorbise, ce se întâmpla în lumea ei. Când era acasă, adică – deseori lucra până târziu sau călătorea. Ceea ce îl distingea pe Richard de alți escroci mediocri era că știa să asculte. Oamenii, inclusiv ea, credeau că au aflat ceva despre el, când, de fapt, nu spusese o vorbă despre el însuși. Dar îi asculta. Cu religiozitate. Se topeau după atenția lui.

O căsnicie de nouă ani, dintre care câțiva ani fuseseră bizar de normali și cinci

ani de coșmar. Acum se întreba când avea să se încheie coșmarul.

Emma merse direct la florăria lui Lyle, „Hello, Gorgeous“, denumită după Barbra Streisand, desigur. Lyle fusese minunat cu ea pe tot parcursul acestui chin. Nu reușise să ajungă în New York la ea prea des. Nu doar că distanța era mare și drumul costisitor, dar mereu existase mica problemă că partenerul său, Ethan, nu o prea plăcuse niciodată pe Emma, deși nu o cunoștea cu adevărat. Cu toate acestea, Lyle venise de vreo două ori și o sunase aproape zilnic în perioadele grele. Înțelegea cum stăteau lucrurile cu Ethan. Dar Lyle și Emma fuseseră prieteni cu multă vreme înainte ca Ethan să intre în viața lui. Din motive necunoscute, Ethan nu se apropiase niciodată de ea. Emma bănuia că era vorba de străvechea gelozie, ca și când ea ar fi putut învia latura heterosexuală a lui Lyle sau ceva de genul acesta. Astfel că Emma și Ethan fuseseră întotdeauna reci unul cu celălalt.

Dar de la dezastrul lui Richard, atitudinea lui Ethan devenise din rece, glacială.

Dar – și era un dar important – dacă Ethan continua să nu o placă și să o dezaprobe pe Emma prea mult, avea să-l piardă pe Lyle și, chiar dacă era rău de gură, nu era prost.

Emma rămase în fața magazinului și trase aer adânc în piept înainte de a intra pe ușă. Și, desigur, cine să fi fost în spatele tejghelei, dacă nu Ethan.

– Ei bine, Emma, văd că ai reușit, spuse el, ca și cum ar fi făcut un efort să fie amabil.

– Da, mulțumesc, răspunse ea precaută.

– Greu drumul? o surprinse Ethan întrebând-o.

– Din toate punctele de vedere, răspunse ea.

– Ei bine, ai ajuns, spuse Lyle, venind din spate și dând fuga să o îmbrățișeze. Vrei o ceașcă de cafea sau ceva înainte să mergem acasă la Penny?

Ea clătină din cap.

– Am parcat în apropiere, în singurul loc disponibil. Aș vrea să o iau din loc – am multe de făcut.

– Sigur, spuse el. Se întoarse spre Ethan. O să-i dau lui Em o mână de ajutor și trec un pic pe la Penny. Probabil că voi mânca ceva cu ele. Nu voi întârzia.

Ethan ridică bărbia și pufni, dar răspunsul lui fu perfect adecvat.

– Cred că voi merge pe la Nora și Ed. Pare o seară potrivită pentru a face puțin pe unchiul.

– Excelent. Spune-le că-i iubesc. Apoi, luând-o de cot, Lyle o conduse afară din magazin. Am parcat chiar aici. Te duc până la mașina ta, spuse el.

– O, te rog, nu, spuse ea râzând. Mă doare fundul atât de rău că mi-e groază să intru în mașină. Voi merge pe jos – e doar un cvartal. Și am o ladă cu niște băuturi reci pentru noi. Ascultă, nu vreau să... Înclină din cap spre magazin. Nu vreau să provoc vreo problemă. Dacă mă conduci până acolo și mă prezinți prietenei tale, mă descurc apoi.

– Nici o grijă, Emma. I-am explicat lui Ethan cu zile în urmă că îți voi da o mână de ajutor când ajungi aici. Râse înfundat. A fost foarte matur în privința asta. Oricum e timpul să îi faci o vizită surorii lui. Locuiesc la un kilometru și jumătate și nu-i vizitează atât de des cât ar trebui. Cred că îi vizitez eu mai mult decât el – avem o nepoată superbă. Poate trece pe la ele ca să se plângă de mine și încăpățânarea mea. În plus, vreau să mă asigur că ești bine.

Îi zâmbi recunoscătoare.

– S-ar putea să nu mai fiu niciodată bine, spuse ea. Tot ce vreau acum e puțină liniște și anonimat.

– Ai vești de la Rosemary? întrebă el.

– I-am făcut favorul de a-i trimite un e-mail în care i-am spus că mă mut într-un mic bungalow din Sebastopol și că mă poate contacta prin intermediul tău. Nu am destulă încredere în ea încât să-i dau numărul de mobil – pun pariu că l-ar vinde presei. Înțeleg că nu te-a căutat?

El clătină din cap, ceea ce nu o surprinse deloc. Rosemary păstrase legătura când credea că Richard era bogat și puternic; după ce căzuse în dizgrație, se comporta de parcă nu îl cunoștea.

– Nu ne-am împăcat. Nu pot spune că m-a susținut.

– Surorile tale ar trebui să te ajute acum, spuse el.

Nu făcuseră niciodată nimic pentru a o ajuta.

– Nu am fost niciodată genul acela de familie, spuse ea.

Într-adevăr, nu erau deloc o familie.

– Înțeleg, zise Lyle.

Emma știa că Lyle nu se înțeleșese niciodată cu tatăl lui, dar măcar mama îl adora. Îl strânse de biceps.

– Ei bine, mi-ai salvat viața în cazul ăsta. Aș fi pierdută fără locul acesta pe care mi l-ai găsit.

– El m-a găsit pe mine. Penny e în vârstă, dar să nu folosești cuvântul ăsta în prezența ei. E sprintenă, cum s-ar zice. Are aproape 80 de ani și încă merge aproape cinci kilometri pe zi, lucrează în grădină și uneori joacă tenis. Dar problema e că atunci când trăiești o veșnicie, banii se termină până la urmă.

– Și știe totul? întrebă Emma.

El încuviință din cap.

– După cum ai dorit. A spus: „Cu toții am avut de-a face cu cine nu trebuie la un moment dat, biata fată“. Acest mic bungalow este un fel de casă de oaspeți, o căsuță, deși nici locuința principală, unde stă ea, nu este cu mult mai mare. Pregătește-te, totul este foarte mic. Nu are nevoie de menajeră. Nu trebuie să ai grijă de nimic. Dar o chirie mică vă va ajuta probabil pe amândouă. Clătină din cap. Nu știu dacă ai mai stat într-un loc atât de modest, Em. E vechi, prăfuit, mic și jalnic.

– Habar n-ai cât de nerăbdătoare sunt.

Casa de oaspeți era, de fapt, un garaj separat, renovat, cu un perete și o fereastră

mare unde se aflaseră ușile cândva. Geamul dădea spre o stradă plăcută, mărginită de copaci. Era un bungalow mic, cu două camere, cu o mică baie și o chicinetă. Între casa de oaspeți și locuința cu două dormitoare a lui Penelope Pennington era o curte interioară.

– Și, desigur, poți folosi oricând dorești curtea interioară, o asigurase Penny. Iar dacă trebuie să gătești vreodată serios, nu ezita să vii în bucătăria mea.

Era o înțelegere atrăgătoare. Penny eliminase alea de acces cu ani în urmă, iar acum avea un adăpost pentru mașini și un șopron. În fața ambelor căsuțe și de fiecare parte a aleii și a adăpostului pentru mașină erau două mici petice cu iarbă, arbuști, copaci și flori. Din curtea interioară se putea ajunge spre micul sălaș al Emmei, pe dreapta, sau al lui Penny, pe stânga. Proprietatea era înconjurată de un gard alb, înalt, cu poartă.

În mai puțin de jumătate de oră descărcară mașina mică a Emmei. Nu era prea multă mobilă în bungalow – un pat și un birou, o măsuță și două scaune, două veioze, o canapea mică și două fotolii. Avea lenjeria și vasele ei. Casa de oaspeți i se păru demodată și intimă. Trebuia să-și despacheteze cutiile și valizele, dar nu-i păsa. Lyle merse la o piață din apropiere să cumpere cina, aducându-le lui Penny și Emmei o salată grecească imensă, niște humus, lipie și o sticlă de vin. Luară cina la Penny, așezați în jurul micii ei mese din sufragerie, iar Emma o îndrăgi imediat.

Apoi, în cele din urmă, rămase doar cu Lyle, în livingul ei intim, cu un ultim pahar de vin. Stătea pe un vechi fotoliu prăfuit, tapițat cu un model floral, cu picioarele ridicate pe un otoman care nu se prea potrivea. Lyle se relaxa pe canapea, cu picioarele pe măsuța de cafea.

– Locul ăsta are mare nevoie de o îmbroșare, spuse el.

– Îmi place la nebunie, răspunse ea. Cred că pe fotoliul acesta voi citi.

– Cum poți să citești cu florile din modelul acela țipător?

Ea râse.

– Te-ai gândit la ce fel de slujbă îți vei lua? întrebă el.

– Ei bine, răspunse ea, sorbind gânditoare. Mă gândeam să mă fac life coach. Ce

crezi?

– Cu siguranță ai o vastă experiență când vine vorba despre ce să nu faci, replică el.

– Pot spune sincer că nu m-am simțit atât de relaxată de ani de zile, zise ea.

Lyle rămase tăcut un moment.

– Emmie, nu știu cum va fi pentru tine aici. Este un oraș liniștit, dar nu e lipsit de bârfe și meschinării. Știi ce vreau să spun?

– Am crescut aici, îți amintești? îi răspunse ea. Indiferent unde merg, mă va urma. Dar nu am fost niciodată condamnată pentru nici o infracțiune. Și, crede-mă, au cercetat cu vârf și îndesat.

– Vreau doar să fii pregătită. În caz că se întâmplă.

– În caz că oamenii vor fi răi cu mine sau vor râde pe la spatele meu când trec pe lângă ei? De asta am venit aici în loc să încerc să găsesc un alt oraș în care aș putea fi o străină cu o nouă identitate – toată lumea își dă seama până la urmă. Minciuna are picioare scurte – Richard mi-a dovedit asta. Haide să trecem peste. Am fost căsătorită cu răposatul Richard Compton, broker și hoț notoriu. Nu mai pot schimba acest lucru. Și nu a trebuit să mă gândesc prea mult – pur și simplu, nu mă simt în stare să fac față stresului de a încerca să păstrez secretul asupra acestui fapt. Mi-aș putea schimba numele, culoarea părului, ba chiar aș putea face o operație estetică la nas dacă aș avea bani, dar, în cele din urmă, toată lumea va ști că sunt eu. Nu are rost, Lyle, caută-mă pe Google și te vei convinge.

– Să caut Emma Shay?

– Și Emma Shay Compton, Emma Compton, Emma Catherine Shay.

– Dumnezeu, mormăi el. Sper să dispară interesul curând.

– Totul este pus pe hârtie. Și oricine este curios e bine-venit să citească despre ce s-a întâmplat. Există chiar și vreo două cărți, deși nu sunt tocmai exacte.

– Cum a făcut-o, Em?

Știa exact la ce se referea. Sinuciderea lui Richard. Trase aer în piept. Era surprinsă că nu căutase informații despre asta – erau împrăștiate, precum creierul lui Richard, în toate ziarele, pe toate site-urile de știri de pe internet.

– După ce a încercat să fugă cu avionul privat al unui coleg, cu un pașaport fals, a fost trimis din nou la închisoare și ținut fără posibilitatea de eliberare pe cautiune. Avocații au reușit să negocieze arestul la domiciliu, cu condiția să poarte o brățară la gleznă. După ce a fost declarat din nou vinovat, a încercat să negocieze verdictul dezvăluindu-le datele conturilor pe care le avea offshore, în speranța de a-și reduce pedeapsa. Dar, oricum, mergea la închisoare pentru o vreme îndelungată. A deschis seiful secret din spatele bibliotecii din biroul de acasă, a scos pistolul încărcat și s-a împușcat. În tâmplă.

Lyle clătină din cap.

– Nu voia să meargă la închisoare...

– Sunt sigură că era mai mult de-atât, spuse ea. O, fără îndoială închisoarea urma să fie oribilă, dar nu de asta a făcut-o. Nu mai avea bunuri materiale. Nu mai avea conturi offshore sau în Elveția. Se terminase cu adevărat. Urma să meargă la închisoare pentru cincizeci de ani și, chiar dacă ar fi fost eliberat condiționat mai devreme sau ar fi putut evada, nu mai exista nimic care să-i permită să se retragă în liniște în Aruba sau pe o altă insulă îndepărtată. Cu banii strânși. Oftă. Era cel mai important lucru pentru el. Avea.

– Sunt surprins că poliția nu a știut despre seif sau despre armă, spuse el. N-ai spus că au percheziționat apartamentul?

Ea ridică din umeri.

– Nu știu dacă l-au văzut vreodată – nu îl căutau. I-au confiscat computerele și multe dosare de acasă și de la birou, toate electronicele, dar nu aveau mandat de percheziție pentru arme sau droguri. N-am știut despre armă.

– A făcut ceva pentru a încerca să te protejeze? o întrebă el.

Ea clătină din cap.

– Și după ce a fost înmormântat?

– A mai durat vreo două săptămâni până să dispară totul și până să se încheie cu actele pentru licitație și să se finalizeze vânzarea apartamentului. I-am închis ușa de la birou și am dormit pe un pat pliant din bucătărie. Era cel mai sigur loc pentru mine. Apartamentul era supravegheat de polițiști și stătea cineva de pază la ușă. Se strâmbă. A fost îngrozitor.

– O s-o mai spun o singură dată, Emmie, apoi mergem mai departe. Îmi pare foarte, foarte rău.

– Mulțumesc, zise ea încet. Ascultă, mergi acasă. Și spune-i lui Ethan că apreciez cât de decent a fost și asigură-l că nu vă voi bate la cap. Am descoperit că mă descurc foarte bine singură. Este foarte plăcut să mă aflu în preajma ta, dar nu trebuie să-ți faci griji din cauza faptului că această prietenă dezorientată va fi genul care va pretinde mereu căte ceva făcându-te să te simți invadat. Nu mă voi transforma în a treia roată.

– Avem niște prieteni foarte drăguți, mulți dintre ei gay și sunt destui oameni care nu sunt într-o relație în grupul nostru. Nu-ți face griji. Sună-ne oricând ai chef.

– Ești minunat. Întotdeauna mi-ai fost un prieten mai bun decât ți-am fost eu, spuse ea.

– Nu este adevărat. Au existat gesturi amabile din când în când...

– Ssst, îl avertiză ea.

Înainte să înceapă problemele, avusese un buget pentru gospodărie care era ridicol de mare și făcuse economii, strângând niște bani frumoși. Erau ai ei și și folosisse o parte pentru a înființa Hello, Gorgeous. Și mai bine era că nu știa nimeni. Lyle fusese intervievat cu privire la relația lor, poate chiar investigat, dar nu fusese niciodată suspect. De fapt, nu vorbeau despre asta. Era destul de sigură că Ethan nici măcar nu știa detaliile.

– Ajunge să spun că sunt bucuros că ești aici, zise el. Mi-a fost dor de tine. Iar acum sunt câteva lucruri pe care ar trebui să ți le spun. Oamenii au întrebat de tine, ceea ce este, firește, normal. Dar câțiva prieteni vechi m-au întrebat de câteva ori recent. Au întrebat ce vei face acum. Riley a venit la magazin și-a întrebat dacă ești bine. Știe că am ținut mereu legătura, la fel cum și tu știi că vorbesc cu ea, dar în ceea ce vă privește pe voi două mi-am propus să nu port

niciodată vorba de la una la alta. Voia să știe dacă ai nevoie de ceva.

– Are muștrări de conștiință, spuse ea.

– Ușurel, Emma. S-ar putea să fie unul dintre puținii oameni care pot înțelege cu adevărat prin ce ai trecut. Știi că nu o compătimești, dar a trebuit să-și refacă viața după ce ai plecat. Și a sunat Jock. A divorțat și locuiește în Santa Rosa. Voia să știe dacă există șanse să te întorci aici după ce se vor termina toate. Mi-a spus să-ți zic că dacă ai nevoie de ceva...

– Serios? întrebă ea.

– Foarte serios. Nu sunt cel mai mare fan al lui, dar s-a oferit într-adevăr să te sprijine.

Ea nu spuse nimic. Bineînțeles că știa că erau amândoi aici, Riley și Jock. Pe când erau toți foarte tineri, prietena ei cea mai bună și iubitul ei. După ce plecase de-aici, cu atâta vreme în urmă, se întorsese, pentru câteva vizite scurte și nu vorbise cu ei, dar știuse întotdeauna că erau prin preajmă. Când se hotărâse să se întoarcă aici pentru totdeauna știa că era posibil să dea peste ei în cele din urmă.

– S-ar putea să fie vremea să lași în urmă povestea aceea veche, Emma, spuse Lyle.

– Am lăsat-o, răspunse ea. Am lăsat în urmă o mulțime de lucruri. Și nu voi face nici un pas înapoi.

capitolul 2

Când Emma Catherine Shay avea nouă ani și era în clasa a IV-a, la școala primară din Santa Rosa, veniseră doi copii noi. Riley și Adam Kerrigan. Riley era în clasă cu Emma, iar învățătoarea o rugase să o ajute pe Riley să se acomodeze cu noul loc.

Emma, cunoscută drept un copil prietenos, care dorea să facă pe plac, fusese iritată. În primul rând, avea deja două prietene bune – Susanna și Paula –, iar faptul că Riley era mereu în preajmă îi încurca programul. În al doilea rând, se părea că Riley nu putea vorbi. O urma sau se așeza la masă la prânz, timidă și tăcând mîlc. Când vorbea, de-abia o auzai. În al treilea rând – iar Emma știa că nu era frumos –, fata era o păpușă de cârpe. Purta haine vechi, care nici măcar nu-i veneau.

Fratele mai mare al lui Riley, Adam, atât de sumbru și de tăcut, o aștepta după școală să meargă împreună acasă, așa că Emma era scutită măcar de sarcina aceasta. Și totuși, atunci când petrecea timp cu Riley, era monoton. Dar, ca sora Judith să fie mîndră de ea, Emma făcea tot ce putea cu micuța ființă stranie, cu o personalitate nefericită. La finalul celei de-a doua zile, Riley o surprinsese pe Emma când rostise încet:

– Acum știu unde să merg și ce să fac. Poți să mergi cu prietenele tale.

Emma se simțise aiurea.

– Vom sta toate împreună, spusese ea, urîndu-și excesul de conștiință.

Apoi, în următoarele câteva zile, Emma aflate că Riley, Adam și mama lor veniseră în Santa Rosa să locuiască cu bunicii în căsuța acestora deoarece tatăl lui Riley se îmbolnăvisese foarte rău și murise. Așa că, acum Riley nu era doar timidă și săracă, ci și în doliu. Emma nu mai putea scăpa de ea.

Dar nu putea nega că o înțelegea pe deplin – și ea își pierduse mama, deși fusese prea mică pentru a ține minte. Tatăl ei se căsătorise când Emma de-abia începuse

să meargă, probabil în mare măsură pentru a avea pe cineva care să-l ajute cu copilul. Se însurase cu Rosemary, o văduvă eficientă și muncitoare, cu o fiică de trei ani, Anna. Trei ani mai târziu avuseseră un copil împreună, o altă fată. Micuța Lauren. Singura mamă pe care o cunoscuse era mama ei vitregă și, dintre cei trei copii, Rosemary o plăcuse cel mai puțin pe Emma. La zece ani, Emma înțelesese că fusese o căsătorie de conveniență.

Emma plănuia cum să scape de Riley când câteva lucruri se schimbă, după ce aceasta din urmă se mai obișnuise cu noul loc. În primul rând, era extrem de amuzantă și, după ce începeau să râdă, de-abia se mai puteau opri. Când nu se simțea singură și nu era speriată, vocea lui Riley era puternică și încrezătoare. Era foarte bună la școală și ajunsese în scurt timp să fie prima din clasă. O putea ajuta pe Emma și nu invers. Iar mama lui Riley, June, se dovedea a fi cea mai minunată, mai iubitoare, mai amuzantă și mai optimistă femeie din întreaga lume, primind-o pe Emma cu brațele deschise și făcând-o să se simtă adorată. Bunicii lui Riley se purtau ca și când ar fi fost ziua lor norocoasă când familia Kerrigan se mutase cu ei, deși trebuiau să se înghesuie în casuță.

Casa era plină și banii puțini, dar la ei se râdea mai mult decât se întâmplase vreodată la Emma acasă. Riley și Adam purtau haine primite de la alții, bunicii erau în vârstă, iar June Kerrigan făcea curățenie în case și lucra ca ospătăriță pentru a o scoate la capăt, dar Emma era întotdeauna bine-venită și o făceau să se simtă ca un membru al familiei.

Acasă, viața Emmei nu era nici pe departe la fel de fericită. Rosemary nu era abuzivă în vreun fel vizibil, dar era complet rece când venea vorba despre Emma.

Rosemary se plângea de cât de mult trebuia să muncească la Departamentul pentru Vehicule Motorizate, cât de stresată era, ce dezordonat și leneș era tatăl Emmei, se plângea de greutate, de prietenele ei și de diverse alte probleme. În afară de Anna și de Lauren, nu păreau a fi prea multe lucruri care să o bucure. Deși întotdeauna spusese că Emma și Lauren erau fiicele ei, nu încăpea îndoială că o prefera pe Anna. În scurt timp, Emma era mai fericită acasă la Riley decât în propriul cămin. Și, deloc surprinzător, pe Rosemary nu o deranja prea mult că lipsea de acasă.

„Voiam să ne fim domnișoare de onoare una alteia. Voiam să avem copii în același timp, ca să fie și ei cei mai buni prieteni.“

Din ziua în care sora Judith le forțase să stea împreună și până la absolvirea liceului, Emma și Riley fuseseră de nedespărțit. Bunicul lui Riley le numea gemene siameze. Rămăseseră împreună la bine și la greu: moartea bruscă a tatălui Emmei, pe când aceasta avea 16 ani, cea de-a treia căsătorie a lui Rosemary, cu Vince Kingston, și toate celelalte probleme specifice adolescenței. Prietenia lor era bătută în cuie și rareori se certau. Până când apăruse un băiat. Un anumit Jock Curry. Da, așa îl chema. Purta numele unui bunic.

Amândouă se îndrăgostiseră de el în liceu. Credeau că era deștept, sexy, athletic, amuzant. Toate fetele îl doreau și se pare că și el le voia pe toate, dar, după ce pusese ochii pe Emma în ultimul an de liceu, se opri. Spunea că se încheiase cu umblatul din floare în floare. Bineînțeles, nu avea decât 17 ani în acel moment. Încercase să o convingă pe Emma să meargă la același colegiu comunitar pe care îl alesese el sau cel puțin să rămână aproape de casă, dar ea avea o bursă și mergea la Universitatea Seattle Pacific, cunoscută pentru programul de design interior. Dintre cele două fete, ea avea cele mai mici șanse de a obține o bursă, dar chiar dacă Riley primea bursă, familia ei nu-și putea permite nicicum să o întrețină dacă ar fi plecat de-acasă sau ar fi frecventat o universitate din afara statului. Emma se putea descurca lucrând cu jumătate de normă, făcând împrumuturi, iar Rosemary reușea să-i trimită câțiva bănuți – câte 50 de dolari din când în când. Și avea visuri mărețe; avea să creeze designul interior al unor hoteluri de cinci stele și al unor conace de lux!

Riley se înscrișese la același colegiu comunitar ca Jock, locuia acasă și începuse să se ocupe de curățenia în case, așa cum făcuse mama ei întotdeauna.

Jock nu avea planuri anume în afară de a obține o educație minimă, de a lucra cu jumătate de normă, de a juca baseball și de a se distra.

Emma nu bănuise că se întâmpla ceva în absența ei, până înaintea vacanței de Crăciun. Riley se purta ciudat. Jock și Riley petreceau mult timp împreună, dar nu era de așteptat? Iubitul ei și cea mai bună prietenă mergeau la școală împreună și chestii de genul acesta. Avea încredere în ei, la urma urmelor. Apoi avusese senzația deranjantă că nu era în regulă, că o trădau. Riley se purta diferit cu ea; Jock era mult prea în largul său – jovial, încrezător și relaxat. Trecuse de la reproșul că nu-și făcea mai mult timp să vorbească cu el la telefon la a nu mai observa cât timp se scursese de când nu mai purtaseră una dintre acele conversații îndelungate, în șoaptă, la miezul nopții.

Bănuia că prietena ei cea mai bună era prea apropiată de iubitul ei. Când Emma o întrebase, Riley izbucnise în lacrimi, recunoscuse, jurase că nu era doar vina ei și că Jock profitase de faptul că îl plăcuse întotdeauna mult și că se simțea atât de singură fără prietena ei cea mai bună.

Jock spusese: „Hei, maturizează-te. Nu a însemnat nimic. În plus, la ce te așteptai? Nu aveai timp pentru nici unul dintre noi“.

Emma nu înțelesese niciodată cu adevărat cum se putea întâmpla așa ceva pur și simplu, mai ales când atât Riley, cât și Jock insistaseră că nu voiseră să fie așa, că fusese o greșeală îngrozitoare. Apoi amândoi se întorseseră împotriva ei, ca și când ea era vinovată că plecase la școală. Nu știa decât că era devastată și că îi pierduse pe cei mai importanți doi oameni din viața ei. Nu mai putea să aibă încredere niciodată în nici unul dintre ei, iar sentimentul era atât de dureros că o sfâșia. Se întorsese în Seattle după vacanța de Crăciun, complet distrusă de suferință. Încercase să meargă la întâlniri, ceea ce nu mersese prea bine. Riley îi scrisese câteva scrisori, îi lăsase câteva mesaje, dar Emma era prea rănită pentru a răspunde. Și nu se întorsese în Santa Rosa până în vacanța de vară. Nici măcar atunci nu voise să o facă – nu mai era nimic pentru ea acolo. Tatăl ei murise, mama vitregă era rece ca gheața și era limpede că o ura, noul ei soț era un bătrân libidinos, iar surorilor ei nu le păsa de ea...

Nu rămăsese mult în Santa Rosa. Aflase ceea ce nu voia să-i spună nimeni. O, dar sora ei vitregă, Anna, de-abia așteptase să o facă – Riley era însărcinată. În timp ce Emma era la școală, cei doi fuseseră foarte ocupați și acum aveau un copil. Înlăcrimată, Emma își luase rămas-bun de la Lyle, luase tot din casa tatălui ei, casa în care crescuse și se întorsese la Seattle cât de repede putu. Își luase o slujbă, se înscrieseră într-un grup studentesc, vizitând Santa Rosa foarte rar și foarte scurt. Când mergea acolo, stătea la Lyle. Nici măcar Seattle nu era îndeajuns de departe. După absolvire, își găsise o slujbă în New York și se mutase pe cealaltă coastă. În trei ani, devenise achizitor pentru unul dintre cele mai mari magazine universale independente din Statele Unite și călătorea în toată lumea în interes de afaceri. Era specialistă în interioare și visa să își înființeze propria firmă de design.

Dar apoi îl întâlnise pe Richard...

Dacă învățase vreun lucru din acea experiență, era că putea să aibă resentimente. Faptul că relația lui Riley cu Jock nu durase, dovedind că nu era tocmai o

partidă, nu o ajutase să se simtă mai puțin trădată. Adevărul indiscutabil, că evitase o catastrofă atunci când relația ei cu Jock se destrămase, nu o consola prea mult. Nici faptul că se căsătorise cu un bărbat chipeș, bogat și de succes nu o făcuse să ierte și să uite.

Dar apoi, lucrurile prin care trecuse cu Richard – escrocheriile, înșelăciunile și decesul – o învățaseră altceva. Existau lucruri mai importante pentru care să-ți faci griji decât o ceartă veche de 15 ani cu o prietenă din copilărie.

Nu putea da timpul înapoi, își reaminti ea. Mergea înainte.

Nu mai lucrase în afara casei și a căsniciei de nouă ani, dar muncise, nu glumă. Trecu pe la câteva agenții de recrutare și le lăsă CV-ul, diploma, chiar și detalii despre experiența pe care o avusese ca voluntară la Muzeul Metropolitan de Artă, unde se ocupase de străngeri de fonduri gigantice, de proiecte masive de design interior și de recepții imense, însă nu fusese suficient după interviu. Simțea că era în interesul ei să fie sinceră, apoi se îndoia imediat că era înțelept să o facă. Dacă nu voiau să o accepte drept clientă pentru că se temeau să aibă încredere în ea, atunci nu voiau din pricina potențialei atenții negative din partea presei, pe care ar fi putut-o atrage asupra ei. Era posibil ca clienții să renunțe la companiile care o angajau din cauza notorietății ei. Bineînțeles că nu spusese asta. Ci că le părea rău, nu părea să fie nimic disponibil, dar dacă lăsa un număr... Trebuia să își lărgască aria de căutare. Avea o listă de companii la care să aplice, care variau de la galerii și magazine până la centre de convenții, crame, ba chiar și partide politice. Încetă să mai explice că regretatul ei soț fusese acel Richard Compton și în schimb declară că, după o căsătorie nefericită, se reîntorcea pe piața muncii. După două săptămâni în care nu înregistră nici un succes, merse la câteva agenții de recrutare mai mici, nu la cele specializate în decorațiuni interioare, asistență clienți, organizare de evenimente și celelalte lucruri care erau ideale pentru ea. La urma urmelor, putea să facă muncă de secretariat. Putea să folosească un calculator. Crezu că se bucurase de o primire pozitivă... Până când îi cercetară trecutul, ceea ce nu necesita un efort prea mare în ziua de azi, fiind suficient să faci o căutare pe internet. Chiar dacă nu fusese directă cu privire la trecutul ei, era limpede că o căutaseră pe Google și fu informată politicos că nu exista nimic disponibil care i s-ar putea potrivi.

După patru săptămâni, era de neconsolat.

– Nu este un fel de discriminare? îl întrebă ea pe Lyle.

– Cu siguranță este, răspunse el. Dar nu-mi dau seama ce fel.

Exact când se gândea că lucrurile nu puteau fi mai deprimante de atât, își luă o slujbă la un restaurant fast-food. Considera că își umple timpul până găsea o slujbă adevărată. Șeful ei avea 19 ani. Făcea tot ce i se spunea să facă, străduindu-se din răputeri. O puseseră în tura de noapte pentru că era matură, iar restaurantul era plin de puști de liceu și colegiu. Dar era greu să țină pasul. După cinci zile de muncă în ture, plecă acasă cu un cec de 91,75 dolari – îi scăzuseră contribuțiile la asigurările sociale, la sănătate, impozitele federale și de stat și costul uniformei. Salariul net era de 3,67 dolari pe oră. O dureau picioarele și spatele de nu mai putea.

Se întreba dacă va trebui să cedeze, deghizându-se și creându-și o nouă identitate.

Răspunse la telefon știind că va fi Lyle, dar rugându-se să fie cineva care să-i ofere o slujbă mai bună. Era prietenul ei.

– Cunoști un bărbat pe nume Aaron Justice?

Ea râse.

– De neuitat. Un prieten de-al tatălui meu. Avocat. Cred că trebuie să aibă 100 de ani acum.

– Mai curând 75. Se pare că una dintre surorile tale i-a spus că poți fi contactată prin intermediul meu și i-ar plăcea să îl cauți. A spus că poate v-ați putea întâlni la o cafea sau ceva de genul acesta. Este foarte îngrijorat din cauza ta. Ar vrea să te vadă, să se asigure că ești bine.

– I-auzi, ce drăguț, spuse ea. Nu este o capcană, nu-i așa? Nu reprezintă pe cineva înșelat de Richard, da?

– Se întâmpla așa ceva? întrebă Lyle.

– Nu s-a-ntâmpat încă, dar sunt pregătită.

– Am numărul lui, spuse Lyle. Sună-l și întreabă ce vrea înainte de a stabili o întâlnire cu el. Dar, pe bune, nu este decât un bătrânel.

– O, habar n-ai, spuse ea râzând. Aaron este un bătrânel doar pe dinafară. Cred că pe vremuri a fost un avocat foarte important.

Avu nevoie de câteva minute ca să-și găsească curajul, căci i-ar fi frânt pur și simplu inima dacă Aaron Justice i-ar fi fost dușman, nu prieten. Tatăl ei, contabil cu o afacere mică, însă aflată la mare căutare, fusese apropiat de Aaron, iar Emma îl cunoștea de când se știa. Nu doar că îl văzuse pe el și pe familia sa la evenimente sociale, Aaron fusese totodată avocatul care se îngrijise de testamentul lui John Shay și de alte câteva chestiuni legale.

– Nu vreau decât să te văd, draga mea, spuse Aaron. Am urmărit chinurile prin care ai trecut la știri și eram îngrijorat. Vino să bem o cafea împreună.

În următoarea după-amiază când nu trebuia să lucreze, se întâlnește într-o cafenea din Santa Rosa și când îl văzu îi dădură lacrimile. Părea că se micșorase, dar îmbrățișarea lui era încă puternică și era posibil ca și ea să-l fi strâns prea tare. Era un domn prezentabil și îngrijit și, bineînțeles, faptul că îl revedea după 18 ani o făcea să-i fie dor de tatăl ei.

Se așezară într-un mic separeu, comandară cafea și se ținură de mâini peste masă, în timp ce își povesteau ce li se mai întâmplase. Soția lui se stinsese cu câțiva ani în urmă, avea nepoți adolescenți pe care îi dusesese în câteva excursii interesante. Era ușurat să vadă că arăta atât de bine, că era la fel de frumoasă ca întotdeauna și era bucuros că se întorsese. În cele din urmă, după aproximativ 20 de minute, o întreabă dacă putea vorbi despre ce se întâmplase.

Încercă să îi spună esențialul; cât de șocată fusese de fapt, uluită să afle că era căsătorită cu un străin, cum se prăbușise totul, iar Richard dăduse bir cu fugiții.

– După ce s-au convins că nu am avut nimic de-a face cu escrocheria lui, mi s-a oferit o înțelegere. Însă conștiința nu m-a lăsat să iau banii, desigur.

– Tatăl tău ar fi fost mândru de asta, spuse el.

– Dacă tata ar fi asistat la degringolada aceea îngrozitoare, ar fi murit de rușine.

– Era un bărbat ferm și conservator, zise Aaron. Probabil că ar fi aprobat felul în care ai ales să rezolvi problema. Sper că banii lăsați de tatăl tău te-au ajutat un pic.

Ea râse.

- Ce bani, Aron? Rosemary a spus că nu era mare lucru.
- Din câte îmi amintesc, era o sumă frumușică pentru familia lui.
- Acum optsprezece ani poate, răspunse ea.

El se încruntă.

- Îmi dau seama că nu erai decât o copilă și că John nu a dorit ca sumele să fie comunicate nimănui – voi, cele trei fete, ați fi putut intra la idei gândindu-vă să cumpărați o mașină sau ceva de genul. Dar banii au fost împărțiți – partea ta și a surorilor tale nu putea fi folosită decât pentru sănătate și întreținere. Poate că Rosemary a avut nevoie să susțină familia și trebuia plătită școala, desigur...

Emma clătină din cap.

- Am făcut un împrumut și am avut o bursă parțială. Poate că i-a folosit pentru educația lui Lauren și a Annei.
- Rosemary nu ți-a dat bani pentru colegiu?
- Mi-a trimis bani de cheltuielă din când în când. Poate că se temea să se atingă de bani și i-a păstrat pentru bătrânețe. A sfârșit prin a se căsători cu un adevărat dobitoc. S-au mutat în Palm Springs.
- A schimbat avocații imediat, spuse Aaron. Habar n-am ce s-a-ntâmplat în ultimii optsprezece ani, dar trebuia să moștenești o parte din averea tatălui tău – jumătate la vârsta de 30 de ani și jumătate la 35. A fost important pentru John ca tu să înveți să-ți croiești singură drum în viață și să-ți câștigi traiul înainte de a primi bani, ca nu cumva să-i cheltui pe pantofi sau altele asemenea.

Emma zâmbi.

- Pare tipic pentru el, zise ea. Era foarte prudent.
- Era un fond irevocabil, Emma. În calitate de administrator, Rosemary nu putea folosi partea ta de bani decât pentru nevoile tale, nu pentru Anna sau Lauren. Ți-a făcut cineva vreodată contabilitatea? o întrebă el.

– Pentru ce?

– Averea tatălui tău. Termenii stipulați în testament.

– Aaron, am fost căsătorită cu unul dintre cei mai bogați bărbați din New York. De ce mi-aș fi făcut griji în legătură cu testamentul tatălui meu? Avea un mic birou într-un orașel și îmi ținea prelegeri dacă aruncam un pix înainte să înceapă să scrie cu cerneală invizibilă! N-aș spune că era strâns la pungă, dar nu lăsa să-i scape nici un bănuț înainte să-l stoarcă bine.

Aaron râse.

– Este adevărat. Și s-a însurat cu o femeie a căreia îi plăceau lucrurile frumoase...

– Ei bine, nu a irosit nici un ban pe mine. După primul an de colegiu, am recunoscut că am pierdut lupta cu Rosemary și veneam foarte rar în vizită. Și știi ce s-a întâmplat când am pornit-o pe cont propriu. M-am îndrăgostit și m-am căsătorit cu un hoț.

– Îți pot face o sugestie? Ar trebui să ceri o evaluare contabilă a averii tatălui tău. Mai există casa încă. Este o casă mare.

– Spunea că o omoară ipoteca, remarcă ea.

– Emma, casa a fost asigurată în cazul morții tatălui tău. Nu a existat nici o ipotecă. Încă mai am un mic birou de avocatură, mai mult pentru vechi clienți și prieteni. Dacă aș fi avocatul tău, m-aș putea ocupa de această treabă.

Ea începu să râdă.

– Oh, Aaron, ești atât de drăguț. Nu-mi pot permite un avocat! Lucrez la un restaurant fast-food! În plus, dacă s-ar dovedi că a rămas ceva din averea lui după toți acești ani, va trebui să lupt pentru ea? Căci nici măcar nu mă pot gândi să merg la tribunal. Nu vreau să mai merg vreodată.

– Iată ce se va întâmpla. M-aș întâlni cu avocatul sau contabilul ei, aș solicita o expertiză contabilă a veniturilor rezultate din avere în numele tău și dacă s-ar dovedi că a rămas ceva pentru tine, va trebui să le dai judecată. De obicei nu se ajunge până acolo decât dacă sunt milioane la mijloc. Dacă este o sumă mică, administratorul este de obicei bucuros să ajungă la o înțelegere pentru a

economisi bani. Și dacă e ceva, nu-ți voi cere un comision de nici un fel până când nu ți-l vei putea permite. Nu va trebui să garantezi cu nimic și nu-ți voi cere un procent, doar onorariul meu obișnuit. Care, spuse el autoironic, este un chilipir.

– Ei bine, nu voi da pe nimeni în judecată, asta e sigur. Nici măcar nu voi cere ceva – mă urăște și, în punctul acesta, sentimentul este reciproc. O iau de la capăt. Dar ești amabil și îți apreciez generozitatea.

– Haide să aflăm, Emma. Cândva erau niște bani la mijloc. Și casa tatălui tău. Era o casă bogată, nu-i așa? Toată lumea o invidia.

– A construit-o cu mama, spuse ea. Nu mi-a spus niciodată, dar cred că sperau să aibă câțiva copii. Clătină din cap. Până și ideea de bani mă îngrețoșează. Locuiesc în două camere. Pun bănuț peste bănuț – tata ar fi mândru. Și nu pot suporta ideea de a-ți datora bani pentru servicii pe care mi le faci de fapt ca pe un favor.

– Dacă se dovedește că nu este nimic acolo sau dacă alegi să nu recuperezi banii, comisionul meu va fi zero.

Ea făcu ochii mari.

– Vai, Aaron, cred că nu ți-ar părea rău să o prinzi pe Rosemary cu musca pe căciulă!

– M-ai citit, spus el. John a fost un om atât de blând. Părea că îi suga toată energia.

– Cred că s-a căsătorit cu Rosemary ca să se poată descurca cu mine, răspunse ea. Trebuie să fi fost foarte greu pentru el. Și toți cei care o cunoșteau pe mama o îndrăgeau. Nu cred că oamenii o plac pe Rosemary. E o femeie dură.

El rămase tăcut un moment.

– John mi-a fost un bun prieten. A avut grijă cu testamentul. Va dura luni în șir să primești un răspuns, Emma. Luni până să te hotărăști cum să procedezi. Pentru liniștea ta sufletească, aș fi fericit să mă ocup de asta.

Ea ridică din umeri.

– De ce nu? Ce rău poate face? Nu vreau să sper prea mult. Dacă Rosemary a fost implicată, sunt sigură că s-a distrat de minune cheltuind banii. Și-a dat demisia în săptămâna în care a murit tata.

– Atunci am ceva important de făcut și sunt foarte fericit s-o fac pentru tine. Îi strânse mâna. Sunt bucuros că te-ai întors acasă, Emma.

Lyle terminase munca în ziua aceea și stătea la tejghea uitându-se la comenzile pentru livrarea de sâmbătă. În august, vânzările începeau să crească din nou la finalul verii. Vara nu erau sărbători florale, iar oamenii aveau propriile flori. Vara era absolut minunată în Sonoma.

Ușa magazinului se deschise, și zâmbi văzând-o pe Riley Kerrigan intrând. „I-a luat ceva“, se gândi el. Nu o mai văzuse de cel puțin două luni. Arăta fantastic, ca de obicei. Nu ai fi ghicit niciodată privind-o că deținea o firmă de curățenie, pentru familii și companii. Arăta mai curând ca un director de bancă sau ca un avocat de renume. După toți anii în care purtase haine la mâna a doua, urmați de o perioadă în care făcuse economie la sânge pentru a se descurca și a-și construi afacerea, Riley recupera timpul pierdut la capitolul vestimentație.

– Bună, spuse ea. Mă gândeam că te voi prinde înainte să închizi magazinul. Cum merge?

– Toate bune. Care-i treaba la Menajera Fericită? întrebă el, știind prea bine că nu așa se numea compania ei.

– Super, super bine. Deci. S-a întors?

El încuviință din cap.

– De-o lună deja. Spune-mi ceva – a fost nevoie de voință pentru a aștepta atât de mult până să mă întreb?

– Nu mă așteptam să mă sune, dacă asta vrei să afli. Ce mai face? întrebă ea.

– Foarte bine, în ciuda tuturor celor întâmplate.

Ea schiță un zâmbet.

– Emma știe să cadă în picioare.

– Dacă va ateriza în picioare după asta, este o supereroină. A stat în apartamentul acela singură, a dormit pe un pat pliant, deși toți pereții biroului erau plini de sângele soțului ei. Fiindcă nimeni nu i-a oferit o cameră, nici măcar echipa de juriști care a fost atât de bine plătită. Și nu era în siguranță nici la hotel – prea multe victime ale escrocheriei lui Richard o amenințau. M-am oferit să merg acolo, dar a refuzat – nu a vrut să mă pună în pericol. A condus până în California singură – a spus că are nevoie să fie singură și departe de tot. Soțul ei e mort de câteva luni. I-a trebuit o lună să-și găsească aici o slujbă proastă. Spune că se descurcă foarte bine. Sunt uimit că mai este încă în picioare.

– Îmi pare rău că trece prin asta, dar îmi refuză compasiunea sau ajutorul. Dacă îți trece ceva prin cap despre cum aș putea-o ajuta, dă-mi de veste.

– Sigur, zise el. Spune că i-a trecut. Apropo de vrajba dintre voi.

– Și mie, răspunse Riley. Dar, totuși...

– Și ea a spus asta.

Ea îi zâmbi bunului ei prieten. Fuseseră cei trei muschetari în liceu – Emma, Lyle și Riley. Scoase un râset înăbușit și clătină din cap.

– Pot să-i ofer un pahar omului care intermediază treaba? întrebă ea.

– Desigur, răspunse el. Cred că te-a iertat.

– E bine de știut. Încă o urăsc, dar nu mai sunt furioasă pe ea.

– O, nemaipomenit. Începu să stingă luminile. Hai să mergem să bem.

*

Riley se opri la băcănie după un pahar de vin cu Lyle. Erau prieteni de mult timp. De obicei prietenii în trei nu funcționează foarte bine, dar în cazul acesta, dat fiind că Lyle era bărbat, nu avuseseră nici o problemă. Cel puțin nu până când Emma și Riley se despărțiseră cu surle și trâmbițe. După acel moment, Lyle fusese prins la mijloc, încercând să nu ia partea nici uneia. Reușise să le rămână loial amândurora timp de 16 ani.

Era pierdută în gânduri și strângea absentă în mână un pepene galben.

– Nu sunt sigur dacă vrei să pleci cu el sau să îl pui în coș, spuse o voce bărbătească.

Ridică privirea și zâmbi. Îl mai văzuse undeva pe tipul acesta. La Starbucks, poate.

– Scuze, spuse ea luând pepenele, deși nu îl voia neapărat.

– Arată bine astăzi, nu-i așa? Întrebă el. Hei, știi unde pot găsi ardei copti? Copti la foc, spuse el consultând o listă.

Ea se scutură o secundă, revenind în lumea magazinului și lăsând gândurile despre bietul Lyle și triumphiul lor în urmă.

– Acolo, cu măslinile, sunt unii pregătiți, la borcan. Asta-i tot ce știu.

– Anghinare?

– În același loc, la borcan, sau în secțiunea de congelate.

– Parmezan?

Ea îi zâmbi. Arăta foarte bine.

– Faci sos de anghinare, nu-i așa? Stai să văd, spuse ea. Se uită peste rețetă. Nu sunt ardei copti în rețeta asta.

– Știu, sunt pentru altceva. Îi iau pentru... un vecin.

Slavă Cerului!

– Bine, ai grijă ca anghinarea să fie acoperită de apă și adaugă o jumătate de ceașcă de mozzarella, presară puțin praf de chili și o ceașcă de spanac mărunțit și te vei alege cu o cerere în căsătorie.

– Beton! Mulțumesc, spus el întorcându-se să plece. Apoi se răsuci către ea și spuse: Praf de chili?

– Cu mirodenii. Dar nu prea mult. Îi dăruie un zâmbet dulce. Apoi își relua

cumpărăturile la raionul de legume. „Hmm“, se gândi ea. „Un tip hetero la băcănie. Dacă ar fi gay, ar ști cum să facă sos de anghinare.“

Gândurile i se întoarseră instantaneu la Emma și Lyle. Ei bine, vor trebui să-l împartă pe Lyle. Era cel mai bun prieten pe care îl avea.

capitolul 3

Emma se confrunta cu un set complet nou de priorități. Reușise să facă ore suplimentare la Burger Purgatory² și în timpul liber căuta o slujbă mai bună sau al doilea loc de muncă. Avea aproape o normă întreagă, însă nu chiar, căci patronii voiau să economisească plata beneficiilor, dar trebuia să plătească oricum asigurarea de sănătate – era lege acum. Îngrozită să se atingă de banii aceea pentru situații de urgență pe care îi pusese deoparte, făcea economii la sânge – chiria pentru Penny ocupa primul loc, căci știa că drăguța bătrânică avea nevoie de ei. În plus, avea nevoie de un loc în care să trăiască în timp ce murea de foame. Întreținerea micului bungalow era pe locul doi, și strângea bani cât putea, scurtându-și chiar dușurile fierbinți, ceea ce era un sacrificiu imens, acum că mirosea a cartofi prăjiți tot timpul. Pe locul următor veneau asigurarea mașinii și benzina și abia după aceea își cumpăra de mâncare. Reușea să mănânce la localul de burgeri uneori, deși era problematic. În primul rând, nu făcea parte din înțelegere, dar observase că toți angajații se înfruptau. Părea să existe o regulă nescrisă – nu o să se observe niciodată lipsa câtorva cartofi, dar să nu o facem pe față. Și niciodată în fața clienților. De asemenea, nu era sănătos! Conțineau multe calorii, erau plini de carbohidrați și foarte sărați. După câteva săptămâni, o strângeau pantalonii și părea să sufere de umflături cronice la glezne.

Veni luna septembrie și, odată cu începerea școlii, angajații adolescenți nu-și mai făcură apariția în timpul programului din cursul zilei, așa că măcar putea lucra în tura aceea. Știa că trebuie să existe o slujbă mai bună pentru ea undeva și era la fel de sigură că nu va fi ușor să o găsească. Niciodată nu considerase că avusese o viață ușoară când crescuse – lucrase cu jumătate de normă în timpul liceului și al colegiului, terminase colegiul cu ajutorul împrumuturilor și al burselor, dar primise o mașină veche pentru a merge la școală și la muncă. Cu toate acestea, îi fusese mult mai ușor decât lui Riley. În primii doi ani în New York înțelesese multe – să trăiești la oraș era incredibil de costisitor. Dar era o femeie tânără, frumoasă și fără obligații, într-un oraș plin, și într-un timp foarte scurt își găsisese colegi de apartament. Lua metroul, aflase cum se putea distra cu bani puțini și mergea la întâlniri – nu puține. În New York nu se simțea niciodată singură.

Dar aici, în cele două camere ale ei din Sebastopol, avu loc o transformare interesantă – fata care dorise să facă design și să decoreze interioarele conacelor și ale hotelurilor de cinci stele descoperi că era foarte plăcut să trăiești simplu. Nu existau surplusuri în viața ei, nici un gunoi inutil pe care să-l care după ea.

Luase cina o dată cu Lyle și Ethan, iar acesta din urmă fusese aproape prietenos. O vizita pe Penny când aceasta se bucura de curtea interioară, dar se apropia toamna, vremea se răcea, așa că Penny nu petrecea prea mult timp afară.

Mașina ei lipsea deseori; era o vârstnică foarte activă și avea mulți prieteni.

Emma se plimba prin Sebastopol în zilele libere, anonimă și ezitând să caute de lucru acolo, de teamă că le va da de veste că bine-cunoscuta văduvă era printre ei. Răspundea tuturor ofertelor de lucru din Sonoma care plăteau mai mult decât salariul minim.

Sebastopol era încântător; clădirile vechi și magazinele erau vopsite în culori vii, multe expunându-și mărfurile, fructele și legumele proaspete direct pe trotuar. Lui Ethan îi plăcea să scoată afară ghivece mari cu flori îmbobocite, iar Emma trecea adesea pe acolo, complimentându-l fără rezerve, cu intenția clară de a-l câștiga de partea ei. Îi plăcea să cumpere două mere, două roșii și o banană deodată. Ba chiar ocazional se răsfăța cumpărând un mic buchet de flori, iar când o făcea, observa că Ethan îi făcea o mică reducere, iar Lyle zâmbea cu subînțeles.

Și, după opt săptămâni, când frunzele tocmai începeau să se îngălbenească, se întoarse acasă de la Burger Brain-Bleed³, flămândă și istovită, mirosind a grăsime și a transpirație, se întinse pe pat și plânse. Dacă așa avea să arate viața ei de acum înainte, nu era sigură că avea forța necesară să continue. Și îi era îngrozitor de teamă că dacă începea să se atingă de acei prețioși 9 000 de dolari, putea sfârși în stradă.

„Răsfățato“, o muștra drăcușorul care i se așezase pe un umăr. „Spuneai că să rămâi fără bani este cea mai mică grijă pe care o ai, dar chiar așa sa fie? Căci, iată-te, zbătându-te să-ți câștigi traiul ca tot restul lumii și nu faci față!“

O cuprinse imediat rușinea. Intră la duș să plângă, încercând să se ascundă de propria conștiință. Apoi ieși, își uscă părul și auzi vocea aceea din nou: „Dacă crezi că e greu să-ți rupi spatele pentru salariul minim, gândește-te cum te-ai simți când ai afla că ai rămas fără economiile de-o viață. Că au fost cheltuite pe a

doua casă în Aruba și un avion privat“.

– Nu pot face asta, rosti cu voce tare. Te rog, nu a fost vina mea, te rog.

*

A doua zi dimineată, în timp ce ștergea mesele la fast-food, văzu un chip familiar. De fapt, văzu o ceafă cunoscută. Știa că era el; ar fi recunoscut părul acela castaniu, des și rebel oriunde. Adam Kerrigan, fratele lui Riley. Era cu o adolescentă, care trebuia să fie Maddie, fiica lui Riley. Făcu câțiva pași, cu zâmbetul pe față, apoi se opri brusc. Dacă o ură? Adam ținuse legătura cu ea o vreme după ce lucrurile se răciseră între Emma și Riley, dar după ce se căsătorise cu Richard, nu o mai căutase.

Dar de ce să o urască? Din cauza lucrurilor pe care le făcuse Richard? Ar presupune și el, ca mulți alții, că ea știa ce se petrecea? Sau că avea niște bani doșiți, așteptând să se liniștească apele? „Haide să aflăm“, se gândi ea. „Să aflăm chiar acum.“

– Adam? întrebă ea.

El ridică privirea, cu gura plină de burger. Făcu ochii mari, surprins. Mestecă și înghiți repede, iar fata își acoperi gura râzând de el. Se șterse cu un șervețel.

– Emmie Cat? întrebă el, nevenindu-i să creadă, amintindu-și de vechiul nume cu care o alinta când erau copii. Era prescurtarea de la Emma Catherine.

Diminutivul o liniști și o făcu să zâmbească.

– Eu sunt. Ce mai faci?

El se pregăti să se ridice.

– Nu, nu, spuse ea râzând. Nu te ridica.

Și se așeză vizavi de el, pe banca de plastic de la o masă aflată de partea cealaltă a culoarului, cu cârpa de șters în mână.

– Lucrezi aici? întrebă el.

– Da, spuse ea. Și, crede-mă, chiar muncesc. Nu e de mirare că locul acesta e plin de adolescenți. Sunt singurii care au energia să țină pasul. Ce mai faci?

– Sunt bine, mulțumesc. Emma, aceasta este Maddie. Maddie, fă cunoștință cu Emma Shay. Am fost colegi de școală.

– Deși el e mult mai bătrân, îl tachină Emma.

În realitate era cu trei ani mai mare.

– Te-ai întors de mult? întrebă el. Și o spuse cu o lipsă clară de ostilitate.

– De vreo două luni. Ți amintești de Lyle? Mi-a găsit o căsuță pe care am putut-o închiria, și a părut lucrul logic pe care trebuia să-l fac.

– Bineînțeles că îmi amintesc de Lyle. Îl văd mereu. Cum e? Să te întorci după tot acest timp?

Ea ridică din umeri.

– Dificil. Dar spune-mi despre tine. Mărturisesc, nu am mai păstrat legătura, așa că habar n-am...

– Scuzați-mă, spuse Maddie. Mă duc repede până la toaletă cât stați de vorbă. Le aruncă un zâmbet poznaș. Voi încerca să stau mai mult.

Și, spunând asta, ieși din separeu și îi lăsă singuri, în afară de cei șase clienți de la tejghea.

Emma zâmbi.

– E foarte frumoasă, Adam, și foarte drăgălașă.

– Da, încuviință el.

– Dar tu? Te-ai căsătorit?

I se păru că pe chipul lui apăru o expresie dulce și poate puțin tristă.

– Era cât pe ce de vreo două ori, dar nu mi-a fost dat. Am o mulțime de îndatoriri care nu mă lasă să respir.

– Jock este în zonă?

– Desigur, e în zonă din când în când. A fost căsătorit pentru scurt timp când Maddie era foarte mică și... Ei bine, nimeni nu știe mai bine decât tine cât de greu poate fi dacă nu te înțelegi cu mama vitregă...

„Mult prea bine“, se gândi ea. Și deodată se luptă să-și stăpânească lacrimile. Nu pentru că o văzuse pe fata celei mai bune prietene și a iubitului ei. A fostei prietene și a fostului iubit. Concepută în timp ce ea era plecată la colegiu.

– Uau! exclamă ea, cu ochii ușor umezi.

Probabil că el va crede că plângea din cauza suferinței prin care trecuse cu atâția ani în urmă, dar nu avea nici o legătură cu asta.

Adam o surprinse întinzând mâna și punându-i palma mare pe umăr.

– Nu ar fi trebuit să te îndepărtezi atât de tare, Emmie Cat. 15 ani înseamnă o grămadă de timp pentru niște vechi prieteni.

– Unchiul Adam, spuse ea stânjenită, privind în jos și ștergându-se la ochi.

– Ei bine, se pare că a fost într-adevăr nevoie de tot satul⁴, spuse el. Riley, eu, mama, Jock – a fost un efort comun. A dat rezultate foarte bune, adăugă el. Maddie este un copil grozav.

– Pun pariu că tu ești un unchi nemaipomenit.

– Mă străduiesc. Predau la liceu, așa că sunt oarecum expert în cei din specia ei. Iar Jock lucrează la un magazin de electronice, așa că avem toate telefoanele, jucăriile și laptopurile care ne trebuie.

– Același magazin la care lucra încă de pe atunci? întrebă ea.

– Același, dar acum este manager.

– Tu mai predai? întrebă Emma. Cred că ai ales profesia potrivită dacă încă te ocupi cu asta.

– Cred că da. Ascultă, îmi pare rău pentru toate greutățile prin care ai trecut.

Condoleanțe, Emmie.

– Mulțumesc.

– M-am gândit de o sută de ori să te caut, neștiind cum te descurci. Când am făcut-o în cele din urmă, îți schimbaseși deja numărul, așa că l-am mai întrebat pe Lyle din când în când. Toată lumea știe că nu ai avut nici o legătură cu treburile... ilegale.

– Mulțumesc încă o dată.

– Noi chiar vorbeam despre tine cu câteva săptămâni în urmă, întrebându-ne dacă te-ai întors acasă. Ne aminteam de vremurile de demult.

– Noi? întreabă ea înainte de a se putea opri.

– Eu. Mama. Riley. E o coincidență că am dat peste tine aici, în felul acesta.

Un puști înalt și slab veni la masă.

– Ești în pauză, doamnă Shay? întreabă el.

– Răspundeam doar la câteva întrebări ale unui client, Justin.

– Vă pot ajuta? întreabă Justin întorcându-se spre Adam.

– Nu cred, spuse Adam autoritar. O rețin doar o clipă pe Emma. Așa că scuză-ne, te rog.

Justin păru a fi în încurcătură, dar apoi se întoarse și plecă.

– E un dictator, îl informă ea în șoaptă pe Adam. Dar e greu să-ți găsești de lucru, se pare.

– Ți-ar fi de folos o scrisoare de recomandare? întreabă el.

Ea se ridică.

– Mi-ar fi de folos să mă transform în altcineva, spuse ea. Dar îți mulțumesc că ai întrebat. Predai în zonă?

El clătină din cap.

– În Napa. Științe, la liceu. Chiulesc un pic astăzi împreună cu Maddie. Am fost la DMV ca să dea testul pentru a obține un permis provizoriu de conducere. Riley a vrut să se ocupe ea, dar adevărul este că ele două nu se prea înțeleg în mașină, așa că Maddie preferă să conducă cu mine sau cu Jock, iar el lucrează în după-amiaza asta. Bineînțeles că Maddie nu mai avea răbdare. Când termini munca?

– Abia la nouă, de ce?

– Ar trebui să bem o cafea sau un pahar de vin, ca să-mi spui cum ai vrea să formulez scrisoarea aceea de recomandare.

Maddie se întorsese și se așeză la locul ei.

– O... ah... Ascultă, nu știi ce sugerezi...

– Nu știi? De ce nu? Suntem încă prieteni, nu-i așa?

– Nu despre asta este vorba... Ei bine, e vorba că de când, știi tu... Trase aer în piept. Nu avea de gând să o spună în fața acestei puștoaice drăgălașe de 15 ani: „Acesta este copilul iubitului meu și probabil motivul principal pentru care am luat-o razna“. Se apropie de Adam. Uită-te cum miroase aici. La fel miros și eu după muncă.

El se lăsă pe spate, râzând cu poftă.

– Ne vedem mai târziu, spuse el.

Se întoarse după teighea, oarecum buimacă. Jumătate din ea dorea să fugă și să se ascundă – faptul că se afla în preajma lui Adam nu făcea decât să-i amintească de trecut și de tot ce pierduse. Dar cealaltă jumătate era încântată. Putea fi prietenă cu Adam? Vorbiseră de câteva ori după ce se născuse Maddie, dar conversațiile lor fuseseră atât de superficiale, amândoi temându-se ca nu cumva cearta dintre ea și Riley să dăuneze relației pe care o avea cu Adam, pe care îl admirase întotdeauna. Adevărul era că mereu se întrebese dacă o căutase fiindcă se simțea vinovat pentru ce făcuse sora lui.

Se descurcase bine la capitolul prieteni în timpul colegiului și în primii ani cât

fusesse necăsătorită la New York, dar întotdeauna ținuse oamenii la o oarecare distanță, temându-se să mai aibă încredere din nou.

Poate că aceasta era cea mai profundă rană dintre toate.

Prima amintire a Emmei despre Adam era cea în care acesta stătea lângă gard, în afara locului de joacă de la școală, pentru a se asigura că Riley ajungea bine acasă. Încă dinainte de a-și da seama că o plăcea pe Riley, își dorise să aibă un frate mai mare ca Adam. Când plecă de la Burger or Bust⁵ în seara aceea, el o aștepta în parcare, sprijinindu-se de capota SUV-ului său, cu brațele încrucișate pe piept. Așteptând. Arăta ca o versiune mai în vârstă a acelui băiat de 12 ani. Doar că părea mai fericit acum, ca și cum nu îl mai apăsa nimic.

Da, asta fusese – băiatul acela serios, încăpățânat, poate speriat, cu pantofii scâlciți și geaca ruptă, care trebuia să aibă grijă de familia sa după ce îi murise tatăl. Emma își făcuse griji din pricina acestei false întâlniri toată după-amiaza, până când îl văzu și își dădu seama că se gândise întotdeauna la ea, la problemele ei. Întotdeauna se temuse că va fi descoperită, expusă, învinovătită. Dar Adam era doar un copil când își pierduse părintele, însă destul de mare pentru a înțelege și a ține minte pierderea suferită și fusese atât de curajos, având mereu grijă de mama și de sora lui. Fusese acolo la St. Pascal's până în liceu, dar chiar și după ce crescuse și mersese la altă școală venea deseori să aibă grijă de Riley. Și de Emma.

– Nu pot să cred că ai venit aici, spuse ea. Ai o întâlnire cu cineva care miroase a burgeri și a cartofi prăjiți.

– Cred că ne vom descurca. Ce spui de un pahar de vin sau de o băutură?

– Mi-ar plăcea un pahar de vin.

– Grozav. Pe unde stai?

– Într-o căsuță din Sebastopol. Nu departe de casa lui Lyle.

– Perfect. Știi exact unde să mergem, în drum spre casa ta. Mă urmezi?

– Am parcat chiar acolo. Priusul.

– Haide să mergem, spus el.

Îl urmă pe câteva străzi dosnice spre orășel, dar el o apucă pe o străduță și fu un pic nedumerită. Îngrijorată. Dar apoi parcă în spatele a ceea ce crezu că trebuia să fie, după luminile pâlpâitoare întinse între ramurile copacilor, terasa unui restaurant. The Cellar, scria pe firma de pe poarta din spate. Coborâră din mașini, iar el deschise poarta spre terasă. Erau vreo șase mese; la una din ele stăteau două femei, cu vin și fructe în față, dar altfel era pustiu.

– Vor închide în curând, dar suntem prieteni. O să iau niște vin, o gustare și ne vor spune noapte bună înainte să plece.

– Poftim?

Adam râse înfundat.

– Vrei să vezi lista de vinuri?

– Nu, spuse ea. De obicei beau doar sauvignon blanc.

Pe ușa din spate apărură o femeie care purta un șorț.

– La momentul potrivit, ca de obicei, spuse ea. Ce mai faci, Adam?

El se aplecă și o sărută pe obraz.

– Excelent. Kate, fă cunoștință cu prietena mea, Emma.

– Încântată. Cu ce vă servesc?

– Adu-ne o sticlă de sauvignon blanc de la Napa Cellars, jumătate de roată de brie, cu niște biscuiți sărați, fructe și două ape. Și mulțumesc.

– Două minute, te rog, spuse ea.

El îi trase scaunul Emmei.

– Ce fel de loc este acesta? întrebă ea.

– Doar un mic bar unde se servește vin. Îi cunosc pe proprietari de multă vreme. Prietenilor și rudelor le urează noapte bună când închid; luăm sticla dacă mai

rămâne ceva, lăsăm paharele pe masă și strecurăm vasele și mâncarea care rămâne prin deschizătura aceea care dă în bucătărie, ca să nu atragă păsările. Vor închide cam în... Se uită la ceas. Sunt sigur că fac curățenie acum și vor pleca de aici în 15 minute.

Kate apăru imediat cu vinul, paharele și cu o tavă cu mâncare. În spatele ei venea un tânăr cu o frapieră cu picior, pe care o așeză lângă masă. Kate deschise vinul, iar Adam sugerează ca Emma să guste. Și le întinsese nota. Adam achită și îi mulțumi. Kate intră în bar, apoi îi urară noapte bună și ieși pe poarta din spate.

– De ce nu am găsit o slujbă într-un loc ca acesta, în loc de Burger Buster? întrebă Emma.

– Locul acesta este condus de familie și cred că trebuie să te căsătorești ca să lucrezi aici, dar este perfect, nu-i așa?

– Cred că trebuie să-mi lărgesc căutările, acum că am experiență la restaurant, dacă e să folosim termenul în sens larg.

– Ascultă, vreau să-mi povestești tot – despre întoarcerea ta, cum ți-ai căutat de lucru, orice dorești să-mi spui, dar trebuie să lămurim un lucru. Maddie. Nu știe că ai fost iubita lui Jock sau că tu și Riley ați fost prietene bune și... toată povestea aceea complicată. Nu are habar de toate astea.

Emma se gândi o clipă.

– Jock și Riley nu i-au spus niciodată detaliile?

– Emmie, cred că nici măcar eu nu știu toate detaliile, dacă se pune problema așa. Dar nu mi-a fost greu să ghicesc. Riley și Jock nu s-au căsătorit niciodată. Nici măcar nu erau împreună când s-a născut Maddie.

Emma rămase cu gura căscată. În toți acești ani avusese în minte imaginea lui Riley și Jock, tineri și îndrăgostiți. Bineînțeles, știa că nu rămăseseră împreună, că el se căsătorise și divorțase de o altă femeie, dar crezuse că măcar pentru o vreme fuseseră un cuplu.

– Glumești!

El clătină din cap.

– Așa se explică?

– Ce vrei să spui? Întrebă el.

– Ei bine, sora mea după tată și sora mea vitregă, Drizella și Anastasia, abia au așteptat să îmi dea vestea că prietena mea cea mai bună era însărcinată și plănuia să se mărite cu iubitul meu, dar nu au pomenit niciodată că fericitul cuplu nu a rămas împreună. Am aflat mai târziu, desigur, dar nu în timp ce sufeream din cauza asta. Căci, hei, m-ar fi putut face să mă simt mai puțin... Se opri. De fapt, în puținele dăți când am vorbit cu tine, nu ai pomenit că nu erau împreună.

– Am încercat să nu pomenesc de Riley și Jock deloc, spuse el. Pentru scurt timp, au fost când împreună, când despărțiți. Poate că nici asta nu e tocmai exact – nu erau împreună. Au încercat să aibă o relație amiabilă de dragul lui Maddie, dar nu au locuit niciodată laolaltă. De fapt, cred că mi-ar trebui o diagramă ca să înțeleg de unde vine Maddie, căci Riley și Jock sunt cum nu se poate mai diferiți. Dar nu vreau ca Maddie să aibă o părere proastă despre nici unul dintre ei. Ei bine, dă-mi voie să fiu sincer, nu aș fi devastat să aflu că are câteva rezerve în privința lui Jock. M-a înfuriat. A lăsat-o însărcinată pe sora mea și nu și-a luat rolul în serios. Nu era bun de nimic pe atunci, dar era doar un puști. Și este tatăl ei. Aș prefera să ne înțelegem cu toții. Și nu vreau ca Maddie să fie afectată de o grămadă de bârfe urâcioase.

– Eu nu voi spune nimic, Adam. Aș prefera să uit că s-a întâmplat vreodată, spuse ea. La momentul acela, a fost îngrozitor.

– Cred că se poate spune că mulți oameni au suferit.

– Ești norocos. Dacă cineva își amintește de mine, vor avea povești mult mai suculente decât faptul că prietena mea cea mai bună și iubitul meu s-au combinat în timp ce eram la școală acum 16 ani. Cu toate acestea, Riley și Jock ar trebui să-i explice înainte să o facă altcineva.

– Bineînțeles. În clipa când va deveni capabilă să înțeleagă cel puțin un pic. Am devenit un fel de expert în materie de adolescenți. Fetele de vârsta lui Maddie sunt pline de drame, tragedii și fatalism, care le pot arunca cu ușurință într-un loc întunecat. Am asistat la așa ceva. Am avut dificultățile noastre ca familie și nu a fost întotdeauna ușor, dar un lucru am reușit. Am reușit să ne asigurăm că Maddie nu a simțit niciodată că s-a născut dintr-o greșală. Întotdeauna s-a simțit iubită și dorită. Cred.

– Nu a venit niciodată vorba? Întrebă Emma. Nu a întrebat nimeni cum a ajuns Riley să aibă copilul lui Jock, când se presupunea că era iubitul meu?

– Nu-mi amintesc să se fi întâmplat decât o dată sau de două ori. Riley a spus că tu și Jock erați despărțiți când ai plecat la școală, ceea ce era cel puțin parțial adevărat. A trecut mult timp, vreau doar să fiu sigur că Maddie se va simți întotdeauna în siguranță.

„Ce noroc“, se gândi Emma. Încă de când era doar o copilă știuse două lucruri despre familia Kerrigan. Că se luptau cu niște probleme vizibile; și nu avuseseră niciodată o viață ușoară. Dar loialitatea și dragostea din familia lor îi ținuseră mereu laolaltă. Emma invidiase mereu faptul acesta deoarece ei îi lipsise întotdeauna.

Problemele ei începuseră cu mult înainte să își piardă iubitul pe care i-l răpise cea mai bună prietenă.

Era un pic prea mică pentru a-și înțelege locul în familie când tatăl ei se căsătorise cu Rosemary Caliban, dar în scurt timp își dăduse seama instinctiv că nu era iubită decât de tatăl ei, iar acesta era un bărbat singur, nefericit și dărâmat.

După moartea soției, John Shay se căsătorise cu cineva care părea, la suprafață, să fie o parteneră potrivită. O femeie care era dispusă să îl ajute să o crească pe Emma. Dar Rosemary era o femeie dură, cu o fire meschină și extrem de geloasă. Avea o fiică la momentul căsătoriei, mai făcuse una apoi, și era limpede că le prefera pe acestea, nu pe Emma. După ce devenise adultă și înțelesese trecutul, Emma presupusese că nu fusese de ajutor că oamenii remarcă deseori cât de frumoasă era. Iar tatăl ei nu se putea abține să nu spună cât de tare seamănă cu regretata ei mamă, cu părul castaniu și ochii mari și negri. Fără îndoială, Rosemary ura să audă asta, și cine nu ar fi simțit la fel?

Emma își amintea că Rosemary făcea diverse lucruri mărunte, arătând pe cine prefera. Împătura lucrurile Annei și ale lui Lauren, iar pe ale ei le arunca pe pat; mergea cu cele două fete la cumpărături și ieșea cu ele la prânz, în timp ce Emma era cu Riley, însă nu o invita niciodată. Bănuia chiar că darurile pe care le primea de Crăciun erau mai puțin valoroase și nu îi veneau aproape niciodată. Le ajuta pe fiicele ei să curețe în bucătărie când era rândul lor, dar Emma trebuia să se descurce singură. Când John Shay îi sărise în ajutor Emmei, știa că tatăl ei observase, și asta o făcuse să se simtă mai prost, nu mai bine. După moartea lui,

cei care o consolaseră fuseseră membrii familiei Kerrigan, mai mult decât propria ei familie. Era limpede că Rosemary nu-i ducea prea mult lipsa lui John.

În scurt timp, în casa lor se apăruse un bărbat – noul ei tată vitreg, Vince Kingston. Nu era blând și drăguț cum fusese tatăl ei. Era un dobitoc sadea, care făcea aluzii străvezii și remarci sugestive despre fiicele sale vitrege, dar Rosemary îl ignora pur și simplu. Emma păstra distanța. La fel și Anna, și Lauren. Nu prea știa cui aparține. Sau dacă aparținea cuiva.

Aceasta fusese întotdeauna o problemă, că nu avusese niciodată o familie adevărată. Fusese important mai ales în anii de liceu, iar când tatăl ei murise... o cuprinsese disperarea. Se simțea privită, ca și cum toată lumea de la școală știa că era practic orfană. Și cine îi fusese alături când se simțea confuză și tristă? Riley, Adam, mama lor, June, și bunicii lui Riley. Erau familia după care tânjise mereu.

Era ca și când Adam ar fi avut mereu grijă de toți.

La al doilea pahar de vin, după ce mâncase puțină brânză și niște fructe, întrebă și de bunicii lui. Știa că nu mai erau în viață, dar nu auzise decât la ceva vreme după ce se întâmplase.

– Păi, bunicul a murit când aveam 22 de ani. Nu a fost bolnav mult timp. Cancerul l-a răpus rapid. Bunica a supraviețuit și a murit în somn un an mai târziu. Aveam 23 de ani și tocmai îmi luasem licența în pedagogie. Bunicii i-au lăsat casa mamei, desigur. A mai durat încă cinci ani până să mă mut, să-mi iau propria casă. Riley și Maddie au mai rămas puțin, și al naibii să fiu dacă știu de ce s-au obosit să plece; sunt la mama tot timpul. Râse. Dar la fel fac și eu. O vizitez foarte des. Fac treburile bărbătești pe lângă casă și încerc să o scot în oraș la cină în mod regulat. Mă scoate din sărite că gătește mereu pentru noi toți, chiar dacă îi place să gătească. Face voluntariat cu niște doamne la biserică și gătește pentru bătrâni și infirmi.

Emma privi în pământ.

– Mi-a fost dor de familia ta. Mai ales de mama ta. Cred că mi-a fost mai apropiată decât mi-a fost Rosemary vreodată.

– Și ei îi este dor de tine. Știi, nu înseamnă că cedezi dacă treci pe la ea să o saluți. Nu ai nici o obligație. Poate că e vremea să te mai gândești în privința

acestei dușmăanii.

Ea râse stânjenită.

– Nu înțelegi. Nu mai sunt furioasă. Doar că... Nu putem fi prieteni din nou, Adam.

– Cine? Eu și cu tine?

– O, îmi place ideea de a fi prietena ta, spuse ea râzând ușor. Mai ales că știi locurile astea mișto, ascunse, unde poți bea vin sub stele. Dar nu te pot lăsa să încerci să rezolvi problemele dintre mine și Riley. Am terminat-o.

El o privi direct, pe jumătate amuzat.

– Chiar, Emmie Cat? După toate cele prin câte ai trecut în ultimii câțiva ani, îți faci griji legate de prietenia cu Riley?

– Nu am mai avea încredere una în cealaltă...

El râse.

– Au trecut peste 15 ani. Nu trebuie să ai încredere în ea. Cui îi pasă dacă ai încredere? Nici măcar nu trebuie să o placi. Dar, dacă te gândești bine, îți vei da seama că n-a fost niciodată dușmanul tău.

– N-a fost tocmai prietena mea!

– Dacă ar fi fost o prietenă mai bună, poate că te-ai fi putut mărita cu Jock. Sunt sigur că nu ar fi fost grozav.

– În comparație cu cel cu care m-am măritat? S-ar putea să fi fost, da! Cel puțin nu ar fi fost Richard. Dar, fiind hotărâtă să duc o viață mai bună decât cea pe care am lăsat în urmă, eu... Se opri un moment. Bine, bine, spuse ea. Să nu crezi că nu m-am gândit la tot din punctul acesta de vedere. Dar, te rog, să nu-ți intre în cap ideea să ne împaci.

El ridică mâinile, cu palmele spre ea.

– Dumnezeu să mă ajute. Sorbi din vin. Adevărul? Aș vrea ca voi două să faceți

pace. Ați fost întotdeauna mai puternice împreună decât separat. Refuz să cred că încă suferi după pierderea lui Jock. S-ar zice că acum, după toate câte au fost, să continui să fii supărată pe sora mea nu mai ocupă tocmai un loc atât de important pe lista ta de priorități.

După lucrurile prin care trecuse cu Richard, o parte din ea își dorea să se fi căsătorit cu Jock, să-l lase pe el să-i distrugă viața și să nu fi plecat niciodată din California, să nu-l fi cunoscut niciodată pe Richard.

Clătină din cap.

– Așa este, negreșit – prioritățile mele sunt complet diferite acum. Nu mai consider că ne dușmănim. Sunt sigură că dacă ne-am întâlni accidental, am fi absolut cordiale. Chiar prietenoase. Dar zilele petrecerilor în pijamale s-au dus. Trebuie să îmi revin. Nu mă gândeam că voi găsi o slujbă nemaipomenită, dar credeam că voi obține un loc de muncă decent, chiar dacă nu am lucrat de nouă ani. Am studii superioare. Cu experiența mea, aș putea fi un administrator sau un planificator de evenimente al naibii de bun. Se pare că, deși nu am greșit cu nimic, am un trecut dubios prin asociere. Deși nu am fost arestată, oamenii nu au încredere în mine. Se tem că i-am fost complice. La urma urmelor, a avut câțiva angajați care au cedat și au căzut la înțelegere în schimbul unor mărturii. Cred că oamenii mă suspectează că nu am depus mărturie pentru că îl protejam. Nu am depus mărturie pentru că nu aveam nimic relevant de spus. Să-ți fie învățătură de minte, Adam. Nu te înconșura de infractori. Faptul că mergi la tribunal în timp ce sunt judecați ar putea să-i ajute, dar ție nu-ți face prea mult bine.

– De ce te-ai întors, Emmie? Întrebă el. Credeam că vei dispărea și nu te vom mai vedea niciodată.

– Nu aveam unde altundeva să merg, spuse ea. O, m-am gândit să merg undeva unde nu mă recunoaște nimeni, dar știi ce? Cineva își va da seama până la urmă cine sunt și atunci ar fi mai rău. La suspiciune s-ar adăuga înșelăciunea. În plus, numele meu este singura recomandare! Și nu puteam să stau acolo. Eram o paria. Nu doar că nu puteam să găsesc o slujbă nici măcar la McBurger pe coasta de est, ci mai erau și oameni ostili care voiau să se răzbune doar pentru că avusesem legătură cu Richard. Am stat ascunsă luni în șir. Aici am dat peste o oarecare opoziție, dar am reușit să găsesc de lucru. O slujbă modestă, dar o slujbă. Poate că după ce oamenii vor vedea că muncesc din greu, lucrurile se vor relaxa. Mi-e puțin teamă să mă gândesc cât ar putea dura asta. Sorbi din vin. Trebuie să

recunosc, nu m-am gândit că va fi atât de greu. Ai încercat vreodată să te descurci cu salariul minim?

El nu făcu decât să schițeze un zâmbet. Bineînțeles că da. Când se mutase în oraș, June avusese două slujbe – făcea curățenie în case și lucra ca ospătăriță. Muncea tot timpul. Emma își amintea că mama lui își înmuia picioarele în apă la sfârșitul unei zile lungi, căci o dureau rău și era foarte obosită. Și asta după ce tocmai își pierduse soțul.

– Cum te-ai ales cu Richard Compton? întrebă el.

– O, cum se întâmplă. L-am cunoscut când ieșisem cu niște prieteni. La un restaurant. Eram la bar cu prietenele mele și el lua cina cu niște clienți. Am purtat o conversație plăcută. Era clar interesat, ceea ce a fost flatant. Mi-a cerut numărul și nu am vrut să i-l dau. Am luat cartea de vizită, dar mă intimidă, așa că nu am plănuir să-l sun. Câteva săptămâni mai târziu, a apărut în magazinul unde lucram – se întorsese la restaurantul acela și una dintre prietenele mele îi spusese unde munceam. L-am făcut să se chinuie să obțină o întâlnire, dar, sincer? Eram îndrăgostită lulea. Richard era foarte chipeș, foarte elegant. Foarte fermecător. Nu fraierești oamenii de o sută de milioane de dolari dacă ești un dobitoc. Putea suci mințile oricui. Nu știam cât de bogat este soțul meu când m-am căsătorit cu el. Vreau să spun, știam că avea succes și trăia bine, dar nu știam mai mult de atât. În nici un caz nu știam că se îmbogățea ilegal. Dacă aș fi știut, crezi că aș fi stat cu el? Dar nu am văzut niciodată un formular de impozite. Nu aveam cheia seifului și nimic altceva. Nu știam nici măcar că are un seif în birou. Presupun că din cauză că exista un seif mai mare la vedere, nu se aștepta nici poliția la asta. Era ascuns după o bibliotecă. Richard nu era tocmai transparent.

Adam se încruntă.

– Ai semnat formularul pentru impozit?

Ea clătină din cap.

– Aveam formulare separate pentru impozite – Richard a avut grijă de asta. A existat un contract prenuptial, generos, prin care primeam mai mulți bani decât aș fi știut ce să fac vreodată cu ei. Bineînțeles, am ajuns să-mi dau seama cât de bogat este, că își putea permite aproape orice. Nu pune niciodată la îndoială ce avem nevoie.

„In vitro, Emma? Cum să nu. Dă-i drumul!“

„Dar, Richard, va trebui să faci câteva teste...“

„Nici o problemă. Voi face o programare la cel mai bun doctor din oraș.“

– Aici este o lume complet nouă, spuse ea. Nimeni nu-mi va plânge de milă că trebuie să învăț să trăiesc cu două sute de dolari pe săptămână după nouă ani cu un apartament în Manhattan și o casă de vacanță în insule. Dar... Ei bine. După ce îmi voi găsi încă o slujbă sau alta decentă, lucrurile ar trebui să fie mai ușoare.

Adam îi zâmbi.

– Te anunț dacă aud ceva, promise el. Dacă găsești ceva pe aici și ai nevoie de o scrisoare de recomandare serioasă...

– Vei spune că ești foarte sigur că nu sunt o persoană rea? întrebă ea.

– Voi spune că te cunosc aproape de când mă știu și am știut mereu că ești puternică, inteligentă, onestă și de încredere. Scoase portofelul din buzunarul din spate și luă o carte de vizită. Scrise ceva pe spate și i-o dădu. Numărul meu de mobil. Nu ajung prea des la Burger Bomb în partea de sud a orașului Santa Rosa. Sună-mă oricând.

Emma o întoarse și văzu că era o carte de vizită. Kerrigan Cleaning Services. Industrial, business, rezidențial. Riley Kerrigan, președinte și CEO.

Ridică privirea, uitându-se la el întrebătoare.

– Munca este grea, dar plătește mai mult de salariul minim și face promovări în companie. Este un lider bun. Ridică din umeri. Dacă vreodată nevoia disperată de a câștiga bani de chirie și mâncare te va face să uiți de sentimentele negative din trecut.

– Nu se va întâmpla niciodată, Adam, spuse ea înapoind cartea de vizită.

El îi prinse palma, refuzând să o ia.

– Primul lucru pe care va trebui să-l înveți ca să te pui pe picioare – nu refuza niciodată o oportunitate. Mai ales din mândrie.

– Mă înțelegi complet greșit, spuse ea. Nu mi-a mai rămas mândrie deloc. Dar trebuie să mă protejez.

– Așa este. Și să știi un lucru – sora mea a făcut multe pentru femei, femei ca tine, care încearcă să se repună pe picioare, s-o ia de la capăt, să își construiască o viață funcțională și stima de sine, de obicei după un divorț devastator sau după ce au rămas văduve.

– Ești mândru de ea, spuse pe Emma.

– O, da. Riley mă uimește. Păstrează cartea de vizită. Numărul meu e pe spate.

O puse în poșetă, gândindu-se că nici în ruptul capului nu îi va cere ajutorul lui Riley Kerrigan.

A doua zi micul tiran meschin de la Burger Belch⁶ o concedie.

Purgatoriu – eroina dă diverse porecle depreciative locului unde lucrează (n.red.)

Sângerare cerebrală

It takes a village to raise a child – E nevoie de un sat întreg ca să crești un copil (proverb african) (n.red.)

Eșec, lovitură

Râgâială

capitolul 4

Riley Kerrigan conducea compania cu pricepere și eficiență. Avea biroul în Santa Rosa, ca să aibă acces la districtul Marin, San Francisco, Davis, Napa Valley. Fusesse obiectivul ei de la început să deservească firme și familii care își puteau permite ce era mai bun. Faptul că acest segment demografic era totodată cel mai pretențios, că presupunea cele mai mari provocări, era irelevant pentru ea. Era sigură că avea cei mai buni angajați.

Nu erau decât două persoane angajate cu normă întreagă: Riley și secretara sa, Jeanette Sutton. Avea cinci încăperi – un birou spațios pentru ea, o zonă de recepție, la intrare, pentru Jeanette, un birou pentru Brazil Johnson, directorul financiar și femeia care se ocupa de cifre, o sală de conferințe pentru ședințe și o mică sală pentru prânz și relaxare. Brazil venea rareori la birou; lucra de acasă ori de câte ori putea. Directorul operațional al lui Riley, Nick Cabrini, lucra pe teren, dar avea un spațiu la birou dacă avea nevoie, fie în biroul lui Brazil, fie în sala de conferințe. Makenna Rice este menajera-șefă și trainer; folosea sala de conferințe ocazional.

Riley păstra biroul pentru că era important pentru clienți, în special pentru cei business, deși existau și proprietari de case care voiau să-i vadă sediul. Îi conferea credibilitate. Nick conducea una dintre mașinile companiei; se îmbrăca elegant, avea un laptop în servieta scumpă, iar când oferea prețuri estimative sau verifica echipele care făceau curățenie, arăta profesionist. Avea două sute de angajați, cei mai mulți cu jumătate de normă, pentru că așa preferaseră. Unii dintre angajații ei cu normă întreagă se ocupau de aceleași proprietăți în mod regulat. Avea echipe care lucrau în tura de noapte, curățând clădiri de birouri, echipe de zi, responsabile de segmentul rezidențial și echipe gata să intervină în cazul unor urgențe, precum incendii sau inundații, care purtau echipament special de protecție. Fondurile companiei erau substanțiale și bine administrate, avea un venit care depășea cinci sute de mii, activul net al afacerii era acum extrem de ridicat, contul ei de pensie creștea, fondul pentru colegiul lui Maddie era aproape acoperit, iar starea ei de spirit era excelentă.

Pregătise totul vreme îndelungată. Ani mulți, în care muncise 80 de ore pe

săptămână.

Când avea 18 ani și de-abia terminase liceul, făcuse câteva ore la colegiul comunitar chiar în vara aceea și își ajutase mama la curățenie. Pe atunci lucrau pe bani cash, pe sub mână, și mult prea des erau tratate cu dispreț. Clienții plecau în călătorii sau vacanțe în ultima clipă și vreo două săptămâni uitau de cele care le făceau menajul, amânând plata. Se plâneau de costuri; adăugau sarcini fără a face pregătiri dinainte, fără a le întreba și fără a le plăti suplimentar.

„O, June, trebuie să plec să rezolv niște treburi. Nu te deranjează dacă ai un pic grijă de micul Eric, nu-i așa?” Sau „June, am o grămadă de rufe de spălat, mă poți ajuta?” și „Junie, draga mea, se pare că e timpul să spălăm ferestrele acelea”. Și, din câte știa Riley, mama ei nu primise nici un ban în plus de cel puțin zece ani.

– Trebuie să rezolvăm treaba asta, spuse Riley. Până și unii dintre clienții tăi cei mai vechi profită de bunătatea ta.

– Pe unii dintre ei îi consider prieteni. Îmi place să îi ajut cum pot, spunea June mereu.

– Ei bine, ei nu. Își tratează prietenii cu mult mai mult respect, așa că nu te lăsa păcălită. Și nu-și face nici unul griji pentru pensia ta. Vom găsi o cale mai bună pentru asta, ca să-ți câștigi traiul decent. Și poate să ai un pic de siguranță.

Riley făcuse un plan de afaceri la vârsta de 18 ani, recrutând vreo două eleve de la colegiu, care aveau puține ore la școală, la fel ca ea, obținuse autorizația comercială pentru două sute de dolari și începuse să caute mai mulți clienți. Își numise compania Kerrigan's Kleaning și își făcuse cărți de vizită. La început, nu avea alte cheltuieli fixe în afară de timpul pe care îl aloca hârtiilor, căci plătea impozite, asigurări sociale, salarii și le dădea declarații fiscale pentru angajați. În câteva luni, Kerrigan's Kleaning căpătase avânt, ba chiar se dezvolta.

Apoi rămăsese însărcinată.

Ce perioadă întunecată și îngrozitoare fusese! Emma o abandonase, ceea ce nu fusese deloc surprinzător, iar Jock dăduse bir cu fugiții. Se oferise să-i dea bani pentru avort, apoi s-o ia de nevastă, dar avea un ochi vânăt care semăna suspect de bine cu pumnul lui Adam. Refuzase ambele oferte. Îl amenințase că îl va da în judecată pentru pensie alimentară, asta pentru că era o femeie pragmatică din

toate punctele de vedere. Rămăsese acasă cu mama, fratele și bunicii ei, care îi ofereau dragostea și sprijinul lor.

Continuase să se ocupe de serviciul de curățenie. Cu cât se dezvoltă mai mult, cu atât se gândea mai serios să facă în așa fel încât lucrurile să funcționeze, căci nu o aștepta nici un bărbat care să aibă grijă de ea. De fapt, nu numai că Jock îi plătea pensia alimentară cel mult sporadic, dar nici măcar nu venise la spital când intră în travaliu. Adam și mama ei erau cu ea, iar bunicii așteptau pe hol.

Jock apăruse mult mai târziu, după ce familia plecase și, deși încercase să uite, imaginea lui, când plângea ținând bebelușul în brațe, i se întipărise pentru totdeauna în minte. Dar de data asta nu se mai lăsa păcălită de asemenea fleacuri.

Perioada de sarcină fusese dificilă din punct de vedere emoțional, și simțea că își distrusese viața cu o singură alegere nefericită. Dar, când văzuse micul chip perfect al lui Maddie, totul se schimbase. Chiar dacă avea regrete, acum avea totodată și un scop. Și munci ca o apucată, căci avea o fiică, iar fiica ei trebuia să aibă o familie devotată, o casă bună și oportunități.

Jock începu să le viziteze când Maddie avea câteva luni, iar Riley fu aproape copleșită de suferință și furie. Cum îndrăzneă să se poarte ca un tată acum! Fiecare întâlnire era un chin; se certau și săreau unul la altul, iar Adam intervenea, amenințându-l pe Jock. Maddie avea cam nouă luni când se certară rău din cauză că Jock voia să o ducă acasă la mama lui, ca să o cunoască și familia lui, iar Riley spuse că nu o va lăsa să plece cu el nici în ruptul capului.

– Încetați! exclamă June. Luă copilul de la Riley, i-l dădu bunicii și îi așeză pe toți trei la masă. Să nu îndrăzniți să spuneți un cuvânt, dacă vă pasă de viața voastră. Copilul acela este fericit și va trăi până la 90 de ani dacă faceți cum spun eu. Dar dacă nu aude altceva de la părinții și unchiul ei în afara de certuri, ce credeți că se va alege de stima ei de sine?

– Nu este în grija amândurora, izbucni Riley.

– Ai bani pentru un avocat? Își întrebă June fiica. Se întoarse spre Jock. Tu?

– Dacă nu a fost suficient de responsabil ca să aibă grijă de mamă, ce te face să crezi că e îndeajuns de responsabil pentru a se îngriji de un copil? aproape că strigă Adam.

– Vrei ca fetița asta să crească întrebându-se cine este tatăl ei? i se adresă ea lui Adam. Sau să se întrebe de ce mama și unchiul ei l-au ținut departe de ea? Asta va înceta aici și acum. Nu ridicăm vocea în preajma ei, iar Jock merită șansa de a deveni un tată bun. Asta înseamnă printre altele să petreacă timp cu fiica lui. Iar dacă voi doi veți continua să îl apostrofați, singura care va avea de suferit va fi Maddie.

– Nu vreau să fac decât ce trebuie, spuse Jock.

– Prea târziu! ziseră Riley și Adam. Apoi adăugară amândoi: Scuze, când văzură încruntătura lui June.

– Bineînțeles că poți duce copilul la mama ta, spuse June. Mai întâi trebuie să înveți să folosești scaunul de mașină și te-aș face să-mi arăți că știi să schimbi scutecele, dar ținând cont că va fi prezentă mama ta, cred că suntem în siguranță. Vreau să-i pregătești biberonul și să o aduci înapoi în trei ore. De azi înainte trebuie să ne anunți, Jock. Riley este o mamă bună și nu e câtuși de puțin flexibilă. Va fi esențial să planifici. Vom coopera cu toții și prioritatea numărul unu va fi întotdeauna Maddie.

– Dacă ar fi planificat lucrurile dinainte, Maddie nu ar fi aici, strigă Riley.

– Asta e în loc de mulțumesc? întrebă Jock.

– Vă avertizez... spuse June.

După confruntarea aceea, lucrurile meraseră un pic mai bine cu Jock, dar trecură cel puțin doi ani până ca resentimentele lui Riley față de el să se calmeze transformându-se într-o acceptare tensionată. Nu asta era viața pe care o plănuise – un copil cu un tată șovăielnic, care nu o iubea cu adevărat. Iar faptul că ea îl iubise, oricât de puțin, nu făcea decât ca rușinea ei să fie și mai mare.

June îi mai spusese un lucru lui Riley. În particular. Pentru că își cunoștea prea bine fiica.

– Mândria asta te va duce de răpă. Încearcă să-ți canalizezi energia asupra lui Maddie, nu asupra orgoliului tău rănit. Te rog.

Se reconstrui pe dinăuntru încetul cu încetul, devenind o femeie de afaceri dură, profesionistă. Serviciul ei destinat sectorului rezidențial crescuse. Când încheie

primul contract de curățenie cu o clădire de birouri, sărbători. Avea de asemenea ceea ce numeau oferta specială pentru cei care se mutau – curățau case goale pentru a le pregăti pentru noii locatari. Era o treabă grea, care se plătea bine și, uneori, împreună cu mama ei și cu Adam, muncea câte 12 sau 15 ore pe zi pentru a duce treaba la capăt. Câteodată Jock stătea cu copilul... acasă la June.

Apoi începu să se documenteze despre servicii de curățenie la nivel industrial, știind instinctiv că banii adevărați de acolo veneau – igrasie, inundații, incendii, canalizare și eliminarea mirosurilor. Singurele lucruri pe care le lăsă deoparte fură debarasarea substanțelor chimice nocive și curățenia la scena unei crime. Angajă o echipă, oferindu-le membrilor o bună parte din profiturile ei. Dar apoi îi rugă să instruiască o a doua echipă de servicii de curățenie industrială care deveni a ei. Își conducea afacerea de la masa din sufrageria mamei ei, în timp ce o hrănea pe Maddie cu lingurița, iar mai târziu în timp ce își ajuta fiica să învețe să scrie și să socotească.

Ca familie, trecură prin câteva momente grele la moartea bunicilor, dar constată că dacă avea grijă de personal și contracte, compania funcționa foarte bine. June lucra cu jumătate de normă în compania lui Riley, de câteva ori pe săptămână. În restul timpului o ajuta să o crească pe Maddie. Când fetița împlini zece ani, cu doar cinci ani în urmă, Riley schimbă numele companiei în Kerrigan Cleaning Services, închirie un sediu pentru birouri și lăsă trecutul în urmă.

De la testul acela de sarcină făcut acasă, parcursese un drum lung și dificil. Dar erau oameni care nu aveau să o părăsească nicicând – exceptând moartea –, care aveau să o ierte mereu și să o iubească necondiționat, așa cum îi iubea și ea. Maddie, mama ei, Adam. După Jock, nu mai avusese nici o relație în care să se implice emoțional.

Și nu mai avusese vreo altă prietenă foarte bună.

Astăzi era o zi obișnuită. Începu cu o ședință cu Brazil și cu Jeanette, discutând despre chestiunile de la birou. Aprobă bugetul, răspunse la e-mailuri, se întâlni cu un bărbat care era interesat de un pachet complet de servicii pentru o casă de 1 300 de metri pătrați. Deja primise o estimare și o ofertă de contract de la Nick, dar se vedea cu șefa, căci el ezitase auzind că va fi nevoie de o echipă care va fi plătită la oră atunci când urmau să se ivească sarcini suplimentare, neincluse în contract, cum ar fi „faceți curățenie după nunta care va avea loc în casa și în curtea noastră”. Cheltuia și zece milioane pe o casă, dar voia să o întrețină cu

bani puțini. Ea rămase fermă. Îl lăsa să plece. Avea să se întoarcă.

Vizită trei echipe la lucru, constatând ca două se descurcau bine, iar una avea niște dificultăți interne. Era o echipă de trei menajere dintre care două se împrieteniseră, purtându-se probabil urât cu a treia, o femeie mai în vârstă pe care o cunoștea de multă vreme, care fusese instructor și șefă de echipă. Mai trecuse prin așa ceva de multe ori – șefa de echipă era fără îndoială o persoană de încredere și avea niște standarde extrem de ridicate. Femeile mai tinere voiau să termine programul de lucru în șase ore, făcând probabil o treabă de mântuială pe alocuri. Puteau profita de abilitățile instructoarei, lăsând-o să se ocupe de lucrurile de detaliu, dar se pare că nu vedeau lucrurile în perspectivă. Putea să se întâlnească cu ele, să le sfătuiască, să le dea sugestii despre cum să lucreze împreună în mod eficient. În schimb, spuse:

– Voi alcătui o nouă echipă pentru voi, dar săptămâna asta, cât a mai rămas din ea, lucrați împreună fără să vă certați.

Apoi se duse la Nick Cabrini, directorul de operațiuni, spunându-i să le redistribuie. Pe toate trei. Cele două femei arogante care o abuzaseră pe angajata mai vârstnică nu aveau să scape nepedepsite.

Femeile îl îndrăgeau pe Nick; cei câțiva bărbați care lucrau în companie îl respectau. Iar ea îl iubea. Era tânăr și chipeș, dar foarte ferm în privința regulamentului lor. Nu era niciodată prea aspru, asta știa, dar întotdeauna era pe poziție. Totodată vorbea două limbi. Avea educație bună și spera să își înființeze o companie într-un alt domeniu – voia să se implice în transporturi, folosind limuzine și mașini. Însă cea mai bună calitate a lui? Mama lui îl învățase ce înseamnă să faci curățenie lună. Vedea o pată sau un fir de praf de la 50 de metri.

Colegul lui era Louis Spinoza, un pompier pensionar, care conducea divizia de restaurare industrială. Louis avea o vastă experiență în domeniul substanțelor periculoase, muncise în construcții din când în când și, la fel ca mulți pompieri, avusese o a doua slujbă ani de zile – în domeniul curățeniei.

Riley își luă o salată de pui în drum spre birou și mănca în fața calculatorului. Exact când începea să o cuprindă lentoarea de după-amiază, apărură nimeni altul decât Adam. Bătu de două ori și își vârî capul pe ușă.

– Este ocupată doamna? întrebă el.

Ea dădu salata departe.

– Întotdeauna sunt ocupată, dar ești bine-venit. Ai terminat orele devreme astăzi?

– Nu, dar nu mai am alte treburi.

– Bun, abia aștept să aud vești despre examenul de conducere al lui Maddie, de la o persoană obiectivă. Spune că i-a luat 15 minute și că a obținut punctajul maxim.

El zâmbi larg.

– Douăzeci de minute și a greșit o întrebare, dar a făcut contestație și le-a arătat chiar pagina cu răspunsul. Eu i-aș fi dat punctul.

– Tu i-ai fi dat un rinichi, spuse ea râzând.

– Ei bine, este adevărat, spuse el așezându-se pe scaunul din fața biroului. Își ridică glezna pe un genunchi. Ar trebui să vorbim despre ceva. M-am întâlnit întâmplător cu Emma ieri, după examenul de la școala de șoferi. Apoi am ieșit cu ea la un pahar.

Riley se încruntă.

– O? făcu ea. Te-ai întâlnit...

– Ne-am oprit la un hamburger în drum spre casă după examen și ghici cine lucra acolo? Cu bonetă de hârtie, șorț și toate celelalte.

– Maddie nu mi-a spus nimic...

– M-a tachinat puțin în drum spre casă. I-am spus doar că Emma este o veche prietenă cu care am fost colegi de școală. Trase aer adânc în piept. Va trebui să îi spui, Riley. Trebuie să îi explici despre Emma și Jock. Și despre tine.

– De ce? întrebă ea repede. Defensiv.

– Pentru că este un lucru care s-a întâmplat. Nu știu toate detaliile, în afară de faptul că Jock avea intenții serioase cu Emma când tu ai rămas brusc însărcinată cu copilul lui. Și că te-ai certat la cuțite cu prietena ta cea mai bună. Două familii

au avut de furcă și din pricina asta, lumea a suferit enorm și ați ajuns să vă dușmăniți. Riley, Maddie are o prietenă foarte bună. Două. Trebuie să știe ce s-a întâmplat.

– Nu are nici o legătură cu Maddie, spuse ea. Ea s-a născut într-o familie iubitoare, știe cine este tatăl ei, petrece o mulțime de timp cu el, mai ales atunci când este vorba de sport. Maddie e în siguranță.

– În siguranță cu varianta periată? În primul rând, cineva îi va spune într-o zi că la mijloc au fost minciuni și resentimente. Probabil atunci când oamenii care ne cunosc de aproape o viață întreagă vor observa că s-a întors în oraș – asta ar putea să reînvie întreaga dramă. Va fi și mai interesant de adăugat că Emma a părăsit California permanent, probabil cel puțin parțial din cauza aceea și s-a căsătorit până la urmă cu un escroc de notorietate internațională. Și-n al doilea rând, nu am fost niciodată o asemenea familie – genul care prezintă adevărul după cum îi convine.

– Ce importanță are? întrebă ea cu o voce în care se citea disperarea. Poate că nu a fost frumos, dar n-au existat complicații. Emma a plecat, noi am rămas și am petrecut mult timp împreună. Regret? Nu când mă uit la Maddie. Dar aș vrea ca Jock să fi fost iubitul altcuiva!

Se aplecă spre ea. Era răbdător. Ridică din sprâncenele frumoase îngrijorat.

– Riley, nu-ți dorești să vină vorba despre asta. Ar fi bine să limpezești lucrurile pentru Maddie. Din pricina asta au existat o serie de neînțelegeri și evenimente nefericite care au produs suferință, dar îmi place să cred că lucrurile se rezolvă întotdeauna în cele din urmă. Sper să se rezolve și pentru Emma. Trece printr-o perioadă îngrozitoare. Cred că ție îți merge bine. Una peste alta, și mie – am o nepoată frumoasă și deșteaptă. Maddie are viața pe care și-o dorește, deși are o familie neobișnuită și o grămadă de părinți celibatari. Există un punct vulnerabil undeva, Riley – locul acela în care binele depășește răul. Știi ce spun? Adevărul acela fragil. Adevărul sincer.

– Nu știi ce sugerezi...

– Ai devenit o femeie de succes, Riley. Ai toate motivele să fii mândră. Cu toții trebuie să recunoaștem că în viața fiecăruia dintre noi există măcar o decizie îndoielnică, sau două, dar puțini pot demonstra că au transformat greșeala aceea într-o mină de aur.

– Și dacă Maddie își pierde tot respectul față de mine?

El clătină din cap.

– Nu este posibil. Maddie te admiră mai mult decât oricine. Cu excepția mea poate, spuse el zâmbind larg. Cred că eu sunt cel mai mare fan al tău.

Expresia ei se îndulci.

Adam era un om tare bun. Bunătatea în cea mai frumoasă formă.

– De ce lucrează la fast-food? Întrebă Riley.

– Din câte mi-a spus, a fost singura slujbă pe care a putut-o obține. Nu era sigură dacă s-a întâmplat așa fiindcă nu a mai avut o slujbă de zece ani, în afara căsătoriei cu un milionar, sau pentru că a fost măritată cu un hoț notoriu. Bănuiește că de vină este ultima variantă, și înclină să fiu de acord. Oamenii nu-și asumă riscul în privința ei.

– De ce ar spune cuiva? Ar trebui să-și schimbe numele!

– Își folosește numele de fată, Emma Shay, dar nu este deghizată. Angajatorii nu mai pot fi duși de nas în zilele noastre. Se informează cu privire la candidați. Verifică pe Facebook și Twitter, la fel ca tine. Și arată exact ca acum 15 ani.

– 16, spuse Riley stânjenită.

Își trecu degetele prin părul blond scurt și răvășit de la tâmpile, netezindu-l peste urechi.

– Ah, Riley, întotdeauna te-ai purtat în legătură cu treaba asta ca și când ai fi avut un cui în călcâi. Ar fi trebuit să vorbim despre asta cu ani în urmă, dar ai suferit în tăcere. Emma a fost și a mea, și a mamei, știi. Și-a dat seama imediat cine este Maddie. Ascultă, deși nu mi-ai făcut nici o confidență, știu că nu a fost doar vina ta. Aseară i-am spus că tu și Jock nu ați fost împreună când s-a născut Maddie și a fost surprinsă. Surprinsă și dezamăgită de Jock. Lucrul acesta ar fi trebuit să iasă la iveală cu ani în urmă, nu aseară. Atât de puțin a păstrat legătura cu locul acesta.

Riley simți că îi dau lacrimile.

– Am încercat să-i spun – însă a refuzat să vorbească cu mine. I-ar fi putut spune Lyle, dar era hotărât să nu se amestece. În plus, era ocupată, Adam. Zbura în toată lumea cu avionul acela privat...

– N-am nici o îndoială că ar fi lăsat în urmă toate acele lucruri dacă ar fi știut ce se petrecea cu adevărat. Mă gândeam că o compătimești. A fost mințită. Toată lumea a abandonat-o.

– Iar acum este la pământ din nou? Biata Emma, alege mereu tipii nepotriviți.

– Ai fost sarcastică? Întrebă el.

– Îmi cer scuze. Mă simt un pic ca un animal încolțit. O, Dumnezeule, de ce îmi cer scuze în fața ta? Emma nu știe că mi-am făcut griji din pricina problemelor ei!

– I-am dat cartea ta de vizită. I-am spus că plătești peste salariul minim.

– Nu vorbești serios, spuse ea, uluită. Nu ar câștiga pe an nici măcar bugetul pe care îl avea alocat florilor proaspete.

– Avea, exact. S-ar putea să te caute. O duce greu.

– Lyle nu mi-a spus nimic, spuse ea.

– Lyle a fost mereu ca Elveția în privința voastră, motiv pentru care Emma știa atât de puține despre tine și Jock. Dar, pregătește-te – într-un fel sau altul, te vei întâlni cu ea. Căci intenționez să mă văd din nou cu ea.

– Ce? Ce vrei să spui?

– Dacă voi două nu vă puteți împăca, e treaba voastră. Eu nu sunt supărat pe Emma. Și vreau să o revăd.

– Te poți de parcă ai avea o chestie pentru ea, spuse Riley.

– Ți-am spus, a fost și prietena mea. Sunt puțin îngrijorat pentru ea. Este important pentru mine să mă asigur că e bine.

Se ridică.

– Îți place de ea, Adam? întrebă ea direct.

Fratele ei, un bărbat atât de chipeș, atât de minunat, era rareori într-o relație, deși femeile suspinau după el. Ba chiar îi spusese cândva: „E OK dacă ești gay, să știi“. Iar el răspunsese: „La fel și în cazul tău“.

– Vrei să te vezi cu ea, asta e? îl întrebă.

– Am băut un pahar de vin împreună, răspuse el. A fost plăcut să o revăd. Am vorbit puțin despre Maddie, despre întoarcerea ei acasă după scandalul de pe coasta de est, despre cât de greu i-a fost să găsească de lucru. A întrebat de mama, de bunica și bunicul. În afară de Lyle și de bătrâna văduvă la care stă în chirie, nu are pe nimeni, dar am petrecut o oră plăcută împreună și m-am bucurat să o revăd. Când a fost scandalul acela în New York cu soțul ei, care apoi s-a sinucis, m-am gândit mult la ea. Îl mai întrebam din când în când pe Lyle de ea, ca să mă asigur că e bine. Lyle vorbea cu ea aproape zilnic la final – era singurul ei sprijin emoțional. Ar fi trebuit să o sun. Cred că Lyle mi-ar fi dat numărul ei, dar nu i l-am cerut. Am decis să aștept puțin, să văd cum se termină totul, apoi a urmat sinucida, iar FBI-ul a dat buzna peste ea. Cred că trebuie să fi îndurat o durere îngrozitoare, mai rea decât aproape orice mi-aș putea imagina. Știi că Emma, la fel ca noi, a rămas orfană când a murit tatăl ei, doar că noi o aveam pe mama, însă ea pe cine avea? Pe Rosemary, scorpia aceea rece. Așa că, da, a fost plăcut să o revăd, să vorbesc cu ea, să ne cunoaștem din nou. I-am oferit o scrisoare de recomandare. I-am dat cartea ta de vizită. Probabil că nu te va suna niciodată sau nu-ți va cere un loc de muncă, dar eu sunt cel care i-a dat cartea de vizită, așa că să nu fii surprinsă. Și, dacă nu te superi, cred că îi ești datoră.

– O, Dumnezeule, nu-mi pune asta în cârcă! Am implorat-o să mă ierte pentru Jock, dar a refuzat și nu pot nici măcar să reproduc vorbele oribile pe care mi le-a spus. Când a plecat de aici nu era o femeie dărmată, era o....

– Fată, spuse Adam. Nu era decât o fată. Apoi, mai încet, adăugă: Și la fel și tu. Nu erați decât niște copile.

– Nu face asta, Adam. Nu-ți face de lucru cu ea. Nu am resentimente, dar după ce s-a întâmplat, te rog să nu o aduci acasă. Te rog să nu-mi spui că îi sunt datoră. Nu acum. Știu că lucrurile au ieșit rău pentru ea, dar încearcă să-ți amintești că în timp ce eu frecaș dușumele și încercam să-mi păstrez cumpătul pentru a crește un copil singură, ea s-a transformat din prințesa-studentă în tipa

mondenă din New York și nu mi-a transmis niciodată vreun cuvânt de iertare.

– Totul e în trecut acum, spuse el. Nu mai e prințesă, nici vreo mondenă, iar tu nu mai freci dușumele și nici nu te mai zbați să ai grijă de copil.

Își masă tâmplele cu degetele și gemu.

– S-a terminat și nu vreau să redeschidem cutia Pandorei. Nu acum. Te rog, Adam.

– Nu poți șterge trecutul, la fel cum nu o poate face nici ea. Dar putem trăi cu toții cu el, decent. Dacă te sună, ai face bine să faci ce se cuvine, Riley.

Era un om foarte bun și încă de când era copil cel mai bine se simțea când toată familia era laolaltă. Nu îi plăceau lucrurile nelămurite; era un bărbat protector. Fusese ca un tată pentru Maddie de când se născuse. Și nu încăpea îndoială, Riley ar fi fost pierdută fără el.

– Nu mă va suna niciodată, spuse ea.

– Nu fi atât de sigură. Este timpul să faceți pace, în sfârșit.

– Nu am nici o slujbă în afară de cele de curățenie. Va trebui să-și murdărească mânuțele.

El râse.

– Nu crezi că și le-a murdărit în viața pe care a dus-o la New York? Se îndreptă spre ușă. Te previn doar.

Când erau copii, oamenii erau obișnuiți să le vadă împreună. Li se spunea Frumoasa și Mintoasa. Amândouă erau deștepte și drăguțe, dar foarte diferite. Emma era o brunetă înaltă și zveltă, cu buze rubinii și niște ochi ca de căprioară – mari și negri. Riley era blondă, cu o palmă mai scundă, minionă și cu ochi albaștri strălucitori. Amândouă erau incredibil de populare. Și, deși păreau inseparabile, petreceau timp și cu alți prieteni. Emma era majoretă și practica gimnastica; Riley era la cor, făcea parte din galeria echipei și avusese rolul principal în muzicalul școlii – Grease. Emma fusese aleasă regină la balul

majoratului, iar Riley devenise șefă de promoție.

Mai exista o diferență între ele de care Riley era extrem de conștientă – ea era cea săracă. Emma protesta, spunând că familia ei nu era bogată și privilegiată, doar că tatăl ei, contabil fiind, era foarte priceput la bani. În plus, în mod clar, în domeniul lui se câștiga mai bine decât la curățenie.

Când erau la gimnaziu, la St. Pascal, Riley știa că purta haine sărăcăcioase. În clasa a VIII-a, după multe ore de lucru ca babysitter și cumpărături atente, arăta destul de bine. Dar Emma crescuse într-o casă cu cinci dormitoare, pe un teren de jumătate de hectar, în vreme ce Riley locuia într-o casă veche și mică, cu trei dormitoare și o singură baie, în care trăiau cinci oameni. Împărțea camera cu mama ei. Dacă Riley voia ca Emma să petreacă seara la ei, ceea ce se întâmpla destul de des, Adam dormea pe canapea, spunând: „Doar dacă doarme mama în camera mea, căci voi o să-mi umblați prin lucruri!“ Lucrurile lui, din câte își amintea Riley, nu erau interesante deloc.

Nici măcar asta nu le îndepărtase. Dar Riley nu avea decât zece ani când spusese: „Familia mea nu va fi săracă mereu, stai să vezi“.

În toți acei ani cât fuseseră prietene, Riley și Emma avuseseră cam trei certuri memorabile. Una în clasa a VII-a, când Riley a fost invitată la prima petrecere cu băieți și fete din clasa lor, iar Emma nu. De fapt, fusese exclusă în mod deliberat de niște fete geloase. A fost melodramatic și tragic și s-a lăsat cu multe plânsete. Nu și-au mai vorbit o lună întreagă, lungă și dureroasă.

În clasa a IX-a, Emma a fost invitată la balul bobocilor de un băiat din ultimul an de liceu și, practic, a abandonat-o pe Riley pentru colegii mai mari. A mers să-și cumpere rochia pentru bal cu fetele mai mari, care făceau parte din gașca noului tip. Riley a fost dărâmată și a stat acasă în seara balului, jucând Scrabble cu mama și fratele ei. Iar seara de bal a Emmei a fost dezastruoasă – tipul s-a îmbătat și a insistat să facă sex, așa că l-a sunat pe tatăl ei să vină să o ducă acasă. La ora 9:00.

Amândouă au fost nefericite și triste. Au rămas bosumflate și s-au evitat vreo două săptămâni.

Apoi tatăl Emmei a fost omorât într-un accident de mașină – de un șofer beat.

Bineînțeles, Riley și întreaga ei familie s-au dus imediat la Emma, îmbrățișând-o

și susținând-o. Fetele s-au împăcat și au jurat că nu vor mai lăsa asemenea diferențe să le îndepărteze. Emmei îi părea foarte rău că avusese atâta încredere în acei prieteni de la bal, iar Riley era răvășită că își invidiase prietena pentru că se distra și îi părea extrem de rău că lucrurile ieșiseră atât de prost. Durerea Emmei le apropiase. La urma urmelor, Riley își pierduse și ea tatăl la o vârstă fragedă. Știa prea bine cât de dureros este.

Emma rămăsese cu scorpia aceea zgârcită de Rosemary și cu cele două surori nesuferite, pe care nu le considera deloc surori.

Iar apoi urmă colegiul. Emma primi o bursă parțială; mama ei vitregă spusese că va putea să o ajute puțin. Își cumpără haine noi și se pregăti entuziasmată pentru o viață complet nouă. Riley și Emma se despărțiră înlăcrimate și în primele două săptămâni se sunară constant, murind una de dorul celeilalte. Apoi Emma se instalează, deveni ocupată și își luă o slujbă cu jumătate de normă. Avea colegi de cameră nemaipomeniți, făcea parte dintr-o grupare studențească, era copleșită de cursuri, îi plăceau la nebunie numeroasele evenimente sociale și agitația din jur. De asemenea, fiind o tânără frumusețe plină de viață, era înconjurată de băieții de la colegiu. Ba chiar și de cei din anii mai mari. Îi mărturisi lui Riley că ieșea un pic cu băieții, la întâlniri nevinovate, despre care nu voia ca Jock să știe. Bineînțeles că secretul ei era în siguranță la Riley.

Adaptarea la viața de colegiu comunitar nu era la fel de interesantă. Lui Riley i se părea că semăna mult cu liceul, doar că nu se făcea prezența. Super. În scurt timp, începu să se simtă singură.

În timp ce Emma se acomoda cu viața din campus, făcându-și noi prieteni și experimentând cu proaspăta ei libertate, nu se mai auziră atât de des. Nu răspundea când sunau Riley sau Jock; nu le mai răspundea la SMS-uri și nu suna înapoi imediat, iar când o făcea, nu avea prea mult timp. Mereu se grăbea undeva sau părea că în fundal se desfășoară o petrecere. Nu voia să vorbească decât despre ea și noile ei experiențe tari. Trecu o săptămână, apoi două, apoi trei fără să vorbească aproape deloc, iar când se întâmpla era foarte scurt – doar atât cât Emma să apuce să povestească toate lucrurile amuzante pe care le făcea. La începutul lui octombrie își făcuse deja planuri să petreacă Ziua Recunoștinței cu una dintre noile ei colege și familia acesteia în Astoria, Oregon, în loc să vină acasă în Santa Rosa.

– Am văzut poze cu casa lor, Riley, spuse Emma entuziasmată. Cred că sunt

incredibil de bogați!

– Aproape că nu mai vorbim în ultima vreme, se plânse Riley. Parcă ai fi prea ocupată să te mai deranjezi pentru mine.

– Nu, bineînțeles că nu! Ei bine, poate că ne îndepărtăm un pic, spuse Emma. Din cauză că mergem la colegii diferite. Dar vom fi mereu cele mai bune prietene.

Riley, care cândva vorbea cu prietena ei în fiecare zi, de mai multe ori, era pierdută. Jock, care nu stătea prea mult fără o fată, o suna pe Riley des și petrecea mult timp cu ea. Spunea că e cât se poate de logic să iasă împreună.

– Nu-mi poți spune că ea nu o face, îi zicea el lui Riley. Nu stau acasă până când se hotărăște Emma că are timp pentru mine.

Privind în urmă, Riley își aminti că se simțise părăsită. Abandonată. Era prea mult să se aștepte ca prietena ei cea mai bună să stea de vorbă cu ea o dată la două zile? De două ori pe săptămână? Mai mult de trei minute? Și poate să o întrebe cum îi mergea din când în când?

Ea și Jock își plângeau de milă unul altuia deseori. Jock era mereu în preajmă, o suna întruna, o scotea la pizza, invitând-o să meargă cu el la meciul foștilor absolvenți ai liceului lor și la petrecerile care urmau, împreună cu foștii colegi de clasă. Își țineau de urât și își alinau singurătatea.

– Ai grijă cu el, îi spusese Adam lui Riley. Se știe că profită de fete.

– Suntem doar prieteni, îi răspunsese ea.

Dar Riley începea să țină tot mai mult la Jock. Aștepta cu nerăbdare fiecare telefon, fiecare simplă întâlnire. Încetară să-și mai plângă de milă și începură să râdă și să se distreze. Ieșeau cu prietenii la pizza și mergeau la plajă. Într-o seară rece de toamnă, merșeră pe coastă și băură câteva beri lângă focul pe care îl făcuseră pe plajă, doar ei doi. Era uimitor despre câte aveau de vorbit – numele Emmei nu apărea niciodată în conversație. Riley fu uluită să descopere că se simțea mai puțin abandonată.

Se îndrăgostea de el.

– Cred că s-ar putea să te cam plac, spuse el. La naiba, nu mi-am dat seama că vom ajunge aici! Încep să cred că probabil ar fi trebuit să fim împreună de la început.

–Trebuie să-i spunem, Jock. Trebuie să-i spunem Emmei exact cum s-a întâmplat. Nu puteam s-o prindem la telefon nici cinci minute, am început să ieșim, ne-am apropiat – la început pentru că amândurora ne era dor de ea. Dar apoi pentru că avem ceva. Nu știi... chimie?

El râse.

– Crezi că Emmei îi pasă? Dă-i drumul, lasă-i un mesaj. Îți va răspunde într-o săptămână sau două.

Apoi lucrurile au mers prea departe. Riley nu voise să se întâmple vreodată. Cel puțin nu până nu s-ar fi gândit pe îndelete la toată povestea. Nu înainte de a-i mărturisi Emmei. Își spunea că nu era cel mai rău lucru din lume să petreacă atâta timp cu Jock, să se sărute, să se atingă și să șoptească pe întuneric, dar apoi lucrurile scăpaseră de sub control și, până să-și dea seama, avea tricoul ridicat, blugii în vine și merseseră până la capăt. Înainte să fie sinceri cu Emma.

– O, Dumnezeule, voiam să-i spunem Emmei înainte să se întâmple asta.

– Scumpo, Emmei nu-i pasă câtuși de puțin.

– Dar cred că mă îndrăgostesc de iubitul celei mai bune prietene!

– Hei, Riley, haide să o luăm ușor...

– Nu suntem îndrăgostiți? întrebă ea. Toate lucrurile acelea pe care le spuneai, că nu puteai face față fără mine și că sunt cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat și ar fi trebuit probabil să-mi faci mie curte întâi...

– Omoară-mă pentru că sunt drăguț, ce zici? Bineînțeles că țin la tine – cine a zis că nu? Depindea doar de tine. Ai vrut-o, fără rezerve. Așa că nu spune nimic, bine? Nu trebuie să faci un anunț, pentru Dumnezeu. Nu îi voi spune. Pur și simplu nu știu dacă aş numi-o dragoste. Încă.

– Trebuie să te desparți de ea. Să-i spui despre noi. Tu ești cel care a început ceva cu mine, nu invers. Nu te desparți de ea? întrebă Riley.

– Nu cred că va trebui să o fac, spuse el. Cred că s-a despărțit ea de mine cam acum trei luni. Petrece de nu mai poate în Seattle.

– Așa că te-ai spălat pe mâini, nu-i așa? Îl repezi ea.

O lună mai târziu, exact înainte ca Emma să vină acasă în vacanța de Crăciun, îi spuse lui Jock că era însărcinată. Făcuse testul acasă și era pozitiv.

– Ești sigură că e al meu? Întrebă el. Am folosit prezervativ.

– Nu am mai fost cu nimeni altcineva, îl informă ea aprinsă.

– Dar nu știu asta sigur, nu? Ținând cont că nu am fost cu tine în fiecare clipă. Și, cum ziceam, am folosit protecție.

– Ce ar trebui să fac?

– Nu știu. Presupun că orice ar face toată lumea. Ai nevoie de niște bani?

Îi era atât de rușine, era atât de dezamăgită și de furioasă că voia să moară, dar ridică bărbia și spuse:

– Du-te dracului, Jock.

Dar, într-adevăr, când se întâmplase, crezuse că îl iubea. Și se luptă cu sentimentul acela, care venea și pleca, alți câțiva ani după aceea.

Adam o lăasă pe Riley în biroul ei și urcă în mașină. Se gândi să treacă pe la mama lui să o întrebe dacă avea nevoie să facă ceva și să vadă ce planuri avea pentru seara aceea. S-ar putea să-i spună despre Emma, dar nu se hotărâse încă. Nu le spusese niciodată alor lui că luase legătura cu Emma de vreo zece ori înainte de a se căsători, când era în colegiu și după ce începuse să locuiască în New York. Nici lui Lyle. Și se pare că nici Emma nu vorbise despre asta. Dar poate că pentru ea nu fusese atât de important.

„Despre ce e vorba? O plăci?”

„O, da.” O plăcea de când avea 15 ani. În vara aceea când trecuse de la 14 la 15

ani – frate, asta e vara esențială în viața unei tinere –, iar Emma se transformase din sora mai mică într-o femeie de care era interesat.

„Văd cum te uiți la Emma“, spusese mama lui. „Să nu te atingi de fata aceea, auzi? Îmi este ca o fiică, iar pentru tine și Riley ca o soră. Iar tu ai 18 ani. Nu ai voie să te apropii de ea. Cel puțin până veți fi amândoi adulți. Nu discut. Scorpia de maică-sa vitregă ar fi încântată să te arunce în închisoare!“

Dar la puțin timp după ce împlinise 18 ani, ea plecase la Seattle. La scurt timp după aceea, Riley aștepta copilul lui Jock. O bună parte din inima lui Adam era foarte fericită că Jock nu mai era iubitul Emmei, dar era suficient de deștept încât să știe că până nu își revenea, după ce îi frânseseră inima, era mai bine să nu facă nici un pas.

Următorii șase ani erau în ceață. Emma nu se întorsese în Santa Rosa decât pentru scurte vizite și nu o văzuse. Avea două slujbe și mergea la școală, bunicii muriseră amândoi și le ajuta pe mama sa și pe Riley cât de mult putea. Ajunsese să fie foarte atașat de Maddie, iar Emma se mută la New York. Întotdeauna se gândise, într-o zi...

În timp ce se gândea la asta, ea se căsătorise. Și nu cu oricine, ci cu un milionar cunoscut pe plan internațional.

Toate acestea se schimbaseră. Și ea se întorsese.

capitolul 5

Emma nu se califica pentru șomaj, căci lucrase cu jumătate de normă. Dar se califica pentru bonuri de masă, care nu se mai numeau astfel. Deși aplicase online, trebui să piardă patru ore la biroul de asistență socială al districtului, cu formularele completate de mână. Acum putea obține un card de debit, pe care urma să-l primească prin poștă. În curând, spuseră – cam în 30 de zile. Dacă lucrurile mergeau bine. După ce îi era aprobată cererea.

Se compară cu mulțimea de oameni adunați acolo. Îl auzise pe soțul ei tunând și fulgerând despre cât de mulți oameni care nu meritau profitau de sistemul de ajutor social, primind toți acei bani fără să facă nimic. Simțea că este unul dintre ei și se întreba dacă merita ajutor. Probabil că nu. Fusese căsătorită cu el, la urma urmelor. Totodată se întreba unde erau toți acei bani gratuit și unde erau oamenii care munceau în cadrul sistemului. Mereu își imaginase escroci tupești, care intrau fluturând o hârtie și ieșeau cu bani sau vreun alt ajutor. Majoritatea oamenilor de acolo erau femei, peste jumătate dintre ele cu copii mici atârnați de picioare sau stând în poală. Cel puțin jumătate dintre ei erau hispanici, dar, după cum citise în ghid, trebuiau să fie examinați pentru a se califica. Nimeni nu arăta ca genul de oameni la care se aștepta ea. Și nimeni nu părea în largul său că se afla acolo. Cât despre Emma, îi era puțin rău. Demoralizată și rușinată, de parcă ar fi fost încă o dovadă că greșise cu ceva. Dar arăta mai bine decât toată lumea din jur. Încă mai avea câteva haine bune, pantofi scumpi și vreo două poșete drăguțe, spre deosebire de toți cei prezenți în locul acela.

Hainele nu îi mai veneau atât de bine. Nu durase mult până pierduse cele câteva kilograme în plus pe care le pusese la Burger Hell. Căutarea unui loc de muncă, stresul și simplul fapt că umblase o grămadă o făcuseră să ardă o mulțime de calorii. Ca să nu mai pomenim de grija că nu va mai putea să se întrețină vreodată.

Părea că în ultima vreme găsea mult păr în perie. Îi cădea părul? Scrâșnise din dinți vreo doi ani, noaptea, și visa că își pierde dantura. Trează, își făcea griji că trupul o va lăsa, încet-încet.

Se întreba ce credeau Rosemary, Anna și Lauren că face acum. Cum nu le păsa câtuși de puțin că s-ar putea să-i fie greu? Nici una dintre ele nu o căutase și nu întrebase cum se descurca. Când o ducea bine, înainte să înceapă investigația lui Richard, erau mereu prezente, familia ei. Își luaseră bilete la clasa întâi venind la New York pe banii lui Richard și, ca să nu fie nevoit să le aibă în preajmă, le rezervase un apartament la Plaza Athenee. În scurt timp se așteptau să devină o vizită regulată. Rosemary, femeia care nici măcar nu se obosise să o ia la cumpărături în copilărie, o suna cu cea mai mieroasă voce de care era în stare, spunând: „E timpul pentru călătoria noastră anuală în oraș, dragă. Vrei să faci rezervările?” Iar de ziua lor sau de sărbători, Emma le dăduse niște cadouri atât de frumoase. Nu îi mulțumiseră niciodată. Credeau că erau o nimica toată. Probabil credeau că unul dintre servitorii ei le cumpăra și le expedia.

Singurele slujbe pentru care părea a se califica erau cele de muncitoare. Ca chelneriță primea mult mai puțin decât salariul minim pe economie, din cauza bacșișurilor, pe care cei care aveau această meserie erau obligați să le raporteze la fisc. Până la urmă, se descurcă mai bine nepomenind că era licențiată; spuse că făcuse liceul. Furând un pic de la Riley, spuse că făcuse curățenie în case și că singura referință pe care o avea era Adam Kerrigan, căci nu mai locuise aici din liceu.

Așa că primi un post ca îngrijitoare la un spital din Petaluma. După patru zile de instructaj, începu în tura de zi, pontând la 7:00 dimineața.

Luă o decizie, una ușoară. Nu avea de gând să-și spună povestea nimănui. Ar fi vrut să-și poată plăti facturile o vreme. Simplifică totul. Fusese căsătorită cu un bărbat pe nume Rick – nimeni nu-i spusese vreodată lui Richard Rick –, nu aveau copii, murise din pricina unui accident cerebral. Oamenii de la spital înțelegeau prin asta atac cerebral sau anevrism, nu glonț. Nu pomeni niciodată de New York; spuse că locuiseră în Ohio. La telefon, când i se ceruse ultima adresă, inventă o adresă complet fictivă, din Akron. Se hotărâse să se întoarcă în California unde crescuse, unde avea prieteni și pe câte cineva din familie. Era un pic delicat când oamenii întrebau, prietenoși: „Cine sunt prietenii tăi? Cu cine ieși?” Moment în care Emma începu să aibă prieteni secreți, imaginari. „O, prietena mea Mary Ann, cu care am mers la școală și o verișoară, Jennifer, care e căsătorită și are doi copii. Și mai este Ruth, mătușa mea preferată, care e mai mare decât mine cu doar patru ani – sunt apropiată de ele.”

Femeile cu care lucra la curățenie erau extrem de prietenoase, ajutând-o și

prevenind-o că șefa lor, pe nume Glynnis Carlson, era un zbir. Glynnis era scundă, avea o coafură demodată, cu o șuviță argintie în față, dădea năvală peste ele și, fără ca măcar să ridice vocea, le amenința că le desființează dacă scoteau mobilul din buzunar, dacă puneau lenjeria murdară unde nu trebuie, dacă lăsau urme pe podea sau pe porțelan, dacă își lăsau cărucioarele să se umple sau, mai rău, dacă nu aveau lucrurile necesare. Iar asta nu era nimic în comparație cu felul în care le ocăra pe cele care nu făceau față cu curățenia în zona alocată, ceea ce era foarte greu, căci asistentele medicale și infirmierele le chemau constant pe îngrijitoare. Nu ajutau la curățarea paturilor sau a pacienților, desigur, dar tot ce cădea pe podea era responsabilitatea lor. Erau o grămadă de mizerii de care personalul spitalului nu se ocupa. Cele groaznice.

– Bucură-te că nu ești la urgențe sau în sala de operații. Poartă mască și nu lucra niciodată fără mănuși; schimbă-le și pune-ți altele, o sfătui Barbara, care era îngrijitoare de ani de zile. Învește cât de multă mizerie poți în așternuturi, ai grijă să nu rămână plastic sau hârtie în ele și dă-le drumul pe tobogan cât mai repede. Lasă-i pe cei de la spălătorie să se ocupe. Îndepărtează ei totul cu niște bețe și niște cârlige mari.

Se întâmpla foarte des în spital. Doctorii pasau treaba asistentelor, care le-o pasau infirmierelor, care le-o pasau îngrijitoarelor, care le-o pasau celor de la spălătorie.

Era o muncă grea și urâtă, dar sigură și printre oameni decenti. Emma nu se temuse niciodată să muncească din greu, prindea încredere și era un pic fericită. Avea de lucru. Avea bani cât să supraviețuiască și nu-i trebuia prea mult ca să se descurce. Viața în micul ei bungalow era clară și lipsită de complicații. Nu doar colegele erau drăguțe cu ea, ci și pacienții și cei care îi vizitau și asta în cea mai grea împrejurare – boala. Îngrijitoarele nu aveau voie să interacționeze cu pacienții – nu erau instruite pentru asta. Dar nu le împiedica nimic să fie cordiale, să mai aducă o vază pentru flori sau să cheme o asistentă când vedeau o problemă.

– Să nu care cumva să-i atingeți, spunea zbirul de șefă. Nici măcar dacă vreunul dintre ei cade. Aprindeți lumina de urgență și așteptați.

– Nici atunci când cad? întrebă Emma îngrozită.

– Asta vă trebuie, să ridicați pe cineva de la podea și să-i rupeți gâtul sau cine

știe ce. Vă veți pierde slujba, iar spitalul va fi dat în judecată. Să nu mutați niciodată victima unui accident. Lăsați profesioniștii să o facă.

– Acum pare logic, spuse ea.

– Gândiți-vă că sunt victime ale unui accident, zise Glynnis. Curățați-le doar baia.

Dar, în ciuda acestor avertismente îngrozitoare, Emma se apropie de pacienți, în special de bătrâni. Bătrâneii erau atât de vulnerabili când erau bolnavi și descoperi că nu îi putea ignora. Bătrânele o iubeau, iar bătrânii și mai mult, și nu se putea abține să nu-i ajute din când în când pe cei care nu se descurcau cu măsura pe care era servită mâncarea sau cu paharul de apă. Îi făcea plăcere să dea o cârpă udă cuiva care avea nevoie. Ba chiar stătuse până târziu ca să-i citească unei bătrâne oarbe, de 85 de ani, deși avusese grijă să-i ceară permisiunea șefei mai întâi.

– Nu am voie să vă ajut să mergeți la baie, îi spuse ea femeii. Îmi pare rău. Dar voi chema asistentă.

– O urăsc pe asistentă. Aș prefera să fii tu.

– O, aș face-o cu plăcere, dar noi, îngrijitoarele, am fost amenințate că vom suporta consecințe aspre dacă încălcăm regulile, chiar și un pic. Nu am pregătirea necesară pentru a avea grijă de pacienți. Stați să o chem pe asistentă și voi aștepta aici până vine.

Începu să se gândească la posibilitatea de a face un curs pentru a deveni infirmieră.

Lucra de trei săptămâni la spital și era foarte fericită, deși era cea mai grea muncă pe care o făcuse vreodată. Nu îi păsa; ieșea în pauză cu colegile, lua prânzul cu noile ei prietene, le asculta povestind despre căsătoriile lor, despre copii, despre părinții care îmbătrâneau, despre problemele cu mașina și planurile de concediu.

Emma începu să fantazeze la o viață normală. Nu avea să fie o viață bogată, cu siguranță, dar în acest punct, o viață bogată nu reprezenta decât dezastru și pericol pentru ea. Căuta stabilitate, nimic mai mult. Avea cardul de debit pentru mâncare, oferi bomboane de Halloween cu Penny, frunzele se îngălbeniseră și

veni noiembrie, umed și rece. Se întâlni la un vin cu Lyle și Ethan, care aproape începea să creadă că nu era o persoană rea. Vorbi cu Adam la telefon de vreo două ori, când o sună să vadă ce mai face. Luă o cină ușoară cu Penny, pe o tavă, în fața televizorului, uitându-se la Madam Secretary cu ea, exact ca niște oameni normali. Penny o invită să i se alăture, ei și prietenelor sale, Susan, Marilyn și Dorothy, la masă și, spre încântarea ei, bătrânelele se dădeau în vânt după martini! Fiul lui Susan le adusese cu mașina.

– I-am spus că mă descurc, spuse Susan. Dar dacă vrea el să ne aducă. Așa putem bea două pahare!

– William este un băiat așa de bun, spuse Penny despre fiul lui Susan.

– Băiatul acela are 59 de ani, răspunse Susan. Nu mai trece mult și o să fiu eu șoferul lui!

Cu două săptămâni înainte de Ziua Recunoștinței, Emma avea mai multe invitații la ospăț. Lyle și Ethan mergeau acasă la sora lui Ethan și fuseseră drăguți, invitând-o și pe ea. Poate că s-ar fi dus, dar Penny și două dintre prietenele ei văduve care veneau la masă la ea o invitaseră și pe ea și urmau să se reunească în căsuța lui Penny. Își dorea mult să le fie alături.

– Cum sunt nouă la spital, sunt sigură că va trebui să lucrez în ziua aceea, spuse Emma.

– Am luat în considerare acest fapt, îi răspunse Penny. Vom fi gata cam pe la 16:00 – așa ar trebui să ai timp să ajungi acasă, să faci duș și să vii la mine să mâncăm câte ceva înainte de curcan și să bem un vin.

– Dă-mi voie să iau eu vinul, spuse ea.

– Te rog.

– Și voi trece pe la magazinul lui Lyle, să văd dacă îmi face o reducere la un aranjament floral pentru masă.

– Încearcă-ți norocul, draga mea, dar să știi – va încerca să ia pielea de pe tine! Urmăresc o reducere de ani de zile. Presupun că nu mă pot plânge, spuse ea zâmbind. Mi te-a adus pe tine.

Emma avea o viață. Avea cunoștințe prietenoase la muncă, un salariu suficient de mare cât să-i acopere cele mai stringente cheltuieli, prieteni în afara spitalului, două invitații la cina de sărbători și o casă confortabilă. Nici măcar nu o deranja că propria ei familie nu sunase să vadă ce mai face, ca să nu mai pomenim de masa de Ziua Recunoștinței. De fapt, era ușurată.

Când începea să se relaxeze, se întâmplă ceva ciudat. Una dintre infirmierele care o ajutau pe o asistentă mai în vârstă începu să se uite urât la ea fără nici un motiv. Clarice părea supărată dintr-un motiv sau altul. Părea că și altele îi călcau pe urme. Era o zi nefericită pe secția aceea, pare-se. Plutea tensiunea în aer, și Emma știa că era ceva în neregulă. Fuseseră câteva urgențe; poate că de asta toată lumea era cu nervii întinși.

Tensiunea se transformă în descărcare electrică. Emma încercă să nu observe, dar începea să devină paranoică în legătură cu felul în care se purtau în preajma ei.

Nu dură mult. Era ora 14:00, cam cu o oră înainte de schimbarea turei. Un pacient fusese externat, iar camera era pregătită pentru o curățenie finală. Emma își luă căruciorul, mopul, așternuturile, mănușile și intră în cameră. Lângă patul acum gol, în salonul în care nu mai era nici un pacient, stătea Clarice.

– Câți bani ai pus la ciorap? Întrebă ea, cu voce aspră.

– Ce?

– M-ai auzit. Cât ai pus la ciorap? Destul ca să ai grijă de mama mea în vârstă? Căci eu și Hugh nu ne putem permite și trebuie să locuiască cu noi, fiindcă toate economiile ei au fost furate.

– Despre ce vorbești? Întrebă Emma, temându-se că știa răspunsul.

– Știi cine ești, doamnă Compton. Știm cu toții cine ești. Numele mamei mele este Roberta Sinclair, i-ai luat tot ce avea și cred că pot găsi o cale să îi înapoiez.

– Oh, nu! Deși se gândise la toate variantele posibile, Emma nu știa ce să spună acum. Clătină din cap. Nu a rămas nimic, spuse ea. N-am nici un ban.

– Ai bunuri pe numele tău, insistă Clarice.

Emma clătină din cap din nou.

– Nu este nimic pe numele meu. Totul a fost pe numele lui Richard, și puținele lucruri care nu erau le-am predat. Toate bunurile noastre au fost scoase la licitație – le-am predat și pe acelea. Crezi că aș freca podele într-un spital dacă aș avea ceva?

– Pentru o vreme, da, spuse ea. Vei umbla pe burtă o vreme, apoi, după ce se mai liniștesc apele, vei pune mâna pe banii ascunși. Am citit cartea!

– Cărțile se înșală! Internetul se înșală! Nu a mai rămas nimic – verigheta, rochia de mireasă, cadoul de nuntă – le-am înapoiat pe toate. Și nu mă ascund – folosesc numele adevărat. Nici măcar nu m-am vopsit! Nu știam ce se întâmpla, Clarice. N-am avut nimic de-a face cu afacerea lui Richard.

– Dar cu banii trimiși offshore cum e? Una dintre cărți spune că el urma să le dea celor din Comisia pentru Bursă și Valori Mobiliare conturile când...

– Au dispărut. Încerca să negocieze o condamnare mai mică, dar... din câte știu, nu a mai rămas nimic, mie nu mi-a rămas nimic, jur.

– Cartea spune că ai păstrat 1,4 milioane și multe proprietăți valoroase...

O cuprinse amețea și clătină din cap.

– Am păstrat câteva mii ca să mă pot întoarce aici și să-mi închiriez o casă mică. Autoritățile au vândut totul la licitație. Totul. Am păstrat niște așternuturi și prosoape, câteva vase și oale. Am dat aproape toate hainele la adăpostul pentru femei. Nu mai este nimic. Crezi că vreau să am vreo legătură cu infracțiunea aceea îngrozitoare? Mi s-a spus că investitorii au primit 0,32 de cenți la un dolar. N-am putut să fac nimic mai mult.

– Minți! exclamă Clarice. Ai avut avocați! Mama n-a avut avocat, nu și-a putut permite unul! Și n-a primit atât de mult. A făcut împrumuturi garantând cu casa pentru a investi în firma lui Compton!

Nu funcționa întocmai așa, din câte știa Emma de la proces. Richard Compton lucra cu o serie de manageri financiari și brokeri care reprezentau investitori mai mici și ei erau cei care investeau în compania lui. Richard nu convingea pe nimeni să își ipotecheze casa; îi convingea pe managerii fondurilor cu capital de

risc să investească în firma lui și nu-i păsa de unde proveneau banii acestora. Sume mari. Grupuri mari de mici investitori. Richard dădea lovitura, nu se încurca cu mărunțișuri. Avea o cerință minimă, probabil că o sumă de o sută de ori mai mare decât valoarea ipotecii doamnei Sinclair.

– Avocatul meu a fost numit de tribunal și a dorit să păstrez destui bani cât să mă descurc, dat fiind că urma să fie dificil să găsesc de lucru, dar nu am păstrat nimic. Îmi pare rău, spuse Emma, îmi pare foarte rău. Nu aș fi permis să se întâmple așa ceva, dacă aș fi putut face ceva pentru a o împiedica.

– Minți!

Clarice luă o ploscă aflată pe patul acum gol și o aruncă în ea. Emma blocă proiectilul cu antebrațele, dar nu îi fu de mare folos. Nenorocita de ploscă era plină. Dat fiind că pacientul care tocmai fusese externat era ambulatoriu, Clarice trebuie să fi căutat mult și bine în întreaga secție pentru a găsi plosca potrivită. Sau mai degrabă deșertase pungile atașate de catetere în ea. Stropii o făcură pe Emma să se dezechilibreze. Se dădu înapoi, împiedicându-se, se lovi cu coccisul de găleată în cădere și se izbi cu capul de clanța metalică a ușii. Era plină de mizerie.

Când încercă să se ridice, lumea se învârtea și se târî pe podea ieșind din salon pe hol.

– O, Dumnezeule! exclamă una dintre îngrijitoare, dând fuga spre ea. Ce s-a întâmplat? Ești rănită?

Clarice ieși din salon și trecu pe lângă Emma ridicând bărbia în aer. O apucă pe hol spre oficiul asistentelor.

– Te poți ridica? întrebă îngrijitoarea.

– Nu știu, șopti ea. Ah. O, Doamne, e îngrozitor.

– Ce s-a întâmplat?

– A aruncat cu o ploscă mine. Se pare că a fost escrocată de fostul meu soț de... Fostul meu soț a fost vinovat de... Dar eu nu știam, spuse ea implorându-și din priviri prietena. Jur că nu știam. N-aș fi făcut niciodată așa ceva. Iar acum e mort.

Două dintre asistentele de serviciu veniră alergând pe hol. Una spuse:

– Dumnezeu mare!

Cealaltă adăugă:

– O, Clarice și-a pierdut mințile.

Încercară să o ridice pe Emma, dar când se clătină și fu cât pe ce să cadă din nou, veniră cu un scaun cu roțile și-o duseră la Urgențe. Încercă să explice pe problema pe scurt, dar nu ieși bine. Încercă să le spună că fusese căsătorită cu un om rău, un hoț, dar nu știa asta și se pare că Clarice era una dintre victimele lui, însă ea nu știa...

„Ar fi trebuit să fac ceva“, se gândi ea. „Ar fi trebuit să fac ceva când m-am întrebat de ce avocații au negociat contractul prenuptial, dar Richard a fost cel care îi angajase pe amândoi. Ar fi trebuit să pun întrebări când acest bărbat fabulos de bogat a vrut să se însoare cu mine, dar n-am făcut-o! Ar fi trebuit să fac ceva când Comisia pentru Bursă și Valori Mobiliare a început să-l investigheze. Ar fi trebuit să mă uit pe hârtiile lui sau să găsesc o cale de a-i sparge computerul când mi-am dat seama că ceva nu era regulă, dar nu am știut. Ar fi trebuit să știu. Cum de nu am știut? Ar fi trebuit să vorbesc cu oamenii care lucrau pentru el, oamenii care în cele din urmă au depus mărturie împotriva lui. Ar fi trebuit să aflu cum aveau să se descurce în continuare – au căzut la înțelegere cu procurorii. Toată lumea a căzut la înțelegere – chiar și amanta lui! Când totul era atât de neclar, atât de enigmatic, ar fi trebuit să investighez! Poate că ar fi trebuit să angajez un detectiv sau să fac ceva. Poate că ar trebui să fug!“

– Spală-te și fă un tomograf la cap, îi spuse doctorul de la Urgențe. Ascultă, s-ar putea să fie o lovitură serioasă, Emma. Te poate duce cineva acasă astăzi și poate veni mâine cineva să-ți aducă mașina?

– Nu știu, spuse ea, gândind: „Sunt acoperită de urină! Cine vrea să mă duc acasă?“

– Ei bine, gândește-te. Îți pot da o uniformă curată, te vom duce la duș să te speli, Mandy va veni cu tine și se va asigura că nu leșini și nu cazi în duș. Și-n timp ce faci tomograful, gândește-te pe cine pot suna. Dacă nu este nimeni, te va duce cineva de la spital acasă sau îți va chema un taxi. Nu poți să conduci cel puțin 12 ore. Și doamna Carlson așteaptă să te vadă, dar întâi haide să te

schimbi.

Glynnis! Glynnis o va concedia!

O duse la duș, uniforma murdară fu pusă într-o pungă de plastic și primi o uniformă nouă.

– Cred că pantofii sunt în regulă, spuse Mandy de după perdea.

– Pantofii sunt în regulă pentru că m-a lovit în cap și mi-a intrat în păr, spuse pe Emma, sughițând din pricina emoției.

– Pentru siguranță, bagă-ți pantofii în mașina de spălat când ajungi acasă. Sau curăță-i cu niște dezinfectant.

– Se pot spăla?

– Eu îi spăl mereu – sunt doar niște adidași. Din pânză și un pic de piele.

„Dacă mi-aș fi spălat singură rufele și aș fi făcut curățenie în loc să angajez oameni pentru asta, probabil că aș fi știut“, se gândi ea.

Primi un pieptene și avea un ruj în poșetă. Până să se uite doctorul la tomograf, avea părul aproape uscat și arăta complet deplorabil. Fără puțină spumă de păr, o perie și un uscător de păr, arăta dezastruos. Era o ușurare că era curată, dar dispoziția ei nu se îmbunătățise deloc. Îi dădură o listă cu simptome la care să fie atentă și avea un cucui foarte mare la ceafă, dar mai mult decât acesta o durea fundul, unde se lovise de găleata de metal, în cădere. Îi dădură niște ibuprofen.

Doctorul insistă să nu conducă. Emma se gândi să ignore instrucțiunile. Apoi interveni conștiința, reamintindu-i că asta îi mai lipsea, să leșine în timp ce conducea, omorând o familie cu patru membri. Nu suporta gândul să-l sune pe Lyle, imaginându-și că Ethan va râde aflând că avea necazuri din pricina trecutului ei. Nu voia să o sune Penny; nu dorea ca proprietara să regrete că îi închiriasse casa.

Îi trimisese un SMS lui Adam:

„Am căzut și am avut un mic accident la muncă. Am nevoie să mă duci acasă de la spitalul din Petaluma. Ești disponibil? Dacă nu, voi căuta pe altcineva care mă

poate duce“.

El răspunse imediat:

„Școala e pe terminate, așa că voi veni să te iau cât de repede pot. Va dura cam o oră până ajung acolo. Te descurci până atunci?“

„Sunt bine. Trimite SMS din parcare când ajungi și voi coborî. Și mulțumesc.“

Se duse în biroul lui Glynnis Carlson și rămase în fața ușii, cu punga de plastic în care erau hainele de lucru. Trecură câteva minute până când șefa ei deschise ușa, făcându-i semn să intre. Arătă înspre scaunul din fața biroului. Apoi își împreună mâinile pe masă.

– Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

– Voi încerca, spuse Emma. Soțul meu a fost Richard Compton. Cunoști numele?

Glynnis încuviință din cap. Îi explică faptul că Clarice susținea că mama ei era una dintre victime, dar Emma nu îi întâlnise decât pe câțiva dintre clienții lui Richard în societate. Și, de obicei erau mari investitori sau multimilionari. Văzuse câțiva la tribunal și fu surprinsă că era cineva din California, mai ales să afle că era mama lui Clarice, dar infracțiunea era a lui Richard. Nu a ei.

– Ar fi trebuit să-mi spui, zise Glynnis.

– Nu m-ai fi angajat.

– Poate că te-aș fi angajat și te-aș fi pus în tura de noapte. Ei bine, faptul este consumat. Acum ai dreptul să chemi poliția și să faci plângere că ai fost atacată. Infirmiera care te-a atacat va fi pedepsită, posibil concediată, dar tu poți...

Emma clătină din cap.

– Ar fi o greșală să atrag atenția asupra acestui fapt. În plus, îi înțeleg furia, chiar o înțeleg. Problema este că nu o pot ajuta în acest sens. Am predat totul. Nu am vrut nimic din ce a obținut Richard escrocând oameni. Nu mai există nimic.

– De ce crede că există?

– S-au scris două cărți despre infracțiunea lui Richard, o mulțime de articole, de reportaje și postări pe internet care speculează că eu am ascuns o parte din banii lui. Sunt false, desigur.

– Emma, nu poți lucra cu publicul, deși ai fost exonerată. Nu o poți face pentru vreme îndelungată. Înțelegi asta?

– Încerc să trec neobservată, spuse ea.

– Voi cere compensații de lucru pentru tine. Te-am scos din tură. Ar trebui să stai acasă două săptămâni, apoi recomandarea mea este să-ți dai demisia și să găsești altceva. Ți-ar fi mai bine dacă ai face menaj la hotel – nu ești atât de mult în contact cu publicul.

– Nu sunt rănită atât de rău, spuse ea. Nu am nevoie de două...

– Nu ești în locul potrivit momentan, Emma. Ar trebui să-ți iei liber. Este dreptul tău.

– Dar nu mă vei concedia?

– Din punctul de vedere, nu ai greșit cu nimic. Dar vreau să te gândești dacă este slujba potrivită pentru tine sau nu. Te pot pune într-o altă tură, astfel încât să nu lucrezi cu infirmiera care te-a lovit cu plosca, dar sunt sigură că are prietene. Povestea va circula. Ți-ar putea face viața grea.

Emma aproape că râse.

– S-ar putea să nu am de ales...

– În timp ce-ți revii, verifică hotelurile din zonă. Este o opțiune. Ai lucra singură, nu cu mulți alți angajați. Rareori intri în contact cu oaspeții. Sau... Stai puțin. Băgă mâna în sertar și începu să caute printre cărțile de vizită. Femeia aceasta are un serviciu excelent – pentru segmentul rezidențial, pentru companii și așa mai departe. Dar, pentru Dumnezeu, spune-i adevărul de la început. Dacă ai nevoie, îți voi scrie o scrisoare de recomandare. Ai făcut o treabă bună aici în scurta perioadă cât ai fost angajată.

Emma se uită la cartea de vizită. Riley Kerrigan. Dumnezeule, era peste tot.

– Da, doamnă, spuse ea.

Singurul avantaj pe care îl putea vedea era că nu ar trebui să dea explicații.

– Gândește-te bine. Sună-mă să-mi spui ce ai hotărât, te rog.

– Da, doamnă.

Emma se duse din biroul lui Glynnis Carlson la baie. Trase aer adânc în piept de câteva ori. Glynnis fusese amabilă. Corectă și amabilă. Dar Emma trebuia să înfrunte realitatea; oamenii ar învinovăți-o. Dacă nu ar învinovăți-o pentru complicitate, ar învinovăți-o că nu acționase sau că nu depusese mărturie împotriva lui Richard. Nu ar crede niciodată că nu avea nimic de spus, nimic de adăugat.

„Păstrează-ți cumpătul“, își spuse ea. „Nu au trecut decât șase luni. S-ar putea să mai dureze o vreme. Știai că nu va fi ușor, indiferent unde ai merge, indiferent ce-ai face.“

Apoi puse punga cu hainele de lucru murdare în gunoi. Se duse la vestiarul din subsol unde pontau și își luă jacheta. Nu avea să-l aștepte pe Adam acolo, căci era posibil să treacă alți angajați în drum spre mașini. În spatele camerei de gardă de la Urgențe era o curte mică și plăcută. Era acolo mai ales pentru puținii fumători înrăiți care mai rămăseseră în lume, dar era goală în clipa aceea. Soarele strălucea. Erau o după-amiază frumoasă de toamnă. Se așeză cu spatele spre ușă și continuă să vorbească cu sine o vreme.

„Nu au trecut decât șase luni. Victimele lui vor fi furioase tot restul vieții. Multe vor simți că moartea nu a fost o pedeapsă suficientă.“ Și întotdeauna vor exista unii care vor crede că ea păstrase o parte din bani, că avea un plan, că aștepta să renască precum pasărea Phoenix, scăldându-se în bani și ducând o viață de lux. „Nu au trecut decât șase luni, așa că nu plânge.“

Dar pe obraji începură să-i curgă lacrimi în tăcere.

Trecuseră câteva minute când auzi ușa din spatele ei deschizându-se. Auzi un mic foșnet, niște pași, apoi pe lângă ea trecu un bărbat. Avea în mână un buchet învelit în celofan pe care îl ținea pe lângă corp. De aici era foșnetul pe care-l

auzise – de la celofan. Merse până la capătul curții, apoi se întoarse la ea. O privi scurt, apoi se așeză pe o bancă la câțiva metri distanță și se uită în jos. Spre genunchi.

Emma se șterse rapid la ochi.

El ridică privirea.

– Zi proastă? Întrebă el.

Ea încuviință din cap.

– La tine?

– Dezamăgitoare, dar se va rezolva. Ce-ai pățit? Ești doctoriță?

Clătină din cap. Era din cauza uniformei, își dădu ea seama.

– O, asistentă. Presupun că și asistentele pot avea zile proaste din tot felul de motive.

Nu răspunse, căci nu era necesar, doar că avea o mare problemă cu înșelătoria. Nimeni nu ar crede, desigur. Își imagina că aproape toată lumea credea că era o mincinoasă.

Mobilul îi sună în buzunar. Scoase și văzu SMS-ul lui Adam.

– Trebuie să plec, a venit cineva să mă ia, spuse ea. Sper să ai o zi mai bună decât acum încolo.

El se ridică și își dădu seama că era foarte chipeș. Înalt și lat în umeri.

– Sper că și a ta. Poftim, spuse el întinzând buchetul. Ia-le. Altfel vor sfârși la gunoi.

– Nu i le poți duce soției, acasă?

– Nu am soție.

– Mamei? Fiicei? Surorii?

El zâmbi și deveni și mai arătos.

– Nu. Poftim. Bucură-te de ele.

Ea nu se mișcă.

– Haide, cineva tocmai a făcut ceva drăguț pentru tine. Ia-le.

Le luă. Spuse mulțumesc. Se îndreptă spre SUV-ul lui Adam din parcare și urcă pe locul din dreapta. El privi spre flori.

– Cadouri de despărțire? întrebă el.

Iar ea izbucni în lacrimi.

capitolul 6

Adam știa că se întâmplase ceva. Ceva mai mult decât „am căzut la muncă”. Nu era sigur cum știa, dar știa. Se opri în drum spre spital și luă două cafele cu multă frișcă. Când o întrebă pe Emma ce se întâmplase, urmară o mulțime de hohote incoerente și hotărî că probabil cel mai bine era să conducă decât să stea în parcare în timp ce ea își dădea frâu liber emoțiilor. Care se revărsau în valuri.

Înțelese câte ceva – cineva o identificase, o recunoscuse și îi aruncase o ploscă plină în cap. Plângea și repeta întruna că nu știuse, că nu fusese complice, că toată lumea credea că umbla după bani și că era o mincinoasă. Încheie cu niște hohote indescifrabile despre halul în care îi stătea părul, ceea ce îl făcu să caște ochii mari. Ce legătură avea cu părul?

Găsi un parc drăguț și opri la umbra unui copac colorat. Îi dădu niște șervețele și, după ce ea le folosi, îi dădu cafeaua. Lumea începu să revină la normal și vorbi pur și simplu despre ce se întâmplase.

Adam avea senzația că va ajunge în iad pentru asta, dar voia să-și rezolve problema, cel puțin emoțional, căci nu îi putea face curte așa cum își dorea până nu se întâmpla asta. Nu era deloc pregătită. Încă nu se detașase. Totul era alandala pentru ea. Și asta avea mai mult de-a face cu ceea ce credea Emma despre ea însăși decât cu oamenii care ar putea avea gânduri urâte despre ea.

– Slavă Cerului că am dat peste tine la localul de burgeri, spuse ea înlăcrimată. Du-mă acasă, te rog, Adam. N-am vrut să mă descarc pe tine.

– Nu, nu mergem acasă încă. O să bei puțină cafea, te calmezi și vorbim un pic.

– Sunt sigură că nu ai nevoie să-ți umpli mintea cu tot acest haos...

– Mintea mea e bine, spuse el. Sunt puțin îngrijorat de a ta. Pare că ești confuză încă, că nu ții lucrurile sub control. Ești vulnerabilă. Te victimizezi.

– Tu nu ai face-o? răspunse ea defensivă.

– Probabil. Dar vreau să te gândești la ceva, Emmie. Lipsa de putere vine din lipsă de cunoaștere. Dacă nu cumva bat câmpii, ți-e încă neclar ce ți s-a întâmplat, cum s-a întâmplat și ce să faci acum.

– Nu știu unde bați, spuse ea.

– Ai fost la un terapeut? întrebă el.

– Ce fel de terapeut? spuse ea.

– OK, îmi dau cu presupusul, dar cred că ești încă șocată. Poată că suferi un pic de sindrom posttraumatic, căci nu ai depășit șocul. Schiță un zâmbet vag când văzu că îl privea cu ochii mari, speriați. Sindromul posttraumatic nu este tipic doar veteranilor de război, Emmie. Toți cei care au suferit o traumă pot resimți simptomele caracteristice. În cazul unui veteran, zgomotul unei mașini poate declanșa o serie de simptome specifice sindromului – furie, insomnie, teamă, panică, fobie și așa mai departe. Pentru victima abuzului emoțional, acest efect îl pot avea expresiile faciale, anumite comentarii, furia sau amenințarea altcuiva. Ar trebui să iei în calcul să mergi la un terapeut.

– Ascultă, spuse ea seriosă, aplecându-se în scaun și întorcându-se spre el. Nu am bani pentru terapeut și am asigurare de sănătate doar pentru urgențe, dar nimeni, absolut nimeni, nu îmi va face reducere la terapie pentru că am suferit din pricină că am văzut cum s-au evaporat milioane de dolari, după ce am trăit ca o regină ani de zile.

– Victimă, spuse el. Ești victimă. Și probabil asta ai fost și atunci, nu o regină. Ai nevoie de puțin ajutor. O să caut. S-ar putea să găsesc pe cineva, nu se știe nicio-dată. Îi cunosc pe toți – de 15 ani le-am fost profesor la jumătate din copiii lor. Dar cât caut, poate vrei să citești un pic pe tema asta. Din ce spui, multe lucruri îți sunt în continuare neclare; nici măcar nu-ți dai seama cum ai ajuns în acest câmp emoțional minat și trebuie să fie vreo explicație. Dacă nu există o explicație clară, s-ar putea să existe suficiente informații să te ajute să tragi niște concluzii. Să afli cine cred ei că ești. Și cine cred că a fost soțul tău.

Ea clătină din cap.

– Habar n-ai ce sugerezi, cât de dureros este. Chiar și câteva pasaje scurte au fost oribile.

– Știu.

– Știi? De unde știi?

– Am citit despre tot ce s-a întâmplat, spuse el ridicând din umeri. O mulțime de teorii despre regretatul tău soț. Despre tine. Diverse teorii.

– De ce? Întrebă ea încet. De ce ai citi gunoaiele acelea?

– Emmie, sunt profesor de științe. Investigăm. Cercetăm. Apoi îi zâmbi vag. E doar o sugestie, dat fiind că nu poți scăpa de ce s-a întâmplat, poate că ar fi bine să înfrunți problema.

– Credeam că o înfrunt de câțiva ani, spuse ea. La urma urmelor, eram în apartament când Richard și-a zburat creierii. A trebuit să mă ascund de reclamanți furioși. A trebuit să văd cum casa mi-e golită de lucruri. A...

– Voiai să uiți de tot, și cine te poate învinovăți? Acum că tot acest fiasco face parte din identitatea ta și trebuie să trăiești cu el, te-ar ajuta să înțelegi mai bine? De pildă, ce fel de bărbat era, de fapt? Căci nu știi, în realitate, nu-i așa? Ai spus că dacă ai fi știut, ai fi fugit mâncând pământul. Așadar, ce știi despre sociopați? Căci asta este presupunerea mea. Era sociopat.

– Dar tu ce știi? Întrebă ea.

El clătină din cap.

– Doar un pic, dar recunosc că sunt fascinat. Cred că atunci când s-au distribuit conștiințele, câțiva oameni au fost trecuți cu vederea, dar mi-au dat surplusul mie – conștiința mea pare să facă ore suplimentare. Se întinse după mâna ei. Dacă ai înțelege, măcar cât mai mult posibil, te-ai liniști?

– Nu știu.

– Află, sugeră el. Te voi ajuta dacă voi putea. Îmi place la nebunie să mă documentez. Și îmi place la nebunie să vorbesc cu tine. Dar să începem cu începutul. Ai nevoie de câteva zile de odihnă și de o compresă cu gheață la cap.

– Și la fund, adăugă ea.

– Ți-au făcut radiografie și acolo?

– Nu. Au spus că mă va mai dura o vreme, dar e deja mai bine cu vreo două calmante.

– Atunci hai să mergem mai departe. E timpul s-o sunăm pe Riley, să vedem dacă poți primi o slujbă. Nu trebuie să fie pe termen lung. Dar trebuie să ai ceva...

– O, Adam...

– Te va proteja, Emmie. Știu cât de greu este să o iei de la zero, să-ți reconstruiești viața după ce ai fost doborât la pământ.

– Nu pot să cred că m-ar ajuta, spuse ea.

– Sigur că da. De fapt, dacă nu o face, înseamnă că nu-mi cunosc sora deloc. Iar asta nu e posibil.

– Știe că am ținut legătura în ultima vreme? Întrebă Emma.

– Știe că ne-am întâlnit la localul cu burgeri. Știe că am băut un pahar de vin și că ți-am dat cartea ei de vizită. Asta este tot ce știe. De fapt, n-am pomenit nicio dată că am vorbit de câteva ori după ce tu și Jock v-ați despărțit, după ce s-a născut Maddie...

– N-a fost doar de câteva ori, spuse Emma. Și de ce nu i-ai spus?

Rămase tăcut un moment.

– Nu te-am sunat cu atâția în urmă pentru Riley și, dacă i-aș fi spus că am vorbit, ar fi pus o grămadă de întrebări despre ce simți față de ea, despre situația ta și dușmănia voastră, că nu știu cum să-i spun altfel. Totul s-ar fi rezumat la ea și la relația ei cu tine. Nu de-asta te-am sunat. Ai fost la noi acasă în toți anii aceia, cât ai crescut. Te-am sunat pentru mine.

– O, Adam, spuse ea încet.

– Și același lucru e valabil și pentru tine. De câte ori sunam, nu dura mult și ajungeam la Riley. Riley și Jock. Riley și tu. Chiar și după ce trecuseră ani.

Trebuie să recunosc ceva despre tine și Riley – aveți vlagă, nu glumă, dacă după atât timp încă vă mai mistuie vrajba aceea. Încă mai pâlpâie flacăra – aveai lacrimi în ochi când ți-am prezentat-o pe Maddie.

– Nu, spuse ea, clătinând din cap. Vreau să spun, da, e adevărat, aproape că am plâns. Poți păstra un secret? Ce îți cer, sigur că poți. Nici măcar nu i-ai spus lui Riley cât de mult am vorbit de când m-am întors. N-a fost din cauză că Maddie ar fi trebuit să fie copilul meu. Absolut deloc, deși orice ar fi fost preferabil în comparație cu ce s-a ales de mine până la urmă. Dumnezeuule, ce m-aș fi făcut, însărcinată și doar cu Rosemary în preajmă? Nu, motivul a fost că, pe lângă toate cele prin câte am trecut cu soțul meu, cu căsătoria, se pare că sunt și infertilă.

„Ei bine, la naiba“, se gândi Adam. Era rândul lui să rămână fără cuvinte.

*

Trei zile mai târziu, Emma o cunoscuse pe Lucinda Lopez, terapeut pentru familii și cupluri, care oferea și ședințe individuale.

– Este prima dată când Adam mi-a cerut vreodată un favor, spuse ea. A fost primul meu prieten în pedagogie; nemaipomenit profesor. Eu n-am fost o profesoară grozavă, dar cred că sunt un terapeut bun.

– Nu ți-a plăcut să predai? Întrebă Emma.

– Mă ajuta să-mi plătesc facturile și îmi făceam treaba. Știu că am făcut tot ce mi se cerea. Dar sunt unii profesori, ca Adam, care știu instinctiv cum să inspire. S-ar putea ca din mâinile lui să fi ieșit niște adevărați oameni de știință. Așadar... mi-a spus că ai un venit limitat, dar ai nevoie de consiliere. Nu ți-am citit încă formularul completat – te descrie?

– Trăiesc din compensații profesionale acum și caut o nouă slujbă pentru că... Ei bine, nu voi mai putea avea slujba pe care o am momentan. Iar motivul este același cu motivul pentru care am nevoie de consiliere.

– Bine, intrăm direct în subiect. Dar înainte să ne ocupăm pe îndelete de poveste, spune-mi ce îți poți permite. Este foarte important să plătești ceva pentru consiliere, să o transformi într-o prioritate. Te poți hotărî oricând că nu funcționează pentru tine și asta depinde doar de tine, dar te rog să înțelegi – dacă este gratuit, nu o vei prețui. Fă un efort, te rog, nu pentru mine – nu duc lipsă.

Pentru tine. Vei avea rezultate mai bune dacă te forțezi. Dacă te angajezi.

– Nu știu. Nu știu cât de des ne vom vedea. Mă poți ajuta?

– Costul unei sesiuni? Sigur. Am o scală de tarife adaptate în funcție de venituri. Iată graficul.

Emma se uită. Fu surprinsă de cifrele pe care le văzu, care variau de la 35 de dolari pentru o ședință de o oră până la 125. Poate că va încerca să vină la consiliere de cel puțin două ori pe lună. Chiar și 70 de dolari erau o sumă mare pentru un buget atât de limitat ca al ei.

– Ar fi bine să trecem la treabă, spuse Emma.

– Sunt gata oricând, răspunse Lucinda.

Emma se lansa în poveste, versiunea condensată. Dură 15 minute, întreruptă de câteva întrebări ale terapeutei, doar pentru a clarifica. Fu suficient încât Emma să simtă că fața acesteia începea să se înmoaie și să-i devină accesibilă. Era o mexicană foarte atrăgătoare, cu o șuviță argintie abia vizibilă în părul negru ca pana corbului, ochi negri adânci și un zâmbet foarte blând. Și vocea îi era caldă, dar foarte încrezătoare și respectuoasă.

Când Emma o readuse în prezent, Lucinda spuse că i-ar plăcea să se întoarcă în timp un pic, înainte de a-l întâlni pe soțul ei.

– Cât de mult? întrebă Emma.

– Sunt flexibilă, spuse Lucinda. Du-mă într-un moment care a părut critic în viața ta. Un moment de schimbare, poate? Un moment care te-a solicitat foarte mult? O perioadă de adaptare și de schimbare a priorităților tale. Îți sare ceva în ochi?

Emma se gândi o clipă, apoi spuse:

– Anul de după liceu. Când am plecat la colegiu. La un an după ce a murit tata.

– Bine. Încearcă dacă poți să-mi spui nu doar evenimentele care crezi că au cauzat o schimbare majoră în viața ta, ci și cum te-au făcut să te simți acele evenimente semnificative atunci și cum te fac să te simți acum când ți le

reamintești.

– S-ar putea să nu ne ajungă timpul, spuse Emma.

– Încearcă, dacă poți, să nu-ți faci griji în legătură cu timpul. Nu trebuie să facem totul astăzi. De fapt, în terapie se obțin rezultate bune atunci când pleci de la mine cu lucruri la care ai vrea să te gândești. Căci, Emma, nu eu îți voi rezolva problemele. Tu o vei face. Eu sunt aici doar pentru a direcționa traficul.

Când plecă, o îmbrățișă pe Lucinda.

– Crezi că sunt complet nebună? întrebă ea.

– Cred că ești remarcabilă. Sunt foarte bucuroasă că ne-am cunoscut. Te rog să-i mulțumești lui Adam din partea mea.

Emma sună la câteva lanțuri hoteliere pentru a întreba dacă au posturi libere și toate o invită să completeze o cerere urmând să fie sunată pentru un interviu în cazul în care era selectată. Nimeni dintre cei cu care vorbi nu păru interesat să facă angajări. Se uită la toate anunțurile din ziare și online, căutând oportunități de angajare, cum făcuse din ziua în care se întorsese, dar nici acolo nu găsi nimic promițător.

Încercă să prindă curajul să o sune pe Riley și să-i ceară ajutorul.

Uneori cuvintele se șterg în timp, alteori supurează, fac pustule, ba chiar se umflă. În mintea Emmei rămăsese întipărit momentul când țipase la Riley:

– Nu vreau să mai vorbesc vreodată cu tine și nici să te mai văd în viața mea!

– Putem găsi o cale să trecem peste! Am spus că nu vom lăsa niciodată vreun tip să se interpună între noi!

– Da, până când s-a nimerit să fie tipul meu! Ei bine, acum poți să-l păstrezi! Nu l-aș lua înapoi nici dacă m-ar implora. Nu cu duhoarea ta pe el!

– Îți va părea rău că ai lăsat chestia asta să ne distrugă! Știi că nu vei mai avea niciodată o prietenă ca mine în viața ta!

– Sper din tot sufletul că nu! strigase Emma.

Iar acum avea să îi ceară un loc de muncă lui Riley.

– Îmi pare foarte rău, spuse secretara. Nu avem posturi vacante în momentul acesta. Dar dacă vreți să lăsați un nume și un număr de telefon, vă pot suna de îndată ce apare ceva.

– Sigur, spuse ea, sunt Emma Shay și...

– O, doamnă Shay, am rezervat o întrevedere pentru dumneavoastră. Puteți să veniți la birou să vă întâlniți cu doamna Kerrigan joi după-amiază, la două?

– O, sigur, spuse ea.

Era un semn bun? Adam spusese că Riley o va ajuta, dar dacă se înșela în privința asta?

Cu 16 ani în urmă, exact după ce strigase că spera să nu mai aibă vreodată vreo prietenă ca Riley din nou, aceasta din urmă strigase la ea:

– Emmie, te rog! Te rog să înțelegi! N-am vrut să se întâmple și-mi pare rău. Nu pot să pierd prietenia ta!

Disprețuitoare, Emma îi aruncase:

– Fă-l pe Jock să devină prietenul tău. Târfă!

Bineînțeles, Emma nu știa că Riley era însărcinată, dar dacă ar fi știut asta, ar fi vorbit mai frumos? Nu. Probabil că ar fi urât-o și mai mult. Emma nu credea că o va ierta vreodată pentru ce făcuse. Dacă ar fi în locul ei, nu ar putea uita niciodată cuvintele acelea crude.

De ce ar ajuta-o acum?

Purta aceleași fustă și pulover, conservatoare, dar elegante, pe care le purtase la toate interviurile. Erau de la Chanel, din lână maro, cu un mic pliu în partea din față a fustei, chiar pe genunchi, și un pulover mov-deschis. Purta dresuri și pantofi cu toc, și o poșetă asortată de la Dooney & Bourke. Va crede că Emma a supraviețuit chiar bine îmbrăcată astfel? Riley pe care o cunoscuse nu avusese

niciodată haine atât de frumoase.

Să intre în biroul ei fu unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată. Își aminti cum urcase treptele clădirii tribunalului federal asaltată de blițurile camerelor și cum parcursese drumul de la mormânt spre mașină printr-un cordon de fotografii. Deschise ușa exterioară a biroului, și secretara ridică privirea. Îi zâmbi tinerei.

– Bună. Sunt Emma Shay și am o întrevedere cu doamna Kerrigan.

– Puteți intra, spuse Jeanette. Vă așteaptă.

Emma bătu de două ori politicos și deschise ușa. Riley privea concentrată la monitorul computerului. Fără să ridice privirea, spuse:

– Intră. Stai jos. Așteaptă o secundă.

Emma se așază pe unul din scaunele din fața biroului. Își puse un picior peste celălalt și își așază poșeta în poală. Când Riley ridică privirea, ochii îi zăboviră vreme îndelungată asupra poșetei.

Întoarse monitorul, își încrucișă mâinile pe birou și se concentră asupra Emmei.

– Bună, Emma. Ce mai faci? o întreabă.

– Bine, mulțumesc, tu?

– Foarte bine, mulțumesc. Să-nțeleg că ești în căutarea unui loc de muncă?

– Da.

– Înțelegi că este o companie de servicii de curățenie? Menaj?

– Da. Pot aduce o scrisoare de recomandare. Ultima mea șefă s-a oferit să o facă. Conduce departamentul de curățenie de la spitalul din Petaluma – doamna Carlson.

Riley făcu ochii mari.

– Asta are ceva valoare pe aici. O cunosc pe Glynnis de ani de zile. De ce pleci de la spital?

Emma fu surprinsă, apoi își dădu seama că nu ar fi trebuit să fie. Adam era foarte discret.

– Am căzut. De fapt, o persoană furioasă care susține că este victima înșelăciunii lui Richard a aruncat ceva în mine și am căzut. Nu sunt rănită. Am fost examinată la Urgențe. Dar doamna Carlson m-a scos din tură, m-a trecut pe salariu compensatoriu și a sugerat să-mi caut alt loc de muncă.

Riley se încruntă.

– Dacă nu vrei să riști să se întâmple asta în timp ce lucrez pentru tine...

– Nu se va întâmpla în compania mea. Știu care dintre clienții mei se cunosc, așa că știu cum circulă bârfele. Avem un regulament – echipele noastre, chiar dacă sunt politicoase și pline de solitudine, nu se apropie de client, altfel ajung să profite de ele. Membrii echipelor folosesc doar prenumele la lucru și majoritatea timpului clientul nu este acasă, iar dacă este, nu le stă în cale. N-ar trebui să existe motive de conversație dacă nu are legătură cu munca. Avem un contract foarte strict, astfel că lucrările suplimentare sunt aranjate cu compania în avans și se taxează la oră. Dar partea ușoară a acestui sistem este că totul trece pe la mine sau pe la directorul meu de operațiuni, Nick. Astfel nu ești niciodată nevoită să te cerți cu proprietarul sau cu patronul. Va trebui să fii instruită. Te descurci până luni după Ziua Recunoștinței? Pentru că nu am planificat nici un curs de instruire până atunci.

– Pot începe oricând. Am trecut printr-o instruire riguroasă la spital.

– Vei fi instruită din nou. Ultima dată când am sărit peste pregătire pentru că menajera era calificată am sfârșit prin a cumpăra un nou cuptor cu microunde pentru că l-a frecat cu peria de sârmă. În plus, cultura companiei este la fel de importantă ca regulile și vreau să înțelegi.

– Poate că ar trebui să curăț birouri, sugeră Emma.

– Nu am posturi vacante la birouri. Se lucrează în ture de noapte și sunt foarte valoroase – multe dintre angajatele mele le preferă. Se plătesc un pic mai bine și multe dintre ele au două slujbe și copii de îngrijit. Tot ce am este în sectorul rezidențial. Este o muncă foarte grea.

– Știu să muncesc din greu, spuse Emma.

– Te va instrui Makenna Rice. E tânără, dură, nu tocmai amabilă, are standarde impecabile, poate face față la orice se ivește și te va munci, nu glumă. Dar la final vei fi mândră de treaba pe care ai făcut-o.

– Mulțumesc.

– Paisprezece dolari pe oră pentru început. Dacă mai rămâi după 90 de zile, vei primi o mărire de doi dolari. Ofer instructaj, uniforme, uneori transport – am câteva mașini și dubițe ale companiei – și asigurare de sănătate. Nu e cea mai bună, dar e la nivelul majorității variantelor oferite de corporații. Nu vei avea nevoie, dar am un contract cu o creșă care ne oferă reducere – multe dintre lucrătoarele mele au copii mici care nu sunt la școală încă. Vorbești cumva spaniolă?

Emma clătină din cap.

– Puțină franceză pe care nu am mai exersat-o de multă vreme.

– Păcat. Multe dintre lucrătoarele mele sunt mexicane, fiind aici cu viză de muncă. Dar nu-ți face griji – am destui angajați bilingvi și directorul operațional vorbește spaniola. O privi țintă. Nu vei beneficia de nici un tratament special. Ești sigură că vrei să o faci?

– Da, sunt sigură. Sunt foarte recunoscătoare.

– Îți voi da un loc de muncă, spuse Riley. Dar asta e tot.

– Nu mă aștept la nimic, spuse Emma. Nu mă așteptam nici măcar la atât. Sincer.

– Jeannette te va ajuta să începi să faci actele. Nu ar trebui să dureze mai mult de 20 de minute. Apoi ne revedem luni după Ziua Recunoștinței, în acest birou, la 7:00 dimineața. Vino cu o sacoșă sau un rucsac în care să îți încapă prânzul, apă sau băuturi energizante și gustările. Jeanette îți va spune de unde să iei uniforma. Voi plăti pentru una pe an.

– Mulțumesc, spus Emma din nou.

Riley se ridică.

– Vino în sala de conferință ca să completezi cererea și hârtiile aferente.

– Riley, nu am făcut-o, spuse ea deodată. Clătină din cap. N-am avut nimic de-a face cu escrocheria lui Richard. Am fost prea proastă ca să știu ce pune la cale, dar nu am fost implicată.

– Bineînțeles că nu. Oricine are puțină minte știa că a început să-și construiască imperiul bazat pe scheme Ponzi cu zece ani înainte să te cunoască. Vino cu mine. Deschise ușa de pe peretele din dreapta al biroului, dând la iveală o masă lucioasă, cu opt scaune. Ia loc. O voi chema pe Jeanette.

Emma se așeză și așteptă. Interviuul nu era tocmai lejer, dar nici atât de rău pe cât ar fi putut fi. Riley trebuie să fi simțit o mare plăcere văzând-o pe Emma venind în genunchi la ea și implorând-o să-i dea un loc de muncă. O mulțime de oameni care nici măcar nu o cunoșteau ar simți același lucru – înfumurată și tână soție-trofeu plătindu-și greșeala în fiecare zi. În fiecare oră. În fiecare minut.

Riley nu mai purta haine lăbărțate sau tocite, se gândi ea. De fapt, arăta minunat. Era clar că își cumpăra hainele din San Francisco. Purta un taior Marco de Vincenzo, un pic cam tineresc, și cu o fustă cam scurtă pentru ea, dar îi stătea bine. Dacă ar fi fost genul care să pună pariuri, ar fi pariat că îl scosese din cutie special pentru ea.

Termină de completat formularele și se întoarce în biroul lui Riley, bătând înainte de a deschide ușa. Era la telefon, dar îi făcu semn să intre, arătând spre scaun. În timp ce aștepta, Jeanette vârî capul pe ușă. Era îmbrăcată cu haina și cu poșeta pe umăr, pregătindu-se evident de plecare. Îi făcu cu mâna lui Riley, iar aceasta îi răspunse.

Acum rămăseseră doar ele.

Riley termină conversația telefonică și se concentrează asupra Emmei.

– Ai vreo întrebare?

– Nu-mi vine nimic în minte. Mulțumesc încă o dată.

– Pentru puțin, răspunse ea pe un ton profesional. Ne vedem pe data stabilită. La timp.

– Absolut.

Se ridică să plece. Aproape că ajunsese la ușă.

– Emma?

Se întoarse.

– Acum suntem chit, spuse Riley fără să se uite la ea. Nu mai am nici o datorie față de tine.

Emma fu uluită și îngheță, rămânând fără cuvinte un moment. În cele din urmă își regăsi vocea:

– Crezi că țin scorul? Nu trebuia să faci asta. Nu trebuia să mă angajezi doar din motivul acela... Eram copii!

– Nu mai suntem, răspunse Riley. Nu vom fi prietene, dar chestia asta dintre noi... Am încheiat-o. Dar stai departe de fratele meu.

Și se întoarse spre monitor, complet absorbită.

Emma închise încet ușa în urma ei. Dar apoi o deschise din nou.

– Stai un minut, spuse ea. Ești supărată pe mine? Pentru că ți-am spus niște lucruri îngrozitoare și o regret, dar cred că trebuie să-ți asumi responsabilitatea pentru ce ai făcut.

– S-a terminat, spuse Riley.

– Evident, nu! ripostă Emma, mai aprinsă decât intenționase.

– Totul a fost regretabil, spuse Riley. Și sunt sigură că este multă vinovăție la mijloc.

– Ar putea fi de folos dacă aș ști exact ce vină ar trebui să-mi asum, zise Emma.

– Aș vrea să încheiem, răspunse Riley, stând cu fața spre Emma. Hai să spunem că s-a terminat.

– O, nu, nu o vei face – tu ai început iar. Riley, nu eu m-am culcat cu iubitul tău pe ascuns! Ce ai împotriva mea? E din cauza acelor cuvinte groaznice pe care ți le-am spus de furie? Dacă asta e...

– Nu e asta, insistă ea tare. Presupun că erai îndreptățită. Am înțeles de ce erai furioasă.

– Atunci de ce?

– Pentru că nu ai vrut să mă ierți! răspunse Riley.

Ochii îi scânteiau și avea buzele strânse.

Emma rămase tăcută. Spuse singurul lucru care îi veni în minte:

– Eram prea rănită. Prea furioasă.

– Din cauza lui Jock? Întrebă Riley. Râse scurt. Nici măcar nu ne mai răspundeai la telefon de săptămâni întregi! E atât de greu de crezut că în inima ta frântă mai încăpea o asemenea dușmănie. Am fost prietene la cataramă timp de zece ani!

Emma clătină din cap.

– Mi-am revenit după Jock în câteva luni, spuse Emma.

– Și nu ți-a trecut niciodată prin cap să trimiți un bilet sau un SMS în care să spui să uităm trecutul?

– Riley, eu... Nu, nu mi-a trecut niciodată. M-am gândit că era mai bine să ne vedem fiecare de drum. A fost un mare tărăboi.

– Da, spuse Riley încet. Și am implorat. M-am ploconit. Am trimis zece bilete, am lăsat mesaje. N-ai vrut să răspunzi. N-ai vrut nici măcar să auzi varianta mea. Și, cu nasul pe sus, ai plecat spre o viață mai bună, spre prieteni mai buni.

Emma clătină iar din cap.

– Nu pentru mult timp. Asta te roade, de fapt? Că nu ți-am spus că te iert? Că nu ți-am ascultat povestea? Vrei să mi-o spui acum?

– Pff! Acum nici măcar nu mai vreau să mă gândesc la ea, dar a durat ceva, la dracu'!

Emma râse amar.

- Ar fi trebuit să fim amândouă furioase pe Jock, nu una pe cealaltă!
- Am fost. Încă sunt în unele zile, dar este tatăl lui Maddie și nu pot scăpa de el. De tine pot.
- Da, așa e. N-am nevoie de mila ta. Ei bine, am, dar nu aş accepta-o nici dacă aş muri de foame. Dar îmi mai oferi postul sau nu?
- Da, și pentru Dumnezeu, ai face bine să nu dai greș. Eu am construit compania asta și înseamnă mult pentru mine. Dacă îmi faci probleme, te voi concedia cât ai zice pește.
- Îmi voi face treaba, spuse ea, pregătindu-se să plece. Apoi se întoarse. Crede-mă, chiar dacă nu am spus nimic, căci am fost puțin ocupată, te-am iertat cu multă vreme în urmă. Și, până să te văd, nu credeam că mai contează. Credeam că am învățat să nu mai las garda jos niciodată. Și ce e cu fratele tău? Ce-ai vrut să spui?

Riley trase aer în piept.

- Sunt fericită să-ți ofer un loc de muncă atât timp cât faci treabă și-ți câștigi salariul. Dar nu cred că are rost să încercăm să mai fim prietene. Evident, s-a produs un rău ireparabil. Acestea fiind spuse, nu trebuie să dau peste tine la reuniunile familiale.
- Înțeleg. Presupun că ar fi problematic.
- Te rog să nu mă pui într-o situație stânjenitoare cu familia mea.
- Bineînțeles, spuse Emma. Nu e ca și când ne-am fi împăcat, dar putem să facem pace? Să o luăm de la capăt ca angajator și angajat?
- Da. De luni într-o săptămână. La 7:00 dimineața.

Emma ieși, închizând ușa încet în urma ei. Dar, masochistă cum era, o deschise din nou.

- Poate că ar trebui să-mi mulțumești. Dacă nu ai fi fost atât de furioasă pe mine și speriată de moarte, probabil că nu ai fi construit niciodată o companie de succes.

– Nu te îmbăta cu apă rece, răspunse Riley. Începusem deja bine, înainte ca Jock să-mi strice planurile.

Auzind-o, Emma zâmbi.

– Ți-a fost mult mai bine fără mine. Cine știe? Dacă am fi rămas prietene, poate că te-aș fi convins să îl lași pe Richard să te ajute să-ți investești banii.

Apoi închise ușa și plecă.

Riley rămase la birou vreme îndelungată, nemișcată și tăcută. Telefonul sună de două ori, se uită la numărul care apăru pe monitor și lăsă să intre robotul.

Ei bine, fusese urât, se gândi ea. Nu avuseseră nevoie decât de zece minute pentru a se întoarce în timp, încăierându-se ca niște pisici, ca atunci când aveau 13 ani. Dar în adolescență se certau la cuțite, apoi le trecea în câteva minute. De data asta nu avea să fie așa.

Dar nu fuseseră decât zece minute. Și simțea că se încheiase cu totul. De fapt, se simțea puțin obosită, ca și când ar fi alergat mult. Își încrucișă brațele pe birou și își puse capul pe ele. Fusese cel mai greu lucru pe care îl făcuse și avea ceva experiență la capitolul acesta. Nu faptul că se certase cu Emma sau că îi dăduse un loc de muncă fusese atât de dificil. Ci faptul că o văzuse, că vorbise cu ea, știind tot timpul că s-ar putea să înceapă să o doară din nou.

Povestea lor era atât de alambicată, atât de complexă. De la prietene nedespărțite în copilărie la dușmance de moarte, printr-un vâlmășag de furie, vinovăție, invidie, milă. Foarte multă vreme, Riley nu voise decât ca Emma să o ierte sau cel puțin să îl învinovățească pe Jock împreună cu ea. Trecuse prin perioade îngrozitoare de durere și tristețe. Apoi prin perioade de mare furie – dacă Emma îl iubea pe Jock atât de mult, de ce nu-i răspunsese măcar la teledon, săptămâni în șir? Și când văzuse o poză cu Emma în rochia ei de firmă, într-o trăsură în Central Park, frumoasă și elegantă ca o ducesă, în timp ce ea își câștiga traiul frecând podele și făcând contabilitatea noaptea târziu, se întreba cum de mai putea fi Emma supărată că lucrurile nu merseseră cu Jock. Fosta ei prietenă părea să aterizeze mereu în picioare.

Apoi asistase, de la distanță, la căderea monumentală a Emmei. Și o făcuse bucăți. Dar nu o căutase. Nu, era mult prea mândră pentru a o face. Nici Emma nu o căutase când Riley se chinuia și se simțea singură.

„Și eu am suferit cel puțin la fel de mult! Nu înțelege asta? Că totul a fost atât de greu?“

Întotdeauna se susținuseră una pe cealaltă, până la acel prim semestru de colegiu. „Nu trebuia să fii atât de rea“, își spuse. Dar voise să fie limpede – era compania ei, afacerea ei; era un loc de muncă, nu o invitație la reconciliere sau de reîmprietenire. Nu avea să mai implore niciodată.

Dar, în cele din urmă, se eliberase. Spusese ce avea de spus. Văzuse surpriza Emmei și remușcarea zugrăvite pe chip. Spusese că îi părea rău și că o iertase cu multă vreme în urmă – se terminase. Chiar se terminase. Nici una dintre ele nu mai dădea înapoi, dar poate că acum vor putea să meargă înainte cu adevărat.

Riley închise totul, redirectionă apelurile telefonice spre mobil, își luă poșeta și se îndreptă spre parcare.

capitolul 7

Riley se duse la Starbucks, unde ajungea cel puțin o dată pe zi.

Rareori stătea înăuntru. De obicei intra și ieșea – mereu avea o mulțime de lucruri de făcut. Erau oameni care stăteau la Starbucks ore în șir, trimițând e-mailuri, scriind sau studiind. Oameni care nu trebuiau să fie undeva în fiecare clipă. Nu Riley. Ea nu se relaxa niciodată.

Cumpără un ziar înainte să intre. Avea o grămadă de lucruri de rumegat și o putea face în timp ce se ascundea în spatele unui ziar, o barieră nemaipomenită.

Era o zi de noiembrie foarte rece – o cafea fierbinte cu multă frișcă suna bine. Și era o măsuță la fereastră, care dădea în curtea interioară pe care cafeneaua o împărțea cu magazinul de preparate culinare. Zâmbi spre doi oameni pe care nu îi cunoștea, dar pe care îi vedea des acolo. Apoi se instalează în spatele ziarului.

Femeile, se gândi. Ființe dificile, complexe, emotive. Știa prea bine. Nu doar că era dificilă și complexă, dar printre angajații ei erau mai multe femei decât bărbați. Avea echipe de câte trei sau patru femei care aveau probleme pe care nu le puteau depăși din cauza unor lucruri spuse, a unei priviri care nu le plăcea sau poate în încercarea de a se afirma. Trebuia să medieze mereu. Ea sau Nick. El se pricepea doar să obțină rezultate, căci nu înțelegea ce se întâmpla cu femeile, așa că nu făcea decât să le sperie.

– Puteți rezolva problema? Sau desființez grupul și vă împrăstii în echipe diferite? Căci s-ar putea să nu vă placă mai mult noile colege. Dacă nu vă puteți înțelege, atunci faceți-vă treaba și nu vorbiți una cu cealaltă, dar ar fi bine să comunicați când vine vorba despre chestiuni legate de muncă. E clar pentru toată lumea?

Zâmbi gândindu-se la asta. O abordare tipică, ca un tată care vorbește cu fetițele sale. Putea foarte bine să adauge:

– Dacă tot nu înțeleg de ce sunteți supărate, ați face bine să vă opriți.

Nick era mult mai preocupat ca treaba să fie făcută bine decât de gâlceava lucrătoarelor. Dar femeile, ah, puteau să continue la nesfârșit. Ranchiuna între femei putea dura secole. Și luau totul foarte personal – o femeie care nu era iritată de obicei putea fi profund ofensată de o remarcă întâmplătoare despre alegerile copilului ei adolescent.

„Dacă i-ai spune puștiului tău leneș că nu mai primește chirie gratis, pun pariu că ar pune osul la treabă și și-ar căuta de lucru sau ar merge la școală.“

Și, de aici, se declanșa un război instantaneu.

Oricât de sexist suna, genul acesta de lucruri se întâmpla mai rar cu bărbații. O, se certau și ei și aveau dușmăniile lor, nu încape îndoială, iar șansele de a purta un dialog care să rezolve lucrurile erau și mai mici. Chiar dacă explodau, erau mai puțin capricioși și mai rar se întâmpla să facă o obsesie.

Riley, deși era deșteaptă și avea succes, fusese obsedată de povestea cu Emma ani de zile. Se simțea încolțită din două părți – furia față de Emma și sentimentul de vinovăție pentru ce făcuse. Se străduise atât de tare să se împace cu ea, o implorase să o ierte! Iar Emma îi întorsese spatele. Acum, când era la pământ, Riley ar fi trebuit să fie cea binevoitoare? Uitându-se la viețile lor, de atunci până acum, lucrurile fuseseră... anapoda. Nelalocul lor. Emma se combinase cu un ticălos, iar Riley? Cu nimeni. Deloc.

– Scuze, spuse o voce bărbătească. E liber scaunul?

„Ce sincronizare perfectă“, se gândi. „Un bărbat.“ Lăsă ziarul în jos, încercând să se gândească cum să spună politicos că nu voia să împartă masa sau să poarte o conversație.

– Hei, spuse el, cu un zâmbet atrăgător. Tu ești.

– Eu... ah...

Întinse mâna, nelăsând-o să termine.

– Logan. Logan Danner. N-am făcut cunoștință oficial, dar ne-am întâlnit accidental la magazinul de alimente de cel puțin cinci ori, ceea ce înseamnă că fie locuiești, fie lucrezi pe aici.

„Nu o face“, își spuse. Îi strânse mâna.

– Riley. Eu, ah... Lucrez în apropiere și sunt dependentă de cafeaua care costă șapte dolari. Obicei prost.

El râse și se așeză.

– Presupun că ar putea fi mai rău. Ne-am putea întâlni întâmplător într-un loc unde se consumă droguri... Asta ar fi nasol.

– Uite...

– O, îmi pare rău, spuse el. Nu căutai companie, greșeala mea. O să iau cafeaua la pachet și te prind într-o zi la coadă la magazinul de sendvișuri...

– Nu, mie îmi pare rău, spuse ea oftând din rărunchi. Încercam să uit de o problemă de la muncă. Haide. Stai jos. Dar s-ar putea să nu fiu tocmai vorbăreață.

El nu ezită.

– Sunt un bun ascultător, dacă ai chef să vorbești.

– Nu, mulțumesc. Hai să rămânem la fleacuri.

– Sunt și un bun vorbitor, dacă preferi să taci. Sau ne putem petrece timpul ca și când am fi singuri.

Se aplecă și scoase un mic laptop dintr-o geantă de pânză de purtat pe umăr. Îl puse pe masă și îl deschise. Sorbi din cafea. Îl porni. Privi spre ea pe după monitor.

Ea râse ușor.

– Se cam vede.

El privi spre monitor.

– Adică?

– Încerci să-mi atragi atenția? Să mă faci curioasă?

– Da, răspunse el. Cum mă descurc?

– Cam prost, spuse ea, amuzată. Ești aproape enervant. Mai exact, ne tot întâlnim. Mă urmărești?

– Ar fi nepoliticos, spuse el. Ca să nu mai pomenim că ar fi o infracțiune. Ei bine, devine o infracțiune dacă este o amenințare, dar este o contravenție când e doar nepoliticos.

– Și de unde știi lucrurile acestea?

– Sunt detectiv.

Ea începu să râdă.

– Oh, frate, singura replică de agățat care merge mai bine este să spui că ești la marină, în trupele speciale.

El se mișcă pe scaun și scoase portofelul. Îl deschise. Și Riley îi văzu legitimația și insigna.

– Stai așa, spuse ea. Băgă mâna în poșetă, își scoase mobilul pregătindu-se să le facă o poză.

El își puse mâinile peste ale ei, redirectionând camera telefonului.

– Asta înseamnă că vei afla mai întâi dacă spun adevărul înainte să ieși cu mine?

Riley ridică din umeri.

– S-ar putea să aflu dacă spui adevărul înainte să-ți dau sfaturi legate de pepeni sau să te avertizez să stai departe de salata cu macaroane de la magazinul alimentar. Nu m-am gândit nici o clipă la o întâlnire. Și nici nu m-a interesat.

El dădu drumul telefonului, lăsând-o să facă poza.

– Fără menajamente. Direct la țintă.

Ea făcu poza.

– Ce fel de detectiv ești? întrebă ea.

– Infracțiuni imobiliare.

– Adică?

– Ai grijă cu conversația prietenoasă, Riley. S-ar putea să nu mai fii așa țepoasă și să te porți mai degrabă ca o femeie. Infracțiuni imobiliare, spargerii. Dacă îți fură cineva computerul și inelul cu diamante, eu ți le voi recupera. Nu ai fost jefuită – jaful are loc atunci când este implicată o armă.

– O armă mortală? Întrebă ea intrigată.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Orice armă poate fi mortală. O lingură ar putea fi letală dacă știi cum să o folosești. Infracțiunile imobiliare au legătură cu bunurile furate din proprietățile private – din casă, mașină, de la tine, fără lingură, desigur. Zâmbi prosteste.

– Și de ce tot dau peste tine?

– Acel magazin este între muncă și casă. Și sunt mult pe teren. Dar faptul că dau peste tine mereu este unul din avantajele. Deci, ce crezi? Cină? Drumeție? Plimbare cu bicicleta? Întâlnire convențională?

– Cafea, spuse ea. Bem cafea. Nu-mi dau întâlniri.

– Nu văd nici o verighetă...

Ea clătină din cap.

– Nu sunt căsătorită, doar că nu ies la întâlniri.

– Trebuie să ai un motiv, remarcă el.

– Nu, spuse ea. Nu am.

– Te deranjează dacă întreb – cu ce te ocupi?

– Mă deranjează, dar îți voi spune, dar doar pentru că cred că ești, într-adevăr, detectiv. Am o mică afacere. Pe lângă asta, sunt necăsătorită, am un copil și o mamă în vârstă. Așa că, vezi, sunt foarte ocupată.

Închise computerul și se sprijini cu cotul de el.

– Uite, recunosc că am venit mai des la magazin de când mi-ai dat sfaturi despre verdețuri. Nu putem să ușurăm lucrurile? Am deja o grămadă de pepeni. Ce îți place să faci în afară de muncă? Poate că am putea merge la alergat împreună? Să jucăm prinselea în parc? Să ieșim des la cafea?

– De ce? întrebă ea.

El înclină capul.

– Sunt atras de tine?

– Era o întrebare? răspunse ea.

– Nu am mai ieșit cu o femeie de ceva vreme. Ei bine, nu am mai avut o întâlnire cu o femeie. Partenera mea este femeie, căsătorită cu un pompier solid, cu trei copii mici. Sora mea și fosta soție sunt bune prietene și, crede-mă, încercările lor de a mă combina sunt lamentabile...

– O, Dumnezeule, trebuie să fie interesant! Sora și fosta soție?

– E groaznic. Dar vezi, sunt interesant, spuse el triumfător. Privi în jur. Vrei să mănânci ceva? O gogoășă?

Râse de el, căci era atât de ridicol. Totodată drăguț, indiscutabil. Deci e adevărat – polițistii și gogoșile.

– Mă gândeam la tine. Eu mi-am mâncat porția pe astăzi. Haide, Riley. Haide să planificăm ceva. Poate fi în public, la lumina zilei, complet sigur și platonice. Îți arăt arma, spuse el ridicând din sprâncene, în stil Groucho Marx.

Ea râse din nou.

– Nu. Ne vedem la verdețuri, zise Riley ridicându-se, apoi ieși.

Îi luă un moment să-și pună computerul în geanta de pânză și să-și ia cafeaua, apoi o luă după ea.

– Stai așa, strigă el. O prinse din urmă și îi dădu o carte de vizită. Asta îți va

ușura misiunea.

Se uită la ea. „Sg. Logan Danner, Poliția Santa Rosa, Infracțiuni imobiliare.“ Un număr de telefon și un interior.

– Vrei numărul meu de mobil? Întrebă el.

– Nu.

– E pe cartea de vizită oricum. Haide, Riley. Pun pariu că ne-am distra.

Ea se întoarce înainte de a urca în mașină.

– Nu. Și dacă mă urmărești, îl voi suna pe șeful tău. Te spun.

– Hei, nici o grijă. Șeful mă place, răspunse el.

Riley o luă spre casă. Dar zâmbi tot drumul. Era arătos, foarte atrăgător și adorabil de amuzant. Era tentant.

„Stai așa, Riley“, se gândi ea. „Tentant? E o premieră.“ Nu era ca și când bărbații nu ar mai fi flirtat cu ea până atunci sau ca și când nu ar mai fi fost invitată în oraș. Ieșise de câteva ori – dar nimic semnificativ. În nici un caz nu se punea problema de o relație. Nu se întâmpla frecvent, căci petrecea mult timp la muncă, cu Maddie și mama ei, mergea la cumpărături, după mâncare și haine, câteodată mai alerga...

Știa că alerga? O, dacă o urmărise, avea să-i spună șefului lui și lui Adam. Fratele ei era foarte protector.

Dar, pentru prima oară după mulți, mulți ani, simțea că s-ar putea să o intereseze o prietenie obișnuită cu un bărbat. Se întrebă dacă faptul că se văzuse cu Emma și încheiase cu confruntarea aceea avea vreo legătură cu schimbarea dispoziției ei.

Dar, pe bune, știa că alerga? Căci dacă știa, avea să fie foarte aspră cu el.

Cu toate acestea, râse în sinea ei. „Și am numărul de pe insigna lui.“

Făcuse ce trebuia cu Emma. Lămurise lucrurile și îi dăduse un loc de muncă. De

aici înainte, va fi amabilă; se va purta ca o profesionistă; va păstra distanța regulamentară între ele.

Și poate că va începe să-și vadă de viață.

În sfârșit.

Așadar, Riley pusese punctul pe i, se gândi Emma. Era clar – mai existau niște puncte nevralgice, niște resentimente. Emma se bosumflă o clipă, luptându-se cu melancolia. Prietenia între femei putea fi atât de profundă, atât de personală, aproape că era mai greu să închei o relație de felul acesta decât să te desparți de un bărbat. Îi lipsea prietenia aceea cu Riley, atât de intimă și de sigură. Suferea că o pierduse pentru totdeauna.

Dar apoi începu să se însenineze. Fusesse lovită în cap cu o ploscă, pentru Dumnezeu. Las-o pe Riley să se simtă mai bine – supraviețuise mai bine decât Emma. Nu aveau să fie prietene. Dar Emma avea un loc de muncă. Unul decent. Și nu avea nici o îndoială că Riley cea micuță și dură nu va lăsa să i se întâmple nimic. „Așa ceva nu se va întâmpla în compania mea!“

De îndată ce își lămurii acest lucru în minte, se trezi că era foarte încântată de noua slujbă. Nu avea îndoieli că va fi solicitantă și aspră, dar era în al nouălea cer. Era sigură că nu va dura mult – doar câteva zile, poate – înainte ca această bulă roz să se spargă și să revină cu picioarele pe pământ –, căci știa că o așteaptă o muncă grea. Dar, pe moment, se simțea bine din multe puncte de vedere. Voia o muncă grea; o va ajuta să șteargă din trecutul ei pata lăsată de huzurul de care avusese parte, fără a-l merita vreodată. Va dovedi că putea face față unei munci grele și va supraviețui. Într-un fel, simțea că merita munca aceasta grea. Era ispășirea ei, deși nu era nevinovată. Însă se făcea vinovată de faptul că iubise bogăția. Și făcuse compromisuri pe parcurs. Nu amorale sau neprincipiale, dar îl acceptase pe soțul ei ocupat, uneori indiferent, acceptase singurătatea, găsise scuze, ignorase semnele grăitoare și se întrebese mereu, în secret și în tăcere, ce se întâmpla. Și se întrebese, dacă el nu ar fi avut nici un sfânt, s-ar fi gândit de două ori? Pentru asta trebuia să ispășească.

Urma să fie o muncă murdară pentru un salariu curat, datorat doar efortului ei. Și va fi sigură.

Spre uluirea ei, Riley o făcea să se simtă în siguranță. Erau suficiente încăpățânarea și siguranța de sine a lui Riley pentru a-i garanta clar un mediu de lucru sigur, în care să se simtă protejată și... Dumnezeuule. Și... avea încredere în ea. După 16 ani în care se lamentase că nu va mai putea avea niciodată încredere în cineva, în cine își punea baza? Tocmai în cea de care se temea că ar putea-o trăda. Tocmai în cea care nu mai voia să-i fie prietenă.

– Mi-a dat o slujbă, îi spuse ea la telefon lui Adam.

Vorbi încet, emoționată, uimită și pe un ton conspirativ.

– Bineînțeles că da, răspunse el.

– Nici măcar nu i-ai spus cât de des am vorbit, spuse ea.

– Ți-am zis – nu mă interesează să vă împac. Ce zici, sărbătorim cu un pahar de vin?

– Ne putem întâlni la localul acela de vinuri? întrebă ea.

El râse înfundat.

– Cred că mai degrabă voi veni la tine, cu o sticlă de vin, niște fructe și niște brânză, dacă îmi vei da voie. Trebuie să lucrez dimineață. Nu pot ieși seara târziu.

– Eu ar trebui să dau vinul și brânza, spuse ea. După tot ce ai făcut ca să mă ajuți...

– Poți s-o faci data viitoare. Trec pe la magazin în drum spre tine. Va trebui să-mi spui adresa.

Emma avusese mulți iubiți și un soț, dar niciodată un bărbat cu care putea vorbi așa cum vorbea cu Adam. Evoluase exact așa cum se așteptase. Lăsând la o parte felul în care arăta – deși probabil că femeile din districtul Sonoma se topeau după el, căci era foarte chipeș –, era totodată deștept, matur și cuceritor. Se pricepea la vorbe, după cum era de așteptat de la un profesor; când începea să vorbească, o absorbea cu totul. Pe deasupra era și amuzant și o făcea să râdă. Și era serios – ceea ce era esențial. Dacă vorbea despre familia sa, despre Maddie, Riley sau mama lui, o făcea cu o seriozitate și o sinceritate profunde. „Mama nu

s-a schimbat de când o știi. Familia înseamnă în continuare totul pentru ea și este clar că o cuprinde agitația dacă stă prea mult, dat fiind că a muncit din greu întotdeauna. Acum că a fost în cele din urmă convinsă să nu mai lucreze tot timpul, face voluntariat. Hrănește nevoiașii aproape în fiecare zi și uneori adăpostește animale abandonate până li se găsește un stăpân. Iar Riley se obișnuiește repede cu realizările, dar, când vine vorba de eșecuri, oricât de mici, le ia mult prea în serios. Este ambițioasă familiei. Și, dacă este cineva în casa noastră care înțelege bucuria adevărată, aceea e Maddie. Iubește pe toată lumea, pe noi toți, inclusiv pe Jock, și, fără nici un efort, cu o autenticitate nedisimulată, se asigură că fiecare dintre noi o știe. Sunt înconjurat de femei, ceea ce poate deveni dificil, dar mă ține în priză. Nu pot ascunde nimic. Se bazează pe mine, mă asaltează, sunt foarte protectoare și au mari pretenții de la mine. Își bagă nasul în treburile mele mereu. Și văd că îmi place asta.“

Emma se întrebă cum era să locuiești cu un bărbat atât de puternic și sensibil ca Adam. Nu-și putea desprinde ochii de la mâinile lui, pline de cicatrici de la munca grea, atât de frumoase și de puternice. Află că lucrase în podgorii, zgâriindu-și încheieturile degetelor în vița aspră și tare. Și în construcții, unde învățase suficient despre case și tâmplărie încât să se ocupe singur de reparații și renovare atât acasă la el, cât și la mama lui – și munca asta își spusese cuvântul asupra mâinilor lui. Mâinile acelea îi spuneau Emmei că nu o dusesse niciodată ușor și că avusese parte de un drum aspru, căruia îi făcuse față prin forță și muncă grea. Muncă cinstită, care ajunsese să însemne totul pentru ea.

Îi era foarte recunoscătoare. Simplul fapt că știa că era prietenul ei îi dădea un sentiment de pace și confort, pe care nu-l mai simțise de multă vreme. Îl adora. Dar, la finalul serii, când plecă, când se aplecă spre ea, Emma se trase înapoi. Nu îl putea lăsa să arunce o umbră asupra relațiilor lui și asupra încrederii pe care o inspira lăsându-l să se apropie prea tare de cineva ca ea.

– Nu, nu..., spuse ea în șoaptă.

– Scuze, Emmie. Am fost insensibil, răspunse el. Ai rămas văduvă de curând...

– Nu, nu este asta, dar...

– Șșșt, spuse el, punându-i un degete pe buze. Sunt cu tine. Nu vrem să ne complicăm prietenia.

– Da, zise ea, căci era în încurcătură și nu știa cum să se explice. Dacă își dorise

vreodată să fie sărutată, era în clipa aceea.

Și dacă voise vreodată să o sărute o anumită persoană, el era acela. Dar se temea că va complica prietenia cu el. Se temea să nu-l rănească doar pentru că făcea parte din viața lui. Nu putea suporta gândul că ar putea fi problema lui Adam.

Atunci el zâmbi, se uită la ceas și spuse:

– Am stat prea mult.

– Nu, spuse ea, clătinând din cap. Deloc. Sper să ne revedem curând. Foarte curând.

– Ne vom revedea.

Apoi plecă.

După ce purtă o conversație cu Penny, Emma făcu niște planuri pentru micul ei bungalow. Avea o misiune. Îi rămânea foarte puțin timp până să înceapă noua slujbă și îl folosi eficient. În primul rând, cumpără două cutii de vopsea – galben pal, bleu și o vopsea maro foarte deschis, un fel de crem dens. Nu era extrem de încrezătoare, dar simțea că putea petrece puțin timp reîmprospătându-și casa, dat fiind că era absolut hotărâtă că va putea să-și păstreze locul de muncă pe termen nedeterminat. Atât timp cât nu stătea în calea lui Riley.

Zugrăvi baia astfel încât să se asorteze cu prosoapele pe care le adusese cu ea. Unul din pereții din mica ei cameră de zi deveni galben, iar pe ceilalți îi zugrăvi cu un crem atât de deschis, că părea un alb șters. Sâmbătă umblase prin toate orășelele din districtul Sonoma, căutând târguri de obiecte second-hand și găsi perne colorate, o pătură decorativă cu care să acopere speteaza canapelei, mici rafturi de nuiete pe care putea să-și așeze prosoapele de baie, un coș frumos, pentru măsuță, pe care îl putea umple cu fructe și tărtăcuțe, două rame de bronz pentru poze și un desen pentru peretele din dormitor. Era un Matisse, iar rama era excelentă. Găsi tăvi adorabile pe care le putea folosi să servească vin și brânză pentru că acum știa că va avea oaspeți uneori. De asemenea, găsi niște pahare de vin frumoase și farfurii de desert, de care nu avea nevoie, dar nu putu rezista. Și îi făcu cu ochiul o geacă albă de blugi tocită.

– M-am îngrășat, spuse doamna care o vindea. Am purtat-o foarte puțin.

– Ei bine, arăți super, iar eu m-am ales cu o jachetă, îi spuse Emma.

Așa că femeia îi mai oferă și o eșarfă bleumarin și un jersey subțire, care aproape că părea a fi de cașmir.

Vremea era perfectă pentru o plimbare prin cartierele de modă veche, cu drumuri mărginite de copaci. Copiii se jucau încă pe străzi pe aici; erau o mulțime în fața verandelor caselor vechi de cărămidă, cu etaj, iar oamenii greblau frunzele, se uitau la copii și stăteau de vorbă peste garduri. Era soare și cald, iar băcanii își scosese fructele și legumele rămase afară, așezându-le pe rafturi mari. Nu putu rezista să nu cumpere mere, dovlecei, roșii, doi ardei, un pumn de păstăi de fasole verde și câteva cepe. Unul dintre lucrurile care îi lipsiseră cel mai mult în New York erau standurile de legume de pe marginea drumului, pe care le dețineau și la care vindeau fermierii care cultivau produsele – era ca și când ai fi putut gusta soarele și munca asiduă.

Când ajunse acasă, fu încântată să vadă că micul ei bungalow arăta deja mai proaspăt, mai vesel, semănând mai mult cu vechea Emma. Merse din nou la magazinul cu obiecte de uz casnic. Își vopsi măsuța în galben aprins, unul din scaune albastru intens, iar pe celălalt verde ca iarba.

Semăna un pic a casă de vară, se gândi ea.

Îl invită pe Lyle la o gustare și un vin, ca să-i arate vechea căsuța ei înnoită, inclusiv poza înrămată în care apăreau Emma, Lyle și Riley, făcând galerie la un eveniment sportiv în liceu.

– Interesant, spuse el, luând-o. E de bine?

– Voiam să-ți spun doar când vom toasta, dar îți pot zice acum. Riley mi-a oferit un loc de muncă în compania ei.

– Ah, făcu Lyle. Așadar, măcar una dintre voi e deschisă la reconciliere.

– O, nu te aprinde prea tare. A fost foarte detașată, profesionistă și mi-a spus clar că nu aș beneficia de nici un fel de tratament special. Nu vom fi prietene. E un loc de muncă și atât. Dar sunt foarte recunoscătoare. Mă va plăti aproape de două ori mai mult pe oră decât am câștigat de când m-am întors. Plus beneficii.

Ziua Recunoștinței, posibil ultima vacanță pe care urma să o aibă pentru multă

vreme, fu atât de plăcută, ca o gură de aer proaspăt după vacanțele pe care le avusese în ultimii câțiva ani, încât își dori să nu se mai termine niciodată. Nu numai că luă vin pentru masa la Penny și îl convinse pe Lyle să creeze un aranjament floral încântător, ci și petrecu întreaga dimineață ajutând-o pe Penny să curețe casa, să pregătească mâncarea, inclusiv curcanul și să așeze masa. Fu foarte agreabil și relaxant.

– Mi-ar fi plăcut să am o fiică, spuse Penny, în timp ce lucrau împreună în bucătărie.

– Ai copii? o întreabă Emma.

– Nu, răspunse ea. Am avut o căsătorie fericită cu Bruce, dar nu am fost binecuvântați.

– Când s-a stins?

– O, au trecut peste 20 de ani. A fost îngrozitor de greu la început, cum nu aveam copii, știi...

– Îmi pare foarte rău, Penny. Probabil că îți lipsește tare mult.

– Uneori. Dar apoi mă pregătesc pentru câte o sărbătoare ca asta și uit că am fost cândva căsătorită timp de 35 de ani și că nu făceam mai nimic fără el. Suntem toate văduve într-un fel...

– Într-un fel? întreabă Emma.

– Ei bine, Susan a divorțat de al doilea soț, de ceva vreme, iar primul ei bărbat este pe moarte, de-abia mai respiră, ticălosul. Nu s-a eliberat niciodată cu adevărat de el. Dorothy e divorțată, iar fostul ei soț a dat în cele din urmă ortul popii. Pfui, a fost un nenorocit. Marilyn l-a pierdut pe dragul ei soț cu câțiva ani în urmă. Nu erau căsătoriți de prea mult timp. S-au căsătorit târziu și au trăit bine împreună vreo zece ani. Și-a revenit destul de bine. Nici una dintre noi nu a avut o fiică. Nedrept...

Emma zâmbi.

– Vă voi ține eu loc de fiică, spuse ea. Căutam vreo patru mame moderne.

- Suntem buclucașe, se știe, răspunse Penny, zâmbind larg.
- Și mai bine, zise Emma.

capitolul 8

Adam o sună pe Emma în vinerea de după Ziua Recunoștinței. O întreabă dacă ar vrea să meargă la Napa și să ia prânzul la unul din bistrourile de lângă podgorii, înainte de a începe munca.

– Dacă ești liberă mâine, spuse el.

– Ar fi perfect, răspunse ea. Aștept cu nerăbdare să-mi povestești cum ai petrecut de Ziua Recunoștinței. Și îți voi povesti și eu!

– Super. Te iau pe la 11:30.

Nu vorbiră prea mult la telefon. Era ușurat să vadă că era binedispusă și că acceptase cu ușurință. Își făcuse griji că Emma ar fi putut să dea înapoi în urma avansurilor lui, gândindu-se la ce dorea el. Se mișcase prea repede, când se aplecase spre ea pentru a primi un sărut. Dumnezeuule, era un joc complet diferit! Și atât de stânjenitor. Avea 37 de ani – nu se gândea la lucruri în felul acesta. Era ceva obișnuit să te săruți la prima întâlnire. Ba chiar de așteptat. Femeia ar fi crezut că nu o placi, dacă nu încercai măcar... Dar Emma era diferită.

Nu era nici pe departe pregătită să se gândească la ideea de a avea un bărbat în viața ei, iar când va fi, nu exista nici un motiv să se aștepte să fie el. Își spuse că soțul ei nu murise de prea mult timp. Probabil că nu îi mai fusese soț de cel puțin trei ani, dar chinul ei nu se încheiase de prea multă vreme. Se întorsese în California de doar câteva luni.

Încercă să-și reamintească: venise acasă, dar nu se întorsese la el.

Intenționa să bată în retragere. Avea să-și revină ea. Spera să dea semne în sensul acesta cât mai curând, căci ardea de nerăbdare să o ia în brațe.

Uimitor cum revenise sentimentul acela. Îl invadase în momentul în care o văzuse, ca și când s-ar fi întors în timp. Când ea devenise matură, în sfârșit, cu atâția ani în urmă, iar lui i s-ar fi permis, în cele din urmă, să o curteze, nu ar fi

putut apărea mai multe complicații nici dacă erau în război. Ea era în Seattle, el se lupta să țină pasul cu munca și cu școala, iar apoi – poc! – Riley rămăsese însărcinată cu copilul lui Jock. Așa că făcuse ce trebuia să facă – își reprimase din nou sentimentele.

Dar Emma nu se mai întorsese acasă. Mersese de la colegiul din Seattle în New York. De-abia găsisese curajul să-i spună că venea la New York să o vadă, când îl anunțase că se logodise. Cu cel mai minunat om din lume.

Spera să aibă o a doua șansă, dar era realist. Poate că el și-o dorise mereu, însă asta nu însemna că la fel stăteau lucrurile și în cazul Emmei. Apoi o luă cu mașina și era absolut radioasă că îl vedea. Îl întâmpină cu o îmbrățișare, cu ochi scânteietori și un zâmbet foarte frumos. Tot drumul spre Napa pălăvrăgise ca o fetiță despre ce făcuse – zugrăvisse, decorase și trecuse pe la toate târgurile de vechituri care îi ieșiseră în cale.

– Mi-am cumpărat chiar și o geacă. Haine folosite, de la un târg de vechituri! Sper că Richard se învârte în mormânt!

– Emma! exclamă el, râzând spre ea.

– E prea mult să sper că l-au mâncat viermii deja?

– Ce-ai pățit astăzi? întrebă el.

– E din cauză că am petrecut timp cu văduvele vesele, cred. Ar trebui să auzi cum vorbesc, mai ales despre soți decedați sau de care au divorțat, care nu au fost prea grozavi. Sunt incorrigibile și le iubesc. Împreună cu Penny, am făcut pe gazdele de Ziua Recunoștinței și ne-am distrat de minune. Nu era nevoie de mare lucru ca să pună în umbră sărbătorile din ultimii câțiva ani, dă-mi voie să-ți spun, dar a fost fantastic!

– Nici măcar nu mi-a trecut prin cap, spuse el. Sunt sigur că viața ta din ultimii ani nu a inclus sărbători pline de bucurie.

– Nici înainte, răspunse ea. Înainte să fie acuzat, sărbătorile erau parade pentru bogătani – petreceri, festivități și reuniuni – în care se luau la întrecere. Iar eu m-am prins în jocul lor, știi? Sunt designer de meserie. Nu există loc mai bun decât New Yorkul pentru asta. Dar sărbători memorabile în familie, care să te umple de energie și bucurie? Clătină din cap. Richard nici măcar nu-și invita familia la

noi acasă. Era o strategie. Le dădea bilete la clasa întâi în insule, ca să plece din oraș și să poată sta liniștit.

Când ajunseră la restaurant se opri din vorbit, în timp ce fură conduși spre o masă drăguță pentru două persoane, într-un mic foișor. Era un pic răcoare la umbră, dar erau câteva încălzitoare în jurul curții interioare. Deși era weekend și sărbătoare, puțină lume ieșise la prânz. Încăperile pentru degustare păreau să fie pline și se vedeau o mulțime de oameni vizitând valea, dar terasa micului restaurant era liniștită. Adam nu ar fi putut plănui mai bine nici dacă ar fi sunat înainte și ar fi cerut o masă specială.

Emma era atât de însuflețită și se simțea atât de bine, încât ai fi zis că este la prima întâlnire. Poate că aproape că era, se gândi el. După ce comandară, voi să afle totul despre Ziua Recunoștinței la el acasă, toate detaliile, chiar și ce fel de umplutură făcuse June. Așa că îi povesti, inclusiv că trecuse Jock pe la ei ca să o vadă pe Maddie și rămăsese la desert.

– Mă bucur mult să aud asta, spuse ea. Încearcă să fie un tată bun?

– E un tată bun, cred, spuse Adam. Înainte era mai complicat pentru că a locuit în Sacramento câțiva ani. Apoi a fost căsătorit pentru scurt timp cu o femeie cu copii, ceea ce nu a mers întotdeauna bine. Dar, ca să vorbim despre partea bună, nu a ratat niciodată vreo zi de naștere sau vreo sărbătoare, iar când Maddie joacă fotbal și baschet, ajunge aproape la toate meciurile, chiar și atunci când trebuia să vină din Sacramento.

– Spune-mi despre tine, Adam. Cum de nu ai o relație? Ești o partidă atât de bună! Sigur ai avut prietene.

– În caz că vrei să știi dacă m-am văzut cu femei, răspunsul este da. Ba chiar vreo două erau cât pe ce să-mi devină soții – relații care au durat doi ani.

– Și totuși nu te-ai căsătorit? Tu, care ai atâta grijă de familie? De ce?

– Nu știu. Pur și simplu nu mi se părea că este ce trebuie. Presupun că nu eram suficient de îndrăgostit.

– Aș vrea să mă fi gândit la asta, spuse ea.

– Dar l-ai iubit, Emmie, spuse el. Din felul în care îl descriai, era extraordinar.

– L-am iubit, recunosc eu ea, devenind serioasă. Lăsa furculița jos. Aveam 24 de ani când l-am cunoscut. M-a cerut în căsătorie aproape imediat. Mi-am dat seama mult mai târziu că m-a ales special. Căuta o idioată care să se potrivească în rolul de soție de milionar, de la toaletele de lux până la design interior și amfitrionie grațioasă, în condiții de presiune. Și, bineînțeles, trebuia să accept să primesc ordine. Își termină paharul de vin. Aș vrea să-ți spun ceva. Dar apoi se opri.

– Încă un pahar de vin? întrebă el.

– Cred că aș vrea un ceai. Când vine chelnerița din nou, cred că o voi ruga să-mi aducă unul. Dar voiam să spun ceva. S-ar putea să te fi indus în eroare. Legat de ideea de a face cercetări în privința lui Richard, ca să știu cum am ajuns aici. Am citit deja totul, Adam. Dacă mai este ceva nou, nu e nevoie să aflu. Timp de peste trei ani, am fost complet dependentă de știri. Nu-mi scăpa nimic din ce circula pe internet. Cărțile și articolele biografice au început să apară încă înainte de a fi chemat la tribunal. Am citit toate transcrierile de la proces, deși eram acolo de obicei, în sala de tribunal. Aveam propriii mei avocați. Pentru multă vreme, au fost singurii care vorbeau cu mine. Nu a durat mult până ce toate lucrurile pe care le bănuiam să se dovedească logice. Richard avea tendințe pronunțate de sociopat. Din câte știu, nu a omorât animalele de companie ale vecinilor, dar, după spusele foștilor lui colegi, a mințit și a trișat mereu cât a fost la școală. S-a folosit de oameni. Îi plăcea să scape nepedepsit. Îi plăcea să înșele și să câștige cu orice preț și era lipsit de empatie. Chiar dacă statul și FBI-ul i-au dovedit infracțiunile și furtul, au existat doar presupuneri în legătură cu majoritatea celorlalte lucruri, cele care aveau legătură cu moralitatea lui și cu tulburarea de personalitate. Totul a devenit cât se poate de limpede înainte de încheierea procesului.

– Emmie, spuse el plin de compasiune, atingând-o pe mână.

– Nu știam, însă cumva știam, Adam. Am trăit sub același acoperiș cu el, la urma urmelor. Chiar dacă nu eram apropiați, chiar dacă nu pot spune că am avut o căsnicie plină de dragoste, am locuit în casa lui. Am călătorit cu el. Prima dată când am bănuir că avea o amantă, nu eram căsătoriți decât de un an. Mi-a zâmbit indulgent și mi-a spus: „De ce Dumnezeu aș avea o amantă? Te am pe tine, cea mai frumoasă femeie din New York“. L-am crezut, desigur. Era foarte încrezător și convingător. Dar a venit un moment în care știam pur și simplu că ceva nu era în regulă. Am auzit întâmplător lucruri – avea angajați și știa cu toții ce făcea,

că își alimenta afacerea cu bani din afară, că plătea dividende ici și colo când îi aduceau mai mult capital. O numea investiție... Bani investiți... Clienții satisfăcuți aduceau noi clienți. Nu discutam niciodată despre asta, dar după câțiva ani de căsnicie, auzeam astfel de lucruri când vorbea cu cineva care lucra cu el sau când era la telefon cu vreun client. L-am auzit transferând bani în conturi offshore. Credea că sunt idioată, cel puțin când venea vorba de finanțe. N-am știut niciodată nimic cu adevărat, dar aveam bănuieli serioase că soțul meu viclean și necinstit nu s-ar da înapoi de la nimic pentru a face o grămadă de bani. Și am ajuns să aflu despre amantă. Andrea Darius. Am cunoscut-o înainte să ne căsătorim. O femeie frumoasă, foarte frumoasă. Deșteaptă, elegantă, genul care se mișcă în înalta societate. Semăna oarecum cu Katherine Heigl – alura aceea impunătoare, încrezătoare, intangibilă. Am bănuț de prima dată când am cunoscut-o. Era ceva în felul în care se uita la el, pur și simplu ceva vizibil. Era consultant de imagine, expert în relații publice, specializată în sectorul financiar. Creditorii și investitorii sunt constant investigați, mai ales companiile private și managerii de fonduri de capital de risc. Dar asta nu era decât un paravan. Era doar una din primele probleme cu care mă confruntam când priveam în altă parte. Găseam scuze pentru a-mi face existența mai acceptabilă în propriii ochi. Râse cu amărăciune. În vreme ce eu sunt o paria în Manhattan, Andrea este încă o figură remarcabilă în societatea newyorkeză. Există speculații că este prostituată de lux sau chiar proxenetă. Cine știe? Cui îi pasă?

Chelnerița veni la masa lor, luă niște farfurii și le luă comanda de băuturi. Adam ar mai fi băut un pahar, dar ceru o cafea.

– Vezi tu, nu aveam nici o dovadă de nici un fel, dar lucrurile pe care le spunea și le făcea mă determinau să mă întreb de ce nu îl înțelegeam mai bine. Apoi, într-o zi mi-am dat seama că m-am căsătorit cu un bărbat pe care nu îl cunoșteam, un bărbat care nu avea conștiință. Dar era deja prea târziu.

– De ce nu ai depus mărturie împotriva lui? întrebă Adam.

Ea clătină din cap. Când i se aduse ceaiul, adăugă lapte și zahăr și amestecă încet.

– Voiam să dispară totul ca să pot scăpa, ceea ce intenționam să fac din toată inima. N-am o justificare reală, dar este adevărat că depoziția mea nu ar fi ajutat deloc apărarea sau procuratura. Erau bănuieli, mărturii indirecte, speculații. Nimic, de fapt.

– Ai încercat să ai un copil cu el?

Ea tresări. Fusesse vizibil.

– A fost o nebunie. Nu știu ce era în capul meu. Nu eram căsătoriți de prea multă vreme; vreo doi ani și eram încă atât de tânără, dar știam că ceva nu era în regulă în căsnicia noastră. Credeam că pot să îndrept lucrurile. Credeam că puteam fi o familie și va putea deveni mai... conștient de mine. Clătină din cap. Cât de proastă am fost! Toată lumea știe că nu rezolvi lucrurile dacă faci un copil! Și Dumnezeu știe că nimic nu putea să vindece ce avea el! Este o binecuvântare că nu am putut să rămân însărcinată. În cele din urmă mi-am dat seama ce greșală catastrofală ar fi. Așa că vezi, Adam, nu este necesar să strâng toate lucrurile scrise despre Richard și despre cazul împotriva lui. Sau a mea. Sunt la curent cu toate astea. Mă uit foarte rar la știri acum. Iar biografiile acelea? Clătină din cap. Nu știu dacă sunt pe jumătate adevărate. Dar sunt scrise în așa fel încât să pară că ar putea fi.

– Îmi pare foarte rău, Emmie, spuse el.

– N-am vorbit cu adevărat despre asta. Am încredere în Lyle și mi-am deschis puțin sufletul în fața lui în timp ce treceam prin ce s-a întâmplat, dar nu voiam să creez tensiuni în relația lui cu Ethan – și așa Ethan nu are o părere prea bună despre mine.

– Dar Lyle...

– E cel mai bun, spuse ea imediat. Atât de loial, atât de minunat; și mi-a fost mereu alături. Și, crede-mă, l-am făcut să îndure niște drame. Sorbi din ceai. Sunt foarte recunoscătoare pentru Lucinda Lopez, pe care am văzut-o de două ori până acum. Este perfectă. Mă face să-mi vină atât de ușor să vorbesc despre asta și din când în când mă conduce la o concluzie perfectă, care explică totul, făcându-mă să înțeleg. Bărbații ca Richard Compton au darul de a găsi fraierii perfecți. Avea nevoie de o fată care își pierduse părinții, nu avea unde să se ducă, care avea nevoie de cineva care să o facă să creadă că era o prințesă. Cineva care să nu-i chestioneze motivele. Iar eu eram întruchiparea perfectă. Adam, vreau să știi cu cine ai de-a face.

El se încruntă.

– Crezi că nu știam aproape toate astea? Nu știam cum ai făcut față, dar am aflat

despre toate lucrurile acelea – escrocheria lui, amanta, lipsa de conștiință, toate speculațiile vechilor cunoștințe, care spuneau că avusese tendințe de sociopat întotdeauna. A fost atât de narcisist, că este ciudat că s-a sinucis.

– Oamenii cred că sunt bani ascunși undeva, spuse ea. Eu sigur nu știu de vreun ban și nu am nici o lețcaie, dar cred că sinuciderea lui a fost parțial răzbunare, parțial „ți-am făcut-o“. Nu prețuia prea mult viața, nu-i așa? Nici măcar pe a lui.

– În cele din urmă, ai fost sigură că concluziile tale despre el erau corecte? întrebă Adam.

– O, da, spuse ea. În timpul căsătoriei noastre, pe parcursul investigației, al tuturor depozițiilor, a fost foarte rezervat și nu a discutat nimic despre asta. Dar în cele din urmă, după ce fusese avertizat că îl aștepta o pedeapsă de 45-75 de ani închisoare, a deschis gura și au ieșit la iveală niște lucruri incredibile. Ne-a dovedit mie și tuturor celor care erau în preajmă că era o fiară fără mustrări de conștiință. Oftă. Există lucruri pe care pur și simplu nu le pot repeta; sunt atât de vulgare.

Rămaseră tăcuți. Ea sorbi din ceai, iar el își bău cafeaua. Chelnerița îi reumplu ceașca în tăcere și mai aduse apă pentru ceai, odată cu nota.

– E OK, Emmie, spuse el.

– Nu este deloc, Adam. Aproape m-ai sărutat. Nu ar trebui să faci asta. Sunt traumatizată. Încă nu-mi vine să cred că am permis să mi se întâmple toate astea.

– Aveai 24 de ani. Și ai devenit mult mai înțeleaptă la 30. Nu mai fi atât de dură cu tine însăși.

– Rosemary spunea mereu: „E la fel de ușor să te îndrăgostești de un sărac ca de un bogat“. Era plină de zicale. După moartea lui Richard, când am rămas să suport consecințele infracțiunilor lui și am devenit suspectă, știi ce a zis draga mea mamă vitregă? „Dacă te măriți pentru bani, vei munci pentru fiecare bănuț.“

– Nu mi-a plăcut niciodată, spuse Adam.

– Dar are niște proverbe nemaipomenite.

– O vom scoate la capăt, Emma.

– Voiam să mă săruți, spuse ea.

El trebui să se străduiască să nu-și lase inima să explodeze.

– Voiam să fiu sărutată, și singura persoană din lume care voiam să mă sărute ești tu. Dar, Adam, nu trebuie să o faci, pentru că nu sunt bine. Nu vreau să rănesc pe nimeni care s-ar apropia de mine. Trebuie să rămânem prieteni. Iar Riley... Ascultă, a avut o atitudine cât de poate de profesională, dar mi-a dat clar de înțeles... Nu i-ar plăcea ideea ca noi să fim apropiați.

– Crezi că-mi pasă ce vrea Riley? Întrebă el.

– Ei bine, mie da. Și ar trebui să-ți pese și ție. E familia ta. O să mai merg la terapie o vreme. Poate că mai găsesc o scurtătură sau două. Mai am doar câțiva ani buni înainte și aș vrea să-i trăiesc fericită.

El zâmbi. Doar câțiva ani buni? Nu avea decât 34 de ani. Probabil că simțea că irosise o viață deja.

– O vom scoate la capăt, Em. Luni începi o viață complet nouă. Curățat toalete și dat cu mopul. Super.

– O voi face pe Riley să fie mândră de mine, spuse ea. Nu-i spune că am spus asta.

– Nu spun nimănui nimic.

Emma nu se simțea neapărat mai bine pentru că îi făcuse toate acele mărturisiri lui Adam, dar se simțea mai curată. Mai sinceră. Trebuia să știe – chiar dacă nu fusese complice la infracțiunile lui Richard, era cu siguranță responsabilă pentru că ajunsese în punctul în care se afla. Căzuse în cursă la toate înșelăciunile lui. Și, înainte să se sfârșească totul, se asigurase că o știa. S-ar putea ca frânturi din dialogul lor din ultimele săptămâni să o urmărească pentru totdeauna, nelăsând-o să-și găsească liniștea.

Adam se întinse peste masă și o prinse de mână.

– Un lucru nu vei face – nu-ți vei face griji pentru mine. Nu am nevoie să mă protejezi. Bine?

Știa că era puternic. Știa că era deștept. Dar era înțelept în privința efectului pe care îl avusese legătura cu un bărbat ca Richard asupra ei?

– Nu mai sunt nevinovată, Adam.

– Nici vinovată. Și ești o supraviețuitoare. Știu că ești.

– Chiar? Întrebă ea. Așa este?

El râse înfundat, dar nu amuzat.

– Moartea tatălui tău? Rosemary? Dumnezeu, câțiva ani cu ea ar distruge pe oricine! Ți-ai revenit după Jock. Ai luat ce s-a putut și ai plecat la New York – unul dintre cele mai mari și mai înspăimântătoare orașe din țară. Sorbi ultima gură de cafea. Presupun că acum nu îl voi mai vedea niciodată.

– De ce?

– Nu mai mergi acolo în nici un caz, spuse el. Iar eu nu merg fără tine.

Se uită scurt la notă.

– Mi-e teamă că îți cam prinzi urechile deja.

El râse și scoase portofelul.

– Haide să împărțim nota măcar, spuse ea.

– Nu te preocupa. Nu-mi prind urechile, Emmie. Nu mă sperii deloc. Și ai trecut prin multe, dar cunosc oameni care au avut parte de lucruri și mai rele. La dracu', știu oameni care au luptat în război de mai multe ori. Au probleme, ca tine, și se străduiesc să le rezolve. Și e foarte greu.

Se simțea puțin disperată. Era limpede că el dădea înaintea, neluând în serios că ea ar putea fi o alegere foarte proastă pentru el și nu va putea să îl împiedice. Îl adora pentru că o voia încă. Și se temea pentru el.

– Când l-am întrebat de ce își luase amantă, mi-a spus că avea nevoie să se culce cu cineva cu care putea vorbi!

– E greu de crezut cât de jalnic era, spuse Adam, scoțând bancnotele să le pună

în notă. Dobitocul, adăugă el, scuturând din cap.

– L-am acuzat că este un hoț de doi bani și m-a pălmuit, spunându-mi că nu e nimic de doi bani în ce a făcut!

– Te-a lovit? Întrebă el, iar ochii lui verzi se întunecară periculos.

– Doar o dată, spuse ea mai încet.

– Aș vrea să-l dezgrop și să-l bat să-i sune apa în cap, dar nu ajută la nimic, căci e mort. Pun pariu că nu a mai scăpat nepedepsit pentru nimic de data asta. Chiar dacă nu mă mai duc la biserică, cred totuși că există rai și iad. Băgă portofelul în buzunar. Ești gata, Emma?

– Da, răspunse ea. Sigur.

Când se îndreptară spre mașină, el îi puse mâna pe mijloc, iar ea mai încercă o dată.

– Adam, m-ai auzit, da? Tocmai am ieșit dintr-o relație disfuncțională. Mai mult decât disfuncțională. Patologică. De-a dreptul. Și s-ar putea să mă urmărească o vreme. Nu vrei să fii aproape dacă...

Se opri când fură aproape de mașină. O prinse de mijloc și o privi în ochi.

– Emma, te aștept să te întorci de 16 ani. Nu o voi lua la fugă de frică acum, doar pentru că un dobitoc dement s-a străduit din răputeri să te rănească. Ți-am spus – putem să trecem peste asta. Se aplecă spre ea și o sărută tandru pe buze. Nu mai trebuie să mă avertizezi. Nu era nevoie să o faci deloc. Acum te voi duce acasă. Și dacă există Dumnezeu, mă vei invita înăuntru.

– Mă îngrijorează ideea de a fi împreună, spuse ea. Nu vreau ca rămășițele infracțiunilor lui Richard să se răsfrângă asupra ta, prin mine.

– Înțeleg, răspunse el. Ai terminat acum?

– Nu fi prostuț.

– Nu voi fi.

În drum spre casă, îi vorbi încet despre lucruri obișnuite, despre frumusețea zonei Napa, despre faptul că burnița rece din iernile din districtul Sonoma îl făcuse mereu să tânjească după supe și foc în sobă. Ea nu avea șemineu, desigur, dar el da. Aștepta cu nerăbdare să-i arate casa lui – avea peste 50 de ani și se afla într-un mic cartier liniștit, cu copaci, și îi plăcuse să o renoveze. Făcuse cea mai mare parte a muncii singur: scosese mocheta veche și montase parchetul, finisase și zugrăvisse pereții.

– M-am concentrat asupra celor mai importante patru camere – living, bucătărie, dormitorul principal și baie. Noua bucătărie este atât de frumoasă că aproape mă face să vreau să gătesc.

– Nu te grăbi, spuse ea.

O seducea cu lucruri obișnuite, ca și când ar fi știut cât de mult dusesese ea dorul unei realități pe care o înțelegea – supe și foc în cămin, zile ploioase într-o casă primitoare, dragostea unui bărbat bun.

După prânz, merseă la ea acasă.

O ținu de mână pe drum, iar când intrară în micul ei bungalow, privi în jur și spuse:

– Ai fost ocupată.

– Am mai aranjat puțin, îi răspunse.

– Vino aici, spuse el, încuind ușa în urma lor și strângând-o în brațe.

Îi acoperi gura cu buzele cu o grabă și o dorință pentru care nu era pregătită. După un scurt moment de surpriză, răspunse pasiunii lui cu propria ei ardoare. Nu era doar nevoia de intimitate, pentru că trecuse atât de mult, ci nevoia de a fi el.

Își scoaseră hainele în timp ce se sărutau. Părea că nu fusese nevoie decât de câteva secunde până să ajungă în pat, goi, sărutându-se. Emma nu mai simțise atingerea unor mâini iubitoare de ani de zile. Mâinile lui frumoase, buzele, degetele lui puternice făcură singurul lucru pe care nu îl mai credea posibil – o purtară departe. Foarte departe. Nu se gândea decât la el, îmbătată de parfumul lui, de gustul și de trupul lui.

Era frumos cu totul. Avea picioare lungi și puternice, brațe și umeri musculoși, un piept neted și fără păr. Cu sprâncenele expresive, ochii verzi ca smaraldul și maxilarul puternic, părul castaniu des, semăna cu o sculptură ce trebuia expusă. Dar în acel moment nu îi aparținea decât ei. Și ea lui.

Îi inhală respirația, își strecură limba în gura lui, se deschise și îl primi în trupul ei. Fu blând și tandru și o incită până la frenezie. Răspunse dorinței ei cu ardoare, pasiune și forță, făcând-o în cele din urmă să-i strige numele când atinse climaxul. Iar și iar.

O urmă, șoptindu-i numele, iar trupul lui masiv se cutremură, cu gura pe gâtul ei și mâinile mari în păr. Emma tresări sub valul de spasme, iar el râse înfundat, gutural. Îi sărută ochii, urechile, bărbia, buzele. Își recăpătă calmul încet, încet; nu-i părăsi trupul, pătrunzând-o lent, repetat.

– Încă îți mai faci grijă în privința noastră? îi șopti la ureche.

– M-ai drogat, îl acuză ea.

El se împinse în ea din nou.

– Un pic. La naiba, femeie, știam că vom fi extraordinari împreună, dar n-am avut suficientă imaginație să știu în ce măsură.

Continuă să se sărute, tandru, adânc, ispititor. Se mișca în ea, umplând-o, legănându-se cu ea într-o mișcare continuă, adâncă. În scurt timp îl strângea în brațe, împingându-se în el, implorând mai mult.

– Nu te pot refuza, spuse el. Am senzația că nu te voi putea refuza niciodată. Dumnezeu, de ce aș vrea să o fac?

– Nu am refuzat nici eu, nu-i așa?

– Atunci vei primi mai mult, șopti el, penetrând-o până când urcară din nou pe culmi împreună.

În momentul în care începu să se încleșteze și să tremure lipită de el, el explodă ca o rachetă, făcând-o aproape să scâncească de plăcere. Și în cele din urmă se prăbuși sub el.

Îi sărută din nou ochii, obrazii, buzele, mângâind-o cu mâinile aspre pe tot trupul.

Rămaseră tăcuți o vreme, recăpătându-și suflul, iar trupurile începură să li se răcorească. El se întinse să tragă pătura peste ei. Lăsându-se pe o parte, o trase după el, ținând-o ușor la piept.

– Ai de gând să stai în mine pentru totdeauna? întrebă ea.

– Ar fi incomod? răspunse el. Căci pare că exact acolo trebuie să fiu.

– Ciudat, spuse ea. Și eu simt la fel.

– Prietenia cu tine are beneficiile ei, zise el.

Ea rămase tăcută un moment.

– Bun, spuse ea în cele din urmă.

El râse.

– Nu vreau să fim prieteni, Emmie.

– Nu vrei?

– Bineînțeles că nu. Nu împart asta cu prietenii. Nu a fost nimic obișnuit în ce s-a întâmplat, și o știi.

– Da?

– Nu a fost o partidă de sex prietenească nici pentru tine, spuse el. Am făcut dragoste, cum rareori mi s-a mai întâmplat. S-ar putea să fie pe locul întâi, de departe.

– Crezi?

– Știu.

Ea zâmbi.

– Mă bucur să aud asta, deși probabil nu a fost o idee bună.

Adam se ridică, privind spre ea.

– Cred că a fost cea mai bună idee pe care am avut-o vreodată.

Nu se putea abține să nu-l atingă, mângâindu-i tandru fața cu vârfurile degetelor.

– Presupun că nu-ți vei veni în fire prea curând...

El clătină din cap. Îi îndepărtă cu grijă părul de pe față.

– Știi ce simt. Cred că ai știut mereu. Crezi că mă poți convinge să-mi treacă?

– Ei bine, credeam că pot...

– Nu poți...

Emma își mușcă buza și privi în ochii aceia verzi aprigi. Oftă.

– Slavă Cerului, spuse.

El îi zâmbi.

– S-ar putea să fie o problemă că tocmai m-am culcat cu fratele noii mele șefe...

– Nu o privește pe Riley cu cine mă culc. Nu o privește nici cu cine te culci tu.

– Crezi că va fi de acord cu asta?

– Crezi că-mi pasă? Întrebă el, ridicând întrebător dintr-o sprânceană. Haide, spuse Adam, trăgând-o mai aproape și făcând-o să-și vâre nasul în pieptul lui. Bucură-te de moment. Vei avea destul timp să-ți faci griji mai târziu.

Se lăsă strânsă în brațe.

– Mă simt mult mai relaxată decât acum două ore.

– Iată, spuse el râzând. Eu, unul, sigur sunt relaxat. După câteva minute de tăcere, o întrebă: Vrei să dormi?

– Nu. Mi-e teamă că mă voi trezi și voi descoperi că a fost doar un vis.

O sărută pe frunte.

– Nu se va întâmpla așa ceva. S-a terminat cu coșmarurile. Visele frumoase abia încep.

Restul weekendului fu ideal, genul de perfecțiune la care Emma renunțase să sperie. După ce stătu vreo două ore în pat, făcu duș și se aranjă. Când ieși din baie, Adam trebăluia lejer în bucătărioara ei, fierbând ceai și făcând inventarul în frigider. Purta blugii, cu cămașa deschisă pe pieptul acela superb și era doar în șosete. Arăta atât de delicios că voia să muște din el.

– Dacă vrei să ieșim în oraș să luăm cina, mergem, spuse el. Dacă te pot convinge să rămânem acasă, iau eu ceva.

– Vrei să stăm acasă?

Zâmbi larg spre ea.

– O, da.

Apoi îi sună telefonul. Îl scoase din buzunar, se uită la număr și răspunse:

– Bună, mamă. Ascultă o vreme, încuviințând din cap, ca și când mama lui l-ar fi putut vedea. Vrei să o repar acum? Pauză. Da? Aș vrea să nu faci asta. Știu că este deranjant, dar dacă ai cădea? Bine, bine, nu am vrut să te jignesc, dar... Să nu mai faci asta, bine? Ei bine, mulțumesc, dar ies în oraș astă-seară, așa că mâine voi avea treburi de făcut și va trebui să mă pregătesc pentru școală. O, nimic foarte interesant. Trase cu ochiul spre Emma. La un pahar de vin cu o prietenă. Nu cred, și așa aș vrea să rămână pentru moment. Ascultă, dacă este nevoie să te ajut cu decorațiunile acelea de Crăciun... Te ajută Jock? OK, apreciez ajutorul și voi pune luminițele după școală, într-o zi din săptămâna asta, așa că nu e nevoie de scări. Ne auzim mâine? Super.

Puse telefonul la loc în buzunar.

– S-a declanșat detectorul de fum pentru că a rămas fără baterie și a urcat pe o scară ca să o schimbe. E absolut capabilă să o facă, dar nu-mi place deloc să mă gândesc că urcă pe scară. Este rolul meu. Se strâmbă. Le schimb regulat ca să

stea departe de scară.

– Spuneai ceva de Jock?

– Le ajută cu cutiile mari pe Maddie și pe mama. Probabil că l-a rugat Maddie. Așa au ocazia să petreacă un timp împreună.

Ea clătină din cap.

– Te-a întrebat cu cine ești...

– A întrebat: „O cunosc?” Zâmbi năstrușnic. Mă duc să fac un duș înainte de a merge la cumpărături.

– Adam, nu se poate să afle, spuse ea. Îmi pare rău, dar Riley nu poate să...

– Nu plănuiam să-i spun, răspunse el, dar nu intenționez nici să păstrez secretul. Se încruntă. Asta e intenția ta?

Își mușcă buza de jos, încuviințând din cap.

– Până când hotărăște că este în regulă că m-am întors, până când îi dovedesc că sunt o angajată valoroasă, te rog – haide să rămână între noi.

– Îți este teamă că se va înfuria, spuse el.

– Bineînțeles. Nu este prea sigură de mine încă. A fost foarte clară – faptul că mi-a oferit un loc de muncă nu are nimic de-a face cu împăcarea sau prietenia noastră. Nu este pregătită să mă aibă în viața ei. Tu ești o parte importantă din viața ei.

– Vrei să încheiem aici? Noi doi? Pentru că pot pleca. Nu mi-ar plăcea, dar dacă ai nevoie de mai mult timp...

– Te pot lăsa să pleci, dar, Dumnezeu să mă ajute, nu vreau să renunț la tine. Nu dacă vrei să rămâi. Nici măcar pentru Riley. Zâmbi puțin crispată. Ar trebui să te gândești bine la asta.

Îi răspunse și el cu un zâmbet.

– Voi face un duș, merg la magazin și o să stau cât timp cât vei dori. Și dacă este

important să păstrăm secretul față de Riley, pot face asta. Vreau să te simți în siguranță.

– Mulțumesc. Am nevoie de puțin timp pentru a mă adapta la muncă. Nu doar că am nevoie de slujba asta, dar vreau și să-i dovedesc lui Riley că nu aștept nici un favor, că nu are nici o datorie de plătit.

– Dacă așa simți.

– Da.

– Atunci așa va fi, spuse el.

– Pot să vin la cumpărături cu tine?

El zâmbi.

– Așadar, nu vrei să ne ascundem de lume, doar de Riley. Doar acum.

– Cam așa. Poți suporta asta?

– Este OK, Emma. Știu că încă simți că îți fuge pământul de sub picioare. Dar cred că totul va fi bine.

Așa spera. Dar știa că lucrurile ar deveni mai dificile dacă Riley și Adam s-ar certa din cauza ei. Și ar fi fost îngrozitor. O oră mai târziu se întoarseră acasă cu o supă de cartofi și brânză, minisendvișuri cu șuncă și gustări de la magazinul de delicatese și o sticlă de vin bun. Mâncară pe canapea la televizor, apoi stătură îmbrățișați o vreme, înainte de a merge în pat. Adam nu întrebă dacă putea rămâne, ci rămase, atât timp cât ea nu îi spuse să plece. Stătuse lipită de el toată noaptea ca și când ar fi plutit în derivă pe mare și în loc să îi desfacă brațele care îl strângeau, o trase mai aproape de el.

Dimineață mâncară covrigi și brânză cremoasă la cafea, apoi merseră la o plimbare prin orașul liniștit. După aceea se întoarseră acasă la Emma, stând îmbrățișați pe canapea din nou.

– Așadar, este normal, nu-i așa? întrebă ea, relaxată și înflorind sub atingerea lui.

– Te vei obișnui, spuse el.

capitolul 9

După cina de Ziua Recunoștinței, Riley le verifică pe câteva dintre lucrătoarele ei, dar doar telefonic. Bineînțeles că aveau clienți care refuzau să își spele până și vasele murdare de la masa festivă. Unii oameni primeau oaspeți de Ziua Recunoștinței și, deși faptul că angajau ajutoare din afara familiei într-o asemenea ocazie i se părea de prost gust lui Riley, era totodată profitabil. Iar Riley făcea ca lucrurile să fie profitabile și pentru angajatele ei. Și, din ce spuneau oamenii de pe teren, totul mergea bine.

Era o tradiție ca Riley și Maddie să o ajute pe June să decoreze casa în ziua de după Ziua Recunoștinței. Riley o lăsă pe Maddie la June, apoi merse să rezolve câteva treburi. Când se întoarse acasă la mama ei, Jock era în garaj, scoțând cutiile pentru fiica și mama ei.

– Nu mă așteptam să dau peste tine astăzi, spuse ea. Nu este aglomerat la magazin?

– Mai rău de-atât. Am fost acolo vreo două ore azi-dimineață când au deschis ușile pentru mulțime. Și mă voi întoarce mai târziu la muncă în seara asta. Va fi nebunie tot weekendul.

Black Friday era zi de reduceri, și nimic nu se vindea mai bine decât electronicele. Computere, televizoare, totul, de la căști la telefoane mobile. Jock era manager acum. Cel puțin își putea controla mai bine propriul program și, chiar dacă ea ura să o recunoască, el lucra din greu în unele săptămâni.

Intră în casă. Nu îi plăcea să se uite la el. Era încă foarte arătos, ceea ce o scotea din sărite. Nu putea măcar să îmbătrânească urât? Dar era în continuare atras de sporturi, mergea la sală, juca fotbal din când în când, baschet, golf și era la fel de în formă ca în liceu. Arăta și acum ca tipul care îi furase inima, apoi i-o frânsese. June era în bucătărie scoțând formele pentru fursecurile de Crăciun.

– Nu mă așteptam să-l văd aici, spuse Riley.

– Cred că Maddie l-a chemat, răspunse June.

– De ce nu l-a chemat pe Adam?

June oftă oarecum exasperată.

– Pentru că Jock este tatăl ei, presupun. Și, oricât te-ar scoate din sărite, le face plăcere să petreacă timp împreună.

– Nu mă scoate din sărite, minți ea. Ce pot să fac?

– Vrei să ajuți la scoaterea decorațiunilor din cutiile din garaj? Întrebă June cu un zâmbet plin de șiretenie.

– Ce pot să fac acolo?

– După ce o găsești, poți pune ghirlanda pe balustradă, apoi atârni luminițele și pui prelungitoarele.

– Bine, spuse ea, îndreptându-se spre ibricul de cafea.

Când Maddie era mică, deseori Jock petrecea timp cu ea acasă la June mai curând decât în oricare altă parte. Când voia să o ducă acasă la părinții lui, prefera să vorbească cu June, nu cu Riley, deoarece June era mai înțelegătoare. Când Maddie era la gimnaziu, își impusese prezența mai ferm, dar tot cu prudență. Insista să fie anunțat în legătură cu activitățile școlare, de la ședințele cu părinții până la carnavaluri. Nu ajungea la toate, dar voia măcar să i se spună.

– Aș prefera să nu o întreb pe profesoară, Riley.

De cele mai multe ori, aceasta din urmă o ruga pe mama ei să-l anunțe.

O dată, pe când Maddie avea zece ani, Jock îi sugerase lui Riley să se gândească la ideea de a-și uni forțele.

– Cred că ar trebui să ne vedem, doar eu cu tine, să avem un fel de întâlnire, spuse el. Haide să ne cunoaștem din nou, să vedem dacă ne putem aminti ce ne-a făcut să ne apropiem atunci.

– Ți-ai pierdut mințile de-a dreptul, nu-i așa? spuse ea.

– Cătuși de puțin. Știu că nu-ți place, dar vă consider pe tine și pe Maddie familia mea. Dat fiind că nu avem ce face, am putea să explorăm situația.

Riley fusese oripilată.

– Nici măcar nu mă gândesc, spuse ea. Și de ce ți-ar trece așa ceva prin cap? Ai avut o grămadă de întâlniri de când s-a născut Maddie. Nu te consider familia mea! Caută-ți pe altcineva care să-și asume riscul cu tine.

– Nu mai prea merg la întâlniri, spuse el. Chiar nu știi nimic despre mine.

– Cred că probabil știu destul, replică ea. Nu ești tu cel care m-a făcut să mă dezbrac, apoi m-a părăsit?

– Ți se pune pata rău când vine vorba despre mine, nu-i așa, Riley? Mi-am cerut scuze de o mie de ori pentru că m-am purtat ca un adolescent prostănac când s-a întâmplat lucrul acela, dar chiar țineam la tine. Atâta doar că m-am speriat. În mare măsură de tine!

– Și ce te face să crezi că aș fi dispusă să-mi asum un asemenea risc din nou?

– Poate pentru că nu mai am optsprezece ani și avem o fiică împreună?

– Un motiv în plus să fiu prudentă!

Și, bineînțeles, discuțiile lor se deterioraseră de atunci înainte. Deseori se întâmpla astfel. Ea îl lovea în punctele vulnerabile, se enerva mereu și una, două se luau la harță.

Așa că Jock se căsătorise cu altcineva, o tânără cu doi băieți. De-abia se uscaseră cerneala pe certificatul de căsătorie că el redeveni celibatar, iar femeia se împacă iar cu fostul ei. Iar Riley se simți răzbunată – Jock nu era capabil să aibă o relație serioasă.

La începutul liceului, Jock începu să comunice direct cu Maddie, și Riley dădea peste el în orice loc, de la spălătoria de mașini până la meciurile de softball. Iar acum nu știa niciodată când va da cu ochii cu el acasă la mama ei.

Sâmbătă, Riley lucrase două ore, iar Maddie își chemase două prietene care petreceau noaptea la ei, așa că era prinsă acasă. Duminică după-amiaza, Maddie

și June se uitau pe rețete și plănuiau ce să facă de Crăciun. Riley ajunse la 16:00 și luară împreună cina – ce rămăsese de la masa de Ziua Recunoștinței. Era prezentă toată lumea, în afară de Adam, care se scuzase spunând că era ocupat. Îi zisese mamei sale că avea treabă și se pregătea pentru școală, căci ieșise cu o prietenă sâmbătă seara.

– Oh? întrebă Riley. Ce prietenă?

– A spus că nu o cunosc, răspunse June.

Nu era important. Știa că Adam avea întâlniri, deși era prevăzător. De obicei, nu le prezenta familiei pe femeile cu care ieșea decât după ce treceau săptămâni sau luni întregi, dovedind că trecuseră testul.

Riley așteptă ziua de luni cu o oarecare nerăbdare, cu oarecare agitație. Emma începea munca. Avea să se pregătească cu Makenna Rice la ora 7:00 dimineața și credea că s-ar putea ca încercarea să o sperie de moarte pe fosta ei prietenă. Riley făcuse un legământ secret – nu vor exista contraziceri sau certuri. Una era să limpezească lucrurile la prima întâlnire – fuseseră singure în birou. Dar de-acum înainte nu vor fi decât angajatoare și angajată și vor fi profesioniste și politicoase, ori altfel Emma va trebui să plece.

„Este compania mea“, își tot spunea ea.

Ajunse la birou la 6:30 și, deloc surprinzător, Makenna i-o luase înainte. Își aranjase deja manualele de instructaj și materialele de lucru în sala de conferințe.

– Hei, bună dimineața, spuse Riley. Văd că începi devreme.

– Nu vreau să întârziem la prima treabă pe care o avem. Ar fi un exemplu prost. Vrei o cafea?

– Sunt bine, mulțumesc.

– Nu am pus ibricul la bucătărie, știind că vei veni cu cafea de la Starbucks. Presupun că ar trebui să pun de cafea, nu? S-ar putea ca doamna Shai să aibă nevoie de o ceașcă.

– O fac eu până te aranjezi tu aici, răspunse Riley.

Makenna era un personaj interesant, una dintre primele angajate ale lui Riley. Era mărunțică, dar puternică. Avea părul portocaliu, sub formă de țepi, multe piercing-uri în urechi și două în sprâncenele negre, câteva tatuaje colorate, care se întinseseră de-a lungul anilor. Singurul care se vedea când purta uniforma de lucru era un șarpe care i se încolăcea pe ceafă. Îi amintea lui Riley de o motociclistă, dar era extrem de onestă. Își creștea copilul singură, ca multe dintre angajatele ei – un fiu de 14 ani care o depășea deja în înălțime. Și era o mamă strictă. Din câte știa, Curtis nu îi făcea probleme. La naiba, Riley se temea și ea să nu dea de bucluc în prezența ei.

Toate ușile dintre birouri și sala de conferință erau deschise, ușa de la intrare era descuiată, cafeaua fierbea, iar Emma sosi la 6:50, cu 10 minute mai devreme. „Bun.“ Avea o geantă mare în care își pusese probabil băutura și prânzul pentru ziua respectivă, uniforma era nouă și imaculată și arăta mult prea bine pentru a curăța case. Însă așa își dorea Riley să arate angajatele ei, căci astfel voiau clienții care căutau ajutoare să arate acestea.

– Bună dimineața, spuse Riley.

– Bună dimineața, răspunse Emma.

Roși abia sesizabil. Era aproape imperceptibil, dar privi pentru o fracțiune de secundă într-o parte.

Avea legătură cu cuvintele pe care le schimbaseră când o intervievase și o angajase sau cu altceva? Oare Adam chiar avea treabă? „Treabă, pe naiba“, se gândi Riley.

– Cum a fost weekendul? întrebă ea.

– Foarte plăcut, mulțumesc. Am avut cea mai frumoasă Zi a Recunoștinței. Doamna la care stau în chirie și prietenele ei, toate văduve trecute de o anumită vârstă, au luat cina împreună și m-au chemat și pe mine – a fost fantastic.

– Bun. Dar Rosemary?

– Nu știi? Rosemary și cel de-al treilea soț al ei, Vince, s-au mutat în Palm Springs cu ani în urmă. Lauren și Anna nu m-au căutat deloc. Nici măcar nu știu dacă mai sunt în zonă. Cu puțin noroc, am terminat-o cu Rosemary. Nu mai am vești de la ea de la... de la moartea lui Richard.

Riley se strâmbă.

– Cu puțin noroc, mormăi ea printre dinți. O conduse pe Emma în sala de conferințe. Makenna te așteaptă. Makenna, ea este Emma Shay.

Emma întinse mâna.

– Încântată de cunoștință. Și mulțumesc. Voi încerca să fiu o elevă de nota zece.

– Toate spun asta. Ia-ți o ceașcă de cafea dacă vrei. Ne vom uita prin manual mai întâi. Cafeaua este în bucătărie.

Emma bagă mâna în geantă.

– Mi-am adus cafea, spuse ea, scoțând un termos mare.

– Păstrează-o pentru mai târziu. Bea cafea de la birou cât poți. Ne vedem aici.

– Mulțumesc, spuse Emma, îndreptându-se spre bucătărie.

Riley se duse la biroul ei. „Nu, sigur nu“, se gândi ea.

Cu siguranță Adam nu petrecea prea mult timp cu Emma. Nu s-ar îndrăgosti de ea, nu-i așa? Nu aveau și-așa conflicte destul de mari?

„O voi concedia“, se gândi ea.

Emma privi spre manual – un caiet cu spirală, gros de-o jumătate de palmă.

– Vom începe cu câteva reguli și instrucțiuni importante pentru companie. Am un caiet ca acesta pe care îl vei împrumuta. Poți să faci copii, să iei notițe, să îl memorezi, ce funcționează mai bine pentru tine, și îl poți păstra două săptămâni. Vei găsi întotdeauna o carte la birou. Nick Cabrini, directorul de operațiuni, are această carte pe computer și pe telefon. Am una mereu la mine și poți să treci pe aici sau să ne suni pe oricare dintre noi dacă ai întrebări. Dă-mi voie să fiu mai clară, dacă ai o întrebare, te rog să consulți cartea pentru a te asigura că acționezi conform regulamentului companiei înainte de a face ceva.

Emma se încruntă.

– Cum ar fi?

– Îți voi spune. Makenna deschise cartea. Nick sau Riley dau estimările și dacă nu cumva există niște condiții speciale, clientul ne angajează pentru serviciile obișnuite de curățenie, acasă sau la birou, care sunt foarte temeinice. Vom parcurge elementele de bază în câteva minute. Îndatoririle suplimentare trebuie aprobate de Nick, și el va fi cel care va solicita un preț, așa că te rog să nu pomenești un tarif clientului. Îndatoririle suplimentare includ lucruri precum ferestrele, curățarea frigiderului sau a congelatorului, a garajului, a mobilierului exterior și a curții interioare, curățarea dulapurilor, spălarea rufelor, curățenia cu ocazia unui eveniment special – cum ar fi recepții, vizite de sărbători și altele. Nu oferim îngrijire pentru copii, vârstnici sau infirmi. Nu suntem instalatori. Nu desfundăm toalete. Dacă nu se descurcă, avem subcontractori – instalatori, electricieni, oameni care se ocupă de mentenanța piscinei, coșari, peisagiști, grădinari și așa mai departe. Există o listă foarte lungă chiar aici. Bătu cu degetul într-o pagină din manual. Este ceva obișnuit pentru clienții noștri să solicite mai multe servicii fără a lua în considerare timpul și cheltuielile, așa că avem un standard. Nu folosim niciodată produsele de curățenie ale clientului – doar ale noastre sunt aprobate. S-a întâmplat să vină cu combinații stranii care pătează, deteriorează sau emană substanțe toxice. Își pot distruge propriile bunuri. De asemenea, vei învăța despre materiale și agenți de curățare și nu vei urma sfaturile de curățenie ale proprietarului – pentru propria ta protecție. Când doamna va spune: „Folosește doar un pic de înălbitor pe acest covor oriental“, îi vei explica faptul că nu este în conformitate cu instrucțiunile tale și vei oferi serviciile expertului nostru, Nick, care ne va ajuta bucuros înainte de a trebui să-i cumpărăm un covor nou. Și dacă crezi că clienții nu ar încerca să păcălească o biată femeie de serviciu amărâtă, făcând-o să distrugă ceva, astfel încât să poată fi înlocuit gratuit, ești incredibil de naivă. În cazul spargerii obiectelor, lucru care se va întâmpla, avem asigurare pentru o sumă ridicată. Compania va acoperi fiecare membru al echipei pentru primii cincizeci de dolari – adică, câte un pahar de vin, o scrumieră, un recipient pentru săpun sau o farfurie.

Folosim doar toaleta din față dacă avem nevoie să mergem la baie și, dacă nu există una, vom desemna o toaletă adecvată din casă. Nu mâncăm acasă la client – doar consumul de apă îmbuteliată, a noastră, este permis. Nu acceptăm cadouri noi sau folosite, nici haine. Sub nici o formă. Dacă vor să îți ofere bacșiș sub formă de bani numerar, este acceptabil. Echipele de curățenie individuale nu pot oferi reduceri sau muncă suplimentară fără a fi aprobate. Nu dezvoltăm relații

persoane cu clienții – fii veselă, plină de solitudine și politicoasă. Dacă cineva vrea să discute despre problemele sale, în cazul în care nu sunt legate de curățenie, explică-i că nu ai permisiunea de a oferi sfaturi sau de a te purta ca o confidentă. Regulamentul este ca angajații individuali să nu facă înțelegeri cu clienții de a lucra în afara companiei. Și ți se va cere să semnezi un contract de exclusivitate, în care se va spune că nu vei curăța case pe cont propriu și că nu vei lucra ca servitoare decât după ce au trecut șase luni din momentul în care nu mai muncești la Kerrigan's Services. Clienții noștri pretind respectarea intimității și confidențialitate. Înțelegem că este nerealist să sugerăm lucrătoarelor să nu stea de vorbă niciodată între ele, dar avem o regulă de fier conform căreia nici un angajat al acestei companii nu va discuta problemele personale ale clienților în afara companiei. Se înțelege de la sine, dacă ești acuzată de furt, vei fi investigată de către poliție. S-a întâmplat și, sunt mândră să o raportezi, rareori a fost adevărat. Așa că, dacă ai vreo problemă ilegală, vreo dorință sau vreun motiv care va fi complicat de intervenția autorităților, ar fi mai bine să o spui acum.

Îi acordă Emmei șansa de a o spune. După un moment de tăcere, Makenna își dresă glasul și continuă:

– Și dacă întâmpini greutăți cu care nu te descurci, te rog să mi le comunici mie, lui Nick sau lui Riley. Crede-mă, ne-am confruntat cu de toate.

Emma se încruntă. La ce fel de lucruri confidențiale ar putea asista?

– Aproape că mi-e teamă să întreb...

– După două luni, nu va mai trebui să întreb, dar te voi ajuta să economisești puțin timp. Evident, nu vei scotoci prin sertare sau dulapuri, nu vei citi corespondența, jurnalele și nu vei studia actele de pe birou. Nu ne uităm la hârtiile sau lucrurile personale; le ștergem de praf. Dar vei vedea lucruri. Doamna X, cea mai zgârcită clientă pe care o avem, care nu a oferit niciodată vreun bacșiș și nu a acordat vreun bonus de sărbători, are o avere de un milion și jumătate și o rată la cardul de credit de peste 25 000 de dolari. Le lasă la vedere și sunt greu de ratat. Domnul și doamna Y lasă la întâmplare obiecte destinate plăcerii intime. Văzând expresia de consternare a Emmei, Makenna explică: Jucării sexuale.

– Ah, spuse Emma.

– Mănuși, punctă instructoarea. Iar domnul Z o bate pe doamna Z de îi sună apa în cap. Crede că nu știe nimeni.

– O, Dumnezeu! Și nu faceți nimic?

Makenna privi spre paginile manualului pentru angajați.

– Doamna Z a spus că cineva a dat un telefon anonim la secția de poliție și că au primit o vizită de la echipajul de violență domestică, dar sunt sigură că nu știu nimic despre asta.

– Așadar – nu ne implicăm, chiar dacă sănătatea și siguranța cuiva sunt în pericol?

– Aceasta este una dintre acele chestiuni pe care vei dori să le comunicii lui Nick și Riley. Este foarte important să o faci, Emma. Dacă un membru al familiei pe care o deservim este în pericol, suntem și noi în pericol. Dacă ai motiv să crezi că cineva încalcă legea, este important să îi spui șefului tău. Există exemple de situații dificile în acest manual. Cartea a fost alcătuită de către Riley de-a lungul anilor. Când apare o nouă situație, nu numai că este introdusă în manual, ci se trimite și un memoriu confidențial șefilor de echipă ca să-și poată sfătui subordonații. Makenna privi spre Emma. Vei putea ignora lucrurile evidente? Te vei putea preface că nu vezi?

Emma aproape că râse.

– O, habar nu ai, spuse ea, mă pricep la asta foarte bine.

Makenna își dresе glasul.

– Acum să parcurgem niște chestiuni importante – produsele de curățat, tehnicile, chimia de bază, astfel încât să nu amesteci înălbitorul și produsul cu care se curăță toaleta, ajungând să suni la Urgențe...

Prelegerea fu intensă și alertă. Makenna își întinse toate produsele de curățat pe masă, însoțite de fotografii color corespunzătoare, și explică modul cum să fie folosit fiecare dintre ele și ce substanțe chimice de curățare erau furnizate.

– Nu mă aștept să ții minte toate acestea, Emma. Vei fi instruită pe teren săptămâna asta – te voi supraveghea și te voi ajuta. În acest scop, te voi duce la

unele dintre casele noastre mai dificile. Va trebui să înveți să te descurci bine, rapid, să nu te lași distrasă de proprietărea vorbărească, să cooperezi cu echipa și să întrebuințezi toate mișcările inteligente – siguranța înainte de toate. Nu ridica nimic mai greu de 20 kilograme, folosește-ți picioarele, nu spatele. Avem genunchere în dubiță dacă dorești, halate și șorturi și protejează-ți uniforma cât mai mult posibil. Te vei murdări negreșit, dar evită urmele de înălbitori sau petele de grăsime dacă poți. Apoi spiridușul zâmbi și spuse: Ești gata?

– O, Dumnezeule, spuse Emma.

– Bun! Ajută-mă să adun lucrurile astea.

Și se apucară să adune toate materialele didactice ale Makennei, ieșiră din birou și urcară în dubiță. Alte două membre ale echipei – Shawna și Dellie, prescurtarea de la Delilah – erau acolo deja, gata de drum. Shawna avea un clipboard în mâini.

– Bun, la prima casă avem așternuturi și șters praf, Dellie se ocupă de bucătărie și de parchet, noua angajată, Emma, va da cu aspiratorul – nu uita de scări! Nu izbi aspiratorul de pereți sau de mobilier! Și, cu o plăcere răzbunătoare, îi dau băile Makennei.

– Nu mă sperii, spuse ea.

– Însă tu pe mine, da, răspunse Emma.

– Să lași urme frumoase cu aparatul acela, Emma, spuse Shawna. Clienților le plac urmele. Lucrurile mărunte ne mențin popularitatea.

– Ștersul prafului este cea mai importantă treabă? întrebă Emma.

Râseră toate.

– Este cea mai puțin dificilă, spuse Makenna. Dar sunt jaluzele, rafturi înalte, ventilatoare, plante, corpuri de iluminat, mobilă de lemn, cărți – lista este interminabilă. E greu să fii rapidă și să nu spargi prea multe lucruri. Este nevoie de practică. Să dai cu aspiratorul e greu, dar sigur.

– Iar băile sunt cea mai grea treabă?

– Uneori, în funcție de client, spuse Shawna. Unii dintre ei nu sunt, cum să o spunem...?

– Curați, o ajută Makenna.

– Bucătăriile sunt dificile. Niciodată nu se știe ce s-a întâmplat în bucătărie într-o săptămână. S-ar putea să fi avut loc o cină mare, poate e săptămâna în care s-a luat mâncare la pachet sau poate că s-a gătit mult. S-a gătit mâncare grasă, oribilă, care a sărit peste tot. Oamenii care solicită regulat serviciul de curățare sunt cam leneși când vine vorba să facă o curățenie temeinică după ce gătesc. Niciodată nu își lăcuiesc dulăpioarele și nu își spală dușumelele. Urăsc să cureț bucătăria, spuse Shawna.

Apoi păru că în câteva minute ajunseră la destinație.

– Haideți, la treabă, spuse Makenna.

Și o luară la picior.

*

Emma se întoarse acasă în mica ei locuință la ora 18:00. Intră și se prăbuși pe canapea. Abia în poziția aceea își dădu seama că purta încă genuncherele – la ultima casă din ziua aceea promise băile. Șase. Fiecare dintre ele fusese folosită la maximum. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de rău precum chiuvelele. Trebuie să fi fost cea mai păroasă familie de pe planetă. Și, evident, erau descendenții lui Yeti. Iar toaletele... Nu se putea gândi la ele.

Când avea să prindă puțină putere, îl va suna pe Adam. Îi trimisese un mesaj la un moment dat, după ora 15:00, că de-abia aștepta să îi povestească cum îi fusese ziua. Nu avusese nici o clipă liberă până atunci. Din dubița companiei de curățenie mersese la mașina ei și direct acasă. Nu mai avea băuturi și gustări în sacoșa pe care o luase cu ea, era moartă de foame și era sigură că nu mai avea nimic în casă din weekendul cu flămânzică de Adam. Cumpărase o grămadă de mâncare care să le ajungă în timpul „lunii lor de miere” și mâncase tot.

Se auzeau bătăi la ușă. Era nerealist să se aștepte că va fi o comandă de mâncare la domiciliu, o porție imensă. Probabil era Penny. Își înălță capul.

– Să fie băiatul care livrează pizza, te rog, strigă ea slab.

– Cum ți-a fost ziua, dragă?

Adam. Stătea deasupra ei, zâmbind.

– O, Dumnezeule!

Se luptă să se ridice. El venise cu o sacoșă.

– Ți-am adus provizii să te întremezi. Genunchere, spuse el, zâmbind prosteste. Bună treabă.

– Ce este în pungi? Întrebă ea, încruntându-se la tentativa lui de a glumi.

– Mâncare. Somon umplut, orez, fasole italiană, covrigi și brioșe pentru dimineață, lapte pentru cafeaua ta, două sendvișuri pe care să le iei la muncă mâine.

– O, ești bărbatul perfect.

– Ți-e foame?

– Sunt lihnită. Dar nu mă pot apropia de mâncare cu mâinile astea. Au fost în niște locuri...

– Nu te mai gândi la asta, spuse el. Puse pachetele pe masă și se așeză pe scaunul din fața ei. Am lucrat și eu pentru Riley. Cu 120 de adolescenți în fiecare zi, zici că sunt într-o vacanță plătită. Îi atinse părul de pe tâmplă. Am adus și vin.

– Poți să-l desfaci și să mi-l torni direct pe gât?

– A fost mai greu decât la Burger Hell?

– A avut dreptate. M-au muncit, nu glumă.

– Cândva spunea: „Oamenii au vieți murdare, iar noi le curățăm“. Nu trebuie să rămân la cină. Nu mă supăr.

– O, stai, spuse ea. Pot să fac un duș mai întâi?

El încuviință din cap.

- Nu voi sta până târziu în noaptea asta. Promit.
- Dar dacă vreau să stai până târziu? Întrebă ea.
- Du-te și fă duș. Pun eu masa.
- Nimic mai sexy decât un bărbat care aduce cina.
- Dacă ai avea o bucătărie adevărată, ți-aș găti, dar...
- Tu le-ai cumpărat. Înseamnă totul.

Se luptă să se ridice de pe canapea, dar nu reuși să se îndrepte. Gemu.

- Nu uita să-ți scoți genuncherele înainte de a intra în duș.

Câteva minute mai târziu, când ieși din baie, masa era așezată, vinul desfăcut, iar cutia de ibuprofen stătea lângă o farfurie.

- Sper că este o cină fără pretenții, spuse ea, arătând spre pijamale.

El îi trase scaunul.

- Doamnă.

Se așeză și îi turnă puțin vin. Sorbi.

- Ei bine, sora ta e uimitoare, Adam. Și afacerea ei este impresionantă. Complexă, bine gândită, practică, fără să omită vreun detaliu. Este extraordinar ce a făcut. Am un manual pentru angajați pe care de-abia îl pot ridica, am petrecut ziua cu o instructoare... Sorbi din nou. Aveam un antrenor personal la New York. Nu m-a muncit nici pe departe cât m-a muncit ea.

Adam râse înfundat și o servi cu mâncare.

- O cunosc pe Makenna, spuse el. E un mic demon, nu-i așa?
- Depinde ce vrei să spui prin demon. E tartorul lor. Forță brută și amenințări înspăimântătoare la 1,52 înălțime. Presupun că Riley a angajat-o când nu mai erau mafioți și motocicliști feroși. Unde a găsit-o?

– Nu-mi mai amintesc. Lucrează cu ea de o grămadă de timp. E stâlpul companiei. Riley tot încearcă să o mute pe un post de management, dar Makenna refuză sistematic. Îi place ce face și se pricepe. A fost de acord să lucreze ca supervisor și instructor, ca să fie treaba bine făcută.

– L-am cunoscut pe Nick, spuse ea. Pare de treabă.

– Să nu te pui rău cu el, o sfătui Adam. Unele dintre femei fac greșeala de a crede că îl pot duce cu zăhărelul. Sunt doar două persoane care pot face asta cu el și prima este mama lui.

– Și Riley? întrebă ea.

– Ai petrecut prea mult timp departe de Riley. Ea nu duce cu zăhărelul pe nimeni. Cealaltă este, mă crezi sau nu, Makenna. Deși rareori încearcă. Makenna te înfulecă, cu fulgi cu tot. Și nu are nevoie de nici un nenorocit de bărbat.

– Hmm. Azi-dimineață m-a înfulecat pe mine în loc de fulgi, spuse ea. Gustă din somon. Ooo, Adam. Cred că mă apucă pofta.

El râse de ea. După ce se așeză pe scaunul verde din fața ei, se repezi la cină, încercând să nu înfulece.

– N-am făcut nici măcar o singură greșeală, spuse ea în cele din urmă. Ei bine, Makenna mi-a inspectat urmele de pe covoare, băile strălucitoare, parchetul lăcuit și a făcut câteva comentarii – nu mare lucru. În mod clar, a fost destul de bine. Ba chiar mai bine de-atât. Femeile acelea trag ca niște cai de povară.

– Sunt bune, încuviință el.

– Makenna mi-a atras atenția că săptămâna asta sunt într-o echipă excepțional de bună, dar nu sunt toate la fel. A mai spus că uneori există câte o verigă slabă, dar nu a zis de unde șteie care este. Se pârăsc una pe alta?

– Uneori, dar nu așa procedează. Evaluează plângerile clienților și caută similitudini. Apoi Nick și Makenna intervin în echipă. Deseori le despart și le mută. După ce își dau seama cine nu își face treaba, încearcă să o instruiască, să o îndrume, să o observe. Aproape niciodată nu trebuie să concedieze pe cineva pentru că nu lucrează. Sunt alte lucruri la mijloc.

– Ce alte lucruri?

– Absenteism, întârzieri, încălcarea regulamentului. Cel mai irezistibil este să ia haine folosite de la clienți. Evident, majoritatea angajatelor lui Riley nu o duc grozav, iar hainele acelea de lux sunt tentante.

– Nu am aflat de ce nu este permis, spuse ea.

Adam mestecă gânditor.

– Riscul de a fi acuzate de furt este prea mare și nu se poate rezolva așa ceva. Calea cea mai sigură este să fie pur și simplu interzis.

Ea lăsa furculița jos.

– Riley a ajuns la toate aceste concluzii în urma experiențelor sau a făcut vreun curs, a citit vreo carte despre cum să înființezi o astfel de afacere?

– A citit tot, a mers la câteva cursuri de afaceri și a învățat mult din experiență. Este o firmă mică, dar cu adevărat uimitoare. Angajații muncesc mult și, sincer, primesc bonusuri și beneficii excelente. A fost foarte greu să negocieze reduceri la creșe, și sunt foarte valoroase pentru o mamă în câmpul muncii. Nu multe companii ajută mamele care lucrează.

– Trebuie să fii la rândul tău mamă care lucrează ca să știi asta, spuse ea.

Îl întrebă și ea cum îi fusese ziua. Avusese laborator – era mereu amuzant, mai ales dacă nu strica nimeni nimic. Recapitulare pentru teste la două clase. Renovase o cameră și un birou pentru un prieten care voia să meargă la medic cu soția însărcinată, pentru a vedea ecografia bebelușului. Terminase la 14:30, așa că se duse la mama lui și instalase luminițele de Crăciun pe fațada casei. Apoi se schimbase și se oprise la magazin în drum spre casa ei.

– Pare a fi o viață perfectă, aproape relaxată, spuse ea.

– O să te las după ce te ajut să speli vasele. Știu că ești obosită.

– Dacă nu sunt atât de obosită? întrebă ea.

Plecă la 5:00 dimineața.

capitolul 10

Riley o observă pe Emma în prima săptămână de lucru. Feedbackul era excelent. Era surprinsă, dar nu ar fi trebuit să fie; Emma fusese întotdeauna muncitoare. Riley pur și simplu nu putea trece peste imaginea în care Emma mergea cu trăsura prin Central Park, în ziua nunții, îmbrăcată cu o rochie de mireasă de la Vera Wang, pe deasupra. Când și-o imaginea în patru labe, frecând baza vasului de toaletă, se întrebă ce buget avusese pentru menajul apartamentului din Manhattan.

Nu ar fi trebuit să fie surprinsă, căci atunci când Emma dorea ceva, nu se temuse niciodată să îl obțină. Era conștiincioasă. Hotărâtă. Se întrebă ce făcuse de ajunsese milionară. Dar pentru a afla, va trebui să fie prietenoasă cu ea, însă era exclus. Angajator și angajată – asta erau.

Emma fusese mereu întreprinzătoare. Avusese o copilărie grea. După moartea bruscă a tatălui ei, rămăsese practic singură, exceptându-i pe Riley și familia Kerrigan. Cumva, trecuse de greu cu capul sus. Reușise întotdeauna să lucreze din greu, să se descurce, să facă față. Așa cum făcea acum, purtându-se de parcă ar fi fost ziua ei norocoasă că primise o amărâtă de slujbă de femeie de serviciu.

Într-adevăr, trecuse prin multe. Lui Riley îi era milă de ea. Dar mai simțea ceva. Neliniște. Disconfort. Neîncredere. Poate invidie? De ce ar invidia pe cineva care primise atâtea lovituri grave?

Pentru că era prințesa cea frumoasă, puternică și tragică. Nimeni nu avea să o vadă pe Riley în felul acela. Ea era fata săracă și dură care reușise. Pentru asta va primi aplauze. Dar Emma? Cu ochii minții, revăzu imaginile acelea de la știri, cu Emma pe treptele tribunalului, devastată și în lacrimi, apoi revenindu-și cu stoicism, ridicând bărbia cu un gest princiar și coborând încet, ca și când ar fi fost pe covorul roșu, ignorând pantoful stricat. Chiar și în cele mai devastatoare momente ale ei, era mereu elegantă. Mereu aranjată. De fapt, putea purta disperarea ca pe o coroană.

Vineri seara, după muncă, Riley trecu pe la mama ei. June trebăluia în vechea ei bucătărie. Mereu gătea. Nu se oprea niciodată din lucru, deși copiii o convinseseră să se pensioneze. Acum făcea voluntariat. La biserică, în cartier, la adăpostul de animale.

Un câine jalnic intră în bucătărie, mergând încet, de parcă l-ar fi durut picioarele.

– Asta cine mai e? întrebă Riley.

– Beatrice. Nu-i așa că e adorabilă?

Riley râse scurt.

– E cam... urâtică.

– Șșșt. Fii drăguță – Beatrice a trăit vremuri grele. Îi va trebui nițel să-și recapete frumusețea de pe vremuri. Dar este o doamnă încântătoare și are nevoie de un loc în care să se relaxeze până să-și găsească locuința permanentă.

– Dacă întreaga lume ar fi atât de bună ca tine...

– Unde este Maddie astă-seară?

– Acasă la Kylie. Studiază, cică.

– Ha, râse June. Vineri seara? Ce crezi că fac, de fapt?

Beatrice se duse spre culcușul ei din colțul bucătăriei, iar June îi spuse că era o fată bună.

– Mănâncă mâncare nesănătoasă, sună băieți, exersează pași de dans, pune la cale lucruri... Dar mama lui Kylie este acasă în seara asta, așa că nu pot face prostii prea mari.

Zâmbi privind-o pe June, mama ei care îmbătrânea. Avea 63 de ani, își vopsea părul scurt într-un roșcat-închis, era încă zveltă și avea ochi scânteietori și zglobii. Muncise din greu toată viața, ceea ce o menținuse într-o formă excelentă, doar că picioarele îi făceau probleme; le folosisse la greu, făcând curățenie și servind la mese, iar uneori protestau, copleșite, însă altfel era sănătoasă și se ținea bine. Își arăta vârsta, dar era totodată frumoasă. Putea fi

considerată o femeie atrăgătoare.

– Ce gătești acolo? o întrebă Riley de la masă.

– Fac ruladă de carne, spuse June. M-am săturat de curcan. Tu nu?

– O, ba da. Dar te-a ținut ceva. Ce-ar fi să bem un pahar de vin?

– O idee perfectă, răspunse June.

– Și... Adam vine la cină astăzi?

– Nu azi. A trecut ieri după școală să scoată gunoiul la stradă, căci se pare că nu am destulă vlagă să o fac eu.

Râse, se spală pe mâini și se șterse pe prosop.

– Atunci ce faci cu rulada de carne?

– Păi, o să mănânc un pic. Cu piure. Ți-aș putea da și ție, dacă dorești. Apoi, presupun că îl voi îngheța, dar a naibii să fiu dacă mai mănânc vreo bucată de curcan. Cel puțin nu până la Crăciun. E clar că de piure nu m-am săturat. Deschise frigiderul și scoase o sticlă rece de vin alb, deja deschisă. Nu este atât de sofisticat ca marca ta preferată, dar merge.

– Sigur, spuse Riley.

June turnă în pahare, și fiica ei luă o gură.

– Adam pare să fie foarte ocupat în ultima vreme?

– Nu știu, răspunse mama ei. Vorbim aproape în fiecare zi. Nu am avut nevoie de el pentru nimic. Doar cu luminile, pe care le-a terminat săptămâna asta. Urăsc să pun luminițele...

– Am vorbit foarte rar cu el.

– Ai nevoie să te ajute la ceva, Riley?

– Păi, nu... Dar de obicei vorbim mai mult de un minut. Nu a mai venit la cină de la Ziua Recunoștinței.

- A luat câte ceva din ce-a mai rămas vineri seara, cred. A spus că-i ajunge.
 - Cred că se întâmplă ceva cu el, spuse Riley. Și, probabil ar trebui să-ți spun... Mai luă o gură de vin. Emma s-a întors în oraș.
 - Știu, spuse June. S-a întors acum câteva luni, nu?
 - I-am dat un loc de muncă.
 - Foarte bine! Sper să o văd într-una din zilele astea. Nu am căutat-o – sunt sigură că are nevoie de timp pentru a se reobișnui. Mă bucur atât de mult că a scăpat de scandalul acela. Pare bine?
 - O, da, la fel de frumoasă ca întotdeauna, spuse Riley, deși i se schimbă puțin expresia când o rosti. Ascultă, bănuiesc că Adam s-ar putea să se vadă cu ea.
 - O? Și de ce bănuiești asta?
 - Se vede cu cineva și este straniu de secretos în privința asta. Și greu de găsit.
 - Ei bine, atunci...
 - Ei bine, atunci?
- June lăasă paharul de vin pe masă.
- Riley, vreau să-l lași pe Adam în pace.
 - Deci se vede cu ea!
 - Riley, nu te vei amesteca. Nu vei spune nimic, mă auzi?
 - Nu-mi poți spune ce să zic.
 - Tocmai am făcut-o și nu cred că vrei să ai de-a face cu mine când vine vorba de asta.
- Riley izbi cu pumnul în masă.
- De ce ești la mijloc în treaba asta? Pari a ști destul de bine ce se petrece încât să-mi spui ce să fac! Ce să spun!

– Știu cam cât știi și tu. Iar când Adam va dori să aflăm mai multe, ne va pune la curent. Până atunci, o vei lăsa baltă.

– Ți-a spus că se vede cu ea?

June clătină din cap.

– Mi-a spus că s-a întors, că s-au întâlnit întâmplător și că au băut un pahar de vin într-o seară, i-a dat cartea ta de vizită și, deși există o mare șansă să o omori cu munca, spera că Emma te va suna pentru un loc de muncă. Avea toată încrederea că te vei purta bine cu ea. Ar fi într-un mediu de lucru bun, cu salariu cinstit. Și nu am absolut nici o îndoială că asta ai făcut.

– Nu vreau să fie cu Adam!

– Cred că dacă îi spui părerea ta lui Adam, nu vei avea parte decât de probleme. Ca soră, nu ai dreptul să-i spui cu cine ar trebui să se întâlnească și cu cine nu. Se va înfuria. Mă voi înfuria și eu.

– N-am încredere deplină în ea, spuse Riley.

– Atunci vei păstra distanța. Ce facem noi, ceilalți, depinde de noi, nu de tine. În plus, ce te face să crezi că Emma este pregătită să se vadă cu vreun bărbat? Nu a trecut prin destule greutăți cu soțul ei?

– Ei bine, desigur, răspunse Riley. Dar de ce te porți ca și când ai știi, dacă nu știi?

– Am zis că nu mi-a spus, zise June. Bineînțeles că știu. Întotdeauna am știut.

– Ai știut ce? Întrebă Riley pe un ton apăsător, enervându-se tot mai mult de la o secundă la alta.

June trase aer în piept.

– Adam este îndrăgostit de Emma de când ea nu avea decât 15 ani. L-am amenințat că-l omor dacă se apropie de ea înainte să împlinească 18 ani. Tu erai prea ocupată cu propriile tale povești de amor ca să observi, ceea ce mi s-a părut un lucru bun. Dar Adam a făcut tot ce a putut să se țină departe de Emma. Și ne amintim amândouă ce s-a întâmplat când a împlinit 18 ani – a plecat la colegiu.

Și nu s-a mai întors niciodată acasă.

– Și crezi...

– Că fiul meu nu a găsit o femeie care să îl facă pe deplin fericit în tot acest timp? Am întâlnit vreo zece femei absolut drăguțe în ultimii 15 ani. Vreo două au părut să fie în preajmă vreme îndelungată. Natalie aceea, îți amintești de ea? Se uita la reviste cu rochii de mireasă, dar Adam abia dacă băga de seamă. Nu, Riley, în 15 ani nu a spus o vorbă, și credeam că avea să-și trăiască viața ca unchi celibatar. Apoi mi-a spus că s-a întors Emma și am văzut o scânteie. N-a mai zis prea multe după aceea, iar eu nu am întrebat, dar îmi cunosc fiul. Femeia pe care o vrea din adolescență s-a întors. Și dacă sufli vreun cuvânt, te voi face să-ți pară rău.

Riley rămase tăcută.

– O, Doamne, spuse ea în cele din urmă. Parc-ai fi o ursoaică, cu pui.

June își miji ochii.

– Are dreptul să facă ce dorește și să aibă parte de intimitate. Îi datorăm amândouă măcar atât. A fost minunat cu noi.

– Chiar are nevoie de protecția ta?

– O are. Și la fel ar fi și în cazul tău.

– Nu-mi amintesc să fi...

Riley se întrerupse. Bineînțeles că o protejase. Când venise acasă însărcinată și avusese nevoie de sprijinul familiei ei. Mama ei nu ceruse explicații complicate, nu pusese o mulțime de întrebări, nu își impusese părerea. O întrebase ce voia și o susținuse cu fermitate. Prima reacție a bunicilor fusese că ar fi bine să se căsătorească și să-și accepte soarta, dar June o protejase, o ținuse departe de părerile altora și nu o judecase. Făcuse tot ce se putea face să o ajute.

– Nu contează, spuse Riley.

– Într-adevăr, răspunse June.

– Ar trebui să fiu fericită că Adam a găsit pe cineva, chiar dacă nu voi putea fi niciodată prietenă cu ea?

– Ar trebui să fii foarte rezervată în speculațiile pe care le faci, căci nu știi și nici eu. N-am văzut-o pe Emma de mulți ani. Cine știe dacă simte afecțiune sau doar prietenie? De fapt, cine știe dacă Emma este cea pe care o...

– O, ea e, zise Riley.

Dar apoi se abținu să mai continue. În inima ei, știa că îmbujorarea aceea sfielnică avea legătură cu Adam. Căci așa îi era dat când venea vorba de femeia aceea. Și, totodată, încă o putea citi. Și invers, fără îndoială. Exact ca atunci când erau mici.

– Sper să o văd curând, zise June. Nu pot să-ți spun cât de des m-am gândit la fata asta și mi-am făcut griji pentru ea. Practic eu am crescut-o. O vreme am crezut că l-a prins pe Dumnezeu de picior, dar n-a durat mult, nu-i așa? Aproape că a lăsat-o fără suflare. Țâțâi din buze, clătină din cap și sorbi din vin. Cred că despărțirea ta de Emma a fost la fel de grea pentru noi toți ca pentru tine.

„Aveam 18 ani și eram însărcinată – nu a fost nimic mai greu de-atât“, se gândi ea.

– Mereu biata Emma, spuse Riley răutăcioasă. Crezi... adică, oare e posibil... Sincer, crezi că Adam a așteptat-o? Toți acești ani?

June se gândi și clătină din cap.

– Nu conștient, spuse ea. Și totuși...

Sorbiră din vin în tăcere. După o lungă pauză, Riley rupse tăcerea:

– Vom renova bucătăria asta veche. Vom lua aparate electrocasnice noi.

– Îmi plac cele pe care le am și mă simt bine în bucătăria asta. E parte din mine.

– O vom face oricum. Ca să crească prețul la vânzare.

– După moartea mea, spuse June.

- Cred că ar fi prea târziu, răspunse Riley.
 - Dar nu pentru mine, zise June.
 - Va trebui să renunț la rulada de carne. Am alte planuri.
 - Da? întrebă June.
 - Dat fiind că Maddie va fi la Kylie, pot să-mi iau o salată în drum spre casă, să-mi pun pijamalele cele mai pufoase pe care le am și să citesc. Am început o carte foarte bună.
 - Nu ți-ai terminat vinul, spuse mama ei.
 - De-abia aștept să-mi scot dresurile astea...
 - Vrei să scapi de mine ca să te poți gândi la asta. Ascultă, nu te gândi prea mult, Riley. Adam are tendința să acționeze instinctiv – așa simte el. Știi că lucrurile se întâmplă cu un motiv.
 - „Nu întotdeauna“, se gândi ea. Dar, uneori, da. Dacă acesta era unul din acele momente era încă un mister nefericit. Se ridică.
 - Nu mă voi gândi. Voi citi și mă voi relaxa, bucurându-mă de o seară liniștită. Sper că nu te-am dezamăgit.
 - Sunt bine. Am ajuns să fiu foarte fericită să stau singură și liniștită.
- Riley își sărută mama pe obraz.
- Nu voi sufla nici o vorbă. Nici măcar nu mă voi strâmba. Dar va trebui să mă concentrez să nu se întâmple asta.
 - Va fi mai bine așa, promit.

Riley își puse haina, merse la mașină, conduse până în parcare a celui mai apropiat magazin alimentar și stătu câteva momente. Gândindu-se, desigur. Și lăsându-și ochii să i se umple de lacrimi înainte de a se forța să se oprească. Era o nebunie să se gândească la faptul că lui Adam îi stătuse capul doar la Emma în toți acești ani, că o dorise. Că tânjise după ea. Într-atât, încât în clipa în care

apăruse, era pregătit. Era terminat.

Suferința lui Riley era adâncă. În toți acei 16 ani, se simțise foarte singură și vinovată. Iar familia ei era atât de fericită acum, atât de ușurată că Emma se întorsese! Riley nu mai avusese curajul să aibă încredere într-o prietenă de la plecarea ei.

Făcuse tot ce își propusese în ultimii 15 ani. Se concentrase asupra afacerii și asupra fiicei sale, îngrijindu-și totodată mama. Prietenii ei cei mai buni erau femeile cu care lucra și familia ei. În tot acest timp, în vreme ce alți oameni își croiseră și încheiaseră relații, trecând uneori la căsătorii fericite care duraseră, ea preferase să nu fie distrasă sau ispătită. Chiar și Jock, care sperase cândva în secret că se va întoarce la ea, implorând-o să îl ierte și spunând că o iubise întotdeauna, se însurase și divorțase. Singura excepție era mama ei, care susținea că era fericită cu viața pe care o ducea; avea familie și prieteni buni și se pare că nu era interesată de relații amoroase. Dar Riley presupunea că așa li se întâmpla oamenilor în vârstă.

Iar ea, la 35 de ani, era singură. Nici un bărbat interesant. Nici un partener. Stând într-o parcare nenorocită noaptea, plângând că prietena ei o abandonase cu 16 ani în urmă, fără a o ierta pentru acea mică... Bine, acea mare greșală.

Deodată, se văzu gătind ruladă de carne pentru săraci, adăpostind câinii bătrâni și urâți și uitându-se singură la filme tot restul vieții. Miorlăind din cauză că Emma nu avea să-i mai fie niciodată prietenă. Și era doar greșala ei.

Băgă mâna în poșetă și scoase o carte de vizită. O răsuci și găsi numărul de telefon. Trimise un SMS:

„Ai rămas fără pepeni?“

Răspunsul pe care îl primi fu:

„??“

Scrise:

„Voi lua cina la Chinese Palace. Ai mâncat? Riley“.

După ce trecură patru minute, patru din cele mai lungi minute pe care le îndurase

vreodată, în care îi venea să intre în pământ de rușine pentru că îi trimisese mesaj, era gata să intre în magazin pentru a-și cumpăra o salată. Apoi telefonul o anunță că primise un mesaj.

„Pe Wayside și Bayshore?”

„Acolo.”

„În zece minute sau mai puțin.”

„Iau o masă.”

Își spunea întruna că era un experiment, să vadă dacă se mai pricepea la jocul acesta după toți acei ani. Se simțise extrem de prost când își dăduse seama că Adam reușise să găsească curajul de a începe o relație, ba mai mult, Emma aterizase cumva în picioare, după ceea ce fusese probabil cea mai distructivă relație pe care o avusese vreodată. Așa că, cine era mai potrivit pentru această încercare decât un tip care o intriga și cu care era mai sigur să se întâlnească decât dacă ar fi ieșit cu un membru al gărzii regale. Era detectiv. Dacă îi făcea necazuri, cât de mici, avea să îl sune pe șeful poliției, pe care îl întâlnise în câteva ocazii la evenimente civice. Mai bine de atât nu se putea, decât dacă una dintre echipele ei ar fi făcut curățenie în casa șefului poliției.

În timp ce îl aștepta pe Logan Danner, comandă vin și colțunași. S-ar putea să bea mai mult de un pahar de vin. O va pune să sufle în fiolă înainte de a urca mașină?

Colțunașii de-abia sosiseră când el intră pe ușă. Și o cuprinse emoția instantaneu. Era atrăgător; purta blugi, un pulover bej peste o cămașă albă și o geacă de piele. Părul era un pic prea lung. Nu neîngrijit, dar nu era tuns scurt. Și avea o barbă de câteva zile. Genul acela care spune am-prea-mult-testosteron.

Intră în separeu, așezându-se în fața ei și zâmbi larg.

– Avem o întâlnire!

– Nu te agita, spuse ea. Probabil că nu se va transforma în nimic.

El clătină din cap.

– Ce atitudine!

Chelnerul veni și el o întreabă:

– Ai comandat cina, Riley?

– Doar colțunași.

– Bine. Adu-mi o Tsingtao, îi spuse el chelnerului.

Ea îl privi nedumerită.

– Bere, spuse el zâmbind. Până la urmă m-ai invitat în oraș. Asta da, victorie, nu-i așa?

– Nu este tocmai o întâlnire. Suntem doi oameni care stau la aceeași masă și iau cina.

– Așadar, pur și simplu nu ai rezistat să nu te gândești la mine, nu-i așa? întreabă el.

– Nu-i așa deloc, răspunse ea și își puse șervetul în poală.

– Spune-mi cum ți-a fost ziua. Așa încep majoritatea întâlnirilor. În care, apropo, de obicei doi oameni stau la aceeași masă și iau cina.

Ea își sprijini capul în palmă.

– Știam eu că voi ajunge să regret...

El râse.

– OK, atunci îți voi povesti eu cum mi-a fost mie ziua. Am avut liber astăzi. Am avut lucruri de făcut. Am mers la sală, am trecut pe la biroul mamei – i s-a aprins o lumină ciudată pe bordul mașinii, așa că am făcut schimb și am dus-o pe a ei la service. Am spălat niște rufe și am dat cu aspiratorul, două lucruri pe care le fac cu religiozitate în fiecare lună. Se opri privind-o. Începusem să mă gândesc la cină, dar mi-a venit ceva mai viori în minte.

– Cum ar fi un bar?

– Da. Am un sistem infailibil. Când ies singur, merg într-un loc zgomotos, unde vor fi oameni, unii pe care îi știu, alții noi. Când am o întâlnire, aleg un loc liniștit acesta. Vrei să știi ce e diferit în seara asta? Îți voi spune – de obicei, dacă am o întâlnire și aleg un loc liniștit ca acesta, femeia vorbește de mă doare capul și nu trebuie să mă străduiesc prea tare să par interesant și fermecător.

– Hm, spuse ea. Eu nu prea ies la întâlniri.

El se lăsă pe spate, sprijinindu-se de speteaza căptușită a banchetei din separeu.

– Presupun că asta mă face să fiu foarte special.

– Presupun că da, răspunse ea. Totodată ești singura persoană pe care o cunosc care este interesată. În afară de fratele meu, adică.

– Voi încerca să ajung mai sus, spuse el. Sosi berea și sorbi din ea. De curiozitate, de ce nu este nimeni interesat? Sau voi înțelege de ce peste zece minute?

– Este o poveste lungă, crede-mă...

– Poate că ai putea să-mi faci un rezumat, spuse el.

– Bine, haide să vedem. Sunt necăsătorită și am un copil. Când fiica mea era mică... Foarte mică... eram foarte prinsă de muncă și mă străduiam să plătesc facturile. Nici măcar nu-mi trecea prin cap să am întâlniri. Probabil că nu eram foarte...

– Amabilă? întrebă el ridică din sprâncene.

– Căutam alt cuvânt. Cum ar fi receptivă.

– Așadar, erai atât de nereceptivă încât fără să-ți dai seama ai transmis niște vibrații?

Înclină din cap și așteptă.

– Asta este latura ta interesantă și fermecătoare? întrebă ea. Haide să comandăm, adăugă, deschizând meniul.

– Vibrație, spuse el în șoaptă.

Ea ridică mâna și chelnerul veni la masa lor.

– Voi lua pui cu broccoli și orez, supă cu ou și... Privi spre el. Mai ai nevoie de un minut? întrebă ea.

Nici măcar nu deschise meniul.

– Creveți lo mein, pui cu usturoi și încă o bere.

– Știai deja ce vrei? întrebă ea.

– Am mai fost aici. Locuiesc la trei kilometri distanță. Așadar, câți ani are fiica ta?

– Cincisprezece, spuse ea și sorbi din vin, regretând tot mai mult cu fiecare clipă ce făcuse și neștiind de ce o făcuse.

– Iar eu sunt o premieră în revenirea ta în lumea bărbaților și a femeilor?

Ea ridică din umeri.

– Timpul zboară.

– Deci acum va trebui să încercăm să uităm câteva lucruri, da?

– Cum ar fi?

– Cum ar fi faptul că să iei cina în oraș cu o persoană de sex opus poate fi distractiv. Să cunoști pe cineva nou e ca și când... Ei bine, să-ți faci un prieten nou care a avut experiențe diferite poate fi incitant. Pot să-ți spun o mulțime de lucruri despre munca mea de detectiv dacă te interesează și tu îmi poți spune o grămadă de chestii despre...

Făcu semn spre ea cu mâna.

– Serviciul de curățenie, îl ajută ea.

– Faci curățenie în case? întrebă el.

– Uneori, dar în mare dețin o companie care furnizează servicii de menaj și alte lucruri. Pun pariu că ești fascinat.

El clătină din cap.

– Va dura mai mult decât credeam, mormăi el.

– De ce crezi că le știi pe toate? Întrebă ea. Nu spuneai că ești divorțat?

– Nu a fost ideea mea, preciză el. Dar ne-am despărțit în termeni foarte buni, ceea ce dovedește faptul că sunt un tip extrem de cumsecade, cu o răbdare imensă și foarte destupat la cap.

– Atunci de ce ai divorțat?

– Ei bine, e o poveste lungă, spuse el.

Își puse cotul pe masă, sprijinindu-și bărbia în palmă.

– Servirea e lentă aici. Spune esențialul.

El oftă.

– Soția mea nu era făcută să fie căsătorită... cu un bărbat...

– Poftim?

Părea stânjenit.

– Joacă în cealaltă echipă, bine?

– Vorbești serios?

– Cât se poate de serios, spuse el sorbind grăbit din bere.

Riley începu să râdă. Își acoperi gura, dar nu se putu abține.

– Sunt sigură că îmi vei spune ce a fost amuzant...

– Riley?

Tresări auzind vocea mamei ei, răsturnându-și vinul. Se grăbiră amândoi să șteargă vinul vărsat cu șervetele.

– Mamă? spuse ea, ridicând privirea.

June se schimbase. Cel puțin parțial. Purta o cămașă albă curată, blugi și un sacou. Își aranjase părul și se dăduse cu ruj.

– Mamă? întrebă Logan, ieșind din separeu.

– Bună, spuse June afabilă, zâmbind.

– Mamă, ce faci aici?

– Am comandat niște mâncare, spuse ea.

– Dar cum rămâne cu rulada ta de carne?

– Mi-a pierit pofta, așa că am pus-o la congelator. Dumnezeu, Riley, când ai spus că de-abia aștepti să îți scoți dresurile, habar n-aveam... Întinse mâna spre Logan. Sunt June Kerrigan.

– Încântat de cunoștință. Mă numesc Logan Danner. Vrei să ni te alături?

– În nici un caz, spuse ea râzând. Vă vedeți de mult?

El râse scurt și se uită la ceas.

– De vreo 15 minute, ca să fiu exact, deși ne-am întâlnit la magazinul alimentar și la Starbucks de vreo zece ori sau cam așa.

– Ce drăguț, spuse June. Povestim mai multe cu altă ocazie. Merg să-mi iau cina și mă îndrept spre casă. Simțiți-vă bine. Încercați să țineți băuturile în pahare.

– Absolut, zise Logan. Așteptă să treacă pe lângă masa lor înainte să intre din nou în separeu. Mama ta mai în vârstă, presupun?

– Era mult mai în vârstă ultima dată când am văzut-o, spuse Riley.

– Va fi mult mai amuzant decât credeam, zise el, zâmbind larg. Vei avea nevoie de niște instrucțiuni legate de întâlniri...

- Ești sigur că ești în măsură să o faci? întrebă ea.
- O, da. Eu sunt omul potrivit.

capitolul 11

După ce mama lui Riley plecă, iar Logan mai ceru un pahar de vin pentru ea, atmosfera întâlnirii se relaxă și râseră împreună ca niște vechi prieteni. Ea îi povesti totul despre familia ei, cum venise în Santa Rosa pentru a locui cu bunicii după moartea tatălui, despre fratele ei care era profesor, despre mama ei – deloc în vârstă, ci dimpotrivă, șic și modernă, care o ajutase atât de mult să-și crească fiica –, fără de care nu ar fi putut supraviețui.

– Dar tatăl lui Maddie? întrebă el.

– O, ne vizitează. A venit de Ziua Recunoștinței să o vadă. Cei care m-au ajutat să fac față sarcinii și primilor ani au fost mama și bunicii și l-am urât pe Jock pentru neglijență, dar aveam 18 ani, pentru Dumnezeu. Era inutil, susținerea lui era sporadică și ineficientă, însă nu era decât un puști. Imatur. Între timp s-a maturizat. Apoi râse. Nu mult, dar s-a maturizat totuși. E bun cu Maddie. O iubește. E foarte mândru de ea.

– Te mai iubește? întrebă Logan.

– Nu m-a iubit niciodată cu adevărat, spuse ea râzând. Am depășit momentul cu multă, multă vreme în urmă.

– Cu ce se ocupă?

– Este manager la un mare lanț de electronice. Știi genul – cămașă cu mânecă scurtă, cravată urâtă, pantaloni de stofă, oarecum athletic; supraveghează tocilarii care te ajută să găsești telefonul, laptopul sau boxele potrivite. Foarte amabil. Mereu fericit. Seamănă un pic cu un cățeluș. Acum că mi-a trecut furia, după ce am văzut ce iubit jalnic e, ne înțelegem bine. Dar tu și fosta ta?

– Cred că ți-am spus – e prietena cea mai bună a surorii mele. Sora mea este căsătorită... Se opri și zâmbi larg. Cu un bărbat – nu sunt genul acela de prietene la cataramă. Iar fosta mea este o persoană foarte de treabă. Recunosc, m-a afectat, dar a fost cu ani în urmă. Mi-a trecut. E fericită, o duce bine, are

succes...

– Dar ai fost luat peste picior?

– Sunt detectiv, ce crezi? Sunt niște femei cumsecade în departament, dar predomină bărbații și, da, nu m-au slăbit multă vreme. Încă mă înțeapă din când în când. Dar și ei o plac pe fosta mea. Pentru că este... Ridică din umeri. Plăcută. Dar se întâmplă rareori acum.

– Rareori?

– Ei bine, se mai întâmplă ca la câte o primă întâlnire, când trebuie să explici că soția te-a părăsit pentru că este lesbiană...

– Îmi pare rău, am fost nepoliticoasă. N-ar fi trebuit să mi se pară amuzant.

– Ai murit de râs.

– Ei bine, până să-mi faci această dezvăluire, ai fost mult prea sigur pe tine. Și cu ce se ocupă? Fosta ta?

– Asistentă medicală. Am fost împreună un an, căsătoria a durat tot pe atât, suntem divorțați de opt și încă ne vedem foarte des pentru că iese cu Bernie, sora mea.

– Pare drăguț. Ca în familie. Îi zâmbi. Haide să bem cafea, sugeră ea.

Înainte ca Logan să își dea seama ce se întâmpla, trecuseră mai bine de două ore și fusese una dintre cele mai bune întâlniri pe care le avusese de foarte multă vreme. Riley i se părea amuzantă, drăguță, sexy și deșteaptă. Era curios cum își construisese afacerea. Îi plăcea să o audă povestind despre copilăria ei, despre problemele familiei și relațiile strânse dintre ei.

Nu pomenise niciodată de Emma Shay, și începuse să spere că nu exista nici o legătură puternică între ele.

– De ce îți spun atât de multe? spuse ea, în timp ce sorbea din a doua cafea.

Ridică din umeri.

– Sunt detectiv. Știu cum să pun întrebările potrivite. Știu când să le adresez. Dar, hei, joc cinstit – este o întâlnire, nu un interogatoriu. Ți voi spune orice.

– Orice?

– Cam da. Nu pot vorbi despre cazurile la care lucrez, dar ți s-ar părea plictisitor oricum. Riley, spuse el serios, a ieșit foarte bine. Cred că faptul că te-a surprins mama ta la o întâlnire a spart gheața.

– Cred că ai dreptate, zise ea. Și nu vreau să aud finalul.

– Îmi vei spune vreodată de ce eu? întrebă el. Și de ce astă-seară din toate seriile?

Ea zâmbi enigmatic.

– Poate data viitoare, spuse ea. Sau după aceea.

– Asta voiam să aud.

*

Logan nu primi un sărut în acea primă seară, dar își făcură planuri pentru a doua zi. Stabiliră să se întâlnească sâmbătă după-amiază la un film și să meargă la cină devreme. O duse la un film despre dezastre – un cutremur violent distrusese toată coasta de vest – și dacă era un test, fusese unul reușit; îi plăcuse filmul și aproape că stătuse în poala lui de la cap la coadă. Iar apoi, în timp ce mâncau pizza și beau bere, îi spuse bucuros povestea vieții lui.

Părinții lui divorțaseră din cauză că tatăl o înșelase pe mama lui când Logan avea vulnerabila vârstă de 13 ani. Deși tatăl lui nu se recăsătorise și părinții păreau să se fi împăcat, el nu depășise momentul.

– Am 38 de ani, tata mi-a fost mereu în preajmă, încercând să compenseze cât de bine a putut, mă înțeleg cât de bine se poate cu el, dar adevărul este că sunt încă furios.

– Este o ranchiună adâncă, spuse ea. Amintește-mi să nu te înfurii.

– Ciudat este că nu cred că sunt genul acela de persoană, nu cu adevărat. Nu am

rămas supărat pe soția mea, nu-i așa? Sora mea nu are probleme cu el. Doar că ne călcăm pe nervi. Iar restul familiei s-a săturat până peste cap de amândoi. Poate că pur și simplu nu ne plăcem atât de mult.

– Cândva l-ai plăcut? Asta e problema, zise ea.

Dacă acela fusese al doilea test, îl trecuse cu brio. Era plăcut să vorbești cu ea – era receptivă și sensibilă. Inteligentă și plină de compasiune.

– Poate c-ar fi momentul să îl lași pe băiețușul acela din tine să crească.

Și îl făcea să râdă. Pentru Logan, râsul era aproape la fel de bun ca un sărut.

Aproape.

Duminică merseră la o gustare în Bodega Bay, apoi urcară cu mașina pe vârful unui deal care dădea spre Pacific. Când ajunseră acolo, Logan își primi sărutul și fu atât de plăcut, încât ceru mai multe porții. Înțelese că Riley era la fel de încântată, căci începură să se sărute ca niște adolescenți. Și era bine. Îi plăcea gustul ei, îi plăcea să o atingă și îi răspundea irezistibil și pasional.

Apoi însă îl opri.

– Pfui, oftă ea. Nu sunt pregătită pentru mai mult de atât.

El zâmbi și o sărută pe nas.

– E în regulă. Probabil că tu ești cea deșteaptă aici. Dar trebuie să recunoști – am început cu dreptul.

– Adică...?

– Trei întâlniri în trei zile, mâncare bună, conversație plăcută, săruturi excelente...

– Da... Iar acum începe săptămâna de lucru și...

– Și? întrebă el.

– Lucrez până târziu, am obligații familiale... De obicei nu am atât timp de joacă.

El o strânse în brațe.

– Nu mă joc, Riley. Și știu cum e cu programul, cu munca și familia. Ce-ar fi să te sun? Ce-ar fi să păstrăm legătura? Să te sun deci des? Să vedem când ne vom întâlni din nou.

– Cred...

– Puțin prudentă, spuse el.

– A trecut mult timp, răspunse ea. Dar da, haide să vorbim.

– Când ar fi prea devreme să te sun?

– La 15 minute după ce ne luăm la revedere astăzi, spuse ea.

El râse.

– M-ai citit. Te voi suna diseară.

Apoi se mai sărutară puțin.

Logan nu fusese în căutări. Ei bine, era mereu, dar nu se așteptase să găsească pe nimeni. Femeia aceasta era o surpriză – drăguță, cum trebuiau să fie femeile care îl atrăgeau, deșteaptă într-atât încât să se gândească la ceva serios, sexy și pe deplin cuceritoare. Îl luase puțin prin surprindere, dar, la naiba!

Credea sincer că avea potențialul de a fi ceva de durată. Însă trebuia să se ocupe de câteva lucruri. Precum cazul la care lucra. Și faptul că Riley îi ieșise în cale doar pentru că o urmărea pe Emma Shay.

Vorbiră duminică seara târziu, prea târziu. Genul acela de conversație în șoaptă, intensă, revelatoare, în care flirtezi întruna. Visă. Niște vise fantastice. Merse la muncă devreme luni dimineața, obosit de dorință.

– Am aflat lucruri noi în cazul Compton, spuse partenera lui, Georgianna Severs. Relația ei cu familia Kerrigan a luat avânt – a acceptat o slujbă în compania lui Riley Kerrigan și se pare că prietenia ei cu Adam Kerrigan a trecut la alt nivel.

M-am uitat pe convorbirile ei telefonice din ultima săptămână și l-a sunat pe Adam de cel puțin trei ori pe zi. Lucrează la Riley și se culcă cu fratele acesteia. Avem înregistrări în care pomenește atât de Adam, cât și de Riley Kerrigan, de mai multe ori. Cred că știi de ce s-a întors aici.

Logan primi vestea ca pe un pumn în stomac. Suspecta lui avea o relație cu noua tipă cu care se vedea...

Se așază pe scaunul de la birou și spuse:

– La dracu’.

– Ce? întrebă Georgianna. Știam că se cunosc.

– Toată lumea cunoaște pe toată lumea aici. A fost colegă de școală cu jumătate din oraș, dar nu a păstrat legătura cu ei. Se spune că s-au îndepărtat, că nu mai vorbiseră de ani de zile. În patru luni nu i-a trimis decât un SMS fratelui. Unul singur! Nu păstrau legătura!

– Din câte știm noi, spuse Georgianna. Avem mandat limitat pentru a-i supraveghea telefonul și contul bancar. Nu o ținem sub supraveghere.

– Dar asta facem, spuse el.

– Din când în când, nu tot timpul, nu stăm cu ochii pe ea mereu.

– Credeam că vom rezolva treaba asta în curând...

Clătină din cap dezamăgit.

Stăteau într-un mic separeu, dar era devreme. Nu era prea multă lume în jur. Raportul matinal urma să aibă loc abia peste o jumătate de oră.

– Ce-ai făcut? întrebă Georgianna.

– M-am combinat cu prietena. Riley Kerrigan.

Georgianna rămase tăcută. Îi trebui o vreme îndelungată până să vorbească.

– De ce?

– De ce? De ce? întrebă el exasperat. Apoi, decepționat, își lăsă capul în mâini. Carnea este slabă, mormăi el.

– O, Dumnezeu, spuse ea deznădăduită. Ce-a fost în capul tău?

– Ce știi tu? întrebă el. Te-ai născut căsătorită. Aveai șapte ani ultima dată când ai fost ispitită. E frumoasă, bine? E amuzantă într-un fel ridicol de arogant – crede că știe totul, ca toate femeile, după cum bine știi. În plus, nici nu era cine știe ce caz. Am crezut că s-ar putea să-mi ofere accidental niște informații utile, fără ca măcar să-și dea seama vreodată, și puf! – mandatul va expira, totul se va termina și...

– Și am fost de acord că ar fi cu siguranță un caz important dacă am prinde transferuri de bani dintr-un cont secret. Ceea ce ne-ar fi adus o promovare în carieră. Și a existat un motiv probabil pentru mandat.

– Un motiv probabil foarte slab, care nu avea nimic de-a face cu Riley Kerrigan, preciză el.

Se ridică de la birou și se duse după cafea.

Cu șase luni și ceva în urmă, la scurt timp după sinuciderea lui Richard Compton, telefonul mobil al Emmei Shay Compton dispăruse. Așa pretindea ea. Nu fusese recuperat, dar între timp FBI-ul monitoriza apelurile și de pe numărul acela se dăduseră două telefoane în Aruba, unde soții Compton aveau o proprietate pe malul mării, unde mergeau iarna. Pe baza suspiciunilor că Emma s-ar putea să aibă fonduri offshore în insule, bani puși deoparte din averea soțului pe care ea putea să-i acceseze, un judecător acordase un mandat de supraveghere a telefonului și a tranzacțiilor bancare timp de șase luni. Cele șase luni urmau să se scurgă în februarie și, dacă nu exista nici un nou motiv probabil, mandatul nu avea să fie reînnoit.

Era un caz slab, acum că Richard Compton murise, totul fusese fie lichidat și scos la licitație, fie pus sub poprire de poliția federală, în vederea scoaterii la licitație. Apartamentul din Manhattan și proprietatea din Aruba fuseseră vândute. Emma Shay fusese investigată cu minuțiozitate și, dacă nu apăreau noi dovezi care să o incrimineze înainte de expirarea mandatului, cazul urma să fie probabil închis. FBI-ul era sprijinit de detectivii locali Danner și Severs, dar după expirarea mandatului, poliția locală nu va mai avea de-a face cu cazul și va rămâne la latitudinea FBI-ului dacă o va mai supraveghea pe Emma pentru a

vedea dacă începuse deodată să trăiască pe picior mare sau dacă își cumpăra un bilet de avion spre o altă țară de unde ar putea avea acces la banii ascunși fără intervenția guvernului american.

Autoritățile puteau să o investigheze la nesfârșit dacă doreau, dar nu puteau avea acces la proprietățile ei, la convorbirile telefonice, la tranzacțiile bancare sau la alte bunuri și spații personale, fără un mandat.

Logan și Georgianna o urmăriseră, o ascultaseră, și nu exista nimic care să indice că fosta doamnă Compton avea acces la banii primiți ilegal. Și aveau și alte cazuri în lucru. Erau, de fapt, polițiști care se ocupau de infracțiuni ce vizau proprietățile, dar amândoi aveau o oarecare experiență anterioară în serviciile secrete și fraudă și nu întâmplător lucrau într-o divizie care nu se ocupa în mod obișnuit cu infracțiuni financiare. Nimeni nu i-ar fi suspectat că o investigau pe Emma Shay.

Logan se întoarce și se așeză la birou. Aveau birourile lipite, față în față, astfel încât cei doi parteneri să se vadă unul pe altul. Erau două computere, două telefoane și două aviziere, două rafturi permanent ticsite cu caiete cu spirală și hârtii disperate. Georgianna avea poze cu copiii, părinții și premiile înrămate pe o margine a separeului. Logan avea o poză cu ultimul său câine, un câine lup, pe care îl numise Susanne, după o fostă iubită cu care nu avusese o experiență grozavă. Echipamentele din încăpere erau înghesuite pe partea Georgiannei.

– Nu duce nicăieri, și o știm, spuse el.

– Trebuie să-i spui lui Mike, zise ea.

Mike era căpitanul departamentului de fraude.

– Când va fi ceva de spus, îi voi spune, replică Logan.

– Ai ceva să-i spui acum, insistă ea.

– Acum o să-ți bagi nasul în treburile mele?

– Îți va cere să renunți la investigație sau să te prezinți în fața detectivilor la interogatoriu. Te va întreba: vrei să muncești la cazul ăsta, care ar putea să-ți aducă un salt în carieră dacă descoperi ceva sau vrei să te îndrăgostești? Căci nu le poți avea pe amândouă. Dacă vrei să lucrezi la acest caz, atunci ești sub

acoperire și tot ce faci cu Riley Kerrigan va putea fi investigat, dar nu le poți avea pe amândouă.

– Pot, dacă nu este implicată în nici un fel într-o conspirație pentru a primi sau ajuta pe cineva să primească bani sau bunuri furate.

– Dar nu știi asta decât dacă ești sub acoperire. Nu am nici o problemă dacă transferăm cazul altei echipe și...

– Și să renunțăm după luni de muncă? Ce avem... Un surplus de detectivi plictisiți care caută muncă suplimentară? Până să expire mandatul vom ști cu ce avem de-a face!

– Iar tu vei fi prins în povestea de amor până peste cap. O s-o dai în bară.

– Nu. Nu va fi așa. Trase aer în piept. Știu cum să fac distincția între muncă și viața personală. Am făcut-o vreme de 15 ani.

– Ei bine...

– OK, poate că o dată sau de două ori le-am confundat puțin, dar nu-i ca și când aș fi celebru pentru asta.

Ea se sprijini în mână, privindu-l pătrunzător. George era frumoasă. Avea 1,75, păr arămiu, un trup uluitor și o inteligență ascuțită, pe care o trădase complet căsătorindu-se și făcând copii cu un pompier mare și solid. Polițiștii aveau o relație de ură și iubire cu pompierii. Aceștia se alegeau mereu cu fetele, și pur și simplu nu era corect. Dacă Logan ar fi văzut-o pe George primul, poate că s-ar fi căsătorit cu ea, dar din nefericire era căsătorit cu cineva pe atunci. Însă îi devenise parteneră și se alesese cu unul dintre cei mai inteligenți detectivi pe care îi cunoscuse vreodată. Știa că probabil ar trebui să o asculte acum, să-i urmeze sfatul.

– Am priceput, George, zise el.

– Dă-i drumul și spune-mi cum ai justificat toată povestea asta în mintea ta de găină, spuse ea.

– Mă împrieteneam cu ea! Nu aș fi devenit niciodată interesat, dacă aș fi crezut că ar putea avea legătură cu suspecta noastră! Dar apoi... am aflat, OK?

– Ai avut cinci minute, cam cât acorzi tuturor chestiunilor importante precum aceasta. Dă-i drumul! Spune-mi.

– Nu duce nicăieri. Se cunosc, și ce dacă? Toată lumea cunoaște pe toată lumea – e orașul ei natal, de aceea s-a întors. Asta nu înseamnă că la mijloc e o conspirație, o fraudă sau altceva. Oricum e prea curând. Dacă aș fi fost căsătorit cu un multimilionar care a făcut toți banii aceia prin fraudă și dacă aș fi dosit o parte undeva, nu m-aș duce să pun mâna pe ei în șase luni. Aș aștepta câțiva ani până când s-ar liniști scandalul. Dacă voia bani, de ce nu a acceptat înțelegerea care i-a fost oferită?

Georgianna se strâmbă.

– Pentru că în felul ăsta iese mai bine și suma pe care a ascuns-o este mai mare.

– Atunci de ce nu a acceptat înțelegerea, de ce nu s-a mutat pe insule sau ceva de genul ăsta ca să profite de ambele variante? Am vorbit despre asta. Există două motive – fie se teme că nu va putea călători pentru că va fi extrădată și acuzată sau poate nu este vinovată de nimic.

– Danner, uite ce nu pricepi tu – au fost căsătoriți. Au locuit împreună. Au dormit în același pat. Probabil a vorbit în somn. Au socializat cu angajații și clienții lui. Chiar crezi că el a pus la cale o schemă Ponzi, iar ea nu a sesizat nimic în neregulă? Pe bune?

– Și uite ce nu înțelegi tu, George – nu toată lumea are o căsnicie ca a ta. Majoritatea polițiștilor din unitatea asta nu le spun soțiilor ce se întâmplă la muncă, iar ele nu întreabă. Nu toate cuplurile căsătorite vorbesc. Soția lui Al are niște facturi imense, iar el nu vrea să o întrebe pe ce cheltuiește banii, căci până la urmă și el are o mică problemă cu jocurile de noroc, așa că nu se omoară cu confesiunile. Nu toate cuplurile au o comunicare transparentă ca tine și Mister Univers.

Georgianna zâmbi.

– Îmi place că-i spui astfel.

– Super. Atunci nu o voi mai face.

– Stai să-ți mai spun un lucru pe care nu-l pricep. În cazul în care nu a comunicat

cu soțul ei, dacă are vreun secret de orice fel, atunci îl va spune prietenei ei. Garantat.

– La dracu’, spuse el, știind că avea dreptate.

– Așadar, ce vrei, Danner? O tăvăleală sau un caz?

– Lasă-mă în pace. Mă descurc.

– Te urmăresc, spuse ea.

Iată ce avea să se întâmple, se gândi Logan. Urma să lucreze la acel caz cu George – erau considerați o echipă de vis deoarece erau deștepți, aveau instincte și experiență. Va asculta înregistrările convorbirilor telefonice și va cerceta tranzacțiile bancare. Îi va spune bucuros lui George orice va afla de la Riley care avea vreo legătură cu o posibilă conspirație și făcea vreo trimitere spre Emma Shay. Nu îi va împărtăși detaliile personale și intime la care spera să ajungă cu Riley Kerrigan, și asta cât mai repede. Va păstra o barieră între cele două părți ale vieții lui.

Dacă afla de la Riley că prietena ei Emma dăduse peste bani sau că avea bani ascunși, atunci urma să facă ce trebuia – îi va spune lui George și vor preda cazul, raportând la FBI. Logan nu voia să încalce legea. Nici măcar pentru propria sa mamă.

Dar între el și Riley urma să fie ceva, căci era atras irezistibil de ea. I se păru că-i simte parfumul de câteva ori peste zi și de-a lungul nopții, deși nu fusese în apropiere. Credea că vor putea avea una dintre acele relații unice, în care ambii parteneri oferă și primesc, relație care era distractivă, intensă și pasională. Era foarte atras de ea, asta era tot. Poate că era un idiot când venea vorba despre femei, dar se topea după ea și avea să insiste până când va vedea că funcționează sau dă greș. Chiar dacă inițial o remarcase pe Riley pentru că îi verifica pe câțiva dintre vechii prieteni ai Emmei, legătura aceea dispăruse rapid și continuase să o caute pentru că îl atrăgea. Și nu era nimic ilegal în asta.

În a doua săptămână din decembrie fu un frig năprasnic, cu polei, nori negri și

foc în toate casele care aveau un șemineu. Dar în inima lui Riley era o căldură specială pe care nu o mai simțise din tinerețe.

Își făcu planurile cu atenție. Plecă devreme de la muncă, se duse la magazinul alimentar, o luă pe Maddie după antrenamentul cu echipa de majorete și o duse acasă. Apoi se apucă de treabă la bucătărie. Dat fiind că mama ei și Adam erau întotdeauna gata și dornici să se ocupe de mesele în familie, nu era necesar ca ea să gătească prea des. Dintre toți, ea avea cel mai lung program la muncă. Adam termina de obicei programul la școală la ora patru cel târziu, June era ocupată, dar îi plăcea să își livreze mâncarea la începutul după-amiezii – clienților ei mai vârstnici le plăcea să mănânce devreme și o așteptau cu nerăbdare. Întotdeauna termina înainte de cinci după-amiaza. Când nu mâncau acasă la June, Riley și Maddie luau deseori ceva la pachet, fapt pentru care fiica ei era de obicei recunoscătoare.

Astăzi făcea supă de porumb cu lapte, salată și biscuiți. Așeză masa, deși de obicei mâncau în fața televizorului. Focul ardea în camera de zi. Ba chiar își reîmprospătă rujul.

– Vreau să vorbim despre ceva, îi spuse Riley fiicei ei când aceasta intră în bucătărie.

– Uau, răspunse Maddie. Trebuie să fie foarte serios. Mișto față de masă.

– Nu este. Vreau să zic, cred că este important, dar... ei bine, vreau să-ți spun că... am cunoscut pe cineva. Un bărbat.

Maddie zâmbi larg.

– Și, în sfârșit, îmi spui? Întrebă ea, băgând lingura în supă și suflând.

– Cum adică? Ți-a spus bunica ceva?

– Păi da, însă doar acum două zile. Pe bune, mamă? Crezi că nu te-am auzit șoptind la telefon noaptea târziu? Și chicotind? Sau că nu am observat cât de drăguță ești în ultima vreme?

Riley înțepeni.

– De obicei nu sunt drăguță?

- Sigur că ești. Așa ca o femeie de afaceri.
- Uau, făcu Riley. Credeam că suntem foarte apropiate.
- Suntem. Știu că mă iubești. Acum spune-mi despre tipul ăsta. Nu vrei să irosești tot aranjamentul ăsta intim. Apoi zâmbi drăgălaș.
- Hmm, răspunse Riley. Ei bine, l-am întâlnit accidental de câteva ori – la magazin, la Starbucks –, locuiește pe-aici. Este ofițer de poliție în Santa Rosa, așa că am profitat de ocazie să îl rog să te verifice și să se asigure că nu intri în buclucuri și dacă se întâmplă asta să-mi spună.
- Nu ai îndrăzni așa ceva! exclamă Maddie, revoltată.
- Te-am prins, spuse Riley zâmbind. Dar e ofițer de poliție. Și mi-a căzut cu tronc – e drăguț și oarecum amuzant și m-am gândit că dacă vreau să mai am vreo întâlnire, poate că cel mai sigur ar fi cu un polițist decât cu cineva care nu are nici o legătură cu comunitatea. Știi ce spun?
- L-ai verificat, spuse Maddie.
- Ei bine, aș fi verificat orice bărbat înainte de a ieși cu el...

Maddie râse.

- O, mamă!
 - Ce? Nu-i întâlnesc la școală, să știi!
 - Cred că e grozav. Îl voi cunoaște într-una din zilele acestea?
 - Sigur. Da. Bineînțeles. Mai vreau să-ți spun ceva. Este vorba despre o veche prietenă de-a mea. Emma. Trase aer adânc în piept. Emma Shay. Am fost prietene foarte bune pe tot parcursul școlii și când a plecat la colegiu în Seattle, tatăl tău era de fapt iubitul ei. Dar... Ridică din umeri și plecă privirea spre supă. Emma și-a cam pierdut interesul față de el și, ei bine, am început să ieșim.
- Riley ridică privirea, iar Maddie o privea ținând răbdătoare. Aștepta.
- Am rămas însărcinată. Presupun că acesta este motivul pentru care lucrurile nu

au prea mers între mine și tatăl tău. Fusesse de fapt prietenul Emmei. Dar... Ei bine...

– Știi toate astea. Tu și tata nu erați tocmai un cuplu, dar v-ați combinat și – bingo!

– Știi toate astea?

– Îhm. Mi-a spus tata. Sunt cel puțin doi ani de atunci. Poate mai mult. A zis că a fost doar vina lui și cea mai mare greșală pe care a făcut-o vreodată.

– Ce delicat din partea lui...

– Nu din cauza mea! Pentru că a stricat totul cu tine, mamă. A spus că cea mai mare greșală a vieții lui a fost că nu te-a implorat să te căsătorești cu el. Sorbi puțină supă. Cred că încă este un pic îndrăgostit de tine.

Riley rămase uluită pentru moment.

– Ei bine, e ceva nou pentru mine. În mod clar are un stil ciudat de a o arăta.

– Nu se prea pricepe când vine vorba de chestii de-astea, spuse Maddie. Dar e un tip foarte cumsecade.

– Păi... Există un motiv pentru care am vrut să-ți povestesc despre Emma. A trecut prin momente foarte grele. S-a căsătorit după colegiu, a avut o căsătorie nefericită, soțul ei s-a sinucis, iar ea s-a întors acasă. A trecut prin multe. Așa că i-am dat un loc de muncă, desigur. Și bunica era apropiată de Emma când eram mici și de-abia așteaptă să o revadă, așa că presupun că va trece pe la noi. De asemenea, cred că e posibil ca Adam să se vadă cu ea, dar nu l-am întrebat, doar că așa îmi spune instinctul. Am vrut să știi toate lucrurile astea ca să nu fii complet șocată dacă o vei întâlni. Sunt multe legături și complicații aici.

Maddie înfipse furculița în salată. Băgă salata în gură și mestecă.

– Nu e nimic nou.

– O, pe bune? Și cine ți-a explicat toate acestea?

– Ei bine, unchiul Adam a vrut să mă pună la curent. Are o prietenă și nu a adus-

o acasă pentru că ești șefa Emmei și ea are o istorie cu familia, nu în întregime bună. M-am prins că ea e cea care a fost prietena ta și iubita lui tati. Iar Adam bănuiește că s-ar putea să vă dușmăniți încă.

– Hmm, spuse Riley. Există vreun motiv pentru care mă aflu aici? Ți-aș putea spune vreun lucru pe care nu-l cunoști deja?

Maddie mai luă puțină salată, mestecă și înghiți.

– Am îndoieli serioase, spuse ea.

Riley puse lingura jos exasperată.

– Ce ți-a spus bunica?

Se opri.

– Ei bine... A spus că după atâția ani tu și Adam începeți să vă adunați. Nu a spus exact așa, dar știi că bunica mai vorbește neortodox câteodată. La fel și tu, dar pe mine mă pedepsești dacă... OK, deci a zis că după toți acești ani se pare că s-ar putea ca Adam să aibă o relație serioasă și că te-a prins în sfârșit la o întâlnire. Cu un tip care arată decent, care era de treabă, politicos și oarecum interesant...

– Habar n-are cine e!

– Ești sigură de asta? Întrebă Maddie. Cine știe ce a descoperit ea? Este o supă foarte bună. Mai sorbi puțin. Îmi plac aceste discuții, mamă. Când o s-o cunosc pe prietena ta, Emma?

– Nu te interesează tipul mai mult? Întrebă Riley.

– Vreau să aflu despre tine și Emma, cum erați când erați mici. Și când erați adolescente, spuse Maddie.

– Ce vrei să știi? Întrebă Riley.

– Totul, spuse ea. Unchiul Adam a spus că dacă vreau să știu toate astea, trebuie să te întreb pe tine. L-am întrebat dacă erau chestii secrete. De-asta trebuie să mi le spui tu? Și-a spus că nu era un secret, ci pentru că a fost ceva special. Foarte special.

Riley rămase pe gânduri un moment.

– A fost, spuse ea. A fost prima prietenă pe care am avut-o aici. Aveam 9 ani...

Riley îi povesti totul fiicei ei, de la nouă la 19 ani, iar Maddie înțelese tot, căci avea prietene foarte bune – cu care râdea, se certa, intra în buclucuri și cu care se ajuta mereu când erau la ananghie. Deși era înspăimântător, Riley îi povesti de asemenea și finalul. Nu reproduse vorbele pe care le rostise ea sau Emma, dar recunoscă că spusese lucruri urâte.

– Mamă, spuse Maddie. Mamă, plângi...

Riley își șterse obrazii.

– Nu mi-am dat seama, spuse ea. Nu credeam că este încă atât de real. A fost atât de greu... Apoi ai apărut tu, și totul a căpătat sens. Pentru că te-am avut pe tine, regretele mele au dispărut. Însă mi-a părut rău c-am rănit-o. Și i-am spus-o, chiar i-am spus-o.

– E încă supărată? întrebă Maddie.

Ridică din umeri.

– Nu cred. N-am vorbit deloc despre asta. Am atins doar subiectul. A spus că a depășit momentul cu multă vreme în urmă, iar eu i-am răspuns că am implorat-o să mă ierte și nu a făcut-o niciodată. Dar apoi am lăsat-o baltă fără să discutăm cu adevărat.

– O veți face?

– Sunt șefa ei acum, așa că nu știu.

– Ar fi bine să o faci, zise Maddie. Știi de ce? Fiindcă nu cred că te-am mai văzut vreodată plângând.

– O, Maddie, am plâns atât de mult!

– Nu în fața mea, spuse ea. Și știi ceva? Ești mult mai adevărată atunci când plângi.

capitolul 12

Emma trebui să se concentreze foarte mult pentru a ține pasul cu restul echipei, așa că în primele două săptămâni la noul loc de muncă, nu văzu mare lucru în afară de praful și mizeria cu care se lupta. Nu era important să fie doar extrem de minuțioasă, ci trebuia să fie și rapidă. Clienții pretindeau să facă o treabă perfectă și pe deasupra la timp. În cele mai multe locuințe nu era nimeni acasă și de obicei așa era planificat; oamenilor nu le plăcea să stea în drum când se făcea curățenie.

Nick veni de două ori în timpul programului să o verifice. Era un tip vioi și energic, de 30 și ceva de ani și două lucruri deveniră clare imediat – toate femeile îl plăceau, dar nu avea ochi decât pentru Makenna. Glumea cu ea, o complimenta, îi punea o mulțime de întrebări, dar ea nu se oprea din treabă și îi dădea răspunsuri scurte de cele mai multe ori. Emma era amuzată de felul în care încerca să-l ignore. Makenna era mult mai prietenoasă cu femeile, deși era șefa lor. Dacă ar fi cunoscut-o mai bine, Emma ar fi tachinat-o, dar chiar nu îndrăznea.

De fapt, nu îndrăznea prea multe. Dorea foarte mult să demonstreze că putea face curățenie la fel de bine cum putea supraveghea personalul care se ocupa de menaj. În acea primă săptămână nu observă mare lucru, dar ceva îi atrase atenția. Gunoiul din coșul unei fete de 15 ani. Părea că aruncase niște haine. Emma nu intenționase să se uite în gunoi, dar îi săriseră în ochi etichetele cu prețul de pe haine. Le scoase – două perechi de pantaloni, trei bluze, o eșarfă, un sacou – toate îndesate în gunoi. Pe o bluză tricotată nou-nouță de la Free People care se vindea cu 80 de dolari era lipit un cocoloș de gumă. Și celelalte haine erau de firmă. Prada. BCBG. Christian Lacroix.

Întinse hainele pe patul fetei.

– Ce faci? întrebă Makenna.

– Trebuie să fie o greșeală. A aruncat haine nou-nouțe, scumpe – au încă prețul pe ele.

– Nu este o greșeală, spuse Makenna. Sunt la gunoi.

– Dar...

– Și, te rog, să nu-i spui lui Dellie de hainele din gunoi. Are trei fiice, nu primește pensie alimentară de la tatăl lor și ar dura-o sufletul să vadă atâta risipă.

Emma se încruntă.

– Dar de ce?

– Deoarece soțul ei este un ticălos, de aceea.

– Nu – de ce sunt lucrurile astea în gunoi?

– Sunt lucruri pe care nu vrem să le vedem, Emma. Părinții ei nu sunt niciodată acasă, asistenta mamei sale îi cumpără hainele, iar Bethany nu le dorește. De fapt, o scot din sărite și o face de ciudă. Dar hainele nu pot ajunge la fiica unei angajate. Cine știe ce necazuri am putea avea.

– Nu ar trebui să știe mama ei?

– O cunoști pe mama ei? Întrebă Makenna, ridicând din sprâncenele ei negre.

– Păi, nu, dar dacă aș...

– Nu-ți închipui. Nu extrapola. Dacă i-ai spune mamei, s-ar putea să avem probleme și mai mari.

– Cum?

– Ne va concedia și va angaja altă companie, doar pentru că am fost prea atente și am presupus că știm mai multe decât ea despre familia ei. Ai încredere în mine. Sau, ca să nu aibă necazuri cu maică-sa, micuța și drăgălașa Bethany va pretinde că am furat hainele.

– Nu îi pasă?

– Nu știu. Și nici tu nu știi. Și, spunând asta, Makenna îndesă hainele frumoase la loc în gunoi și îi dădu coșul Emmei.

Emma făcu ce trebuia să facă și goli coșul în punga mare de plastic pe care o purta dintr-o cameră în alta. Spera că va vedea hainele acelea scumpe pe o persoană fără adăpost.

– Dacă ar fi a mea...

– Sunt sigură că ți-ar păsa îndeajuns încât să o duci la cumpărături, să asculți ce-i place și ce nu și că ai fi o mamă perfectă. Felicitări.

– Pun pariu că sunt oameni fără adăpost care ar vrea să știe unde se află cele mai bune tomberoane, mormăi ea, după ce se îndepărtă de Makenna.

Nu mai suflă nici o vorbă, dar începea să înțeleagă cum puteai deveni dur, cinic. Dacă mizeria pe care o lăsau clienții în urmă nu era destul să te înrăiască, era posibil să o facă viețile personale ale acestora, pe care credeau că nu le poate vedea nimeni.

– Trebuie să fim invizibile, îi reaminti Makenna. Nu ne putem permite să ne amestecăm în viața clientului. Nu este bine pentru companie.

Emma era surprinsă că nimeni din cei care se ocupaseră de menajul casei ei din Manhattan nu făcuse vreo dezvăluire. Oare ea și Richard ascuseseră mai bine cât de respingătoare erau viețile lor private? Privind în urmă, se gândi că fusese o stăpână a casei foarte cumsecade; dar era adevărat, nu își amintea toate numele oamenilor care lucrau pentru ei. O cunoștea pe menajeră, pe șofer, pe bucătar și pe asistenta ei care muncea cu jumătate de normă. Cei care veneau la curățenie se schimbau regulat, florăria trimitea mereu alți oameni să livreze flori și avusese șapte persoane care făceau cumpărături pentru ea în cinci ani.

Fuseseră invizibili pentru ea.

*

La finalul celei de-a doua săptămâni, vineri după-amiază, se întoarse cu Makenna la birou, să-și ia mașina.

– Acesta este programul tău pentru săptămâna viitoare. Te întâlnești cu echipa aici. Poți merge cu dubița la casele la care ești programată. Și Riley m-a rugat să-ți spun că ar vrea să te vadă dacă ai puțin timp.

Ea era șefa. Cum să nu aibă timp?

Când ajunse la etaj, Jeanette plecase, iar ușa lui Riley era întredeschisă. Se auzeau râsete dinăuntru. Bătu ușor.

– Intră, intră, strigă Riley. Ei bine, arăți destul de decent pentru o seară de vineri.

– Da?

– Da, râse ea. Emma, aceasta este Brazil Johnson, contabila și directorul nostru financiar. Ne cunoaștem de multă vreme. Brazil, aceasta este Emma Shay și ne cunoaștem de și mai mulți ani – prima dată ne-am întâlnit în clasa a IV-a.

Brazil, o afro-americană înaltă, cu picioare lungi, în blugi și o bluză elegantă, cu o eșarfă legată în jurul capului, se ridică și întinse mâna.

– Emma. Îmi place. E prescurtarea de la ceva?

Emma clătină din cap.

– Nu, și nu m-au botezat după nimeni cunoscut.

– Făceam curățenie în case cu Brazil cândva, spuse Riley. Aproape că am fost echipa originală.

– Încântată de cunoștință, spuse Emma.

– Vino și ia loc, o invită Riley. Brazil nu vine prea des pe la birou și când vine, îmi place să profit de poveștile ei.

– Mama este invalidă acum, explică Brazil. Lucrez de acasă cât de des pot, ca să fiu lângă ea. În cele mai multe zile mă scoate din sărite. Dar este un exercițiu foarte bun – s-ar putea să mă facă să pricep cum e și să mă împiedice să o împovărez pe fiica mea în felul acesta. Clătină din cap. Vai, vai, Denise nu ar îndura nici o zecime din ce-mi face mama!

– Denise este avocat, spuse Riley. Și își crește singură copilul. Suntem atât de multe.

– Tu ai copii? o întrebă Brazil pe Emma.

- Nu, răspunse ea, clătinând din cap. Sunt singură.
- Ei bine, vechea ta prietenă, Riley, a creat o companie care primește mamele singure cu brațele deschise și le permite să lucreze pentru un salariu decent. Ar trebui să primească o medalie.
- Mă gândeam la o statuie în piața orașului, spuse Riley râzând. Cum merge treaba? Probleme sau lucruri de dezvăluit?

Emma era un pic nesigură. Își mușcă buza un moment.

- Munca e în regulă. Există o cutie pentru sugestii pe aici?

Riley ridică din sprâncene întrebătoare.

- Ai o sugestie? Deja?
- Doar un gând, răspunse Emma, un pic agitată. Înțeleg de ce este o idee proastă să accepți haine folosite de la clienți...
- Poate fi un dezastru, răspunse Riley.
- Mă întrebam, dacă s-ar ține o evidență și ar exista o chitanță de la donator, ca să nu existe neînțelegeri...
- Nu cred că este o idee bună să îi facem pe clienții noștri să creadă că trăim în lipsuri, Emma.
- Înțeleg, dar clientul nu trebuie să știe unde se duc hainele donate. De fapt, le-am putea trimite o notificare în care să le spunem că dacă aleg să doneze unor instituții diverse, de la adăposturi până la organizații de tipul „îmbracă-te ca să ai succes“, care ajută oamenii cu vestimentație pentru interviuri...
- Hainele pe care ai fost forțată să le arunci nu ar fi ajuns să fie donate, Emma, spuse Riley. Hainele acelei adolescente trăsnete de 15 ani nu ar fi fost donate. Voia să transmită un mesaj când le-a pus la gunoi.
- Știi povestea, hm? spuse Emma.
- Sunt puține lucruri despre care nu aud, răspunse Riley. Îmi pare rău, Emma.

Cred că este o idee proastă.

– Dacă ar veni cineva la tine și ar spune: „Ai vrea să donezi hainele acestea frumoase?“, ce ai crede? întrebă Brazil. Ai gândi: „De ce caută femeia aceea de serviciu în gunoiul meu?“ – așa ar fi.

– Clienții noștri vor să creadă că persoanele care le fac curățenie în casă nu au nevoie să primească lucruri de pomană. Le place să creadă că nu vedem ce aruncă, că nu observăm astfel de lucruri.

– E tentant totuși, nu? întrebă Brazil.

– Este, răspunse Emma.

– Prefă-te că nu vezi, spuse Riley. Mai voiai să spui ceva?

Emma clătină din cap.

– Mă bucur că lucrurile merg bine. Makenna îmi spune că faci o treabă foarte bună.

– Mulțumesc. Echipa face treabă bună. Sunt fete cumsecade. Femei.

– Asta e tot, spuse Riley. Am vrut doar să văd cum îți merge. Și uite salariul, adăugă, dându-i un plic. De acum înainte, Brazil îți va vira banii în cont, iar Nick îți va arăta chitanța cu reducerile. Bun venit la bord.

– Mulțumesc, spuse ea și plecă.

Emma vorbise cu Adam zi de zi. În puținele nopți când nu erau împreună, vorbeau la telefon. În seara aceea mergea la el acasă să ia cina. Când era acolo – până atunci fusese doar de două ori –, își băga mașina în garaj, astfel încât, dacă Riley trecea pe acolo, să nu o vadă. Când ajunsese, el trebuia în bucătărie, tăind și tocând, iar usturoiul se prăjea în tigaie pe aragaz.

– Deja miroase minunat.

– Am să-ți spun ceva. Mama m-a întrebat dacă nu cumva am numărul tău de

telefon. Plănuiește să te sune. I-am dat numărul. Sper că e OK.

– Îi va spune lui Riley?

– Poți s-o rogi să n-o facă, Emma. Nu cred că dacă va afla că ne vedem va fi o problemă atât de mare pe cât crezi.

–Va fi o problemă pentru ea, garantez.

–Sper să te înșeli, dar vom face cum dorești. Mama vrea să te vadă. Știe că Riley are numărul tău, dar nu i l-a cerut.

– Nu știu ce o s-o înfurie mai mult – faptul că suntem împreună sau că i-o ascundem.

De câte ori îi suna telefonul, Emma tresărea. Se uita la număr, și era fie Adam, fie Lyle. Apoi, miercuri, în timp ce lucra, telefonul îi vibra în buzunar și nu îndrăzni să răspundă, chiar dacă proprietarii nu erau acasă. Când făcură pauză între case, ascultă mesajul.

„Emma, June Kerrigan la telefon. Adam mi-a dat numărul tău și mă gândeam când te pot invita la cină, doar noi două, să putem vorbi liniștite, fără să tragă nimeni cu urechea. Maddie doarme la o prietenă vineri seara, așa că maică-sa va trebui să stea acasă cu ele. Cum am scăpat de sarcina asta, nu știu, dar în sfârșit, casa e a mea. Poți veni la cină? Pe la 18:00? Când erai mică, îți plăceau la nebunie spaghettițele mele prăjite – erau preferatele tale și te supărai dacă mâncam fără tine. Dacă fac spaghetti prăjite, vii? Cred că am așteptat destul!“

I se umeziră ochii și își trase nasul de câteva ori, făcând-o pe Shawna să se întoarcă de pe scaunul din față și să o întrebe:

– Ești bine, fată?

– Da, scuze. Tocmai am primit cel mai înduioșător mesaj de la o veche prietenă...

– E ziua ta sau ceva? Întrebă Shawna.

– Nu, răspunse ea râzând. O să-mi gătească mâncarea preferată din copilărie – spaghetti prăjite cu pesto, măslinae negre și salam.

Oftară amândouă.

Vineri după-amiază, imediat după muncă, se duse la florărie. Îl sunase pe Lyle și îl întrebase dacă îi face un aranjament de Crăciun pentru cineva special. Când ajunsese la florărie, erau acolo amândoi. Fiind în pragul sărbătorilor, programul magazinului era ceva mai lung, iar Lyle nu reușise să-i facă aranjamentul floral.

– Cine va primi capodopera mea? întreabă Lyle.

– Trebuie să promiți să nu spui, spuse ea. June m-a sunat și m-a invitat la cină, doar noi două. Adam i-a dat numărul meu de mobil.

– Adam? spuseră Lyle și Ethan la unison.

– Da, Adam – și trebuie să păstrați secretul și asupra lui. La început era un prieten foarte drăguț și săritor. Știți, un păhărel de vin, un număr de mobil, în caz că aveam nevoie de o mână de ajutor, am luat prânzul la un bistro dintr-o podgorie, apoi...

Se aplecară spre ea.

– Apoi?

– A devenit puțin... știți voi... romantic.

– O, Doamne, se culcă cu Adam, iubirea vieții mele, spuse Ethan, lăsându-se pe Lyle.

– Revino-ți, zise Lyle. E cât de hetero se poate.

– Chiar da, spuse Emma. Sunteți atenți? Mă revăd cu June în seara aceasta și am nevoie de un aranjament floral. Unul frumos. Unul care să spună că sunt recunoscătoare pentru tot, pentru că m-a acceptat fără să mă chestioneze despre la infracțiunile lui Richard, pentru că i-a fost dor de mine, pentru că mă primește cu brațele deschise și pentru că încă mă iubește.

– M-am îndrăgostit de Adam din prima zi în care l-am întâlnit, spuse Ethan.

Ea privi spre Lyle.

– Ce se întâmplă aici? Mă șantajează cu Adam?

– Vorbește prostii, spuse Lyle. Adam nu este câtuși de puțin interesat de Ethan. Haide în spate, în camera de joacă, Emmie. Poți să te uiți la mine în timp ce creez.

– Mi-ar plăcea, spuse ea.

– Și de ce păstrăm secretul asupra lui Adam și a lui June? Întrebă el.

– Riley e șefa mea și până nu mă invită în familia ei, mă voi ține deoparte. Mă ține la distanță. Poate într-o zi, dar nu curând. Dar mi-e atât de dor de June.

– De înțeles. Nu te grăbi. Și spune-mi totul despre locul de muncă, spuse el.

– Ți-am spus, zice ea, găsim un taburet pe care se așează.

– Nu chiar, zise el, căutându-și uneltele – clești, scotch, foarfece, spumă, sârmă. Mi te-ai plâns un pic de cât de obosită ești, dar nu mi-ai dat detalii.

– Nu trebuie să vorbim despre detalii – clientul, mi s-a spus, se așteaptă să-i respectăm intimitatea.

– Nu trebuie să le spui pe nume, Emmie, dar poți să povestești cuiva în care ai încredere. Adică mie. Zâmbi larg. Apoi se duse la frigider și luă câteva tulpini, ferigi și floricele decorative. Cum e?

– Este cea mai grea muncă pe care am făcut-o vreodată – și, amintește-ți, am ajutat la decorarea unui magazin universal de peste 20 000 de metri pătrați, pentru sărbători, stând în picioare, ridicând și cățărându-mă 16 ore pe zi. Eram și mult mai tânără. E cea mai grea muncă pe care am făcut-o, și aflu că angajatele lui Riley au cel mai bun salariu din domeniu. Se pare că clienții își anulează contractele mereu și iau femei de serviciu pe care le plătesc cu bani mai puțini, dar, pentru că Riley și cei doi buldogi ai ei, Makenna și Nick, mențin standarde ridicate pentru toată lumea, se întorc și plătesc tariful solicitat pentru a beneficia de servicii de calitate. Și rapide. Sunt îngrozită să remarc că sunt multe alte

locuri de muncă, plătite mai bine, dar care au un impact mult mai mic asupra vieții unei familii. Familiilor, adăugă ea. Ți dai seama imediat cum e viața de familie într-o casă, ce case sunt conduse de copiii care au toate lucrurile imaginabile și altele în care nu există nici măcar jocuri de familie. Sunt case în care facem curățenie în timp ce soția ne suflă în ceafă, ne inspectează și spune: „Soțului meu îi place așa sau așa“, și case în care am făcut curat de patru ori și încă nu am întâlnit proprietarul. Te prinzi imediat unde le place să stea, care sunt locurile folosite – un scaun preferat, masa din birou, blatul din baie. Avem o clientă care stă întinsă pe canapea, uitându-se la televizor până ajungem în camera aceea, apoi se mută în dormitor. Mănâncă toată ziua și nu am văzut-o niciodată îmbrăcată în altceva în afară de trening. În camerele unor copii sunt premii, fanioane și poze de grup, în altele nu se vede nici urmă de vreun frate sau soră, de prieteni sau de activități în grup. Camerele unor copii sunt foarte, foarte triste.

– Ce face ca o cameră să fie tristă? întrebă el, întinzând o coală de hârtie și așezând floricele decorative pe ea.

Se auzi biluța din spray-ul de vopsit când Lyle îl scutură, vopsind rapid și cu mână sigură floricelele decorative.

– E uimitor ce ai făcut aici, spuse ea.

– Culori de Crăciun. Cum e o cameră tristă?

– Păi, e o cameră de adolescentă care e atât de imaculată că doare. E ca o cameră pustie, dar cineva locuiește în ea – se văd urme de locuit: gunoi în coș, cărți mutate, așternuturi în care s-a dormit, haine murdare în coșul de rufe, prosoape folosite în baie. Când am mutat mapa de scris de pe birou să șterg praful, am văzut ceva scrijelit în lemn, ceva ce mama ei nu ar vedea niciodată pentru că lucrează până târziu, nu face curățenie și nu se uită la lucrurile fiicei ei. A scrijelit: „Mi-e dor de ea în fiecare zi“. Presupun că ea a scris asta. Sunt bogați. Nu ar fi cumpărat o piesă de mobilier stricată.

– Uau, spuse Lyle, oprindu-se din aranjat. Despre cine crezi că era vorba?

– Nu știu, spuse Emma. Poate fi o soră. Nu mai sunt alte camere pentru copii sau poze de familie pe nicăieri. Poate o prietenă? O bunică? Habar n-am. Și mai știi ceva, Lyle? Nu mi-am dat seama de asta niciodată când aveam ajutoare la menaj, dar acum îmi dau. Suntem invizibili. Întotdeauna m-am considerat foarte

ordonată, dar acum mă întreb dacă m-am pregătit pentru cei care făceau curat – am șters oglinda din baie? Am curățat chiuveta? Am tras apa? Căci acum văd că unii oameni nu o fac.

– Pff, spuse el. Eu, unul, știu că fac lucrurile astea.

– Cred că le făceam. Sper că da. Dar adevărul dureros pentru mine este... nu știu numele femeilor care făceau curățenie în apartamentul nostru. Se schimbau regulat. Dar totuși...

– Dumnezeu, înveți o grămadă despre tine. Despre oameni pe care nu îi cunoști.

– Te face să devii modest.

– Simți asta față de cine ești? Sau cine erai?

– Ambele.

Era atât de emoționată. Nerăbdătoare și emoționată. Înaintă cu aranjamentul floral pe aleea din fața casei lui June și ciocăni la ușa de la intrare. Aceasta se deschise imediat și iat-o, doar puțin mai bătrână.

– Emma! În sfârșit, strigă June, îmbrățișând-o imediat.

Emma ținu aranjamentul floral cu o mână și o îmbrățișă la rândul ei cu cealaltă.

– Ce dor mi-a fost de tine, continuă June. M-am gândit la tine, m-am rugat pentru tine, am sperat că te vei întoarce la noi. A trecut atât timp.

Emma închise ochii, strivind lacrimile. Pielea lui June pe obrazul ei era atât de catifelată, exact așa cum își amintea. Mirosea vag a săpun Ivory, ceva atât de simplu, de curat și de memorabil. Și simțea miros de așternuturi curate – June obișnuia să calce fețele de pernă, iar mirosul de pânză încălzită pe care îl emanau era foarte reconfortant pentru Emma. Brațele care o țineau erau la fel, suficient de puternice, dar nu copleșitoare. June știa să ocrotească.

– June, șopti ea.

June se trase înapoi și o privi.

– Te-ai ținut foarte bine, spuse ea, ștergându-i obrazii cu degetul mare. Stăm aici în ușă și plângem sau vrei să vii înăuntru?

– Am fost atât de agitată și de emoționată, spuse Emma.

– Ei, încetează, zise June râzând ușor. Din prima zi în care ne-am cunoscut, am știut că vom fi prietene. Prietene apropiate.

– Asta e pentru tine, spuse Emma.

– Ah, Lyle al nostru nu și-a pierdut îndemânarea, nu-i așa? Ba chiar devine mai bun. Mulțumesc, este foarte frumos. Intră, intră.

Se auzi un mic zgomot, un scâncet slab, iar Emma privi în jos și văzu un câine tare straniu.

– Emma, ea este Beatrice. Stă cu mine o vreme până își va reveni după ultimul stăpân. A fost salvată și mi-e teamă că a avut parte de un tratament foarte urât. Primesc animale de la adăpost. Beatrice a fost foarte frumoasă cândva și va fi din nou cu puțină dragoste și atenție.

– E tare drăgălașă, spuse Emma, întinzând mâna.

Dar Beatrice o luă la goană, întorcându-se la patul ei din bucătărie.

– De obicei are nevoie de puțin timp pentru a se obișnui cu fețe noi, cu mirosuri noi.

June duse aranjamentul floral în bucătărie, unde pusese masa pentru două persoane, cu lumânări și pahare de vin. Așeză florile în mijloc.

– Că veni vorba de mirosuri noi... N-am mai mâncat spaghetti prăjite de foarte multă vreme. De când am fost ultima dată la tine, cred.

– Sunt gata, în cuptor, spuse June. Vom aprinde lumânările, vom bea un pahar de vin și vom sta puțin de vorbă. Ți-e foame rău? Am făcut niște rulouri cu crab, o mică gustare.

June aduse rulourile, vinul, aprinse lumânările, apoi se așeză pe locul de lângă Emma. Ridică paharul.

– Pentru întoarcerea ta, dragă Emma.

Emma izbucni în lacrimi.

Avu nevoie de un moment și de două șervețele să-și revină. June îi fusese ca o mamă și, fie că recunoștea sau nu, se temuse că nu o va mai revedea niciodată.

– S-ar putea ca Riley să nu fie de acord cu petrecerea noastră privată, zise Emma în cele din urmă, sughițând de emoție.

– Ei bine, Riley e încăpățânată uneori, dar e în regulă. Mândria și încăpățânarea au ajutat-o probabil să depășească momentele grele. E o femeie bună. Totodată e logică și de obicei își schimbă părerea până la urmă. Și – nu i-am pomenit de asta, dar nu pentru că țin secrete. Pentru că ar vrea să fie aici. Avem nevoie de aceste momente. Vreau să-mi povestești totul.

– O, June, nu vrei să...

– Ba da, vreau. Întotdeauna am vorbit despre lucrurile cele mai importante. Și despre cele mai grele. Spune-mi, Emma, l-ai iubit? Întrebă ea încet.

– Da, spuse ea în șoaptă. Credeam că sunt cea mai norocoasă fată din lume. Din univers. Richard era sofisticat și deștept. Mă trata de parcă aș fi fost un dar prețios. L-am iubit. Nu credeam că e capabil să facă ceva îngrozitor, să rănească oameni. Clătină din cap. De câteva ori am fost egoistă, pretențioasă sau mă plângeam, iar el nu făcea decât să se încrunte și să spună: „Emma, Emma, comportamentul acesta copilăresc nu se potrivește deloc cu imaginea ta. Nu știi cât de puternică ești? Câți oameni te urmăresc?” Dacă ceream ceva, spunea: „Desigur”. Credeam că e bun. De câteva ori l-am auzit fără să vreau spunând lucruri meschine sau aspre și dacă îl luam la întrebări, spunea că îi părea rău că a trebuit să aud asta, că uneori în afaceri trebuia să fie puternic. Ferm.

– Ce fel de lucruri, Emma?

– La un moment dat l-am auzit la telefon, spunând ceva de genul: „Ticălosul ăla bătrân nu știe ce să facă cu banii oricum – nu le va duce lipsa. Presează-l un pic mai mult și, dacă trebuie, îl voi suna”. Când l-am întrebat, a spus că unul dintre

clienții săi îi puneau la îndoială strategia de investiții, că în șase luni făcuse mai mulți bani decât ultimul broker al clientului în peste șase ani. Și, desigur, îi părea rău că îl văzusem într-o lumină atât de negativă. June, era atât de drăguț. Toată lumea îl iubea pe Richard.

– N-ai știut niciodată ce se întâmpla, spuse June.

– Ba da, spuse ea în șoaptă, pe un ton conspirativ. Nu-mi dădeam voie să o cred. Avea o persoană care se ocupa de PR, Andrea. Lucra cu el de multă vreme, înainte de a ne căsători. Dacă avea o relație cu ea, de ce s-ar fi căsătorit cu mine? Dar erau împreună des. Uneori călătorea cu noi. Uneori cu el – era în interes de serviciu. Dar am văzut privirile pe care le schimbau. Priviri nesăbuite, arzătoare. Așa că l-am întrebat pe soțul meu – avea o relație cu Andrea? Și a făcut ce făcea mai bine – mi-a calmat temerile, m-a liniștit, spunând că era absurd. Și mai târziu, mult mai târziu, am aflat că Andrea fusese amanta lui tot timpul. Andrea a fost cea care îi spusese: „E timpul să te căsătorești pentru imagine“. Mă întreb dacă s-a însurat cu mine pentru că eram prea proastă să văd ce aveam sub nas.

– Nu, nu, spuse June. Probabil că se pricepea de minune să ducă oamenii de nas.

– Dar l-am lăsat să mă ducă de nas.

– Ce s-a întâmplat, Emma? Cum a ieșit totul la iveală?

– A fost o combinație de evenimente. Doi clienți mari nu au obținut profituri bune de pe urma banilor investiți și s-au retras. Erau inadvertențe în bilanțuri. Oamenii bogați au o mulțime de contabili, care verifică totul cu atenție, iar Richard a făcut câteva greșeli. Nu greșeli – abateri. Era criză în mediul bancar și în corporațiile de investiții, iar oamenii își retrăgeau banii peste tot – nimeni nu voia să rămână cu buza umflată. Fondurile lui Richard nu erau asigurate sau garantate. Oamenii pierdeau bani peste tot, dar nu la Richard. Tot felul de investiții se prăbușeau, dar nu ale lui. Un reporter de la Washington Post a început să cerceteze, investitori furioși și paranoici s-au plâns la SEC, a început investigația... Ridică neputincioasă din umeri. Și am început să văd un cu totul alt Richard.

– O, Emma, a fost îngrozitor?

– Da, spuse ea. Vrei să știi de ce am rămas? De ce am mers la tribunal? Pentru că era singura cale de a afla adevărul. Nu avea de gând să-mi spună. Făceam

presupuneri, intuiam, citeam ziarele, publicațiile financiare, mă uitam la știri – și spuneau atâtea neadevăruri despre mine, că nu puteam fi sigură că ceea ce afirmam despre el era adevărat. Dar la tribunal au fost dovezi. Voiam să știu cine era și ce făcuse. Probabil ar fi trebuit să plec. Dar am vrut să știu.

June se îndreptă.

– Asta aș fi făcut și eu.

– Da?

– Absolut. Ignoranța nu e deloc plăcută, poate doar pentru scurtă vreme. Aș fi vrut să știu.

– Se credea Dumnezeu, June. Credea că putea face orice, oricui, că era cea mai importantă persoană în viață. Folosea oamenii, îi mințea, râdea de ei.

– Emma, cum a fost să fii bogată?

– M-a însingurat. În cea mai mare parte a timpului era ca și când aș fi fost musafir în propria mea viață. Apoi îmi aminteam, eram angajată să joc un rol – rolul soției marelui Richard Compton. Întotdeauna mă întrebam câți alții se prefăceau că sunt ceea ce erau. Când ai o grămadă de bani ar trebui să însemne securitate. Siguranță. N-a fost așa. Toți prietenii noștri erau bogați și își băteau capul cum să aibă cei mai mulți bani, să cheltuiască cel mai mult și încercau să-și dea seama cum ar putea deveni cei mai tari cu ajutorul banilor. Nu aveau încredere în nimeni. Știi zicala aceea stupidă care spune că lăcomia vinde neamul și moșia? Cred că este adevărată pentru mulți oameni.

– Ai fost fericită pentru o vreme? Te vedeai încoronată?

– Privind în urmă, nu prea mult. Două zile în luna de miere. Richard a primit un telefon care l-a făcut să plece în grabă spre Dubai și nu mă putea lua – era vorba de afaceri. Muncea până târziu, ieșea la masă în oraș și mergea în călătorii de afaceri. Eram ca o fetiță fericită al cărei tătic se întorsese acasă în cele din urmă, când petrecea o seară cu mine. Își lua angajații cu el în vacanțe. Nu se odihnea niciodată. June, l-am iubit pentru că nu îl cunoșteam. Nu îl cunoșteam deloc. Când a fost condamnat, m-am întrebat cum de am fost atât de ușor păcălită. Cum am reușit să rămân oarbă – asta e partea pe care nu o pricep. Cum pot să mai am încredere în mine vreodată?

capitolul 13

Emma și June vorbiră ore în șir, la cină, apoi la cafea. Emma își amintea de vremurile când era copilă și avea probleme sau suferea și stătea cu Riley pe patul lui June, vorbind despre toate. Când murise tatăl ei, iar mama și surorile vitrege nu o alinau, June fusese acolo. Apoi lucrurile se înrăutățiseră după ce Rosemary se recăsătorise la mai puțin de un an, aducând acasă un bărbat pe care nici măcar nu-l cunoșteau. Un bărbat înspăimântător, care o făcea să se simtă stânjenită doar când se uita la ea. Era mereu acasă la Riley, iar Rosemary nu-i simțea lipsa deloc. Iar June era neabătută, mereu alături de ea, oricât de obosită ar fi fost. Chiar și după ce Emma se certase cu Riley, June îi scrisese o scrisoare înduioșătoare, în care îi spunea că spera că într-o zi se vor putea împăca și că, orice ar fi, o va iubi mereu ca pe o fiică. „Ești fiica mea de suflet, Emma, și, orice s-ar întâmpla, te voi îmbrățișa mereu. Dacă ai nevoie de mine, nu trebuie decât să mă suni.“

Era aproape 22:00 când June aproape că o împinse afară pe ușă.

– Mi-e teamă să plec, spuse Emma. Nu știu când vom mai avea ocazia să ne revedem, să vorbim ca acum.

– Vor mai fi ocazii, Emma. Promit. Poate că mă vei invita pe la tine.

În secunda în care aerul rece al nopții îi atinse fața, Emma își dădu seama că era epuizată emoțional. Stoarsă. Se bucura că locuința lui Adam nu era prea departe; era foarte fericită că o invitasă la el în seara aceea. Nu își luase schimburi, dar avea să profite de el, furându-i un tricou și cuibărindu-se lângă trupul lui mare și cald, dormind la infinit, poate până duminică.

– Emma?

Aproape că-i sări inima din piept auzind o voce bărbătească. Țipă și își duse mâna la piept.

– O, Doamne, îmi pare rău. N-am vrut să te sperii.

– Ce faci aici? întrebă ea, gâfâind ușor de frică, când din întuneric apărură nimeni altul decât Jock.

– Te așteptam. Mă gândeam că poate am putea vorbi. Doar câteva minute?

– Despre ce? Și de ce aștepți aici, în întuneric? De unde știai unde voi fi? Mă urmărești, Jock?

– O, la dracu', nu, Emma. Maddie mi-a spus că o vei vizita pe June astă-seară. De fapt, cred că Maddie a ajutat-o să pună la cale planul.

– Poftim? Ce tot spui acolo?

– Maddie și bunica ei, spuse Jock. Trebuie să fii atentă cu ele. Ticluiesc chestii împreună.

Își frecă mâinile și bătu din picioare de frig.

– De ce nu m-ai sunat pur și simplu? întrebă ea.

– Pentru că Maddie nu avea numărul tău. Nu aveam de gând să-l cer de la Adam sau Riley. Pufni în râs. O, ar fi interesant, de parcă ar mai avea vreunul dintre ei vreun motiv să fie furioși pe mine. Suflă în pumni. Hei, putem să stăm în mașina mea câteva minute? Nu-ți răpesc prea mult timp.

– De ce nu i-ai spus lui Lyle că vrei să vorbești cu mine?

– Pentru că era posibil să nu-ți transmită mesajul și, chiar dacă ar fi făcut-o, poate nu ai fi vrut să vorbești cu mine. Haide, Emma – m-am chinuit o grămadă să îmi fac curaj. Și îngheț!

– Ai așteptat afară tot timpul ăsta?

– Nu credeam că vei sta prea mult. Și nu voiam să te ratez. Uite, nu vreau decât să-mi cer scuze. Să îți explic și să-mi cer scuze.

Ea se mută de pe un picior pe altul.

– Nu știu dacă este înțelept, să intru în mașină cu tine, noaptea târziu, într-un loc izolat...

El râse.

– Serios? Crezi că ți-aș face rău? Când am făcut eu rău cuiva, hm, Emma? Fetița mea mi-a spus că vei fi aici astă-seară. Crezi că i-aș face asta fiicei mele? Pentru...

– Bine, bine... Dar grăbește-te. Sunt atât de obosită că aș putea să mă întind în mijlocul străzii și să adorm!

Îi puse mâna pe cot, îndrumând-o spre mașina lui.

– Știu că sunt un tâmpit, dar m-am gândit că asta trebuie să fac, spuse el, ajutând-o să urce în mașină. Se îndreptă spre locul șoferului și intră și el. Porni mașina ca să se încălzească și își frecă mâinile. Emma, nu va fi ceva nou pentru tine... Te-am înșelat.

Ea nu se putu abține, izbucnind într-un hohot scurt de râs. Apoi încă unul și încă unul, până când trebui să își apere gura cu mâna.

– Nu credem că va fi amuzant, spuse el.

– Poate că sunt un pic labilă, spuse ea ștergându-și lacrimile de râs de pe obraji. Știu, Jock. Ai călcat un pic pe de lături. Fiica ta are 15 ani acum.

– Ei bine, am stricat totul. Îmi pare rău că te-am rănit.

– Dar Riley?

– Îmi pare rău că am rănit-o și pe ea. Dar lucrul pentru care îmi pare cel mai rău este că nu m-am adunat la timp pentru a fi un tată adevărat pentru Maddie. Adică, sunt un tată adevărat; nu mă înțelege greșit. Sunt al naibii de mândru de ea. A luat ce e mai bun din mine și Riley – e frumoasă și deșteaptă ca mama ei, e amuzantă și athletică. Va răsturna lumea. Nu știu ce va face – pun pariu că va deveni medic, om de știință sau ceva. Dacă aș fi făcut ce trebuie la timp, am fi împreună, dar, la naiba, eram un puști prost. Nu știam ce fac. Nu știam ce simt. În plus, chiar dacă aș fi știut, nu o putem exprima în cuvinte. Sau acțiuni.

– Nu, Jock, spuse Emma clătinând din cap. Nu am fi fost împreună. Nu mi-a luat prea mult ca să ajung la concluzia asta. Lucrurile au început să meargă prost între noi imediat. Eram prea tineri ca să rămânem împreună la o asemenea

distanță...

– Nu tu și cu mine, Emma. Eu, Riley și Maddie. Este vina mea, înțeleg asta. Nu m-am ridicat la înălțimea așteptărilor cum ar fi trebuit. Ca să spun adevărul, m-a speriat de moarte. Aveam o slujbă cu jumătate de normă la sală, pentru Dumnezeu. Nu făceam decât să adun prosoape, să șterg echipamentul, să le arăt oamenilor cum să folosească greutatea, să verific legitimațiile și să folosesc sala gratuit. Iar asta se întâmpla exact înainte să primesc slujba cu jumătate de normă la magazin – la expediat marfa. Eram la școală, arătând tuturor cât de prost eram, în mare parte. Când Riley a zis că ar trebui să-ți spunem, n-am putut să înfrunt situația, să te înfrunt pe tine. N-am putut să-i înfrunt familia – știi cât de apropiați sunt, Dumnezeule. Așa că a fost prea târziu. Când m-am întors la ea și i-am sugerat să ne căsătorim, mi-a spus să mă duc dracului. Ridică din umeri. Nu pot spune că o învinovățesc, dar n-am mai avut vreo altă șansă.

Emma era un pic uluită.

– Ai ținut la ea?

– Bineînțeles că da, ce crezi? OK, am fost un idiot și am crezut că poate eu și Riley am putea fi prieteni o vreme până când aveam să mă simt pregătit. Dar aveam 18 ani. Și dă-mi voie să-ți spun despre familie Kerrigan... Fluieră. Nu ai nici o clipă de răgaz cu ei, știi ce spun? Bunicul lui Riley s-a dus direct la tata și a amenințat că mă va închide, deși aveam peste 18 ani. Adam m-a pocnit lăsându-mă lat și mi-a spus să nu mă mai apropii vreodată de sora lui sau mă va omorî. Riley... ea a zis că i-am distrus viața, c-am făcut-o să-și piardă cea mai bună prietenă și că voi fi norocos dacă mă va lăsa măcar să-mi văd copilul. Iar tu nu te mai întors niciodată. Eram terminat. Nu aveam cum să câștig.

Emma se încruntă.

– Chiar ai ținut la ea?

– Eram cam greu de cap, bine? Recunosc – nu am vorbit suficient de repede.

– Iar Maddie ți-a spus unde mă vei găsi astă-seară? Ce știe despre toate astea?

– Totul, răspunse Jock. Părea stăpân pe sine și încrezător.

Ea înclină capul pentru a se uita la el. Nu se schimbase prea mult, de fapt. Avea

părul încă puțin răvășit, dar își păstrase maxilarul acela atrăgător, bine conturat, ochii albaștri frumoși și sprâncenele un pic cam dese și stufoase. Și genele.

Ah, fetele și-ar fi vândut mamele pentru niște gene ca ale lui.

– Totul? întrebă Emma.

– Sunt foarte apropiat de Maddie. Bineînțeles, ea este apropiată de toată lumea. Are un fel de dar. Știe cum să facă oamenii să se simtă bine cu ei înșiși. I-am spus adevărul cu multă vreme în urmă. I-am spus că mama ei a fost stânjenită de tot ce se întâmplase, că poate este încă supărată din pricina asta. Și i-am spus că a fost vina mea pentru că așa a fost. Dar voiam să știe că am ținut cu adevărat la mama ei.

– Dar, Jock, nici măcar nu te-ai dus la spital când s-a născut!

– Ba da, m-am dus. Doar că am așteptat să dispară clanul Kerrigan. Nu avea rost să umplu maternitatea cu sângele meu! Dar m-am dus. M-am dus des. Asistentele știau că familia era furioasă – mă lăsau să intru după program. Și mergeam pe furiș la ea acasă când Adam și Riley nu erau în preajmă. Mi-a trebuit un an ca să o pot duce pe Maddie acasă la mine ca să o vadă și mama. În cele din urmă, Riley este corectă. În plus, mai era și June. Ea a pus capăt certurilor de dragul lui Maddie.

– Ei bine, spuse Emma. Nu ai suferit prea mult, nu-i așa? Te-ai căsătorit, nu?

– Da, sunt atât de sclipitor – așa am arătat eu cât de deștept sunt. Maddie avea cam 10 ani, și m-am gândit că Riley nu ar avea nici un motiv să nu vrea să ne împăcăm. M-am gândit bine – o ajutasem cu Maddie, ținând-o la mine uneori, o ajutasem pe Riley cum putusem cu bani – știu că nu era mult, dar nu aveam cine știe ce serviciu pe atunci. Așa că m-am gândit și i-am spus lui Riley – am putea fi o familie. Ceva din felul în care am spus-o a înfuriat-o rău de tot. Rău nu glumă. Mi-a spus: „În visele tale, Jock“. Așa că am făcut cel mai rațional lucru la care m-am putut gândi – m-am căsătorit cu o femeie cu care lucram. Avea doi copii, erau înnebuniți după mine. Voiam să am un cămin. Nu mi-a trebuit mult după ce m-a respins Riley să-mi dau seama că după ce mă maturizasem puțin voiam să fiu familist. Se pare că nu a fost înnebunită după mine prea mult. Dar mă cunoști, Emma – sunt atât de idiot; cred că o parte din mine voia să îi arate lui Riley că cineva mă dorește. De fapt, am crezut că ar putea fi puțin geloasă. Crede-mă, mi-am învățat lecția.

– Dumnezeu, trebuie să-i spui toate astea! Ar trebui să-i spui lui Riley că ai greșit când aveai 18 ani, dar Țineai cu adevărat la ea.

– Nu, trenul acela a plecat. Oricum nu sunt suficient de bun pentru ea. Știi cât de deșteaptă este? Sunt norocos că nu ne mai certăm. Ne înțelegem bine. Maddie e fericită. E incredibilă. Știi că e mândră de mine? De mine? Nu fac prea multe lucruri demne de laudă, dar joc softball destul de bine și Maddie vine la meciurile mele. Toți prietenii mei și familiile lor o cunosc. Râse. Chiar și Riley a venit o dată. A plecat valvârtej, dar, la naiba, a venit totuși.

– Jucai fotbal serios pe vremuri, din câte îmi amintesc, spuse ea încet.

– Doar de amuzament, după liceu. Lucrez la Mackie's Electronics de multă vreme și o duc bine acum. Ca să fiu sincer, o duc mai mult decât bine – conduc un magazin. Am ipotecă. Casă și ipotecă. Riley nu vrea să mai primească pensie alimentară, așa că a zis să pun deoparte pentru colegiul lui Maddie. Sunt sigură că ea crede că am ignorat-o, dar nu e așa. Cred că fiica noastră își poate alege orice colegiu. Nu că ar avea nevoie de meditații – e cea mai deșteaptă de la școală. Ca mama ei. Riley a fost șefă de promoție.

Emma râse.

– Da, eram acolo.

– Așa că îmi pare rău, Emma. Îmi pare rău că te-am înșelat. Ar fi trebuit să ne despărțim când am încetat să mai vorbim, când am început să ies cu Riley. Dacă aș fi făcut asta...

– Ei bine, a trecut. Te-am iertat cu multă vreme în urmă.

– Ești bine, Emma? Am auzit cât de rău ți-a fost. Pot face ceva?

– Nu. Am un loc de muncă. M-am întors într-un oraș pe care îl cunosc. Am câțiva prieteni.

– Poate m-ai putea considera și pe mine prieten. Fără vreun motiv ascuns, spuse el, ridicând mâinile. Dar dacă ai nevoie de ceva...

– Foarte drăguț din partea ta, mulțumesc. Trebuie să plec. Am lucrat toată ziua și faptul că m-am întâlnit și cu tine și cu June... Apropo, Riley nu știe că am luat

cina cu June.

– Știu. Maddie a spus că nu e un secret, dar nu vom vorbi despre asta.

Emma râse. Asta însemna să păstrezi un secret. Luă o decizie – avea să-i spună lui Riley că luase cina cu June. Dacă se va înfuria, va trebui să treacă peste. Era relativ convinsă că nu o va concedia. De fapt, s-ar putea să trebuiască să-i spună și despre Adam. Pentru asta s-ar putea să o concedieze.

Jock avea dreptate. Familia Kerrigan era unită, nu glumă. Dar la ce să te aștepti de la o familie care a trebuit să fie astfel pentru a supraviețui?

Îi strânse mâna lui Jock, îi ură noroc și îi mulțumi pentru că își ceruse iertare. Când ajunsese acasă la Adam se făcuse aproape 23:00. Ușa din față era descuiată. Aprinsese focul și se încălzea cu un pahar de băutură.

– Aproape că te dădusem pierdută.

– O vreme am crezut că sunt. Am început seara cu mama ta și cu Beatrice...

– O cunosc pe Beatrice, spuse el râzând înfundat.

– Și s-a încheiat cu Jock, care m-a așteptat ca să-și poată cere scuze că m-a înșelat – acum 16 ani.

Adam era tentat să-i răpească Emmei tot timpul pe care putea să i-l acorde, să o țină aproape, să fie a lui. Să o țină în brațe. Dar știa că trebuia să-și limpezească viața. Iar el făcea parte din ea. Spusese, foarte clar, că trebuia să încerce să-și construiască viața ca femeie înainte de a se gândi că face parte dintr-un cuplu.

Cu o seară înainte, în lumina focului, Emma îl întrebase:

– Ai fost prea dur cu Jock? L-ai speriat prea tare? L-ai descurajat prea mult? Se pare că a ținut mereu la Riley. De fapt, cred că a iubit-o. Și o adoră pe Maddie.

– A fost un idiot iresponsabil, răspunsese Adam. Atunci. Pe atunci, adică. Știu că s-a schimbat în bine de-a lungul timpului. Și, nu te lăsa păcălită, nu-i este teamă de mine!

– A făcut o mulțime de lucruri stupide, zisese ea.

– Puțin spus.

– La fel și eu, spusese ea. La fel și Riley. Se pare că tu ești singurul perfect.

Dar își pierduse cumpătul cu Jock. Îl urâse. Nu îl mai ura, dar nici nu se omora după el.

Emma se dusese acasă să o ajute pe Penny să grebleze frunzele căzute din grădină, să cumpere mâncare pentru masa de prânz pentru săptămâna care urma și să-și spele uniforma. Dar îl invită la o pizza și la un film mai târziu. Știa că asta însemna că va reuși să petreacă noaptea acolo. Așa că își propuse ca în prima parte a zilei de sâmbătă să treacă pe la mama lui și să cumpere o cutie mare de prezervative.

Făcuse sex de multe ori. Sex nemaipomenit, chiar. Dar nu mai avusese niciodată o femeie care să îl dorească așa cum îl dorea Emma. Se deschidea ca un trandafir în floare când o atingea. Îi rostea numele cu o frenezie care îl stârnea atât de mult că devenea complet neajutorat. Mereu se considerase un tip cu o mare stăpânire de sine, dar și-o pierdea cu ea. O incita până când începea să se dezlănțuie, iar atunci era terminat – îi călca pe urme și explodau amândoi. Credea că știa de ce se simțea astfel cu ea. Era îndrăgostit.

După weekend, Emma se trezi că de-abia aștepta să meargă la muncă luni dimineața, deși curățenia era tot mai grea, căci se apropia Crăciunul și era plin de mormane de decorațiuni în toate casele. Nu văzuse niciodată praf sau mizerie pe decorațiunile ei de Crăciun! Acum își dădea seama că avusese probabil o echipă excelentă la curățenie.

Makenna nu avea pe cine să instruiască săptămâna aceea, așa că, pe lângă faptul că lucra cu Emma, Dellie și Shawna, vizita alte echipe la cererea lui Riley sau a lui Nick. Makenna se ocupa de controlul calității.

– Cele patru magnifice în acțiune, spuse Shawna referindu-se la echipa lor. Mă bucur că nu te-au mutat în altă echipă, Emma. Îmi place să lucrez cu tine.

– De ce? Îi scăpă ei.

- Ești harnică și binedispusă, spuse Shawna.
- Încă e fericită că are de lucru, spuse Dellie. Va ajunge ca noi în scurt timp.
- Dacă trebuie să împing pe cineva de la spate toată ziua... Shawna se strâmbă. Mă scoate din sărite.

Apoi se lansă într-o litanie a defectelor colegelor care nu se ridicau la înălțimea așteptărilor, de la lene la minciună.

În zece minute oprirea în fața primei lor case, la familia Christensen. Făceau curățenie de două ori pe săptămână aici, dar de-abia era nevoie o dată. Doamna Christensen, le informase Makenna, știa dacă rataseră un fir de praf sau de păr pe blatul de la baie. Veneau în fiecare luni și joi. Emma spera că nu se va alege cu aspiratorul – urmele trebuiau să fie perfecte. Casa era imensă.

Aici locuia Bethany, adolescenta de 15 ani, cu biroul scrijelit.

- De când faceți curățenie la familia Christensen? întrebă ea.
- Nu știu, răspunse Shawna. Eu mă ocup de ea de un an, cred. Dellie, de când?

Înainte ca aceasta să apuce să răspundă, interveni Makenna:

- Compania se ocupă de casa asta de ani de zile, dar am schimbat echipele de câteva ori. De vreo două ori doamna Christensen nu a fost mulțumită de curățenie, iar în celelalte ocazii era pur și simplu timpul să schimbăm programul. Treaba se înprospătează de obicei cu oameni noi.

Norocul făcu ca Emma să trebuiască să șteargă praful, să dea cu aspiratorul și să se ocupe de lenjerie la etaj. De data aceasta intenționa să arunce o privire mai atentă în dormitoare. Poate că era un mister de dezlegat. Poate că va vedea vreo urmă care să trădeze vizita unei bunici sau a unui alt copil. Ar fi vrut să vadă măcar o poză cu Bethany, fata care arunca hainele noi și scumpe.

De obicei terminau repede cu băile și bucătăria din casa aceasta de peste 1500 de metri pătrați, făcută la comandă – domnul și doamna Christensen aveau slujbe foarte solicitante și lucrau până târziu. Nu părea că gătesc prea mult și singura baie un pic mai dificilă era cea principală. Nici măcar nu era prea mult gunoi la bucătărie. Dat fiind că nu erau angajate să curețe frigiderul, era împotriva

regulamentului să se uite în el, dar pe Emma o rodea curiozitatea să știe ce fel de mâncare era înăuntru.

Se duse să șteargă praful și să dea cu aspiratorul în camera fetei mai întâi, murind de curiozitate. Când începu să tragă așternuturile, descoperi că mogâldeța din pat era Bethany. Țipă, iar Emma sări înapoi, strigând.

– O, Dumnezeule, îmi pare rău! Nu știam că ești în pat!

Bethany apucă pilota.

– Am rămas acasă astăzi.

– O, scumpo, ți-e rău?

– Oarecum, spuse ea, ascunzându-se sub așternuturi. Sunt sătulă de școală.

– O, pot să-ți aduc ceva? Să chem pe cineva să aibă grijă de tine?

– Am 15 ani! Am grijă de mine singură!

– Da, spuse Emma. Vrei să trec peste camera ta?

– Da. Du-te. Și, uite... Vorbi de sub pilotă. Nu... nu spune nimic.

E fragilă, se gândi Emma. Slabă, palidă și foarte nefericită. De cine îi este dor în fiecare zi?

Trecu la camera părinților. De ce mai angajau femei la curățenie? Totul era imaculat. Desfăcu patul, puse așternuturi curate, începu să șteargă praful și o auzi pe Dellie în baie, curățând. Se sprijini de tocul ușii.

– Treci peste camera fetei, spuse Emma încet. E acasă, bolnavă, în pat și m-a rugat să nu fac curat la ea în cameră.

– Bine, spuse Dellie. Pun pariu că chiulește de la școală.

– Nu, e bolnavă, răspunse Emma.

Apoi se întrebă de ce o proteja pe fată. Se reapucă să șteargă biroul. Un sertar era întredeschis puțin și, impulsiv, irațional, îl deschise un pic. Apoi încă un pic. Și,

iată-l – lucrul care era rădăcina durerii și ordinii forțate din această casă – un portret de familie, ascuns, așezat deasupra hainelor împăturite. Mama, tata și Bethany. Mai rotundă, un pic mai mică, zâmbind, ca și când ar fi luminat pe dinăuntru. Erau o familie frumoasă și fericită cu câțiva ani în urmă. Bethany era vioaie, cu bujori în obraji, sănătoasă. Acea Bethany dispăruse și în urma ei rămăsese o durere îngrozitoare.

Închise sertarul și simți că îi ia foc fața. Îi tremurau ușor mâinile când încercă să se concentreze la ștersul prafului. Dacă afla cineva, avea să fie concediată. Va trebui să fie concediată.

Ce se întâmplase cu această familie? De ce era ascunsă singura poză existentă?

Apoi, mai târziu, în timp ce împingea aspiratorul prin încăpere, își dădu seama de ceva important – era sertarul tatălui. Ce ciudat părea. Își imagina cum tatăl ceruse ca toate pozele să fie îndepărtate, iar mama se agățase de una. Dar tatăl era cel care o păstrase... iar asistenta mamei îi cumpăra haine lui Bethany.

Emma știu, chiar și fără să se gândească, că data viitoare când vor face curățenie, când va avea de șters praful și de dat cu aspiratorul, se va uita în sertarul mamei. Va căuta o poză.

Apoi se gândi la mama ei vitregă. Rosemary scăpase de lucrurile personale ale tatălui Emmei rapid și în curând urmaseră pozele, căci, la mai puțin de un an de la moartea lui, se recăsătorise. Însă Emma păstrase poze. La fel și sora ei mai mică, Lauren.

În următoarea casă fu o mizerie de nedescris. Pierdură mult timp acolo, dar reuși să uite de Bethany și familia ei o vreme.

Makenna le lăsă singure o perioadă ca să meargă cu Nick să verifice câteva echipe. Următoarea casă nu fu rea, dar mai murdară decât de obicei. Doamna era acasă pentru că avea brațul într-o bandulieră.

– Am căzut și mi-am dislocat umărul și s-ar putea să mă fi rănit la niște tendoane, dar am făcut radiografie și va fi bine, explică ea. Mă odihnesc, și doctorul a spus să o țin imobilizată câteva zile. M-aș fi putut duce la muncă, doar că nu îmi pot aranja părul cu o mână! spuse ea râzând.

După care dispăru. După ce terminară și se întoarseră în dubiță, făcură o pauză

pentru a lua prânzul.

– A căzut pe dracu’, spuse Shawna. E cam a cincea oară pe anul ăsta!

Emma era cât pe ce să se înece cu băutura. Deci asta era una dintre casele despre care știau prea mult.

– E posibil să fie stângace? spuse ea. Nu?

– Hm, veni răspunsul. O ia pe coajă. Știi de unde știi? Pentru că i-o citesc în ochi și am mai văzut-o până acum. Când m-am uitat în oglindă.

– O, Dumnezeule mare, Shawna! exclamă Emma.

– Nu-ți irosi mila pe mine – am reușit să scap, chiar dacă nu scapi niciodată de tot. Dacă nu mai e în preajmă să te amenințe, atunci e înăuntru, răspunse ea, bătându-se cu degetul în tâmplă.

– Nu-ți face griji pentru Shawna, zise Dellie. Băieții ei sunt la fel de mari ca el și au grijă de mama lor.

– Așa e. Acum vom merge la doamna Fletcher... Ea e stângace.

– Cred că știu de ce este așa stângace, spuse Dellie.

Și râseră amândouă isteric.

– De ce? întrebă Emma.

– Le trage la măsea, spuse Shawna. Și chicotiră din nou.

Îi trebuise ceva timp, dar acum pricepu – auzea toate bârfele astea pentru că Makenna nu era cu ele. Makenna făcea parte din trioul executiv, cu Riley și Nick, deținătorii Sfântului Graal, manualul cu reguli. Dacă încălcai regulile, erai concediată.

– Care e treaba cu familia Christensen? întrebă Emma cu curaj.

Shawna ridică din umeri.

– Cuplu cu cariere.

- Cineva suferă nițel de tulburare obsesiv-compulsivă. Aș vota pentru ea.
- S-ar putea să fie el, spuse Dellie. Nu avem de unde să știm, nu sunt niciodată acasă. Este o casă ușoară.
- Nu e nici un fir de praf pe nicăieri.
- Te întrebi de ce au angajat femei la curățenie, spuse Shawna.
- Pentru urmele de pe covor, spuse Dellie.
- Te întrebi de ce au făcut un copil, se încumetă Emma.
- Da, biata copilă. E tipic.
- Tipic?
- Nu se gândesc decât la muncă și la bani. Totul trebuie să fie perfect, spuse Dellie.
- Prefer așa decât la familia Brewster – băieții aceia au toate jucăriile și drăciile inventate vreodată, dar sunt neîngrijiți, lipsiți de maniere sau respect și..., spuse Shawna.
- Și pun pariu că deja au fost acceptați la Harvard, deși cel mare nu are decât 12 ani.
- E o casă grea, fu de acord Emma.

Era murdară, dezordonată, ticsită de lucruri. Dacă ar fi avut un copil, l-ar fi învățat să-și pună lucrurile la loc, chiar dacă ar fi avut femei la curățenie. Când arunca gunoiul din baia principală, era plin de etichetele cu prețuri revoltătoare de pe hainele doamnei. Zâmbi în sinea ei. Sumele acelea nu i se păruseră întotdeauna revoltătoare.

Câte dintre femeile care făceau curățenie la ea îi văzuseră etichetele? Ei bine, prea puține din lucrurile ei aveau prețul pe ele pentru că erau croite special pentru ea. Dar mai era câte o poșetă năucitor de scumpă, cumpărată de la Neiman's...

Simți imboldul de a-și descărca sufletul în fața noilor ei prietene, care nu ar înțelege niciodată. I-ar fi plăcut să le spună ce știa – că acei oameni cu toate posesiunile lor s-ar fi putut trezi într-o zi descoperind că trăiseră o minciună, că identitatea pe care credeau că o au dispăruse și vor trebui să afle din nou cine erau.

Bineînțeles că nu putea. De aceea se întorsese. Erau câțiva oameni care o cunoscuseră înainte și după, care știau cine fusese de când era copilă și cine era din nou.

Doar că era greu să-și repare identitatea.

Primi un mesaj pe mobil de la Aaron Justice și îl sună înainte de a pleca din parcare, după muncă.

– Am vrut doar să-ți urez sărbători fericite, spuse el. Și să-ți spun că ne ocupăm de o fișă fiscală a averii tatălui tău, conform testamentului său. Ar trebui să fie gata după sărbători. Nu vreau să-ți dau false speranțe, dar anticipez un cadou de Crăciun întârziat pentru tine.

– Mulțumesc, Aaron. Și nu-ți face griji în privința speranțelor mele. Simplul fapt că te-am revăzut a fost un mare dar. Îți doresc sărbători fericite!

– Voi fi cu fiii și nepoții mei. Unul dintre ei spune că mă va face străbunic!

– Ce cadou de Crăciun fantastic pentru tine! Mulțumesc, Aaron, pentru că ai încercat să mă ajuți. Prietenia ta este foarte prețioasă pentru mine!

– Tatăl tău ar fi mândru de tine, Emma.

Mândru? Nu era sigură de asta. Făcuse niște alegeri destul de proaste în ultimul deceniu. Dar spera că alegerile de acum erau mai bune.

– Sper, îi spuse ea lui Aaron.

capitolul 14

Riley își ieșise din mână când venea vorba de întâlniri, dar un lucru știa că vrea să facă – să i-l prezinte pe Logan fiicei sale. Relația lor fusese întotdeauna sinceră și directă, cu acele puține excepții pe care le omisese, precum povestea Riley/Jock/Emma, pe care i-o dezvăluisese în mare măsură. Așa că avu emoții când o întreabă pe Maddie dacă ar vrea să-l cunoască pe Logan și să ia cina cu el.

– Cina? Uau, ieșim cu toții în oraș, nu? Vin și bunica, și Adam?

– Mă gândeam să fim doar noi trei. Vine Crăciunul în două săptămâni – Logan are familie, la fel și eu, și vom fi cu toții ocupați. S-ar putea să ne vedem, dar nu plănuiesc să reunesc familiile la o sărbătoare așa importantă. Așa că m-am gândit să gătesc ceva simplu, să îl invit la noi, ca să-l cunoști puțin...

– Dar tata?

– Nu, în nici un caz nu îl voi invita pe tatăl tău. Maddie, ies cu Logan. Oarecum.

– Oarecum? E pe bune, mamă. Chicotești la telefon. Nici măcar eu nu am avut un astfel de iubit încă!

– Cum rămâne cu Brian Breske? întreabă ea. Nu ți-a fost prieten? Ai petrecut mult timp cu el.

– Eram în clasa a VII-a. O chestie de copii.

– O, spuse Riley. Ei bine, Logan nu a ajuns încă la statutul de iubit.

– Adică nu te culci cu el încă? întreabă Maddie.

– O, Dumnezeule, n-am auzit bine!

– Bineînțeles că da. Zâmbi larg. Ar trebui să vorbim despre ceva înainte să ți se aprindă călcâiele.

- Mă gândeam să gătesc, spuse Riley.
- Ăă, nu vrei să-l sperii, nu?
- E frig. Mă gândeam că aş putea face chili şi briose de mălai.
- Chiar o să le faci? întrebă Maddie.
- Posibil.

Fata râse până nu mai putu.

- Ascultă, vreau să fii drăguţă cu Logan, spuse Riley. Am ieşit cu bărbaţi la un pahar sau o cafea de-a lungul anilor, dar la cină doar de două ori ce când te-ai născut. Crede-mă, bărbaţii disponibili sunt deprimanţi. Logan e destul de haios. E interesant – are poveşti cu poliţişti. Partenera lui e femeie. Spune că ea este cel mai deştept poliţist pe care l-a văzut vreodată. Probabil că nu se va mai ivi ocazia pentru vreo altă cină de genul acesta până după sărbători, aşa că hai să ne prefacem că suntem foarte încântate că ne vizitează. Foarte fericite că îl cunoaştem. Hmm?
- Pot să fac asta. Va veni cu arma?
- Dumnezeu, sper că nu!
- Păi, ce distracţie mai e asta?

Riley era obișnuită cu umorul lui Maddie, cu tachinările ei. Dar spera sincer că fiica ei se va purta bine și îl va impresiona pe Logan într-o oarecare măsură.

În ziua aleasă, cu doar o săptămână înainte de Crăciun, decorară puțin casa. Nu avea rost să se dea peste cap cu decorațiunile, când își petreceau cea mai mare parte a sărbătorilor acasă la June, unde erau o mulțime de decorațiuni, inclusiv luminițe puse afară. Însă Riley avea totuși brad de Crăciun. Nu poți să fii mamă singură și să ignori bradul de Crăciun!

Îi spuse lui June ce avea să facă, iar aceasta scoase imediat o caserolă mare cu sos de chili din congelator și i-o dădu lui Riley, spunându-i să o pună în oala specială, Crock-Pot. June făcu niște briose de mălai – nu-i trebuiră mai mult de 30 de minute.

– O să fii în stare să încropești o salată? o întrebă June pe Riley.

– Normal! răspunse ea indignată.

Riley se opri la magazinul alimentar în drum spre casă și se îndreptă spre standul cu salate din raionul de mâncare gătită, privind peste umăr întruna, sperând să nu fie prinsă.

Apoi îl văzu. Stătea la coadă la casă, cu un buchet de flori și o sticlă de vin. Clătină din cap și râse în sinea ei. Se duse și se așeză în spatele lui.

Tresări surprins și încercă să ascundă florile la spate. Dar când o văzu cu salata, se relaxă și îi zâmbi la rîndul lui.

– Deci așa se fac întâlnirile între oamenii prinși cu munca, spuse ea.

– Îți plac? întrebă el, întinzând buchetul învelit în celofan. Dacă vrei să alegi ceva care îți place mai mult...

– Îmi plac foarte mult, spuse ea. Vrei să vii cu mine acasă?

– Îmi doresc asta de câteva săptămâni.

Brioșele și sosul fură excepționale – June adăuga un ingredient secret, pe care nu îl împărtășea cu vârstnicii de pe traseul ei. Dar lui Logan îi plăcu mult. Fiindcă se întâlniseră la magazin, Riley îi spusese adevărul, mărturisind că era gătit de mama ei și bine făcuse, căci Maddie o dădu în curând de gol.

Riley și Logan începură cu un pahar de vin, iar ea aranjă florile. Masa era pusă, sosul de chili era în oală și puse brioșele să se încălzească la microunde. Casa era, ca de obicei, imaculată.

– Cum ți-a fost ziua, dragă? întrebă Logan.

– Absolut obișnuită. A ta?

– A fost plină de rapoarte, ședințe, hârțogărie și chestii amuzante.

– Ce fel de chestii amuzante, dacă pot să întreb?

– Am alergat după ticăloși. N-am mai prea făcut asta în ultima vreme. Eu și George ne ocupăm de un caz cu agenții FBI și avem de lucru cu o grămadă de hârtii. FBI-ul se topește după hârtii.

– Ce fel de caz?

– N-am permisiunea să vorbesc încă despre asta, dar mai așteaptă câteva săptămâni și, după ce va fi închis, îți voi povesti totul. Te va ajuta să dormi. E plictisitor.

Atunci apără Maddie în bucătărie, îi fu prezentată lui Logan și își turnă o cola zero.

– Uau, spuse ea, uitându-se la masă. Mișto. Ai grijă, Logan – când aranjează masa așa frumos, de obicei înseamnă că urmează ceva serios.

– Așa e?

– Afirmativ, spuse ea, simulând jargonul polițienesc. Bunica a făcut sosul pentru că mama nu prea gătește.

– Gătesc destul de bine. Doar că nu prea am timp și bunicii îi place la nebunie să gătească, așa că mâncăm la ea foarte des, spuse Riley.

Așeză florile pe masă și luă loc.

– Bunica va face cina de Crăciun? Întrebă el.

– O, clar, interveni Maddie înainte ca Riley să apuce să deschidă gura. I-am frânge inima dacă am încălca tradiția. Și tata la fel!

– Tatăl tău? Întrebă Riley.

– Petrecem mereu mult timp împreună în preajma sărbătorilor și de obicei vine la bunica acasă, cel puțin la desert. A venit de Ziua Recunoștinței. Suntem apropiați în familia noastră.

– Da? Întrebă Riley.

– Chiar dacă nu sunt căsătoriți, părinții mei se înțeleg foarte bine. Ce faci de

sărbători? îl întrebă pe Logan.

– Merg la mama, spuse el. Am o soră, un cumnat, o nepoată și un nepot.

– Ești divorțat?

– Maddie!

– Ce? Este o cină ca să ne cunoaștem, nu?

– E OK, Riley. Sunt divorțat. De opt ani și, da, suntem încă prieteni. Nu avem copii.

– Ai vrea să fi avut?

Logan se aplecă spre ea.

– Am o mașină de poliție nemarcată. Vrei să mergem afară și să apeși pe butonul pentru girofar și sirenă?

– Hmm, oricât de tentant ar fi, voi zice pas. Mamă, te ajut să pui în farfurii?

– Mă gândeam să vorbim puțin, apoi voi pune masa, Maddie, spuse ea încet, cântărind fiecare cuvânt.

Ce era asta? se întrebă Riley. De ce îl întreba de divorț?

– Povestește-mi despre familia ta, Logan, spuse Maddie. Mama, tata, sora etc.

Ea își sprijini capul în mână, așteptând.

Și așa începu. Maddie îl luă la întrebări pe Logan. El se descurcă bine, evitând, eschivându-se și punctând cu propriile lui întrebări, căci era, la urma urmelor, detectiv. Dar Riley fu îngrozită în curând. Maddie reuși să strecoare o mulțime de informații despre Jock, creând impresia că tatăl ei era extrem de dezirabil și împlinit.

– Tata se ocupă de electronice. Are o licență în afaceri. Lucrează la Mackie's. Este un lanț național, și e managerul unuia dintre cele mai mari magazine ale lor. O, mama și tata petrec încă mult timp împreună – merg la toate meciurile și evenimentele mele sportive împreună și s-au ocupat de balul majoratului

împreună. Tata juca fotbal în liceu și este în continuare la fel de în formă – ești interesat de sporturi, Logan?

– Da, răspunse Logan la ultima întrebare, începând să pară iritat. Sunt foarte athletic. Trântesc frecvent bărbați foarte masivi pe capota mașinii mele nemarcate și îi pun în cătușe. Și deseori urmăresc tineri și tinere care au comis infracțiuni și întotdeauna îi prind.

– Pun de cafea, spuse Riley. Și am cheesecake. De la magazin.

– Pot să mă retrag, te rog? întrebă Maddie.

– Absolut, spuse Riley.

– Mulțumesc. Mă bucur mult că te-am cunoscut, Logan.

– Și eu. Te rog să-i spui bunicii că sosul de chili a fost nemaipomenit.

Nu se auzea nici un sunet în bucătărie în afară de picuratul și bolboroseala filtrului de cafea, iar apoi ușa care se închise în urma lui Maddie. Riley și Logan răsuflară ușurați, la unison.

– Logan, îmi pare rău. Era ultimul lucru la care mă așteptam.

– Nu-ți face griji. Cred că-i pot face rost de o slujbă dacă e interesată să prindă criminali învederați.

– Te-ai descurcat de minune, dar habar n-am despre ce vorbește – că petrec mult timp cu tatăl ei. Nu e așa. Cel puțin, eu, una, sigur nu simt că e așa. Încercăm să ne coordonăm planurile, ca să știu unde va fi Maddie într-o anumită...

– Nu cred că avea vreo legătură cu tatăl ei, zise el. Dar cred că ne-a arătat ce preferă.

– Nu are nici un sens. A fost încântată că mă văd în sfârșit cu cineva.

– Atunci vino aici, spuse el, trăgându-i scaunul mai aproape și cuprinzându-o de mijloc. Să ne apropiem puțin, spuse el încet. Se aplecă spre ea să o sărute, și ea îi ieși în întâmpinare. Nu este tocmai pregătită, adăugă el în șoaptă. Mai are nevoie de un pic de timp. Și se pare că va trebui să dovedesc cât de sportiv sunt, cât de

bine mă pricep la electronice și la alte câteva lucruri.

– N-am simțit niciodată un impuls mai puternic de a-i da fiicei mele câteva palme la fund.

– Cred că ar fi mai bine să vorbești cu ea în schimb. Să vezi ce se întâmplă. Dar pentru moment, sărută-mă mai bine.

– Ești ofensat?

– Nu, nu prea mult. Port o conversație cu mine în momentul acesta. Familiile sunt complicate, și voi avea răbdare. Știi de ce? Vreau să funcționeze, de-asta. Cred că va fi OK, dar e Crăciunul și în perioada asta lucrurile se cam învolburează, așa că te las pe tine să decizi. Vreau să fim împreună cât de mult dorești – va trebui să conduci tu jocul. Poți face asta, Riley?

– Glumești? Este unul dintre defectele mele cele mai mari – îmi place să țin frâiele. Se desprinsese de el, turnă două cești de cafea și tăie două felii de cheesecake. Apoi se așează, mai aproape de el decât era nevoie. Luă puțină prăjitură în furculiță și i-o duse la gură. Singura parte a cinei pe care am făcut-o eu a fost cafeaua.

– Femeile moderne mă incită, spuse el. Am sentimentul că la primul nostru Crăciun nu vor lua parte și familiile, dar e OK. De-abia ne-am cunoscut. E timp destul. Îi dădu și el o bucățică din farfuria lui. A început perioada aglomerată pentru mine. Și nu pentru că voi petrece. Vor fi mai multe spargerii, infrafrțiuni domestice, șoferi beți – ceea ce înseamnă că voi sta peste program. Dar poate că ne putem strecura și putem avea micul nostru Crăciun. Vreau să te gândești, să-mi spui când ai timp, să mă ajuți să decid ce fel de zi sau seară ți-ai dori.

– Îmi pare rău pentru Maddie. Chiar nu e așa. Este unul dintre cei mai toleranți, generoși și calzi oameni pe care îi cunosc. Și nu cred că a moștenit asta de la mine.

– Atunci de la cine?

– De la mama, cred. Ea e așa.

– Te pot ajuta la curățenie? Întrebă el, oferindu-i încă o bucățică de prăjitură.

– Nu. Curățenia e specialitatea mea. Profesia mea.

Terminară desertul și cafeaua, apoi Riley îi dădu lui Logan un sărut ademenitor, adânc și plin de înțelesuri, laolaltă cu câteva mângâieri fără rezerve, în fața ușii de la intrare. Începea să se întrebe de ce evitase acest tip de contact atât timp. Nu o interesase nimeni, era adevărat. Dar de ce nu? Pentru că ținuse post după Jock?

Făcu curățenie în bucătărie foarte încet și în tăcere. Avea mașină de spălat vase, dar uneori îi plăcea să spele și să șteargă vasele manual. După ce termină, iar bucătăria era perfect imaculată, se duse în camera lui Maddie. Bătu înainte să intre.

Era în pijama – cea cu balerină și inimioare, perfectă pentru o fetiță de cinci ani, dar fata ei avea păr blond lung, ochi albaștri și 1,76.

– Vrei să-mi spui ce a fost asta? Întrebă Riley.

– Ce?

– Nu, Maddie. Nu te-am mai văzut niciodată purtându-te așa. Nu ți-a plăcut de el?

Intră în camera fiicei ei și se așeză pe pat.

– Ba da, mi-a plăcut. Pare de treabă. Ba chiar e oarecum atrăgător. Ce fel de polițist e?

– Nu e foarte clar, cred. Pe cartea de vizită scrie că se ocupă de infracțiuni imobiliare, dar spune că momentan se ocupă de un proiect special. Ia zi, de ce-i tot dădeai cu taică-tău? Nu e tocmai adevărat, tot ce ai spus.

– Sigur că e. Vorbesc cu el în fiecare zi, niciodată nu a ratat vreun joc sau vreun eveniment sportiv, întotdeauna ne vizitează la ocazii speciale, chiar dacă la bunica acasă, mă duce la cealaltă bunică, deși nu foarte des și e adesea în preajmă pentru mine. E bun și mai este și arătos.

– Dar, Maddie, între mine și tatăl tău nu au mers lucrurile – ți-am explicat toate astea.

– Nu chiar. El mi-a explicat mai bine decât ai făcut-o tu vreodată. Și când i-am

spus că te vezi cu un tip, s-a întristat foarte tare. Ridică din umeri. Cred că se simte singur. Și încă te iubește.

– Maddie, nu cred că m-a iubit vreodată. Și Dumnezeu știe că nu era pregătit să devină tată.

– Păi, normal! E ca și cum aș fi eu mamă! Dar e matur acum.

– Maddie, trebuie să fii realistă. Tatăl tău a fost căsătorit. Te iubește foarte mult, dar nu are sentimente pentru mine.

– Știu. E foarte rușinat de căsătoria aceea. Nu știa ce face. A spus că ar fi trebuit să știe mai bine. Dar a zis că te-a iubit și te va iubi întotdeauna.

– Pentru că sunt mama ta, spuse Riley. Asta e tot.

– Nu, mamă, nu e. Dar e OK. Logan e drăguț. Și e drăguț cu tine. Asta contează, nu?

– Da. Vei fi mai prietenoasă data viitoare când vine?

Încuviință din cap, dar își mușcă buza de sus.

– Știi, nu ai ieșit niciodată la o întâlnire. M-am gândit că poate tu și tati mai simțiți ceva unul pentru celălalt.

– Ascultă, am avut vreo două întâlniri. Câteva, de fapt. Nu am spus niciodată nimic.

– Probabil că ai spus că ești la ședințe...

– Probabil. Dar am fost invitată în oraș. Am ieșit cu doi tipi la cafea, am fost la o gustare, am luat cina de vreo două ori, dar pur și simplu nu era momentul potrivit, presupun. Mă plictiseam. M-am gândit că dacă ar fi ce trebuie, m-ar incita un pic.

– Logan te incită? Întrebă fata.

– Nu știu. Dar mă face să râd. Mă simt în largul meu cu el. Mă simt bine când suntem împreună și se pare că avem o mulțime de lucruri despre care să vorbim.

Dar, Maddie, nu este serios. E ceva prietenesc. Ar putea fi serios, dar îl cunosc doar de câteva săptămâni. E nevoie de timp pentru relații. Și nu mă grăbesc deloc. Mai vrei să știi ceva?

– Un lucru. Sper că-mi vei spune adevărul...

– Maddie, întotdeauna spun adevărul!

– OK. L-ai iubit vreodată pe tati? Adică, pe bune?

Foarte ciudat – Riley simți că îi dau lacrimile. Clipi grăbită, îndepărtându-le. Își dresă glasul. Își șterse palmele pe pantaloni.

– Da, spuse ea în cele din urmă, încet. Da, l-am iubit.

– Chiar? Întrebă Maddie.

– Dureros de mult, răspunse Riley.

Emma refuza sistematic să anunțe familia lui Adam că se vedeau oficial, deși toată lumea în afară de Riley știa asta.

– Haide să nu riscăm, spuse ea. Nu voia să aibă neazuri sau fricțiuni cu Riley și mai ales nu voia ca frații să se certe din pricina ei de Crăciun. Ea trebuie să fie cea care mă invită să reintru în viața ei, chiar și în calitate de cunoștință. Nu vom fi niciodată bune prietene, înțeleg, dar nu vreau să intru cu forța în familia ta înainte să fie pregătită.

– Știi că nu-mi pasă absolut deloc ce crede Riley despre asta, spuse Adam.

– Tocmai asta mă îngrijorează.

– De ce ești atât de hotărâtă să mergi pe calea cea mai grea?

– Asta crezi? O, te înșeli. Vreau să fie totul pașnic. Mai ales acum – la primul meu Crăciun acasă, când am o casă drăguță, o slujbă decentă și un iubit nemaipomenit. O voi invita pe mama ta să treacă pe la mine să-mi vadă căsuța și să petrecem câteva ore împreună. Voi petrece puțin timp cu Lyle și Ethan, le voi

aduce o sticlă bună de vin și niște brânză Brie și caviar ca să intru în grațiile celui din urmă. Voi petrece o seară cu Penny și cu prietenele ei – au o mică petrecere de Crăciun în fiecare an și acum eu fac parte în mod oficial din club.

– Iar eu? întrebă el.

– Sunt sigură că vom petrece multe momente plăcute împreună.

– Cum rămâne cu seara de Ajun? întrebă el.

– Te voi aștepta, spuse ea.

Voia să se bucure de zilele de dinaintea Crăciunului. Nu avea prea mult timp pe care să-l petreacă cu puținii ei prieteni și se bucura și mai mult în felul acesta. Găsi un șal de cașmir încântător pentru Penny, câteva decorațiuni de brad mici, dar drăguțe, pentru celelalte doamne, iar pentru Lyle și Ethan, un platou pentru masa de Crăciun. Pentru June o față de masă cu motive decorative de Crăciun, care era foarte frumoasă și la reducere. Pentru Adam, un pulover bleumarin moale și pufos, cu o cămașă albă, o pereche de papuci de casă irezistibili, pentru că observase că nu avea nici unii și o carte, un roman de Nelson DeMille. Îi studiasse biblioteca – îi plăcea autorul acela și, deși avea un e-reader, prefera cărțile tipărite.

Cumpără câteva decorațiuni modeste pentru căsuța ei. Adam continua să vină la ea, deși Emma știa că îi plăcea acasă la el și era foarte fericit când ea îi era alături.

– Va dura mult timp, Adam, înainte să pot fi pregătită pentru mai mult decât avem în momentul ăsta. Lucrez la toate, dar merge încet. Tot acel trecut de dinainte de a te cunoaște este apăsător.

– Lucinda te ajută?

– Cred că da, dar nu ne vom mai vedea până la Anul Nou. Aproape că mă simt în siguranță. Mi-e teamă să clilesc.

– Nu plec nicăieri, spuse el.

Decorațiile de sărbători din casele pe care le curățau erau o pacoste încântătoare – era dificil să curețe și să deretice în preajma lor. Cu toate acestea, Emma se bucură de ele ca niciodată. Era distractiv să vezi ce făcuse fiecare familie – familia Douglas, cu trei băieți răsfățați, avea atâtea cadouri sub brad, încât ar fi fost îndeajuns pentru întreg orfelinat. Familia Nesbitt avea copii adulți, nepoți și un număr rezonabil de cadouri, însă făcea risipă de decorațiuni, multe dintre lucruri fiind menite să-i distreze pe copii – un calendar cu nașterea Domnului, Rudolf vorbitor, soldățul de spart nuci. Familia Parker nu avea cadouri sub brad – urmau să petreacă Crăciunul în Maui.

Aștepta cu nerăbdare să vadă ce făcuse familia Christensen. Ultima dată când fusese acolo nu instalaseră nici o decorațiune și se temea că nu vor face nimic. Dar iată! Exact la timp, decorațiunile apărură și îi tăiară respirația – erau de vis. Știa cât costă multe dintre ornamentele și decorațiunile folosite la masa de Crăciun. Nașterea lui Hristos pictată în auriu și bătută cu cristale Swarovski de la Bergdorf's, un ren de cristal de la Tiffany's, o coroană uluitoare – sigur nu erau diamante adevărate, dar era copiată după cea autentică, creată de Pasi Jokinen-Carter. Bradul și ghirlanda de pe scară erau împodobite de un profesionist, se vedea. Cele câteva pachete de sub brad erau învelite în hârtie scumpă care se asorta cu câteva din globurile de sticlă; funda elegantă mergea cu unele dintre culorile mobilierului din casă. Aveau sfeșnice de argint cu lumânări roșii, flori proaspete de Crăciun în sufragerie și în foaier, o tapiserie scumpă atârnată pe palier la etaj și o ghirlandă nemaipomenită, proaspătă și împodobită cu globulețe și fundițe care se potriveau cu bradul.

Dellie și Shawna rămaseră cu gura căscată când ajunseră acolo.

– Nu va apropiați de brad și de ghirlande, spuse Emma. Majoritatea ornamentelor sunt de la bijutieri, nu de la Target.

Amândouă se dădură înapoi temătoare.

– De unde știi? întrebă Shawna.

– Nu e prima dată când văd așa ceva, se mulțumi Emma să spună. De fapt... Își scoase telefonul. O suna pe Makenna. Suntem acasă la familia Christensen și s-ar putea să dorești să vii până aici. Decorațiunile de Crăciun costă mai mult decât dubița. Nu vrea nimeni să le șteargă de praf. Te așteptăm pe tine.

Porniră spre etaj. Ca de obicei, nimic nu era nelalocul lui, în afară de un prosop

umed în coșul de rufe, pe care Emma îl luă și îl puse în punga de rufe pentru a fi preluat. Rufele erau ridicate, duse la spălat și la curățătorie și livrate de două ori pe săptămână, exact după ce terminau ele de făcut curățenie.

Bethany își lăsase jurnalul deschis pe masa de lângă pat, făcându-și patul cu meticulozitate, deși era zi de curățenie și de schimbat așternuturile. Pe pagină nu era scrisă decât o singură propoziție și Emma nu se putu abține. După toți acei ani în care nu observase lucruri, acum îi sărea totul în ochi.

„Aș vrea să fie cineva cu care să pot vorbi.“

Emma simți că i se strânge inima și, fără să se gândească, luă stiloul și scrise un bilet. „Vorbește cu mine.“ Și își notă numărul de mobil. Apoi obrazii i se aprinseră atât de tare, încât crezu că poate leșina. Casa aceasta, familia din ea, o va uide și avea să fie concediată din pricina asta. Dădu repede cu aspiratorul, lăsând urme perfecte. „Gata, voi fi concediată“, se gândi.

Nici măcar nu terminase cu aspiratorul când apărură Makenna și Nick. Se uitară la decorațiuni și o chemară pe Emma.

– Bine că m-ai sunat, spuse Makenna. Cum ai știut?

Makenna nu știa de trecutul ei? Riley nu le spusese celor mai apropiați colegi ai ei povestea lor complicată, trecutul spectaculos și îngrozitor al Emmei? Era uluită.

– Eu... ah, nu e prima mea casă de lux. Crede-mă, nu vrei să spargi nimic în preajma Crăciunului pe aici.

– Nu simți căldura aceea de sărbători? Întrebă Makenna. Nu vă apropiați de ornamente. Mă ocup eu de asta.

Emma se întrebă dacă avea cum să se furișeze până sus în camera lui Bethany și să șteargă ce scrisese în jurnal. Dar, desigur, scrisese cu stiloul. Singura opțiune era să rupă pagina și nu găsea curajul pentru a o face.

Makenna și Nick păreau a fi afară, sfătuindu-se și vorbind la telefon vreme îndelungată. Stătură în mașina companiei o vreme, vorbind. Apoi, fără să spună ceva, plecară. Înainte de a ieși din casă, Emma o sună pe Makenna.

- Care e verdictul în privința casei și a ornamentelor?
- Riley va discuta cu doamna Christensen. Curățați pe lângă ele cât de bine puteți. Riley este de acord că vom avea nevoie de permisiunea de a fi scutite să curățăm fleacurile acelea care sunt, se pare, neprețuite. Lăsați totul.
- Cine sunt oamenii aceștia? întrebă Emma.

Makenna oftă.

- Olaf Christensen are o companie de import-export, iar soția sa este director financiar. Au cariere de mare succes, sunt foarte motivați, perfecționiști amândoi.
- Import-export, spuse Emma. Ei bine, așa se explică ce e cu unele dintre aceste decorațiuni prețioase. Se ocupă de cumpărări și vânzări. Deja am șters praful în jur, spuse Emma. Pornim la drum din nou, fetelor, le spuse ea apoi colegelor sale.

Următoarea casă fu dezordonată și murdară, ceea ce le făcu să rămână puțin în urmă cu programul, dar așa se întâmpla de sărbători, cu toate petrecerile și obiectele care se adunau. Ultima casă din ziua aceea era a familiei Andrews și întârziaseră puțin. Doamna Andrews avusese brațul în bandulieră săptămâna trecută, dar de data aceasta nu răspunse nimeni la ușă.

- O să am de furcă iar cu părul de pisică, spuse Shawna. Îl urăsc.

Deodată se auzi larmă înăuntru, vocea unui bărbat care striga și a unei femei. Emma sună la sonerie a treia oară.

- Nu e de bine, credeți-mă, spuse Shawna. Trebuie să o sunăm iar pe Makenna.
- Stați, le zise Emma. Își lipi urechea de ușă. Nu auzea ce spunea, dar el striga și țipa, iar ea îl lua cu binișorul, poate chiar scâncea. Îmi fac griji pentru ea, spuse Emma. N-o pot lăsa acolo, cu el înăuntru.
- Îl sunăm pe Nick acum, spuse Dellie.
- Deschide imediat, ceru Emma ferm.

– Ei bine, nu vrem să facem așa ceva, zise Dellie.

Emma își lipi urechea de ușă, care se deschise deodată și căzu înăuntru, izbindu-se de un bărbat slăbănog, furios și care mirosea urât. Acesta mârâi și o împinse cu o forță surprinzătoare. Mormăi ceva, apoi se îndreptă grăbit spre mașina de pe alee.

Dellie și Shawna o ridicară pe Emma în picioare.

– Vezi ce-am vrut să spun? zise Dellie. Nu avem nevoie de așa ceva!

Emma se încrunta încă spre bărbat. Chelea, era scund și urât. Avea urechile mari, un nas coroiat și era sigură că văzuse un neg mare pe el. Îi aruncă o privire încruntată peste umăr; stăteau toate trei pe aleea din fața casei cu uneltele în mână – ștergătoare de praf cu mâner lung, un recipient mare de plastic cu toate produsele lor de curățat, aspiratorul, o pungă cu cârpe, genunchere și mănuși.

Scuipă, urcă în Mercedes și plecă.

– Nu facem curățenie aici astăzi, spuse Shawna. Va plăti factura, nu vă faceți griji.

Dar Emma intră în casă. O găsi pe doamna Andrews pe podea, plângând. Avea încă banduliera, strâmbă, și își ținea brațul ca și când ar fi durut-o. Avea o urmă proaspătă de palmă pe obraz și gâtul foarte roșu, de parcă ar fi sugrumat-o.

Dellie și Shawna o urmară ezitant. Prudente. Împreună, o ridicară pe doamna Andrews și o duseră pe canapea.

– Aduceți-i doamnei Andrews niște gheață. Vin imediat, spuse Emma.

– Ce vrei să faci? întrebă Shawna.

– Astăzi mă străduiesc să fiu concediată, se pare.

Se duse la ușa de la intrare și, din prag, sună la poliție.

capitolul 15

Riley simțea o apăsare în piept. De câte ori se gândea la conversația cu Maddie, simțea atât confuzie, cât și regret. Confuzie pentru că nu-și amintea exact explicațiile pe care i le dăduse fiicei ei despre ea și Jock, așa cum și le amintea Maddie, și se întreba dacă îi servise o serie de scuze. Și regret pentru că, acum că se uita în urmă, probabil că îndulcise lucrurile, ca să nu sune cum fuseseră. După 16 ani, nici măcar ea nu își amintea cu exactitate, căci încercase să șteargă anumite adevăruri – că se îndrăgostise de iubitul celei mai bune prietene, că îl iubise, se culcase cu el, se așteptase ca el să-i rămână alături din momentul acela, dar, în schimb, îi pierduse pe amândoi.

Pentru fete, sexul este un moment definitoriu; pentru băieți, e doar sex.

Scutură din cap ca și când ar fi vrut să îndepărteze amintirile. După ce Jock spusese că nu era îndrăgostit de ea, după ce se ploconise și o implorase pe Emma să o ierte, după ce se trezise complet singură, în afară de mama ei, pur și simplu nu se mai putea întoarce. Era traumatizată, se simțea ca o proastă și nu mai avea de gând să se lase rănită în felul acela vreodată.

Nimeni nu avea de unde să știe cât de sfâșietor era pentru o femeie să-și urmeze inima și să dea greș. Pentru Riley, nimic nu era mai greu decât să fii prost.

Singurul lucru pe care nu contase în toți acești ani cât îl ignorase pe Jock, suportându-i încercările de a deveni familist, fusese faptul că în tot acest timp vorbise cu Maddie. Sincer se pare. Din inimă. Exprimându-și propriile regrete. Cine ar fi știut că era capabil de așa ceva! Maddie părea să creadă că el încă voia ca împreună să alcătuiască o familie.

Ca de obicei, momentul ales de Jock nu putea fi mai nepotrivit. Riley tocmai întâlnise pe cineva care îi plăcea cu adevărat. Un timp deștept, cu carieră.

Jeanette plecase devreme de la birou pentru a face cumpărături de Crăciun pe ultima sută de metri, iar Riley se întoarse la computer. Îi va scrie o scrisoare lui Jock. Nu o va trimite niciodată, desigur, dar așa își putea limpezi gândurile și

întrebările. Era ceva ce făcea cu regularitate – deseori le scria scrisori clienților exigenți și nesuferiți, apoi le ștergea.

Dragă Jock,

Am vorbit cu Maddie și se pare că percepția mea asupra poveștii noastre este foarte diferită de a ta și trebuie să știu – mi-a scăpat ceva? Am fost somnambulă în tot acel timp și mi-a scăpat aluzia? Sunt sigură că eram conștientă când te-ai panicat pentru că am spus că te iubesc. Cred că am fost atentă la detalii când ai spus: „Nu, stai așa, nu putem să numim asta dragoste! A fost sex consensual, nu dragoste“. Și eram însărcinată bine când ai zis: „Bine, atunci hai să ne căsătorim“. Îmi cer scuze dacă nu m-a dat gata, dar asta e. Nu eram convinsă că va fi o căsătorie care să merite. Când te-ai însurat și ai divorțat atât de repede... Ah, trebuie să înțelegi de ce nu am fost convinsă că te-ai gândit serios. Dar să-i spui lui Maddie prostioara asta, că m-ai iubit mereu, că ai vrut să ne căsătorim, dar eu eram prea furioasă, că probabil nu vei mai valora nimic pentru altă femeie, că te-ai resemnat că asta era tot ce vei primi... Ce lumină aruncă toate astea asupra mea? Dobitocule, cretinule, retardatule...

Era genul de catharsis obișnuit la care ajungea scriind, fără a expedia scrisoarea. Nu-i mai rămăsese decât să-l înjure. Uneori ajuta și asta.

Jock, idiot cretin, te-am iubit! M-ai alungat. Mi-am trădat cea mai bună prietenă pentru tine și m-ai lăsat cu ochii în soare. Următorii ani au fost insuportabil de grei...

– Riley?

– Aah, țipă ea și sări de pe scaun. Își duse mâna la piept. Nu vorbea cu voce tare, nu? Logan! Dumnezeuule...

El râse.

– Nu știu ce scriai, dar erai prinsă rău. Aveai ușa deschisă.

Șterse ce scrisese și roși.

– Eu... adică... o propunere...

– N-am vrut să te sperii.

– Intră, intră. Ce cauți aici?

Intră și se așează pe unul din scaunele din fața biroului ei.

– Eram în zonă și nu te mai văzusem de câteva zile...

– Am vorbit, spuse ea, puțin defensivă.

– Nu e la fel de distractiv. Ascultă, mă așteaptă o săptămână dementă și probabil și pe tine. Vrei să ieșim la cină în seara asta? S-ar putea să fie singura șansă pe care o vom avea pentru o vreme.

– O, ar fi... Își împreună brațele pe birou. Nu am vorbit cum trebuie despre asta, despre Crăciun. Mi-ar plăcea să vii la mama în Ajun sau în ziua de Crăciun, dar mă gândesc că trebuie să te vezi cu familia ta. Și nu știu dacă vrei să-mi cunoști toată familia într-o zi de sărbătoare.

El nu făcu decât să-i zâmbască larg.

– Dar dacă vrei...

– E OK, Riley. Întâlnirea mea cu Maddie nu a mers prea bine.

– Îmi pare rău, a fost foarte neașteptat. Presupun că așa îmi trebuie dacă nu am ieșit deloc la întâlniri. Dar nu cred că ar fi atât de stânjenitor acasă la mama.

– Cred că mă voi ocupa de familia mea de sărbători. O voi lăsa pe partenera mea să petreacă timp cu soțul și copiii. Și, Dumnezeu știe, vreau să fiu disponibil și pentru fosta mea soție – sunt sigur că va trece măcar pe la noi. Și pentru tata. Își dădu ochii peste cap. Dar ar fi excelent dacă am lua cina în seara aceasta. Sau mâine. Ce zici?

– Pare o idee grozavă. Unde vrei să mergem?

– Ce spui de Riviera Restorante?

– Îmi place la nebunie locul acela! Se uită cum era îmbrăcată. Purta pantaloni și un sacou în ziua aceea. Sunt îmbrăcată cum trebuie? Ca să nu mai trebuiască să merg până acasă?

– Arăți perfect. Se uită în jur. Mă întrebam cum e biroul. E foarte frumos, Riley. Foarte...

Se deschise ușa exterioară și un moment mai târziu se auzi o bătaie ușoară la ușa lui Riley. Emma își vârî capul pe ușă.

– O, scuze. După ce termini..., spuse ea, pregătindu-se să se retragă.

– Intră, Emma. Acesta este un prieten de-al meu, Logan Danner. Tocmai ne făceam planuri de cină. Logan, poți să-mi acorzi câteva minute cu Emma?

– Desigur, spuse el, ridicându-se.

– O, spuse Emma. Tu ești! De la spital.

El se încruntă ușor.

– De la spital?

– Așteptam să vină cineva să mă ia cu mașina. Eram puțin supărată. Mi-ai dat un buchet de flori, spuse ea.

– Tu erai? Întrebă el, uitându-se la ea. Hm, da, tu erai! Ai spus că ai avut o zi proastă.

– A fost ultima zi când am lucrat acolo. Făceam parte din echipa de menaj. Am venit aici imediat după. A fost drăguț din partea ta – florile.

– Vizitam o colegă de muncă, care fusese externată. Nu voiam să-i duc florile acasă. Mi se părea problematic.

Apoi zâmbi larg.

– Vă cunoașteți? întrebă Riley.

– Nu am făcut cunoștință, răspunse Emma. Întâmplător, așteptam amândoi în curtea de la Urgențe, iar eu arătam cum mă simțeam – terminată.

– I-am spus să ia florile sau vor ajunge la gunoi, spuse Logan. A fost un gest spontan. Aș fi putut să le las la asistente, dar... Ridică din umeri.

Emma se uită la Riley.

– E în regulă din partea mea dacă stă. Nu va dura decât un minut. Trase aer în piept. Am făcut ceva astăzi împotriva regulamentului. În ultima casă în care am fost, soțul își bătea soția, și știu că trebuia să-i sun pe Nick sau pe Makenna când sunt probleme, dar am sunat la poliție.

– O, Doamne, spuse Riley. Stai jos, Emma.

– Îmi pare rău, știu că regula este să ignorăm chestiunile personale ale clientului, dar pur și simplu nu am putut să închid ochii.

– Emma, nu era ceva personal, ci atac la persoană. Împotriva legii! Nu asta trebuie să te prefaci că nu vezi. Faptul că reverendului Douglas îi place să poarte lenjeria soției, asta e ceva ce nu vedem, nu infracțiunile.

– Reverendul Douglas poartă lenjeria soției? întrebă Emma și Logan deodată.

– N-am spus asta, zise Riley. Aș vrea să mă fi sunat, dar nu pentru că aș ignora așa ceva, ci pentru că aș face o plângere, aș fi venit acolo și aș fi așteptat poliția cu tine și, cu puțin noroc, domnul și doamna Andrews ar da vina pe mine, nu pe tine. Să sperăm că vor uita că ai avut vreo legătură cu asta.

– Nu așa s-a întâmplat. Ascultam la ușă să văd dacă o aud strigând după ajutor, iar el a deschis ușa brusc. Am căzut pe el. Poc! Piticanie ticăloasă! spuse ea gâfâind ușor. Aș fi vrut să ridice mâna la mine!

– E rănită rău? întrebă Riley.

– Nu știu cât de rău, dar au dus-o la spital cu ambulanța și nu a fost ușor de convins. Am senzația că a mai ajuns acolo. E posibil să-i fi rupt brațul. Și a încercat să o stranguleze.

– O, Dumnezeu! exclamă Riley. OK, ascultă, Emma – nu este prima dată când ne confruntăm cu un abuz. Când intrăm în casele lor și le curățăm spațiul personal, pătrundem în viețile lor în feluri pe care ei nu le înțeleg. Dacă suspectezi vreodată un abuz sau un comportament ilegal, te rog să nu eziți să-mi spui. Sau, dacă nu poți să dai de mine, sună-i pe Makenna sau Nick. Ne ocupăm de așa ceva de mai multă vreme decât tine.

– Nu am putut să aștept pur și simplu. Îmi pare rău.

– Nu este nevoie să-ți ceri scuze. Aș fi făcut la fel. Și ai făcut ce trebuia. Doar că vreau ca angajații mei să nu fie implicați când se poate, dacă se poate. Vor renunța la serviciile noastre, fără îndoială – am văzut prea mult. Călătorie sprâncenată! Riley zâmbi. Și am auzit că ai anunțat în legătură cu familia Christensen – bine ai făcut.

– Mi-era teamă și să respir, spuse Emma.

– Abia aștept să aud despre ce e vorba, spuse Logan.

– Dă-i drumul, spune-i, zise Riley.

Păru confuză un moment. Ce să-i spună?

– Ei bine, într-o viață anterioară, am lucrat ca decorator și mi-am dat seama că ornamentele și decorațiunile de Crăciun dintr-una din case erau foarte scumpe. Și foarte fragile. Chiar și cea mai atentă femeie care face curățenie poate strica un ornament – erau globuri de la Wedgwood, de la bijutieri, cristaluri de la magazine de lux ca Tiffany și Waterford.

– Cât de scump? întrebă el.

– Un glob de la Waterford – două sute de dolari. Două statuete cu reni de la Tiffany, 1 500. O coroană cu Swarovski. Totul era de lux.

– Uau, spuse el. Trebuie să fi avut multă experiență cu chestii de genul ăsta.

– Un pic, spuse ea. Nu am vrut ca eu sau echipa mea să ne alegem cu o factură imensă doar pentru că am șters praful.

– Doamna Christensen a decis ca decoratorul ei să vină și să se asigure că toate

decorațiunile ei neprețuite strălucesc de curățenie. O să le lăsăm deoparte, spuse Riley. Mulțumesc că ai trecut să mă anunți, Emma. Voi urmări ce se întâmplă.

– Mulțumesc, spuse Emma, observând că întrevederea se încheiase.

Se ridică. La fel și Logan. Băgă mâna în buzunar și scoase o carte de vizită.

– Dacă ai vreodată vreo problemă sau ai nevoie de sfaturi în legătură cu chestiuni ce privesc poliția, nu ezita. Sună-mă pe mobil. Petrec mult timp pe teren. La birou nu stau decât câteva ore pe zi.

– Ești detectiv? întrebă ea.

– Da. Și dacă nu am un răspuns pentru întrebarea ta, îl pot afla. M-am ocupat de violență domestică și agresiuni și am prieteni în departamentele specializate în asta. Nu avem o secție mare.

– Mulțumesc, domnule Danner...

– Doar Logan, Emma.

–Apreciez, spuse ea. Se uită la Riley. Să sperăm că restul săptămânii va fi ceva mai puțin agitat.

– Lucrurile o iau mereu razna un pic de sărbători. Săptămână bună!

– Mulțumesc, răspunse Emma.

„E foarte drăguță“, se gândi Riley. „Chiar și după o zi grea.“ Nu ar fi frumos dacă lui Logan i s-ar aprinde călcâiele după ea?“ Păruse că se luminase un pic când o văzuse. „Și de ce ai crede asta?“ se întrebă ea.

Emma se gândea intens în timp ce conducea. Violența domestică era atât de răvășitoare, de-a dreptul oribilă. Primul lucru pe care și-l spuse fu că situația ei nu fusese niciodată atât de rea! Niciodată nu fusese abuzată în felul acela. Niciodată.

Dar câți dintre cei care lucrau la ea acasă în New York observaseră că soțul ei nu

o lua în brațe, că trupa de angajați care călătorea cu ei deseori nu erau acolo din motive profesionale, că se simțea atât de stăpân pe toate încât avea o amantă chiar sub nasul ei și își escroca clienții de milioane de dolari. Nu, nu fusese niciodată abuzată, nu. Viața ei fusese distrusă chiar de bărbatul care jurase să o iubească și să o protejeze.

„Probabil că doamna Andrews își pune aceleași întrebări în fiecare zi. Cum de m-am măritat cu bărbatul acela? Cum i-am încredințat viața și viitorul meu?” Iar acum se întreba fără îndoială cum putea scăpa de el.

Emma nu trebuia să se ducă în biroul lui Riley. Ar fi putut să o sune pe Makenna sau pe Nick și probabil că vreuna din fete o făcuse după ce se terminase totul. Dar voia să o privească pe Riley în ochi, ca și când i-ar fi spus: „E șansa ta. Am dat-o în bară. Nu am urmat regulile – concediază-mă”.

Dar Riley îi luase apărarea. O susținuse. Voia să o protejeze. Nu își făcea iluzii că era din pricină că era Emma; era angajata ei – acesta era motivul. Adam avusese mare dreptate în privința surorii lui – conducea o companie bună, oferea un mediu de lucru sigur, avea grijă de oamenii ei, era consecventă. Riley putea ignora faptul că nu voia să fie în preajma Emmei, văzând situația corect și ca o profesionistă.

Oftă. Ah, ce conta? Nu voia o nouă prietenă foarte bună. Voia doar să lucreze, să trăiască, să se bucure de pace și de simplitate, care o ajutau să se vindece. Asta era tot.

Îi sună mobilul și îl puse pe speaker. Nu recunoscuse numărul.

– Alo, zise ea.

– Știu cine ești, spuse o voce timidă, feminină.

Emma era în fața unei străzi laterale și întoarse brusc, fără să semnalizeze, ceea ce îl făcu pe cel aflat la volanul mașinii din spatele ei să o claxoneze. Trase pe dreapta.

– Alo? spuse ea din nou. Își scoase mobilul din geantă și opri mașina. Stai să te scot de pe speaker. OK. Gata.

– Știu cine ești, se auzi din nou. Faci curățenie.

- O, aaa. Îmi pare rău că ți-am citit jurnalul. Nu trebuia să o fac.
- Știu. L-am lăsat acolo ca să-l vezi.
- Oh, spuse Emma. Vrei să vorbim?
- Mă duc la psiholog de două ori pe săptămână ca să vorbesc, dar nu m-a ajutat deloc.
- O, mă bucur, ai pe cineva. De ce nu te ajută? Întrebă Emma.

Nu primi nici un răspuns și gândi: „Sunt o idioată. Ar fi trebuit să-mi cer scuze, să o rog să nu spună, să îi mărturisesc din nou lui Riley și...”

- Pentru că nu vor să vorbească cu mine; trebuie să o facă. Sunt plătiți pentru asta.
- Ah, răspunse Emma. Înțeleg.
- Acum cred că și tu faci asta. Ești cumva spioană?
- Nu, spuse Emma râzând ușor fără să vrea. Sunt o femeie de serviciu care va avea mari probleme pentru că s-a atins de lucrurile tale personale. Îmi cer scuze.
- Atunci de ce ai făcut-o?
- Ei bine... Ei bine, au fost momente când nu am avut cu cine să vorbesc. Chiar cu nimeni. Și aveam multe pe cap. Multe griji pe care nimeni nu le asculta, așa că știu cum este.
- Cum ar fi când?
- Ei bine... Când aveam 16 ani, tata murit într-un accident. Nu aveam mamă. Mă simțeam cam singură pe atunci.

Era o minciună. Îi avea pe cei din familia Kerrigan, deși continua să sufere. Emma încerca să înțeleagă cu ce se confrunta fata aceasta.

- Ai avut o soră? Întrebă ea.
- Am avut o soră vitregă. Și o mamă vitregă. A fost o perioadă întunecată. Își

drese glasul. Tu ai o soră?

– Nu. S-au gândit că după mine nu mai puteau veni alți copii, spuse ea. Mama a murit. Și am o mamă vitregă. Aud că este minunată.

– Oh? Nu pari a crede asta.

– Presupun că nu, spuse ea. Mama mea vitregă spune că familia asta își revine. Râse. Ce zici, eu îmi revin?

Emma își mușcă buza de jos.

Nu știa nimic despre lucruri de genul acesta. Nu fusese niciodată la psiholog înainte de Lucinda. June și Riley erau cei mai apropiați psihologi pe care îi avusese vreodată.

Dar avusese o mamă vitregă.

– Îți place mama ta vitregă? întrebă ea.

– Vreau să-mi placă. E o persoană bună. Dar încerc și nu pot.

– De ce?

– Pe bune? Pe bune, de ce?

– Doar dacă vrei să-mi spui, spuse Emma. Putem să vorbim despre altceva dacă...

– Poartă hainele mamei mele.

Emma simți că i se strânge stomacul și i se pune un nod în gât. Nu putu vorbi. Nimeni nu era atât de insensibil. Nimeni. Nici cea mai stupidă persoană. Până și Rosemary fusese mai subtilă de atât.

– A întrebat dacă poate, spuse Bethany. Am spus da. Eu și tata. Dar mama e moartă și ea îi poartă hainele.

– Ce a spus psihologul acela? întrebă Emma.

– Psihologul m-a-ntrebat dacă cred că încercă să o înlocuiască pe mama mea și

de aceea sunt supărată.

– Dar i-ai spus psihologului de ce ești supărată, așa-i? întrebă Emma.

– Sunt supărată pentru că poartă hainele mamei! spuse ea, cu o voce brusc puternică. Se vor toci în curând și va trebui să ia unele noi. Sper, dar nu cred.

– I-ai spus tatălui tău că te deranjează?

– Tata este... Știi... Nu mai e la fel. Îmi dau seama, chiar dacă zâmbește tot timpul și se poartă de parcă ar fi în al nouălea cer, că joacă teatru. Pe dinăuntru e foarte trist. Nu poate face nimic.

Obrajii Emmei erau uzi de lacrimi.

– Ar trebui totuși să-i spui. Nu ar trebui să suferi fără să vorbești cu nimeni. Tatăl tău nu ar vrea să faci asta.

– Te am pe tine, spuse ea.

– Dar...

– Doar că nu știu cum te cheamă și nimic altceva.

„Ar trebui să îl sun pe Adam în seara asta și să luăm o cină bună și poate două sticle de vin și să petrecem o noapte lungă unul în brațele celuilalt, căci în curând, foarte curând, îmi voi căuta de lucru.“

– Mă numesc Emma, spuse ea. Și eu am fost singură și tristă. Dar acum nu mai sunt, așa că putem vorbi. Doar că nu am voie să-mi folosesc telefonul în timpul lucrului, în timpul zilei. Termin la cinci. Și în weekenduri.

– Weekendul acesta este Crăciunul, spuse ea tristă. E un pic mai greu de Crăciun.

– Știu, scumpo.

– Trebuie să închid, spuse ea. Te voi suna cândva.

– Bine. Și poți să-mi lași un mesaj dacă lucrez. Sau dacă sunt la duș sau ceva de genul acesta.

- Sau să-ți scriu un mesaj? Întrebă Bethany.
- Sigur. Dar haide să vorbim, bine? Asta vrei.
- Da. Cred. Să nu le spui, bine?
- Nu le spun. „Sper. S-ar putea să trebuiască, dar să vedem.“

– Această Emma este un personaj interesant, spuse Logan.

Riley zâmbi. Erau la restaurant, vorbind nimicuri.

- Ai reușit să te abții până la aperitive, spuse ea.
- Ce? Am spus ceva greșit?
- Deloc. Așteptam să spui ceva. Te-ai însuflețit când a apărut Emma.
- Da? Cred că m-am însuflețit când m-a recunoscut, dar nu mi-am amintit de ea. Poate fi lumea mai mică de-atât?
- Este un oraș mic. Iar Emma e drăguță. De neuitat.
- A făcut ce trebuie, știi, adăugă el.

– Când sunt probleme de vreun fel, îmi place să ajungă la mine. Sau la Nick. El se descurcă de minune cu astfel de situații. Nu este un tip mare – este un italian scund și îndesat –, dar reușește să pară de doi metri dacă trebuie. Cu femeile care lucrează la noi este foarte drăguț până când merg prea departe sau încearcă să profite de el; atunci devine serios și își impune punctul de vedere. Nu cu meschinărie, ci cu fermitate. Cu bărbaii, e prietenos până când încearcă să profite de el și atunci se transformă în șef. Nimeni nu vrea să se pună cu Nick. Are o privire. O privire pătrunzătoare. Deseori un potențial client primește un preț estimativ de la Nick și-apoi vine la mine, urmărind să mă îmbrobodească pentru a obține un preț mai bun. Râse și clătină din cap. Nu a funcționat nici măcar o dată. Mi-ar fi plăcut ca Nick să fie acolo când a venit poliția, continuă ea. Mi-ar fi plăcut să fi fost amândoi acolo când poliția a luat-o la întrebări pe doamna Andrews, dar asta înseamnă să fi așteptat un miracol.

- Sunt sigură că l-au găsit, spuse Logan. Va apărea la muncă, într-un bar sau va veni la spital încercând să invoce vreo scuză lamentabilă pentru că și-a bătut soția.
- Ce se va întâmpla cu el? întrebă ea.
- Va merge la închisoare, răspunse Logan, înfigând furculița într-o anghinare.
- S-ar putea ca soția lui să se gândească să facă pace negând...
- A existat un martor și urme ale bătăii. Crezi că poliția nu știe cu ce se confruntă? Știu ce va spune, ce va face, și nu e prima dată când aud așa ceva. Ea e la fel de distrusă ca el. Există două tipuri de infractori care nu pot scăpa – cei care comit violențe domestice și șoferii beți. Petrec noaptea la închisoare. În primul caz pentru ca victima lor să aibă timp să plece dacă dorește, iar în al doilea caz pentru a se trezi.

Riley se gândi la asta.

- Foarte inteligent din partea poliției, spuse în cele din urmă. Credeam că cei care comit abuzuri și bețivii pot scăpa nepedepsiți mereu.
- Scapă, chiar și cu toate piedicile. Dar suntem foarte deștepți. Știm cum gândesc și acționează.
- Sunteți deștepți, încuviință ea râzând.
- Povestește-mi despre Emma, spuse el.
- De ce vrei să știi? întrebă ea.
- Pentru că sunteți prietene.

Ea mai luă niște verdețuri din salata de pe farfurie, concentrându-se la gustare, nu la el.

- De fapt, nu suntem prietene. O cunosc de multă vreme, dar s-a întors doar de curând în Santa Rosa, după ce a locuit în altă parte ani de zile. Avea nevoie de o slujbă. Cam asta e tot.

– O, nu, nu e, zise el râzând. Aveți o relație profundă, dincolo de muncă.

– Chiar? Și de unde știi asta?

El ridică din umeri.

– Din experiență. Limbajul trupului. Tonul vocii. Contactul vizual. Felul în care reacționați una la cealaltă. A fost o chimie foarte puternică pentru o vreme în biroul tău.

– Bravo, spuse ea, ridicând din sprâncene. Nu mai poți de deștept ce ești, nu-i așa? Am fost prietene, în tinerețe.

– Așa mă gândeam.

– Am făcut școala împreună. Dar Emma a plecat la colegiu, apoi s-a mutat, s-a căsătorit și s-a întors abia de curând. După moartea soțului ei.

– A, spuse el mestecând. E tânără. E trist.

– Înțeleg că a fost o căsătorie nefericită.

– Cu abuzuri?

– De ce întrebi asta? voi să știe Riley.

– Ar explica sensibilitatea ei față de femeia care a fost abuzată.

– Nu, spuse ea. Și credeam că eu sunt cea intuitivă. Dar nu știu dacă în mariajul ei era vorba despre acest gen de abuz. Soțul ei n-a fost un om bun, am auzit. Și s-a sinucis. Imediat după ce l-a îngropat și și-a rezolvat lucrurile, s-a întors aici. Presupun că se simte bine aici unde mai are câțiva prieteni.

Logan fluieră.

– Sinucidere. Urât.

– Presupun că este greu de suportat și dacă l-ai urî pe tip.

– Da. Sper că i-a lăsat ceva...

- Mă îndoiesc. Dacă i-ar fi lăsat ceva, ar face curățenie în case?
- Ați fost prietene apropiate în tinerețe? Căci chiar dacă tu ești șefa, iar ea este angajata, am detectat ceva – un element de familiaritate. Intimitate.
- Intimitate? Întrebă ea oripilată.
- Nu intimitate sexuală. Sau poate că era încredere.
- Din partea ei? Întrebă Riley, oarecum nevenindu-i să creadă.
- Ei bine, din partea amândurora. Dacă ați fi semănat puțin, aș fi zis că sunteți surori. Era schimbul acela ca într-o familie, ca dragostea amestecată cu ură dintre frați. Știi la ce mă refer, o avem cu toții. Eu pot să o fac pe soră-mea cățea, dar nimeni altcineva nu o poate face. Era... Vă cunoașteți una pe cealaltă foarte bine.

Ea zâmbi.

- Eram foarte bune prietene în copilărie. Dar asta a fost cu multă vreme în urmă. N-am mai păstrat legătura de peste 15 ani. Nu-ți place gustarea de la Riviera? Nu este cea mai bună din câte găsești? Ar fi trebuit să luăm bruschete – și astea sunt cele mai bune din câte găsești.

El își puse coatele pe masă, se aplecă și îi zâmbi.

- Dacă e ceva despre care nu vrei să vorbești, poți să-mi spui.
- Când sunt la o întâlnire, ceea ce se întâmplă foarte rar, prefer să nu vorbesc despre o altă femeie, zise Riley. În plus, dacă motivul tău secret este că ai vrea să te vezi cu ea, cred că e luată. Și nu sunt deloc fericită nici în privința asta.

El ridică din sprâncene și făcu ochii mari cât cepele. Fu suficient pentru Riley să îi arunce o privire ca să-și dea seama că nu va lăsa lucrurile să treacă fără să spună nimic.

- Nu mă tachina, spuse el.

Riley oftă, dându-se bătută.

– Bănuiesc că se vede cu fratele meu. Adam a spus că s-a întâlnit cu ea accidental și că a fost minunat să o revadă după atâția ani. Au ieși la un pahar de vin și i-a dat cartea mea de vizită. I-am spus că nu mă va suna niciodată pentru un loc de muncă, că nu ar lucra pentru cineva cu care era oarecum în competiție în copilărie. Nu eram într-o competiție acerbă, nu eram rivale, nimic de genul acela, dar totuși... În ultima vreme Adam este suspect de ocupat și stupid de fericit...

Asta îl făcu pe Logan să zâmbească.

– Riley, mică vrăjitoare.

– Ei bine, lucrează pentru mine! Crezi că vreau să o văd la toate evenimentele familiale? Ar fi un pic complicat, nu crezi?

Chelnerul tocmai trecu și încercă să ia platoul cu gustări, dar Logan îl opri.

– Încă nu am terminat, dar mai vreau o bere și cred că doamna mai dorește niște vin în câteva minute. Mulțumesc. Apoi îi spuse lui Riley: Cred că este mai mult de-atât, dar nu vreau să stric și restul întâlnirii noastre. Îmi place cum se încheie întâlnirile noastre – încet, cu multă intimitate. Așadar... Ce spui de Lakers?

– Nu am vrut să-i ofer o slujbă și pe fratele meu, continuă ea.

El se întinse după mâna ei.

– Mi s-a părut o femeie drăguță, dar nu mă interesează să mă-ntâlnesc cu nimeni altcineva în afară de tine. Tu ești cea care mi-a reținut atenția. Și vreau să te sărut ca un nebun.

– S-ar putea să îmi piară cheful, spuse ea.

– Mai bea niște vin, o îndemnă el. Vom avea o pauză de Crăciun și până când vom avea ocazia să... Hei, ar trebui să ne facem planuri pentru Anul Nou?

– Poate, zise ea. Pot să vorbesc cu fiica mea întâi? Vreau să mă asigur că nu e de capul ei în timp ce petrec cu tine.

– Sigur, spuse el. Iată cina. Și păstrează puțin loc pentru tiramisu. La naiba, ce bine arată, nu-i așa? O strânse de mână. Haide, iubito. Haide să dansăm în

același ritm aici. Seara asta e pentru noi. Vreau să te impresionez cu manierele mele, cu gusturile mele bune, cu mintea sclipitoare și cu sex-appealul meu.

Ea râse.

– Nu vreau să mai aud nici o vorbă despre sex-appeal-ul tău. Mai ales în fața chelnerilor.

– Strici tot cheful. Unor femei le place la nebunie să vadă un bărbat dispus să se facă de râs în public.

– Zău?

– Știi că da, Riley, spuse el făcându-i cu ochiul.

*

Logan aflate ceva în seara aceea, cum ar fi cât de idiot putea fi. În primul rând, un detectiv cu o minte funcțională ar fi așteptat să aducă ea vorba despre Emma, înainte de a o trage de limbă despre ea și prietenia lor. Și, în al doilea rând, orice ar fi fost în trecutul lor era de ajuns pentru a o duce pe Riley în altă parte, aproape distrugând totul. Poate că nu era îndeajuns de deștept pentru a ține în echilibru o relație care începea să prindă contur și un caz pentru că i se aprinseseră călcâiele după Riley. O plăcea așa cum nu îi mai plăcuse o femeie de mult timp.

Când ajunseseră să vorbească despre posibilitatea ca Emma să iasă cu fratele lui Riley, ea începuse să se închidă, să se îndepărteze. Nu părea să o deranjeze să vorbească despre faptul că Emma era frumoasă, că avusese o căsătorie nefericită, dar nu dorise să vorbească despre aceasta și relația ei cu bărbatul.

După cină reușise să o convingă să se sărute puțin lângă mașină. Ba chiar o convinsese să intre în mașină și să continue acolo. Dar când o rugase să vină la el acasă pentru o oră, fusese prea deșteaptă pentru el.

– Mă tem că nu, Logan. Nu sunt gata pentru acest pas.

Iar el îi spusese că era gata oricând dorea ea, la care Riley îi răspunsese:

– Știu. Îmi dau seama. Așa sunt eu, foarte deșteaptă.

Așa că acum conduceau spre casă, fiecare în mașina lui, și avea sentimentul că ceva se schimbase. În loc să meargă înainte, mergeau înapoi.

Iar asta avea legătură cu Emma, deși Riley habar n-avea că el era interesat de Emma.

Îi sună telefonul și numărul apăru pe ecranul de pe bordul mașinii. Georgianna. Se conectă la hands-free.

– Ce? întrebă el.

– Bună, dragă, spuse ea. Ai întârziat la cină din nou.

– Ce vrei? Dacă ar fi fost în mașina mea?

– Nu ai zis că vă întâlniți să luați cina? De ce ar fi în mașina ta?

– Pentru că a băut prea mult vin și a trebuit să o duc la mine, ceea ce am încercat din greu să fac. Dar de-abia s-a atins de al doilea pahar și mi-a refuzat invitația. Și sunt un pic nefericit, așa că ce-ar fi să mă lași în pace?

– Ai aflat ceva?

– Nu. Nimic util.

– De ce nu-mi povestești? Sunt mult mai obiectivă decât tine.

El trase aer în piept. Avea dreptate.

– Fetele au avut o relație semnificativă în trecut, dar, evident, e complicat. Când am început să vorbesc despre asta, folosindu-mi toate abilitățile strălucite de detectiv, s-a retras în ea. Atunci am pierdut-o. Vorbea fără probleme despre întoarcerea Emmei aici, despre faptul că avea nevoie de o slujbă, să-și revină după o căsătorie nefericită – nefericită în general, fără detalii –, dar când am întrebat cum era relația lor când erau tinere, s-a închis. O, și crede că e posibil ca Emma să se vadă cu fratele ei.

– Nu știe? întrebă George.

– Nu sigur, cred. Cât de evident este?

– În fiecare seară.

– De unde știi?

– Nu vorbesc decât despre ce avem la cină și când ajungi.

Logan se gândi că Adam Kerrigan era mult mai norocos decât el.

– Nu pricep, spuse el. Sunt o familie mare, frumoasă și fericită. Le-am văzut pe Riley și pe Emma astăzi, discutând o situație tensionată – erau prietenoase și se susțineau una pe cealaltă. E evident că fratele și mama o plac. Dar Riley e deșteaptă. E înspăimântător de deșteaptă. Crezi că știe ceva și nu vrea ca familia ei să fie amestecată în asta?

– Posibil, răspunse George. Dacă nu ai să-mi spui nimic interesant, mă duc să sărut copiii și să mă bag la culcare. Bruno e în tură.

Nu așa îl chema. Adevăratul nume al lui Mister Univers era John.

– Bine. Nu mă mai suna.

– Știi, probabil e un lucru bun că nu te-ai culcat cu ea...

– Se vede ce pricepută ești. Aproape niciodată nu e un lucru bun.

– O, mă pot gândi la o grămadă de împrejurări când să te culci cu cineva ar fi o idee foarte...

Îi închise telefonul în nas.

capitolul 16

Emma primi al doilea apel de la Bethany la două zile după primul, tot în timp ce se întorcea acasă de la muncă. Află că mama fetei murise din cauza unui caz straniu de gripă, cu aproape doi ani în urmă. Se îmbolnăvisese, din ce în ce mai rău, fusese internată în spital, apoi la terapie intensivă. Așa ceva li se întâmpla de obicei celor extrem de fragili, bolnavilor cronic și vârstnicilor, dar o doborâse și pe Danielle Christensen, luându-i viața într-o săptămână. Familia fusese devastată de eveniment.

Apoi Olaf Christensen venise acasă cu o femeie cu care lucra de multă vreme, contabilă la compania sa de import-export. Erau multe afaceri de felul acesta în orașul portuar din Bay Area, iar cea a familiei Christensen era de succes. Danielle nu murise decât de două luni, dar părea să-l ajute foarte mult faptul că se vedea cu femeia aceea. Liz avea 40 de ani și nu fusese niciodată căsătorită. Toată lumea o îndrăgea – era bună în meseria ei, activă la biserică, râdea mult și îi acorda multă atenție tatălui lui Bethany. Dar nu râdea niciodată cu Bethany, doar cu tatăl ei și alți adulți.

Încă dinainte să se căsătorească, mama vitregă a lui Bethany preluase controlul asupra casei. O concediasse pe menajera care lucrase la ei de ani de zile și angajase compania lui Riley. Gătea toate mesele, comanda ceva ce putea fi luat în drum spre casă sau făcea rezervări. Casa, cândva confortabilă, devenise imaculată și sterilă. Hainele lui Danielle fuseseră mutate într-un dulap dintr-o cameră de oaspeți și într-o comodă, apoi încetul cu încetul reveniseră în dormitorul principal. Pozele de familie fuseseră luate de pe pereți. Liz spusese: „Nu ne ajută deloc că ne amintesc permanent de trecut“. Lui Bethany i se spusese să-și curețe camera conform instrucțiunilor lui Liz, iar dacă nu o făcea, Liz venea în camera ei, aranja lucrurile și făcea ordine. Ca să o țină pe Liz departe de camera ei, Bethany urma instrucțiunile. Când fata începuse să pară mereu deprimată, îi găsisese un terapeut.

– Am auzit-o spunând că ar trebui să fiu dusă la spital sau la o școală cu internat, dar tata nu a fost de acord. Poate ar trebui. Aș fi departe de ei.

Bethany îi spuse Emmei că luase niște medicamente din sertarul cu medicamente a lui Liz și că trebuise să i se facă spălături stomacale Crăciunul trecut.

Emmei i se tăie respirația.

– O, scumpo, ce îngrozitor! Te rog spune-mi că nu vei mai face niciodată așa ceva!

– Nu, nu voi mai face. A fost groaznic. Se pare că Liz nu are nici un medicament ca lumea.

– Ei bine, cred că e un punct în favoarea ei, spuse Emma. Știu că e greu de Crăciun, Bethany, dar dacă începi să te simți rău, îi vei spune, te rog, unui psiholog de la școală? Sau unui profesor? Sau cuiva?

– Aș putea încerca, dar cred că îi voi ruga pe tata și pe Liz să-mi dea voie să iau parte la un program de schimb pentru studenți străini. Tata vrea ca totul să fie bine. Dar cred că Liz ar fi încântată să mă vadă plecând.

– Ai poze cu mama ta? întrebă Emma. Poze la care să te poți uita ca să găsești alinare?

– Am câteva în sertar.

– Bethany, dar bunicii tăi?

– Bunica este la azil. Era atât de bună, dar când a murit mama... a îmbătrânit foarte repede.

– Și prietenii tăi de la școală?

– Am prieteni la școală, dar nu vor să mai iasă cu mine. Cred că îi întristez sau ceva de genul ăsta. Și Liz îi face să devină agitați. E exagerată.

Emma fu aproape surprinsă să se audă râzând.

– OK, nu aveam de gând să îți spun asta, dar și eu am o mamă vitregă. Și ea era exagerată.

– Nu te cred, spuse Bethany.

– Rosemary. Îmi aduc aminte când consilierul meu din liceu mi-a spus că sunt foarte norocoasă să am o mamă ca Rosemary care este atât de strictă, se asigură că îmi fac temele și are un set ferm de valori. Mi-a spus că voi aprecia asta într-o zi. Rosemary era cam înspăimântătoare. Avea un zâmbet fals, dacă știi ce vreau să spun.

– Știi ce vrei să spui, răspunse Bethany. Mama mea vitregă nu mă place. Se prefacă în fața tatei, dar nu e adevărat. Uneori o aud plângându-se și spunându-i că nu o apreciez. Poate că e din cauză că nu seamănă deloc cu mama, nu știu. Parcă nu mai locuim în aceeași casă.

– Povestește-mi despre mama ta, spuse Emma.

– Era atât de drăguță. Nu că nu se mai enerva câteodată – m-a alergat cu un mop cândva, țipând la mine. Dar nu m-a putut prinde și apoi a râs până nu a mai putut. Era cam dezordonată. Își lăsa hainele pe jos tot timpul și femeia noastră de serviciu, Mary, mormăia și bombănea, plângându-se, iar mama râdea și spunea: „Haide, Mary, cu mine vei avea întotdeauna de lucru!” Dar mama știa să gătească și să coacă! Întotdeauna mirosea super în casă. Și îi plăcea să vină la școală când aveam câte un eveniment. Și ea lucra în compania tatei, dar își lua liber să ajute la școală, venea în excursii, la concertele și programele la care luam parte. Și... Vocea lui Bethany încetini și apoi tăcu. Emma își dădu seama că plângea. Ne băgam în pat împreună, vorbeam și ne făceam masaj, mă mângâia, râdeam și adormeam îmbrățișate.

Emma se chinui să-și găsească glasul.

– O iubesc pe mama ta, spuse Emma în cele din urmă.

– Mulțumesc că ai spus asta pentru că te cred și nici măcar nu cunoști. Aș vrea să pot fi cu ea.

– E cu tine în inima ta și cred că veghează asupra ta. Vei fi ca ea, să știi. Poate că nu mâine sau săptămâna viitoare, dar vei avea o viață nemaipomenită și în casa ta va mirosi delicios, a aluat copt; vei râde cu copiii tăi și vei adormi cu ei în brațe. Așa va fi, Bethany. Eu am crescut și m-am mutat de la mama mea vitregă și la fel vei face și tu.

– Te-ai mutat și ai avut o viață grozavă?

Emma își mușcă buza. Nu era o minciună dacă se gândea unde ajunsese acum.

– Da, am o viață frumoasă. Fericită.

– Făcând curățenie în case?

– Da. Întâlnesc oameni minunați.

După ce închiseră, Emma conduse până acasă plângând tot drumul. Era de ajutor că vorbea la telefon cu această biată fată care se simțea singură și era copleșită de suferință?

Își amintea când viața ei fusese într-un punct ca acela, când își pierduse tatăl, la doar 16 ani. Dar o avea pe Riley. Iar acesteia nu îi fusese teamă să petreacă timp cu ea.

23 decembrie căzu vineri, și aceasta era ziua pe care Penny și prietenele ei o aleseseră pentru mica lor petrecere de Crăciun. Fetele decisese că toată lumea va aduce gustări copioase, iar Marilyn fusese de acord să facă două deserturi. Urmau să facă o petrecere cu cocktailuri și să schimbe ornamente.

La începutul săptămânii, Emma o ajută pe Penny să își instaleze bradul și să îl împodobească. Îi aduse și ei un aranjament floral și vin; așezase cadourile împachetate sub brad. Aștepta cu nerăbdare sărbătoarea de săptămâni întregi, fiind primul ei Crăciun ca femeie liberă. Și în special seara cu fetele, Penny, Susan, Dorothy și Marilyn. Dar, în tot acest timp, îi era greu să uite de telefonul lui Bethany.

Turnară vin, platourile erau pline, stăteau confortabil în micuța cameră de zi a lui Penny, iar cineva ridică paharul spunând:

– Încă un an s-a dus dracului.

Și dădură noroc râzând.

– Nu ești la fel de vioaie ca de obicei, Emma, spuse Marilyn. Sper că nu ai mai primit încă o ploscă plină cu pipi în cap.

Emma făcu ochii mari spre Penny.

– I-ai spus?

– De ce nu-ți ții gura, Marilyn? o mustră Penny.

– Ei bine, nu trebuie să mi-o țin în fața Emmei, nu-i așa? Nu te-ai certat cu băiatul acela încântător, Adam, nu-i așa?

– Nu, rămâne la fel de încântător. Pe bune, Penelope, nu pot să cred că le-ai povestit despre asta! Mă văd cu Adam mâine seară târziu după ce ia cina și sărbătorește cu familia lui. Am o mică problemă la muncă, atâta tot.

– Spune-ne! rostiră toate trei deodată.

– Nu ar trebui. Nu cred că sunteți pe deplin demne de încredere, răspunse Emma.

Dorothy râse.

– Nu-ți face griji pentru asta, scumpo. Oricum nu ne ascultă nimeni. Ce s-a întâmplat la muncă?

Oftă. Într-adevăr, ardea de nerăbdare să povestească despre ce se întâmplase, și bătrânicile erau niște bune ascultătoare. Atât timp cât nu pomenea nici un nume.

– Am făcut cea mai mare prostie.

– Ce? Spune-ne imediat!

– Dar nu este o poveste fericită, își ceru ea scuze. Nu vreau să arunc o umbră asupra petrecerii voastre – abia așteptam să vin.

– Hei, ne plac la nebunie necazurile și tristețea. Facem față!

– Într-adevăr, spuse Emma încruntându-se. Este foarte trist.

O convinseseră cu ușurință. Și de-abia aștepta să-și ușureze sufletul. Începu cu hainele noi din gunoi, cu biroul scrijelit, apoi le spuse despre jurnal și mișcarea ei îndrăzneată de a-i lăsa numărul.

– O, fii binecuvântată, scumpo! exclamă Susan. Ești numai inimă, nu-i așa?

Apoi Emma le explică regulile lui Riley și le spuse despre cele două apeluri ale lui Bethany.

– O, draga mea, ai făcut exact ce trebuia! spuse Penny. Cineva trebuie să stea de vorbă cu copila aceea!

– Dar ce pot face pentru a o ajuta?

– Sunt sigură că o ajută faptul că o asculți, draga mea, spuse Dorothy. Unde este bunica fetei?

– Am întrebat – se pare că sănătatea ei s-a deteriorat rapid după moartea fiicei sale, iar acum este la azil. Nu știu detaliile, dar am înțeles că nu poate fi de mare folos în starea în care e.

– Unii sunt fragili, spuse Marilyn. Nu noi, ia aminte. Noi ne-am călit. Suntem niște bătrâne tăbăcite, care au supraviețuit dispariției mult prea multor prieteni. Poți să-i dai numărul nostru, Emma.

– Nu există un grup de bunici care să știe mai mult despre durere și pierdere și cum să le faci față decât noi.

– Sunt sigură că ați fi bune pentru ea, zise Emma.

– Dar femeia aceea, noua soție. Să poarte hainele moartei! Ar trebui să fie împotriva legii. Îl sun pe avocatul meu după Crăciun. Îi voi da o listă cu numele celor care vor avea aprobarea să-mi poarte hainele după ce nu voi mai fi, spuse Marilyn.

– Nu-ți irosi banii, râse Penny. Nu vrea nimeni vechiturile tale de babă.

– E îngrozitor, nu-i așa? întrebă Emma. I-a întrebat, dar ce să răspundă o fată devastată de durere?

– Pare că nu se poate abține, spuse Susan. Probabil că este o idioată bine intenționată. Încearcă să-și facă noul soț fericit, ține casa imaculată pentru a-i impresiona pe toți cei care le trec pragul arătând că este o mamă grijulie; îi cumpără haine scumpe fetei, în loc să îi acorde timp și înțelegere...

– Au trimis-o la psiholog, spuse Emma.

– Și ce dacă? Am o fostă cumnată care a fost psiholog! exclamă Susan. E dusă pe câmpii mai rău decât oricine altcineva.

– Frumos mai vorbești, zise Dorothy. Știi ce ar trebui să faci, Emma? Ar trebui să vorbești cu Adam cel drăguț despre asta. Ai spus că se pricepe de minune la adolescenți.

– Cu nepoata lui, așa am văzut. Dar lucrez pentru sora lui. Am încălcat regulile. Mă întreb dacă se va simți obligat să-i spună. Pentru că nu ar fi prima dată când am încălcat regulile. Nu cu mult vreme în urmă am sunat poliția pentru una dintre clientele noastre...

Se aplecară toate deodată spre ea. Aveau ochii mari, plini de curiozitate.

– Nu cred că ai pomenit de asta, dragă, spuse Penny.

– Mai am nevoie de un pahar de vin, zise Marilyn. Să nu povestești până nu fac plinul din nou.

– Un bărbat și-a lovit soția. O bătea, spuse Emma relatându-le povestea, explicându-le de ce ar fi trebuit să îi sune pe șefi sau pe Riley, dar sunase direct la poliție.

– Foarte bine! fu de acord toată lumea.

– Credeam că nu mai există femei puternice pe lume, dar uită-te la tine! adăugă Dorothy.

– Aș fi alergat cu ranga după el, ticălosul! zise Penny.

– Și eu la fel, adăugă Susan în cele din urmă.

– Aș vrea să fi văzut cum l-au arestat, spuse Emma. Ia spune... Se uită prin încăpere. Penny, cât le-ai spus despre mine?

– Ei bine, le-am spus povestea aceea despre ploscă. Le-a ținut pe loc la masa de bridge un pic. Și desigur, câte ceva despre schema Ponzi...

– Le-ai spus toate astea, nu-i așa? întrebă Emma.

- Nu ai vrea să fie luate prin surprindere, spuse Penny.
- Bine c-ai scăpat de el, zise Marilyn. Slavă Cerului că a avut transmisiunea aceea specială în birou la el!
- Era un pistol, prostovano, spuse Susan. Măcar nu mai încurca armele.

Emma clătină din cap.

- Ce este, draga mea? întrebă Penny.
- Sunteți incorigibile, spuse ea. Nu există nici un motiv logic pentru care ar trebui să vreau să fiu exact ca voi. Totuși...

Chicotiră toate și ridicară paharele.

- Pentru femeile curajoase, spuse cineva.

Dacă o ruga vreun client să ofere servicii de menaj în perioada sărbătorilor, Riley avea tarif dublu și oferea treaba menajelor ei experimentate. Întotdeauna existau cel puțin câteva dornice să câștige bani în plus și își planificau sărbătorile în consecință. Era atentă la clienții pe care îi accepta și pe cine trimitea, ca să nu fie nevoie să îi convoace pe Nick și Makenna să supravegheze. Și voia să fie sunată doar dacă era o urgență, ceea ce nu ar trebui să se întâmple dacă trimitea o echipă pricepută.

Crăciunul era o sărbătoare pe care o îndrăgea de când se născuse Maddie. Sărbătoreau în mare parte acasă la June, iar fiica ei nici nu accepta altfel. Jock luase parte la cină de câteva ori, venind de obicei dimineața devreme în ziua de Crăciun pentru a o vedea pe Maddie deschizând cadourile, ba chiar o răpea pentru două ore ducând-o la familia lui. Întotdeauna era foarte cordial și respecta dorințele lui Riley, nefăcând presiuni prea mari. Continua să petreacă principalele sărbători cu mama lui, cu tatăl, fratele și sora lui. Odată întrebase dacă Maddie n-ar putea rămâne peste noapte ca să petreacă Crăciunul acasă la mama lui. Riley știa că nu cerea prea mult. Dar refuzase, și venise el acasă la June.

Îi plăcea să își ajute mama să pregătească mesele. Adam era mereu acolo în

Ajunul Crăciunului și în ziua de Crăciun și de-a lungul anilor avuseseră oaspeți ocazionali – câte o prietenă de-a lui Adam sau prieteni și colegi care altfel ar fi fost singuri. Acum că Maddie era adolescentă, dimineața de Crăciun nu mai era atât de importantă, și deschideau cadourile mai târziu, în timp ce se frigea curcanul. June gătea toată ziua, vorbind, râzând și cântând colinde când o cuprindea spiritul sărbătorilor. Riley petrecea întreaga zi cu mama și cu fiica ei. Adam intra și ieșea, căci îi plăcea să treacă pe la prieteni ducându-le daruri și vești bune, la fel cum prietenii și vecinii treceau pe la June, știind că vor fi întâmpinați cu lichior, cafea și fursecuri. Întotdeauna era plăcut, intim, relaxant și o făcea să se simtă în siguranță. La urmă urmelor, asta își dorește.

Avea senzația că totul era pe cale să se schimbe. O simțea în aer.

Maddie creștea, se maturiza. Punea întrebările pe care le anticipase Adam și altele pe deasupra. Voia să știe cum venise pe lume. Se iubiseră părinții ei? Dacă da, de ce încetaseră? Riley nu mai putea nega – Jock era un tată foarte bun, iar Maddie îl iubea.

Iar Adam nu avea să le părăsească niciodată, dar nu le va mai aparține doar lor. Era o realitate de neocolit – Emma se întorsese, iar fratele ei era diferit. Emma revenise, și Riley pierduse 15 ani, simțindu-se aruncată înapoi în timp. Voia să întrebe unde era Emma astăzi, dar nu o făcu. Cu siguranță Lyle va avea grijă de ea. Sau proprietărea ei.

Riley încercă să savureze cele două zile, să se încarce ca și când ar fi trebuit să îi ajungă pentru multă vreme. Cadourile fură reușite, iar cina se pregătea fără grabă. Stătu la aragaz și la chiuvetă cu mama ei, scoase vasele de Crăciun și așeză masa. Maddie intră în sufragerie, cu telefonul la ureche.

– Mai pune o farfurie. Vine tata la masă.

– Știe că e la 16:00? Întrebă Riley.

– Știe. E bucuros. Va trebui să meargă la muncă mâine devreme.

Căci la magazinul de electronice va fi nebunie, se gândi Riley. Oamenii își vor returna cadourile și le vor schimba. Lucrase acolo cu normă întreagă de când își luase licența. Ceea ce durase cinci ani, își reaminti ea.

Dar era acolo de 15 ani – la început cu jumătate de normă, în timp ce mergea la

școală, croindu-și încet drum pe scara ierarhică. Nu era o slujbă importantă, dar era sigură. Nu era partener senior într-o casă de avocatură sau șeful Secției de neurochirurgie, însă muncise mult, stând peste program într-un domeniu dur, competitiv, iar angajații îl iubeau. „Așadar, când o să-l mai slăbești, hm?” se întreabă ea.

Sosi, purtând puloverul urât de Crăciun pe care i-l cumpărase Maddie, încântând-o și făcându-i pe toți ceilalți să râdă, chiar și pe Adam. Și în curând totul se apropia de sfârșit și avu sentimentul copleșitor că sărbătoarea Crăciunului, așa cum îl știa de când se născuse Maddie, nu va mai fi niciodată la fel. Fiica ei creștea. Era atât de deșteaptă că deja căutau colegii. Deși era încă tânără, trebuia să se gândească la o viață diferită. June avea să înainteze în vârstă, Adam o va părăsi, iar Maddie își va croi propria viață.

Sună telefonul și îl scoase din poșetă.

– Am vrut să te sun și să-ți urez Crăciun fericit, spuse Logan.

– Crăciun fericit și ție! răspunse ea voioasă. Tocmai ne așezăm la masă. Te pot suna după ce mâncăm?

– Perfect, zise el. Din fericire, eu am terminat cu familia mea. Sunt acasă.

– Te sun în curând, spuse ea.

Jock și Adam plecară amândoi, în timp ce Riley și June făceau curat, adunând mâncarea rămasă și spălând vasele. Maddie era la telefon, punând la cale o zi de cumpărături importantă, cu bunica și două dintre prietenele ei, a doua zi de dimineață. Riley urma să meargă la birou. Lunea de după Crăciun era întotdeauna o zi aglomerată pentru echipele ei.

Mai rămânea doar seara aceea. Maddie stătea peste noapte la June, iar Riley era singură. Se simți puțin vinovată că nici măcar nu-i trecuse prin minte să se vadă cu Logan. Era de-abia 19:00 și Crăciunul se terminase.

Era o seară întunecată și norocoasă în timp ce conducea spre casa lui Jock. Locuia acolo de trei ani. Era o casă mică și nouă, o construcție proaspătă în Santa Rosa.

Era mândru de ea. Riley nu intrase niciodată, dar știa unde era, căci o lăsase pe

Maddie acolo de multe ori când o dusesese în vizită la el. Maddie nu petrecea noaptea la tatăl ei foarte des. Viața ei se învârtea în mare măsură în jurul mamei, al bunicii și al prietenilor ei. Jock nu făcuse presiuni pentru custodie. Nu îndrăznea. Riley îl speria, știa asta.

Rămase în mașină în fața casei o vreme, gândindu-se. Nu era sigură ce avea să facă, dar iat-o aici. Fusesse mânată de o forță sentimentală pe care nu o înțelegea. După aproximativ zece minute, merse la ușa de la intrare și sună.

Jock deschise și o privi șocat.

– Riley? Ai adus-o pe Maddie la mine? întrebă el privind peste umărul ei.

Își scosese puloverul și purta un tricou vechi cu Seahawks. Avea niște blugi tociți, rupți ici-colo, care arătau ca niște haine de care nu te poți despărți, de prost gust. Era doar în șosete și ținea telecomanda în mână. Sonorul televizorului era oprit, dar se vedeau jucători de fotbal pe ecran, neclintiți ca niște statui.

– Nu ar trebui să deschizi ușa în felul ăsta, spuse ea. Putea fi un spărgător.

– În Santa Rosa?

– Avem infracțiuni și aici, să știi.

– Vrei să intri? întrebă el.

– Nu vreau să te întrerup. Aveam ceva în minte și... Maddie crește atât de repede.

El se dădu înapoi și ținu ușa deschisă.

– Beau o cafea. Vrei și tu una?

Ea se frecă absentă pe burtă.

– Am mâncat prea mult astăzi. Dar mă-ntrebam dacă am putea vorbi puțin.

– S-a întâmplat ceva? întrebă el, întorcându-se în camera de zi.

– Nu, eu... Tăcu și privi în jur. Avea un colțar maro de velur, o masă înaltă de sufragerie, înconjurată de taburete – arăta ca o masă de pocher. Pe perete era un

corp de mobilier și un ecran mare, dar părea că îl ajutase cineva să decoreze. Existau nuanțe feminine – perne decorative, un bol de marmură pe masă, două desene înrămate pe perete, cărți pe rafturi și o cutie cu poze din copilăria lui Maddie.

– E foarte drăguț, Jock.

– Vrei să vezi camera lui Maddie?

– Sigur, spuse ea.

O conduse, și fu uluită să vadă o cameră pentru fete. Mobila se potrivea, avizierul era plin de poze, așternuturile erau frumoase, pe birou se vedeau câteva din trofee ei, avea o masă de scris și un scaun, iar pe perete erau atârinate pampoanele din clasa a VII-a. Pe noptieră se afla un portret făcut de un profesionist, în care apăreau Jock și Maddie. Era frumos. Se duse la el și îl luă în mână.

– Când l-ați făcut?

– Anul trecut. Ți-am fi oferit unul, dar eram sigur că nu ar fi fost o idee bună. Are și mama unul.

– De ce nu mi-a spus Maddie? Întrebă ea.

– Presupun că din cauză că e convinsă că nu-ți place că eu sunt tatăl ei, spuse el.

– O, prostii, spuse ea defensiv, roșind ușor. Sunt surprinsă de toate astea. Maddie nu stă aici foarte des.

– A stat totuși. Credeai că o voi pune să doarmă pe canapea? Știe că are o cameră aici oricând vrea sau are nevoie. Sunt sigur că are o cameră și la Adam...

– Nu, spuse ea. Nu, bineînțeles că nu. Dar dacă eu și mama am pleca undeva și ar avea nevoie de cineva care să o supravegheze, nu l-ar deranja să vină acasă la mine. Sau acasă la mama. Dar este foarte drăguț aici. Mulțumesc.

– Nu o folosește prea mult, spuse el. Despre ce vrei să vorbim? Nu vrei să vorbim niciodată.

Se întoarce și reveni ră în camera de zi.

– Vorbim, spuse ea în timp ce mergea. Se așeză la capătul colțarului, cât mai departe de ceașca lui de cafea. Își așeză poșeta pe podea lângă ea, dar nu își desfăcu haina. Vorbim, spuse ea din nou.

– Nu prea, răspunse el așezându-se. Ești foarte protocolară, de parcă ai face afaceri.

– Ei bine, presupun că e normal. Conduc o afacere și sunt obișnuită să fiu astfel.

– Și-n seara asta? întrebă el.

Ea oftă adânc.

– Nu știu de ce, dar mi-a trecut prin cap... Lucrurile se vor schimba din nou. Maddie crește. E femeie acum.

– Nu aș merge atât de departe, spuse el. E încă o fetiță pentru mine.

– Jock... Am făcut o treabă bună, nu-i așa?

– Poftim? zise el, complet confuz.

– Ca mamă singură, care de-abia face față, care locuiește cu mama și cu fratele ei... Maddie pare să fie extrem de bine adaptată. Nu crezi?

– E bine, Riley. E uimitor.

– Mi-a pus întrebări dificile în ultima vreme.

– Da? Cum ar fi? Mie nu mi-a spus nimic nou, zise el.

– A zis că ați vorbit mult despre perioada în care... am fost pentru scurt timp împreună.

– Nu aș spune că mult, spuse el. Cred că avea cam 12 ani când m-am întrebat de ce nu ne-am căsătorit. Mă gândeam că o va face. Așa că i-am spus.

– Dar ce i-ai spus?

– I-am spus că ai rămas însărcinată accidental, că nu ne-am protejat, i-am spus despre contracepție. A fost în mare măsură greșeala mea. Și am avertizat-o – adolescenții și tinerii sunt idioți, să nu aibă încredere în ei. Așadar... Erai însărcinată și am vorbit despre căsătorie, dar nu am crezut că va funcționa pentru noi. Eram prea tineri în primul rând. Amândoi o voiam – m-am asigurat că știe asta. Mama mi-a spus întotdeauna că cei mici vor să știe două lucruri: că îi iubești și că i-ai dorit.

– Te-ai oferit să-mi dai bani pentru avort, îi reaminti ea.

El clătină trist din cap.

– Uite, am făcut ce credeam că fac bărbatii, ce credeam că este de așteptat să fac. Nu am cântărit lucrurile. Slavă Cerului că ai refuzat. Îți mulțumesc pentru asta. Întotdeauna ai fost cea deșteaptă.

– Nu i-ai spus asta, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu, spuse el. Nu i-ar fi adus nimic bun, și sunt atât de recunoscător că o avem; nu vei ști niciodată cât de mult. I-am spus că eram cel mai prost puști de 18 ani din câți există. I-am spus că am avut multe regrete, dar nici unul nu avea vreo legătură cu ea. Ea m-a făcut să fiu cel mai norocos dobitoc în viață.

– Vrea să știe lucruri, cum ar fi dacă ne-am iubit. I-am spus că te-am iubit.

– E bine c-ai spus asta. Trebuie să creadă că mama și tatăl ei s-au iubit când au făcut-o.

– Jock, te-am iubit cu adevărat. Ți-am spus că te iubesc și tu ai zis: „Aoleu, stai o clipă...”

El își puse coatele pe genunchi și își sprijini capul în mâini pentru un moment. Apoi o privi.

– Riley, nu am cum să mă întorc în timp și să șterg asemenea greșeli. Nu ar fi trebuit să fac asta niciodată. Nu ar fi trebuit să vorbesc în felul acela. Îți spun, eram un băiat prost și speriat de moarte. Nu știam ce simt. Nu știam ce să fac.

– Nu ai vrut să-i spui Emmei...

– Da, lista e tot mai lungă. Sunt primul care recunoaște că mi-a trebuit prea mult să mă maturizez, să știu ce vreau, să-mi dau seama că viața îmi oferea un dar pe care nu aveam să-l merit niciodată. Da, recunosc că sunt un bărbat al naibii de norocos și chiar sunt extrem de recunoscător. Și-am făcut pace cu Emma. În cele din urmă am reușit să mă văd cu ea și să-i spun că îmi pare rău că am făcut ce-am făcut și că am înșelat-o.

– Poftim? pufni Riley.

– Ar fi trebuit să o sun și să-i spun că suntem împreună. Poate că lucrurile ar fi fost mult mai diferite dacă aș fi făcut asta.

– Te-ai văzut cu ea?

– Ei bine, da. Râse cu amărăciune și clătină din cap. Fiică-ta are 15 ani, însă e foarte matură, știi, nu? După ce i-am spus că eram iubitul altcuiva când m-am îndrăgostit de tine, a început să mă întrebe dacă i-am cerut vreodată iertare Emmei. Bineînțeles că nu o făcusem. Sunt prea stângaci pentru asta. Ar fi însemnat să-i găsesc numărul din New York, și știm amândoi că nu-i mergea bine – nu avea nevoie să stea de vorbă cu mine. Apoi Maddie mi-a spus că s-a întors. O întâlnise. Cred că era cu Adam și au dat peste ea întâmplător. Maddie nu e sigură, dar crede că Adam o place. Și mi-a spus că Emma va lua cina la mama ta, așa că am așteptat să plece ca să pot...

– Stai! Ce?

– Cum adică ce? Întrebă el, părând confuz.

– Emma a luat cina cu mama?

– Da. Acum o săptămână sau două, cred. Nu știai?

– Nu, spuse ea simțind că-i crește tensiunea. Și Adam se vede cu ea.

– Nu știu. Nu a pomenit...

– Se vede, repetă Riley furioasă. Îmi dau seama. Iar mama ia cina cu ea fără ca eu să știu și nu-mi spune. Și te-ai văzut și tu cu ea. Te împaci cu ea?

– Într-un fel. Am vrut doar să-i spun că îmi pare rău pentru toate câte au fost, îmi

pare rău c-am rănit-o. Nu-mi pare rău că s-a întâmplat, căci suntem foarte norocoși să o avem pe Maddie și...

– Deci toată lumea are discuții personale cu Emma și nimeni nu consideră că e necesar să-mi spună și mie!

– Dumnezeu, poate dacă nu ai mai fi atât de furioasă tot timpul! rosti el exasperat. Nu obosești ca oamenii să meargă pe vârfuri în preajma ta?

– De ce nu sunt măcar sinceri cu mine? voi ea să știe.

– Nu știu, Riley! Oare pentru că îți ieși din minți de furie?

Se ridică.

– Deci spuneai că îți pare rău că ai înșelat-o. Ai rugat-o să-ți mai acorde o șansă?

Jock se ridică și el.

– Oh, pentru Dumnezeu, bineînțeles că nu! Nu vreau o altă șansă! De ce ești atât de supărată?

– O, nu știu, Jock. Oare pentru că toată lumea are secrete față de mine? Fiica mea, fratele meu, mama, tu! Dar cine i-a dat un loc de muncă? Eu! De ce trebuie să repar eu mereu lucrurile?

El o privea șocat.

– Asta crezi? Că tu reperi totul? Nu June, eu sau chiar Adam? Nu suntem noi echipa minune? Știu că nimeni nu se prea bazează pe mine, dar puteți să o faceți cu toții. Fac tot ce îmi cere oricare dintre voi. Nu ai rămas singură, la naiba! Ne-ai avut pe toți! Am făcut toți așa cum ai vrut tu! Și iată, fiica ta este aproape adultă și ai găsit pe cineva, mi-a spus. În sfârșit, ai găsit pe cineva care te merită. Ei bine, bravo ție. Și ți-am spus că-mi pare rău în fiecare zi în care am avut ocazia ca să o poți încheia cu trecutul și să-ți vezi de viață. Oricum nu aveam nici o șansă cu tine.

– Nu ai vrut să ai șanse cu mine!

– Te-am cerut în căsătorie! Nu o dată!

– Ca să fii cu Maddie ! Să fii cu fiica ta!

– Nu! Ca să alcătuim o familie, așa cum ar trebui să fie! Ca să fiu cu tine! Dar tu nu ai trecut niciodată peste și m-ai învinovățit mereu pentru toate problemele tale. Pe mine și pe Emma. Așa că dă-mi voie să limpezesc lucrurile chiar acum – greșim cu toții și am avut un mare noroc din punctul ăsta de vedere. Avem o fiică frumoasă de 15 ani care va face lucruri minunate în viață, în ciuda noastră.

– Nu m-ai vrut, spuse ea. Te-ai căsătorit șase luni mai târziu!

– Da, o altă mișcare deșteaptă de-a mea. Eram atât de dornic să mă iubească cineva, să mă dorească, încât m-am căsătorit cu prima femeie care m-a convins că are încredere în mine, că mă dorește. A durat mai puțin de un an, dar s-a terminat într-o zi.

– Prostii! Femeile te-au dorit întotdeauna!

– Numai că nu cea potrivită! Nu înțelegi, Riley? M-am străduit din răputeri. Însă niciodată nu a fost destul.

– Acum îți plângi de milă. Maddie este mândră de tine.

– Așa sunt copiii.

– Aproape că a stricat prima cină pe care am luat-o cu Logan. N-a făcut decât să se laude cu tine. A fost foarte stânjenitor.

Jock zâmbi.

– Va trebui să-i mulțumesc. L-a alungat?

Riley ridică bărbia.

– Nu. Nu se sperie ușor. Cred. O să plec, spuse ea simțindu-se epuizată.

– Data viitoare când vrei să vorbim, anunță-mă cu 48 de ore înainte, bine?

capitolul 17

După ce pleacă de la Jock, Riley avu o criză de plâns, ceva ce nu mai pățise de multă vreme. Era ca și când toată lumea își direcționa dragostea spre Emma, nebăgând de seamă în ce fel ar putea-o afecta pe ea faptul acesta, neștiind că ar putea-o face să se simtă personajul negativ în toată povestea, care este pedepsit din nou. Îndepărtată și lipsită de iubire. Naiba să o ia pe Emma! Se întorsese și îi luase oamenii care o susțineau!

Se simțea ca o puștoaică de 13 ani. O copilă. Un căpcăun care încercase să îi împiedice pe Adam și pe mama sa să o primească pe vechea lor prietenă cu brațele deschise. Încercase și dăduse greș, iar acum știa cât de egoistă și de rea era.

La miezul nopții auzi telefonul. Primise un mesaj. De la Logan.

„Mă întrebam dacă totul este OK?”

La naiba! Nu îl sunase. Deși era în pat și avea nasul înfundat, îi telefonă.

– Îmi pare foarte rău, spuse ea. Sunt bine. Am fost prinsă într-o discuție dificilă de familie. Știi cum se întâmplă de sărbători.

– O, da, spuse el râzând. De obicei, eu și tata îi distrăm pe ai noștri certându-ne ca niște dobitoci. Ne-am descurcat binișor anul ăsta. Am stat în colțuri opuse ale încăperii și nu au survenit prea multe fricțiuni. E amuzant – deși au trecut 25 de ani, mă port tot ca un băiețuș furios. Toată lumea l-a iertat și l-a reprimat în sânul familiei. Mama și tata sunt foarte apropiați, de parcă ar fi un cuplu, chiar dacă nu sunt. Nu s-au recăsătorit, dar el ia parte la toate evenimentele familiale. Cred că ar trebui alungat.

– Doamne, doar 25 de ani?

– Probabil că nu vei crede, dar sunt un tip destul de relaxat. Cred. Nu aș avea nici o problemă pe lume dacă mama l-ar urî.

– Din nefericire, înțeleg foarte bine. Haide să vorbim mâine, spuse ea. Am avut o zi foarte lungă.

– Sigur, spuse el. Riley? Ne așteaptă un an nou. Haide să facem în așa fel încât să fie unul bun, OK?

– Absolut, Logan.

„Ce drăguț“, se gândi ea. Se strecură din nou sub așternuturi. Dar nu se gândi la Logan. Voia să o facă. O femeie deșteaptă ar transforma relația asta în ceva pozitiv.

„De ce fac oamenii aceste lucruri de sărbători?“ se întrebă. „De ce nu s-a putut Jock abține, rezervându-și izbucnirea pentru altă dată, pentru o altă zi?“

„Izbucnirea lui Jock?“ o apostrofă conștiința. „Tu ai început! Întotdeauna tu începi!“

Poate că ar trebui să înceapă să o recunoască măcar în sinea ei. Fusesse atât de speriată și de rănită, se simțise atât de singură, chiar dacă îi avusese pe Adam, pe mama ei și pe bunici o vreme după ce se născuse Maddie. Când nu plângea, se lua de toată lumea. La început, când era însărcinată, Jock nu venea prea mult pe la ei. După ce se născuse Maddie, venea în vizită doar când se simțea în siguranță, când Adam nu era acasă. O vizita deseori pe Maddie când June avea grijă de ea, deoarece chiar dacă mama ei era nemulțumită de el, nu fusese niciodată răutăcioasă. Chiar dacă nu venise să vadă copilul într-o anumită zi sau des, venise regulat. Și suna. O sunase pe Riley până putuse să o sune doar pe Maddie.

Părea că nu se mai termină – de fiecare dată când îl vedea o durea inima și i se pune un nod în gât; îi venea să plângă și se abținea. Dar apoi îi trecuse. Se maturizase și cunoscuse tot mai multe femei care își creșteau singure copiii și învățase cum să îndure totul.

Dar asta o făcuse să devină mai dură și oarecum mai cinică. Nu voia să fie așa. Era mama unei fete frumoase și sclipitoare și avea toate motivele din lume pentru a fi recunoscătoare, însă, cu toate acestea, uneori se purta tocmai invers.

Asupra lui Jock avusese efectul opus. Maddie îl îndulcise. Devenise mai blând și mai matur.

„Am făcut o greșeală“, se gândi ea obosită. „Și a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Da, am reușit să sufăr pentru asta ani de zile. Cum să pun capăt suferinței? Cum a depășit Jock momentul cu grație? Cum a reușit Emma?“

Înainte să adoarmă își aminti: „M-am îndrăgostit de tine“, spusese el. „Nu am fost niciodată îndeajuns de bun pentru tine.“ Asta zisese? Trebuia să fi înțeles greșit.

Emma nu era deloc nemulțumită de weekendul liniștit pe care îl petrecuse de sărbători. În ajunul Crăciunului mersese cu Lyle și Ethan acasă la sora acestuia din urmă, unde luaseră cina. Dat fiind că cei doi aveau o florărie, nu era cazul să ducă un aranjament floral, așa că împrumută bucătăria lui Penny și rețetele acesteia și făcu crochete crab și de cașcaval. Fu o seară haotică și zgomotoasă, sora lui Ethan era însărcinată, iar nepoata lui avea doi ani. Emma se bucură de compania micuței cam o oră, apoi începu să se întrebe cum se descurcau mamele tinere – fetița era obosită, capricioasă, flămândă, neliniștită și nu tocmai cuminte. Unul din primele ei acte de revoltă fu să arunce o cochetă de cașcaval în labradorul lor.

– Da, cam așa e mai tot timpul în perioada asta, spuse Ethan.

– Nu cred că eram pregătită pentru cât de repede se poate mișca un copil de doi ani, zise Emma.

– Ai grijă la lucrurile de valoare, spuse Lyle. A înghițit inelul de logodnă cu diamant al mamei ei acum șase luni.

– E în regulă, l-am primit înapoi, strigă sora lui Ethan din bucătărie.

– Pfff! exclamă deodată Emma și cei doi bărbați.

Când ajunse acasă, la 21:00 în seara aceea, Adam o aștepta. Îi povesti cum se desfășurase cina și care fusese soarta crochetei de cașcaval. Insistă să își deschide cadourile. Voia ca el să încerce noii papuci de casă. Îi plăcură cartea și puloverul și avea un cadou pentru ea, o cutie foarte mare. Înăuntru se afla un balonzaid impermeabil negru, lung, foarte elegant, cu cordon. Emma îi spuse să aștepte unde era. Se duse în micul ei dormitor să-l probeze și, când se întoarse, el admiră croiul elegant care se potrivea cu pantofii ei cu toc. Apoi Emma desfăcu

cordonul hainei și îi arată că era goală pe dedesubt. Deși hohotiră de râs, nu dură decât un minut până ce râsul fu înlocuit de sunetul sărutărilor și al respirației lor precipitate, iar noua haină zăcea pe covor de-o parte a patului și hainele lui Adam de cealaltă. În dimineața de Crăciun se trezi și îl văzu pe Adam stând într-un cot privind-o.

– Am luat o decizie, spuse el. M-am hotărât să mă trezesc așa în fiecare dimineață de Crăciun.

– Ah, va fi de acord Moșul?

– Sunt foarte cuminte, spuse el. Iar tu ești puțin obraznică. Sună perfect pentru mine.

În timp ce el se duse la familia lui, ea se relaxă, adunându-și puterile și bucurându-se de liniștea zilei. Fusesse prevenită că săptămâna de după Crăciun urma să fie un adevărat iad la muncă. Unii dintre clienții lor fuseseră plecați din oraș de sărbători, dar cei mai mulți avuseseră musafiri, veniți din afara orașului; se adunase mult gunoi de la cadourile schimbate, bucătăriile erau unsuroase și murdare de la atâta gătit și copt. Erau încă în vacanță până după Anul Nou, ceea ce însemna că peste tot va fi o mizerie mai mare și că ele vor avea mai mult de lucru, trebuind să se strecoare printre o mulțime de oameni.

Și erau câteva lucruri pe care era dornică să le afle. În primul rând, oare Bethany era bine? Nu o mai sunase de dinainte de Crăciun, dar casa familiei Christensen era printre primele în programul ei de luni. Când sosiră, urcă direct pe scări, bătu încet la ușa lui Bethany și când fata îi spuse să intre, își vârî capul pe ușă.

– OK? întrebă ea încet.

Bethany îi zâmbi timid.

– OK, răspunse ea.

– A fost un Crăciun plăcut?

Ea încuviință din cap.

– Mi-am văzut bunicii. Mă bucur mult că s-a terminat. Mă simt mult mai stăpână pe mine acum.

– Viața va fi mai ușoară acum, cred, spuse Emma. Sărbătorile sunt întotdeauna un pic dificile când ai suferit pierderi. Ai numărul meu.

– Da. Te voi suna.

Când închise ușa, se întoarse și dădu nas în nas cu Shawna, care se încruntă.

– O să dai de bucluc, o avertiză ea.

– O să fie bine, răspunse Emma, căci asta își tot spunea.

Casa familiei Christensen îi amintea puțin de apartamentul ei din New York – era spațioasă, impecabilă, mobilierul era bogat și ales cu grijă și, deși era plină de culori calde și lemn întunecat, aproape că simțai goliciunea. Era prea multă liniște. Casele erau făcute pentru a fi pline de conversație și râsete, ba chiar și de certuri din când în când. Era prea curată, prea ordonată. Îți dădea un sentiment de însingurare.

Emma, Shawna și Dellie avură multă treabă, cum era de așteptat fiind mai multă curățenie de făcut decât de obicei. Domnul și doamna Andrews nu anulaseră serviciul de curățenie. Nick îi sunase marți pentru a le spune că trimitea o altă echipă și că va supraveghea lucrurile îndeaproape pentru a se asigura că nu vor mai fi probleme. Nu avea să mai permită echipei Emmei să se întoarcă în locul acela periculos.

– Dacă ar fi după mine, aș renunța la ei, spusese Nick. Momentan îi voi supraveghea îndeaproape.

La începutul săptămânii, când aproape că terminaseră cu ultima casă, Riley îi trimisese un mesaj Shawnei rugându-le pe toate trei să treacă pe la birou când se întorceau cu dubița. Descoperiră că era acolo tot personalul – Nick, Makenna, Riley și tânăra ei secretară, Jeanette.

– Intrați, vă rog, spuse Riley. S-a întâmplat ceva îngrozitor și vreau să aflați de la mine. Veți auzi despre asta diseară dacă vă uitați la știri. Domnul Andrews e mort. Se pare că doamna Andrews l-a împușcat. Poliția a arestat-o. Riley își drese glasul. Echipa noastră a intrat în casă și i-a găsit.

Emmei i se înmuieră picioarele și se sprijini de Shawna.

- Dumnezeuule, șopti ea.
 - Stai jos aici, spuse Nick.
 - Probabil că a căutat-o cu lumânarea, zise Shawna. O bătea pe femeia aia.
 - S-a mai întâmplat așa ceva până acum? întrebă Emma.
 - Am avut o situație delicată sau două de-a lungul anilor. Unul dintre clienții noștri a fost găsit inconștient – suferise un atac cerebral, a fost dus la spital și de acolo la azil. Nimic de felul acesta. Oamenii nu au doar praf și mizerie, spuse Riley. Au vieți personale complexe. Unii dintre ei au probleme serioase. Iar noi pătrundem în spațiul lor privat. Trebuie să fim vigilenți și orbi – este un echilibru foarte dificil. Îmi pare rău că s-a întâmplat așa.
 - Echipa cealaltă, spuse Emma. Sunt bine?
 - Nu, câtuși de puțin, răspunse Nick. Cora, Maria și Connie sunt toate zguduite. Își vor lua liber luni și marți și dacă trebuie să se vadă cu cineva, cum ar fi psiholog, vom găsi unul.
 - A fost îngrozitor? întrebă Dellie.
 - Un glonț în ceafă, spuse Nick. El avea încă telecomanda în mână. Părea că era posibil să se fi întâmplat mai devreme sau chiar cu o seară înainte.
 - Vai, asta nu e de bine pentru ea, spuse Shawna.
 - O bătuse din nou? întrebă Emma.
- Toată lumea ridică din umeri.
- Sunt sigură că vom primi mai multe informații odată cu trecerea timpului. Am vrut doar să mă asigur că aflați de la mine personal, dat fiind că îi cunoașteți și ați avut de-a face cu ei și cu poliția. Toată lumea e în regulă?
 - Sigur, spuse Dellie. Au copii, știți. Copii de 20 și ceva de ani.
 - Știu. Emma?
 - Da. Sunt bine.

Se cutremură, amintindu-și de Richard. Amintindu-și de cruzimea sinuciderii lui. De priveliștea îngrozitoare. De mirosul de sânge și de praf de pușcă. De ochii lui deschiși și litrii de sânge. De mirosul de moarte și de toate atrocitățile sale.

– Sunt bine, spuse ea din nou, ridicându-se în picioare.

– Atunci cred c-am terminat aici. Nick, dă-mi voie să văd raportul înainte să îl trimiți echipelor.

– Desigur.

– Vă mulțumesc tuturor.

Emma zăbovi în timp ce oamenii ieșiră încet, vorbind între ei. Când Riley rămase singură în spatele biroului, luându-și poșeta și servieta, se apropie.

– Ăă, scuză-mă. Când am putea vorbi? Ar trebui să-ți spun ceva.

– Mă va supăra? Întrebă Riley.

– Probabil.

Riley ezită.

– Stai jos. Haide să terminăm cu asta.

Emma îi povesti despre casa lui Bethany, despre adolescența atât de fragilă și de palidă, despre faptul că îi lăsase numărul ei de telefon și că fata o sunase.

– Cred că glumești, spuse Riley.

Emma clătină din cap.

– Și nu regret. Pare a fi mai bine după sărbători, dar habar n-am cum să o ajut. Situația familiei pare atât de tristă – mama ei vitregă poartă hainele mamei ei care a murit. Dumnezeu, nu știu ce să spun sau ce să fac. Știi doar că nu va fi de folos dacă aș rupe legătura cu ea, dacă nu i-aș mai răspunde la telefon. În mare măsură nu fac decât să ascult. Mă vei concedia?

– Mă pui într-o ipostază îngrozitoare, spuse ea. Știi foarte bine că nu te pot concedia. Familia mea mă va muștrului foarte rău dacă aș face-o. Mama, cu care

înțeleg că te-ai văzut, fratele meu, care este susținătorul tău actual...

– Adam este un prieten bun. El mi-a sugerat compania ta, care, apropo, îmi place. Râse și clătină din cap. De fapt, aștept cu nerăbdare să vin la muncă. Fetele cu care lucrez sunt fantastice. Clienții sunt dificili, ciudați și adorabili. Unii dintre ei chiar mi-ar lipsi.

– Angajații cu liceu și cetățenie stau de obicei la compania aceasta cam nouă luni. Iar tu vei rămâne pe capul meu.

– Mă gândeam că vei avea o mare satisfacție, spuse Emma. Spune-mi sincer. Pentru o clipă lasă deoparte neînțelegerile noastre și spune-mi – dacă ai fi fost în locul meu și ai fi văzut biletul acela, ai fi făcut ceva? Orice? Ai o fată de 15 ani – dacă ar fi fost atât de singură? Și nu ar fi avut pe nimeni? Ai fi vrut să-i răspundă cineva la telefon, chiar dacă cea care o făcea nu era decât o amărâtă de femeie de serviciu?

– În primul rând, femeile de serviciu nu sunt amărâte. Nu ți-ai dat seama încă? Știm mai mult despre clienții noștri decât știu ei unii despre alții! În al doilea rând, nu știu dacă aș fi făcut asta!

– O, ba știi, spuse Emma. La fel cum ai fi chemat poliția în cazul domnului Andrews.

– Nu mi-aș fi lăsat numărul, spuse Riley. Apoi îi sună telefonul. Se uită la el și apăsă pe un buton activând mesageria vocală. Recunosc că aș fi urmărit. Aș fi așteptat. Aș fi încercat să mă gândesc la o soluție. La un psiholog...

– Are psiholog, spuse Emma. Un psiholog care o întrebă dacă este geloasă pe noua mamă vitregă.

– Dumnezeu mare, ce imbecil! Știam de căsătoria domnului Christensen. La completarea contractelor le cerem întotdeauna să își enumere membrii familiei și animalele de companie din casă și știam că are o fiică adolescentă și că era logodit. Dar nu știam că rămăsese văduv. Telefonul sună din nou. Se uită la el. Chiar are nevoie de mine. Îmi pare rău, spuse înainte de a prelua apelul. Da, Maddie?

– Mamă! Am avut un accident! Ne-a lovit cineva. Îl ducem pe tati la spital. Mamă, e rănit! E rănit!

– Încet, Maddie, spuse Riley. Uită cu totul de Emma și puse telefonul pe speaker ca să-și poată lua poșeta, cheile, haina. Tu ești rănită?

– Nu. Nu chiar. Dar nu l-au putut lua pe tati imediat și nu mă lasă să merg cu ambulanța cu el pentru că au nevoie de loc să se ocupe de el. O, mami, dacă moare?

– Nu va muri, spuse Riley. La ce spital mergeți?

Maddie întrebă pe cineva.

– Petaluma.

– Ești sigură că ești bine?

– Am doar două vânătăi, atâta tot.

– Bine, vin. Am plecat.

Riley ocoli în fugă biroul, trecu pe lângă Emma și ieși pe ușă. Două secunde mai târziu se întoarse și spuse:

– Jock și Maddie au avut un accident.

Emma își luă geanta și ieși cu ea.

– Vin. Încuie ușa, voi fi în urma ta. S-ar putea să ai nevoie de mine.

Pentru moment, Riley se gândi: „De ce aş avea nevoie de tine?” Dar nu spuse nimic, încuie ușa, fără să mai verifice biroul, să închidă luminile sau altceva. Alergă spre mașină și fără să se uite înapoi la Emma, ieși în goană din parcare, pornind la drum.

Maddie era încă la telefon.

– Bine, conduc. Spune-mi cum te simți, aproape că strigă în telefon.

– Am ajuns! Intru cu tati! Nu mai pot vorbi!

Riley mormăi și convorbirea se întrerupse.

Dură aproape treizeci de minute până ajunse la spital, și Riley alergă din parcare la Urgențe. Întrebă de Jock Curry sau Maddie Kerrigan și fu îndrumată spre zona de așteptare.

– Dar sunt bine? strigă ea tare.

– Mamă? se auzi o voce. Mama?

Ignorând protocolul, Riley împinse oamenii și intră într-o zonă de tratament unde se aflau câteva paturi înconjugate de draperii.

– Maddie? strigă ea.

– Aici! spuse fata.

Riley o găsi așezată pe un pat, ținând un pachet de gheață la frunte, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji. O îmbrățișă și o strânse tare.

– Mamă, tati este rănit. L-au dus sus să vadă dacă are nevoie de operație. A trebuit să o sun pe bunica și bunicul pentru că nu am vârsta necesară pentru a lua decizii pentru el.

– Maddie, este conștient?

– Vorbea puțin. Îl doare umărul și stomacul și are o tăietură la cap din care a curs sânge peste tot și a zis că are vânătăi pe tot corpul. Spune că e bine. Dar doctorii spun că nu și că are nevoie de radiografii pentru a vedea dacă nu are răni interne și dacă nu s-a lovit la cap, așa că l-au dus sus.

– Pe tine te-au consultat?

Ea încuviință din cap, îndepărtă pachetul de gheață, dând la iveală o contuzie.

– S-ar putea să fi dat cap în cap cu el. Cineva s-a izbit de noi – bum! A intrat în mașină pe partea lui tati și de-abia l-au scos afară! Apoi izbucni în lacrimi. Mamă, dacă nu va fi bine?

– Sst, Maddie. Vorbea și era conștient, ăsta e un semn bun. Vor avea grijă de el.

Adam intră în fugă pe ușa de la intrare. Emma era acolo, așteptându-l.

– Ce fac? întrebă el.

– Maddie e bine, iar pe Jock îl consultă, nu sunt siguri că îl vor opera. A fost rănit la splină și s-ar putea să se rezolve cu medicamente, dar trebuie să îl țină sub observație la spital. Părinții lui au venit imediat. Maddie și Riley nu vor să plece până când nu va dispărea pericolul și am știut că vei dori să le vezi.

– Unde sunt?

– Sunt toți la etajul trei în zona de așteptare, în fața sălii de consultații. Un grup mare.

– OK, spuse el, prinzând-o de mână.

– Ah... Voi pleca. Mă suni dacă ai nevoie de mine? Dacă e vreo schimbare?

– Nu trebuie să pleci, Emma.

– Cred c-ar trebui. Nu fac parte din familie și nici din familia vreunuia dintre cei prezenți. Am vrut să fiu aici până când venea toată lumea în caz că... Ei bine, în caz că Riley avea nevoie de mine.

– Mă duc la ei, spuse el. Se aplecă spre ea și o sărută pe frunte. Mulțumesc. Te sun în momentul în care aflu ceva.

– Voi fi pe aproape. Du-te și ai grijă de fetele tale.

Emma era bucuroasă că pleca, deși era îngrijorată pentru Jock. Avea o slăbiciune pentru el după ce își ceruse scuze. Dacă îl țineau în spital peste weekend, va trece și-i va face o vizită.

Primi un mesaj și văzu că era de la Lyle: „Te pot suna sau treci pe la magazin înainte să închidem?”

Urcă în mașină și o porni ca să se încălzească puțin, dar rămase în parcare și îl sună.

– Ce s-a întâmplat?

- S-ar putea să vrei să vorbim față-n față. Ești departe?
- Cam jumătate de oră, presupun. Spune-mi. A fost o zi dementă astăzi.
- Ei bine, va deveni și mai dementă. Lauren Shay a trecut pe la magazin astăzi.
- Sora mea?
- M-a rugat să-ți transmit un mesaj. Rosemary vrea să te vadă.
- Va fi destul de dificil, căci nu pot merge în Palm Springs, replică Emma.
- S-a întors. E bolnavă, spune Lauren. S-a întors în casa familiei cu Lauren și Anna, și... Trase aer în piept. E la o clinică pentru boli în stadiu terminal.
- Uau! Dar soțul ei?
- N-am întrebat. Habar n-am despre ce e vorba, știu doar că s-a întors și că se pare că e pe moarte și vrea să te vadă. Am numărul lui Lauren dacă ai nevoie de el.
- Nu știu, spuse ea. Știi că mi-e teamă de Rosemary. Este rea. Crezi că s-a gândit la încă o răutate pe care să mi-o facă înainte de a muri?
- Merg cu tine. Poate vrei să o suni pe Lauren și să afli mai multe înainte să intri în bârlogul scorpiei.
- Mai ai mult până închizi magazinul? Întrebă ea. Putem să bem un pahar de vin? Am o sticlă în frigider acasă.
- Nu vei fi cu Adam?
- Nu pentru o vreme. Jock și Maddie au avut un accident, iar Adam e la spital. Maddie e bine, dar Jock nu – s-ar putea să trebuiască să-i scoată splina. Riley a primit un telefon când eram la ea în birou. Aveam o mică ședință deoarece una dintre clientele ei și-a ucis soțul și au fost găsiți de o echipă care mergea la curățenie.
- Și vrei un pahar de vin? Întrebă el. Dacă aș fi avut o asemenea zi, aș fi dat toată sticla pe gât și aș fi ieșit în oraș.

– Vrei să treci pe la mine și să ne relaxăm? Aș vrea să vorbim despre situația asta cu Rosemary.

– Ajung cam în jumătate de oră. Să nu începi fără mine.

Adam o găsi pe Riley singură în sala de așteptare și aceasta sări când îl văzu.

– De unde ai știut să vii? Aveam de gând să vă sun pe tine și pe mama în scurt timp. Dar nu voiam să te sperii. Maddie e bine.

– M-a sunat Emma. Unde e?

– În salonul lui Jock. Nu vrea să se dezlipească de el. E bine, dar s-a speriat tare când l-a văzut lovit și luat de medici.

– Ce s-a întâmplat?

– O tânără a trecut pe roșu și s-a izbit de el pe partea șoferului. Airbagul ei s-a declanșat, așa că a scăpat fără răni. Dar amândouă mașinile se pare că sunt distruse.

– Nu Maddie conducea?

Riley clătină din cap.

– Slavă Cerului!

– Emma spunea că părinții lui sunt aici.

– S-au dus la cantină să ia cafea. Doamna Curry este cam zguduită. Cred că îi vor suna pe fratele și sora lui Jock. S-ar putea să fie multă lume în curând și este în camera de gardă sub supraveghere ca să-l poată duce la operație dacă e nevoie. Se pare că are niște răni interne. Spune că se simte ca și când ar fi fost trântit pe scări. Are dureri mari și i-au dat calmante. Încep să i se vadă vânătăile de pe față. Tresări. Arată groaznic.

– Încerci să o convingi pe Maddie să plece? Să meargă acasă?

– Nu, vom rămâne. Poate dau o fugă până acasă să-i aduc haine de schimb – are

sânge pe haine de la capul lui Jock. Nu-i o tăietură prea mare, dar a sângerat mult.

– Iar Maddie? Are ceva?

– Un cucui. Își atinse fruntea. Apoi i se umplură ochii de lacrimi. Am vorbit cu Jock în seara de Crăciun.

Adam se încruntă.

– Am crezut că sunteți bine, spuse el.

– Nu la mama acasă. M-am dus până la el. Voiam să discut cu el despre... O, la naiba, despre nimic, de fapt. Doar că Maddie crește atât de repede și va pleca la colegiu, se va căsători, va avea copii și... Cum ne vom descurca cu toate astea?

– Cuplurile divorțate fac asta mereu, spuse Adam ridicând din umeri.

– Nu mai fusesem niciodată la el acasă, spuse ea încet. Are o casă frumoasă. Și o cameră pentru Maddie.

– Care e problema, Riley?

– Am fost rea cu el. Am căutat să mă cert cu el oarecum. Și a spus că s-a străduit, dar niciodată nu a fost suficient. Știi că n-am fost niciodată la el acasă?

– Ai spus asta deja, îi atrase Adam atenția. E în regulă. Singura relație pe care ai avut-o cu Jock a fost creșterea lui Maddie și v-ați descurcat amândoi foarte bine.

– A sugerat că nu i-am acordat niciodată o șansă, spuse ea.

– Riley, ce naiba e asta?

– Nu știu, nu știu, spuse ea. Se duse după poșeta pe care o lăsase pe scaun și căută un șervețel. Se șterse la ochi și își sufla nasul. Cred că am făcut foarte multe greșeli.

Maddie veni în sala de așteptare cu un doctor. Doctorul ținea mâna ferm pe umărul ei.

– Îl vom duce pe domnul Curry în sala de operație. Cred că va trebui să îi

scoatem splina totuși, și mă voi uita dacă sunt și alte probleme.

– Pot să vorbesc cu el? întrebă Riley părând deodată panicată.

– Este pregătit, spuse doctorul. Va fi în operație cam o oră, apoi la reanimare. Se întoarce spre Maddie. Când se va trezi după operație, poți să-l vezi, dar apoi ar trebui să mergi acasă în seara asta. Va fi confuz și cel mai bine pentru el ar fi să doarmă.

– Voi sta în liniște, spuse Mandy. Voi sta cu el și nu voi spune nimic.

– Dacă aș crede că are nevoie de cineva care să stea cu el, crede-mă, aș pune o asistentă să-l supravegheze. Dar va fi monitorizat, verificat regulat și vom avea mare grijă de el. Dacă va apărea vreo schimbare a stării lui, te voi suna personal.

– Dar îl voi vedea după operație? întrebă ea.

– Absolut. Mă ocup de tot.

– Bine, spuse ea fără prea multă convingere.

Adam așteptă două ore și jumătate cât dură operația lui Jock, până ce acesta își recăpătă cunoștința și o văzu pe Maddie. În timpul acela apărură și alți membri ai familiei lui și toți voiau să-l vadă. Adam o sunase pe June și venise și ea. Ieșise de vreo două ori să-i trimită mesaj Emmei și fu ușurat să afle că era acasă și bea un pahar de vin cu Lyle. Când în cele din urmă doctorul fu gata să îi alunge pe toți, June plecă împreună cu părinții lui Jock, ținând-o pe mama lui de mână și liniștind-o.

Maddie părea epuizată. Adam le conduse spre mașina lui Riley.

– Vrei să vă urmez până acasă? Vrei să vorbim?

– Ce mai e de spus?

– Ei bine, mă gândesc că poate ai ceva pe suflet. Greșeli, Riley? Întotdeauna mi s-a părut că faci totul bine.

Ea îl privi cu un zâmbet timid și amar.

– Se vede că habar n-ai.

– Vin la voi, spuse el. Poți să o trimiți pe Maddie la culcare și vom sta puțin de vorbă.

– Nu te supăra, Adam, dar nu am chef de povești acum. Se opri și căută în poșetă, își pipăi buzunarele și spuse: La naiba. Nu am mobilul. Trebuie să fie în sala de așteptare. Adam, o duci pe Maddie acasă, te rog? Vă urmez în curând.

– Sigur. Am parcat acolo, Maddie. Haide să te duc acasă ca să te schimbi de hainele astea pătate de sânge și să faci un duș.

– Da, ar trebui, spuse ea, sprijinindu-se de Adam.

O cuprinse cu brațul și deschise ușa din dreapta, așezând-o pe scaun.

– Mulțumesc, unchiule Adam, că ai venit la spital.

– Toată lumea a venit. A fost ca o petrecere. Se întinse și o mângâie pe genunchi. Te simți un pic mai bine acum că ieșit din operație?

– Cred că da. Doar că știi foarte mulți oameni care și-au pierdut tatăl când erau încă mici și doar la gândul că... Doi prieteni la școală și chiar și tu, unchiule Adam. Își trase nasul abținându-se să nu plângă. Vreau ca tata să aibă șansa să fie fericit, atâta tot.

– Mi se pare că tatăl tău este destul de fericit, răspunse el.

– Spune că e bine, că e fericit, că e mândru de mine. Dar cândva, când vorbeam, a spus că unul dintre cele mai mari regrete ale lui este că nu a putut-o convinge pe mama să se mărite cu el ca să fim o familie adevărată. Dar nu o învinovățește pe ea. A spus că el a greșit.

– A greșit, mormăi Adam. O mulțime de oameni vorbesc despre greșeli în perioada asta. Știi ce cred eu? Cred că m-am săturat să aud despre greșeli. Ar fi mai productiv să lăsăm greșelile în urmă și să ne gândim la viitor.

– Tu nu ai regrete, unchiule Adam?

– Toată lumea are, Maddie. Dar cred că viața mea a ieșit exact cum am vrut. Și e

o viață bună. Poate că familia noastră e un pic diferită, un pic destrămată pe ici, pe colo, dar ultima dată când am verificat, ne simțeam cu toții foarte norocoși pentru ceea ce avem.

– Poate până astă-seară, spuse ea. Mă voi simți mult mai OK când voi ști că tata e bine.

– Exact asta vreau să spun, zise Adam. E un bărbat foarte norocos.

Riley coborî din lift la etajul trei. Scoase mobilul din buzunarul hainei și se uită la el. Patru apeluri ratate de la Logan. Îi trimisese un SMS despre accident. Îi spusese că toată lumea era bine, dar că era prinsă și îl va suna mai târziu. Apoi își închisese telefonul.

Și știuse tot timpul unde era mobilul.

Era ușurată să vadă că nu mai era nimeni din familia lui Jock în sala de așteptare. Merse în Secția de reanimare unde îl văzuse pe Jock cu nici zece minute în urmă și era acolo, dormind după anestezie și calmante, cu gura ușor deschisă. Simți că îi dau lacrimile din nou. Se duse la patul lui și îl atinse încet pe frunte.

– O, Jock, șopti ea. Eu sunt dusă. Nu tu.

În toți anii aceia cât fusese furioasă, oarbă de orgoliu și hotărâtă să îl împiedice să o mai rănească vreodată, îl ținuse la distanță, îl îndepărtase, se îndepărtase ea însăși de sine. Lăsase capul în pământ și muncise ca o maniacă, hotărâtă să reușească în afaceri și să le arate tuturor – „Nu sunt o persoană rea, nu sunt o prietenă necredincioasă și trădătoare.“

– Nu am vrut decât să fiu în siguranță, șopti ea. Să o știu pe Maddie în siguranță. Să dovedesc lumii că pot reuși fără să am încredere în nimeni.

El deschise un ochi, iar ea trase aer în piept.

– Ai dreptate în ceea ce mă privește, Jock. Întotdeauna am fost furioasă. Și speriată. Nu ți-am dat niciodată o șansă.

El ridică mâna și o puse peste a ei pe marginea patului.

– E OK, Riley, spuse el răgușit. Va fi bine.

– Dacă erai ucis în accident? Dacă nu mai apucam să-ți spun că îmi pare rău?

– Ssst, e în regulă, spuse el.

– Nu este, răspunse ea sughițând de emoție. Dar poate după ce te vei face mai bine... Dacă crezi că îmi mai poți acorda o șansă, aș vrea să fim prieteni.

El zâmbi adormit.

– Bine, spuse el închizând ochii. Frate, mult mai trebuie să se chinuie omul să ajungă la tine, nu-i așa?

O pufni râsul.

– Nu asta am vrut.

– Dar cu tipul celălalt cum rămâne? Tipul cel nou? Întrebă el fără să deschidă ochii.

– Nu se întâmplă mare lucru. Dar, ascultă, haide să nu-i spunem nimic lui Maddie. Nu vreau să-și facă iluzii în privința noastră.

– Bine, zise el și o strânse ușor de mână, iar ea se aplecă și îl sărută pe frunte.

Deodată apărură un infirmier și o asistentă lângă pat, întrerupându-i.

– Îl vom duce pe domnul Curry în salonul său acum. Ne puteți urma dacă doriți, doamnă Curry. Dar apoi ar trebui să-l lăsați să doarmă și să reveniți dimineată.

– Nu sunt... Bine, spuse ea. Vă voi urma ca să știu unde îl găsesc dimineată.

capitolul 18

Adam și Emma stătură acasă de Revelion. Emma își parcă mașina în garajul lui, în caz că trecea pe-acolo Riley sau June.

– Cred că această discreție își cam pierde sensul, spuse Adam, luându-i haina. Mama a ghicit, la fel și soră-mea, iar lui Maddie nu-i pasă.

– Cu toate astea, până când Riley nu mă va asigura că nu mai există resentimente între noi, vom fi discreți. Unul dintre ultimele lucruri pe care mi le-a spus exact înainte să îi sune telefonul și să vorbească cu Maddie a fost că a rămas cu mine pe capul ei din cauza familiei. Nu e pregătită. Apropo, unde își petrece revelionul?

– Ea și Maddie au luat câteva gustări și vreo două jocuri și au mers la spital să stea cu Jock. Sunt destul de sigur că nu li se va permite să stea până la miezul nopții, dar îi vor ține companie în seara asta.

– Ah, trebuie să fie foarte fericit. Probabil că ar risca un alt accident mașina ca să primească atâta atenție de la Riley.

– De ce spui asta? întrebă Adam.

– Cred că ține foarte mult la ea. Cred că s-ar putea să o iubească. Felul în care a vorbit despre ea și fiica lor, ca și despre faptul că a dat greș cu sora ta... Părea că are sentimente mai profunde decât lasă să se vadă în fața ta. Îl cuprinse pe Adam de mijloc și se uită la el. Te gândești vreodată că lucrurile ar fi putut fi diferite?

– Cum adică? întrebă el, dorind să audă perspectiva ei.

– Ei bine, Jock ar fi putut începe să iasă cu Riley de la început. Atunci cred că am fi rămas toți prieteni. Dar poate că Riley nu și-ar fi construit afacerea – am impresia c-a făcut-o pentru a supraviețui. Sau eu m-aș fi putut întoarce aici după colegiu, îndrăgostindu-mă de tine acum zece ani.

El o mângâie pe obraz cu dosul palmei.

– Ești îndrăgostită de mine acum?

Ea încuviință din cap.

– Foarte. Depinde cu ce mă hrănești în seara asta.

– Dacă aș fi știut asta, m-aș fi străduit mai mult. Am o mulțime de gustări – crochetele tale preferate de crab, ciuperci umplute, crochete de cașcaval, fără nici un câine în preajmă, sos de spanac și anghinare și o tavă cu legume.

Îl cuprinse pe după gât.

– Mâncărurile mele preferate. Ești un cuceritor. Dar, Adam, când crezi că te vei îndrăgosti și tu?

– Emma, sunt îndrăgostit de tine de la 18 ani. Aștept doar să-ți recapeți viața ca să o împărți cu mine.

– Ei bine, nu m-așteptam la asta, știi. Mă gândeam că îmi voi petrece serile de sâmbătă cu prietenul meu gay și partenerul lui gelos, căutând mereu de lucru și încercând să uit de căsătoria mea dezastruoasă.

– Nu știu dacă o vei uita vreodată. Dar putem să ne vedem de viață în ciuda acestui fapt. Ți-ai scos din cap ideea că faptul că ești cu mine îmi face rău?

– Încă îmi fac griji că s-ar putea întâmpla asta, dar acum sunt convinsă că nu m-aș putea răzgândi nici dacă aș încerca. Mai este o complicație, încă o treabă neterminată de care trebuie să mă ocup. Mâine mă duc să o văd pe Rosemary. A rugat-o pe Lauren să ia legătura cu mine. Se pare că nu poate muri liniștită fără să mă vadă și s-a întors în Santa Rosa să-și dea duhul. Este în casa care a aparținut tatălui meu.

– Și te vei duce? întrebă el.

– Da. Poate că sunt nebună, dar sper că, de vreme ce m-a chemat, faptul că e pe moarte a făcut-o mai blândă. Însă, sincer? Mor de frică. Ultimele cuvinte pe care ni le-am spus nu au fost tocmai drăguțe.

– Dă-mi voie să te însoțesc, spuse el.

– Tu ești protectorul meu. Așa te-a anumit Riley, protectorul meu. S-a oferit și Lyle, dar i-am spus nu. Pe tine te-aș putea lua cu mine. Întotdeauna mă simt un pic mai curajoasă când ești în preajma mea.

Casa în care crescuse Emma avea acum în jur de 40 de ani și pentru că era o casă făcută la comandă, pe un teren mare, rezistase bine. Era, își amintea Emma, una dintre cele mai bune case din zonă, cel puțin în parohia unde se afla școala ei catolică. În comparație cu unele dintre casele în care făcuse curățenie în ultima vreme, părea obișnuită, dar nu era. Era o casă cu cinci dormitoare, trei băi, decorată în stil franțuzesc rural. Avea o bucătărie imensă, dormitorul și baia principale erau spațioase, tavanele înalte de patru metri și fusese considerată o casă de lux în urmă cu 40 de ani. Era încă atrăgătoare. Gazonul era bine întreținut, avea arbuști și doi copaci impresionanți și se afla pe o stradă mare, cu terenuri ample între locuințe. Bineînțeles că Emma nu avea prea multe amintiri plăcute aici. Nu era copilul lui Rosemary. Aceasta le prezenta pe Anna și pe Lauren drept fiicele ei, iar pe ea o numea fiica ei vitregă.

– N-am intrat niciodată în casă, spuse Adam.

– Niciodată? Cum așa?

– Dacă veneam să o aduc pe Riley și să o conduc acasă, așteptam pe trepte.

– N-am observat niciodată. Dar nu mă surprinde deloc. Haide să terminăm cu asta.

La început Emma nu fu sigură care dintre surorile ei deschise ușa, căci semănau mult și nu le văzuse de câțiva ani. Îi trebui un moment pentru a-și da seama că era Lauren, căci nu doar că părea obosită și pământie, ci pe deasupra se mai și îngrășase vreo 40 de kilograme. Imediat în spatele ei apărură Anna, care avea 37 de ani acum și era înspăimântător de obeză. Amândouă păreau complet nefericite, dar cum să arate, știind că mama lor era pe moarte?

Casa era dezordonată și avea un miros straniu. Praf, produse de curățat și poate moarte.

– Sărbători fericite, spuse Emma, oferindu-i lui Lauren în dar un coș cu salam, brânzeturi, măslina, vin și alte bunătăți printre care și ciocolată.

Lauren nu-i mulțumi, dar luă coșul și îl lăsă pe masa din foaier.

– Veniți cu mine, spuse ea întorcându-se ca să o poată urma.

Se îndreptară spre dormitorul principal, unde Rosemary zăcea pe un pat de spital care înlocuia patul ce fusese acolo. Fusese întotdeauna plinuță, dar acum era șocant de slabă, palidă și cu părul foarte rar. Pierderea bruscă în greutate o făcuse să-i atârne pielea de pe față. Pe noptieră se aflau flacoane și fiole, avea perfuzii în braț, iar camera era plină de medicamente. Pe pat, alături de ea, se vedea Biblia ei. Avea ochii închiși.

– Rosemary? spuse Emma în șoaptă.

Deschise ochii.

– O, tu ești.

– Lauren a spus că vrei să mă vezi.

– Da. Cine este acela? Un alt bărbat, așa de curând? Întrebă Rosemary slăbită.

– Este Adam Kerrigan. Ți amintești de el. Fratele lui Riley. Privi prin cameră. Rosemary, unde este Vince?

– Vince nu este aici. Nu a semnat pentru așa ceva.

Emmei îi scăpă o grimasă. Nu-i plăcuse Vince niciodată, deloc, dar fuseseră căsătoriți de ceva timp. Cum de putuse să o lase baltă în felul acesta?

– Așadar, ți-ai trimis avocatul să mă atace, spuse Rosemary.

– Nu, răspunse Emma, clătinând din cap. Domnul Justice a fost avocatul tatălui meu și l-a ajutat cu testamentul. S-a oferit să...

– Eu sunt administratorul averii regretatului meu soț și vreau să știi la ce să te aștepti. Tatăl tău a lăsat niște bani într-un cont de economii. Mi i-a lăsat mie ca să îi distribui cum doresc. Am și eu un avocat. Îi va spune avocatului tău dacă e

ceva de împărțit, dar mă îndoiesc. După aceea nu vom mai avea nimic de discutat. Și te iert.

Emma rămase cu gura căscată.

– Pentru ce mă ierți?

– Pentru că ești o neobrăzată nerecunoscătoare. Pentru că ai adus rușinea asupra familiei cu scandalul tău. Pentru că nu ai apreciat niciodată norocul pe care l-ai avut. Voi muri în pace, știind că am făcut tot ce-am putut mai mult decât era necesar.

Emma trebui să își muște buza ca să nu o apuce tremuraturul. Așadar, Rosemary reușise să mai dea o ultimă dovadă de cruzime.

– Și casa?

– Casa le aparține fiicelor mele acum.

– Casa tatălui meu, spuse Emma încet.

Nu era nici pe departe un conac, dar în California proprietățile erau valoroase. Se gândea că o casă făcută la comandă, de dimensiunea aceasta, pe un teren atât de mare, s-ar vinde cu o grămadă de bani.

– A devenit casa mea, spuse Rosemary.

– Nu ai pomenit niciodată de bani până acum, îi atrase Emma atenția.

– Ai fost căsătorită cu un milionar! țipă bolnava, ceea ce o făcu să izbucnească în tuse.

Lauren veni în grabă la ea. O ridică pe mama ei și-o ținu așa până își reveni. Apoi o așeză încet la loc.

– Aveam 16 ani când a murit tata, spuse Emma. Mi-am plătit colegiul cu burse, lucrând cu jumătate de normă și făcând împrumuturi. Te-ai recăsătorit...

– Nu mai ai nevoie de ea acum, spuse Lauren cu asprime.

– Tata a construit casa asta, spuse Emma.

– Mi-a lăsat-o mie și a fost trecută pe numele fiicelor mele. Vreau să-i spui avocatului tău că treaba asta este încheiată și că nu mai e nimic de discutat. Vreau să termin cu asta. Te rog să-i spui avocatului tău că ești mulțumită, că am ajuns la o înțelegere și să încetezi cu prostia asta. Lasă-le bietelor mele fete puținul care ne-a rămas și pleacă. Nu-mi lua ultimii bani ca o neobrăzată egoistă.

– Încetează, spuse Adam. Încetează acum. Îmi pare rău că ești bolnavă, Rosemary, dar cred că ai abuzat-o destul pe femeia asta. S-a terminat. Adam o luă pe Emma și se întoarse. Ar trebuit să plecăm. Nu mai este nimic de discutat aici.

– Vreau să plec liniștită, știind că nu te vei răzbuna pe fiicele mele, spuse Rosemary.

Emma clătină din cap.

– De ce aș face-o?

– La cum te cunosc, crezi că ți se cuvine totul. Mereu ai fost arogantă, domnișoara regina balului. Nu fura ce le-am lăsat fiicelor mele.

Adam clătină din cap.

– Haide să mergem, Emma. Nu ți-ai dori casa asta. Răutatea s-a infiltrat în pereți.

Privi încruntat spre Rosemary. O luă pe Emma de mână și o trase.

– Nu mai asculta, Emma. Oamenii aceștia sunt otrăviți de invidie. Vino.

Îl lăsă să o ducă la mașină și să o ajute să intre înăuntru.

Stătu nemișcată, fără să spună nimic, încremenită. El porni mașina și începu să se îndepărteze, iar ea continuă să rămână tăcută. Trecură cinci minute bune până când începu să vorbească.

– Credeam că nu mai pot fi surprinsă de ele. Credeam că nu mai pot fi rănită. Trebuie să mă urască foarte mult. De ce mă urăște atât de mult?

– Cred că Rosemary s-ar putea să urască o mulțime de oameni. În orice caz, cred

că prețuiește puțini oameni. Emma, te poți îndepărta de ele știind că ai fost foarte cumsecade. Mai cumsecade decât aș fi fost eu. Cred că femeia aceea a furat de la un copil lovit de durere. Nu aș vrea să fiu unde merge ea.

– S-ar putea să se întâlnească cu Richard acolo – aveau valori similare, cred.

Săptămâna următoare Emma se întâlnește în cele din urmă cu Lucinda Lopez din nou.

– Au trecut peste două săptămâni, spuse terapeuta. Primul tău Crăciun în orașul natal de cel puțin zece ani.

– Mai mult de atât, răspunse Emma. Vreo 12. Nu mi-au trebuit prea mulți ani după moartea tatălui să văd că mama și surorile vitrege nu își doreau să le întrerup bucuria. Dar acum am o viață complet nouă, o viață mai simplă și mai liniștită. Se mai agită apele din când în când. Emma îi spuse lui Cindy mai întâi despre Bethany, că părea mult mai senină și mai puternică, acum că trecuseră sărbătorile.

– Foarte drăguț din partea ta că ți-ai făcut timp să o asculți pe fata asta tulburată, spuse Lucinda. Vrei să faci ceva pentru mine? Dacă crezi că are încredere în tine, încurajează-o să vorbească cu psihologul. Și dacă acesta nu o ajută, sugerează-i să ceară altul sau să vorbească cu cineva de la școală. La vârsta asta, copiii care au suferit o pierdere se simt izolați, fragili. Și sunt foarte imprevizibil. Nu vreau să te trezești într-o situație căreia nu-i poți face față. Cea care pierde ar putea fi fata.

– Da, spuse ea. Da, sigur. Pot să te recomand pe tine?

– Bineînțeles. De fapt, poți să-i spui că mergi la terapie. Uneori asta are un efect pozitiv. Îmi fac griji când cineva care a fost deprimat devine deodată vesel.

Apoi Emma îi mai povesti despre vizita la Rosemary și pleoaria acesteia de a-i lăsa fiicele și moștenirea în pace.

– Tata a murit acum 18 ani și, deși am dus-o bine, nu a fost un om bogat. Nu-mi pot imagina că mai e cine știe ce, dacă a mai rămas ceva. Nu voi stârni curiozitatea presei încercând să obțin banii. De fapt, nu vreau să mai aud cuvântul bani asociat cu numele meu în nici un fel.

- Vei face ce consideri tu că e mai bine, Emma. Aș vrea să te gândești la un lucru. Ce a scris tatăl tău în testament este dorința lui arzătoare. Dacă ți-a lăsat ceva, și-a dorit să ajungă la tine.
- Înțeleg asta. Dar banii erau pentru colegiu. Mi-a spus când eram doar o copilă că economisea bani pentru colegiu. Ei bine, mi-am plătit colegiul cu multă vreme în urmă.
- Și ai avut o sărbătoare foarte simplă și foarte liniștită. Foarte diferită de cele cu care ai fost obișnuită în ultimul deceniu, presupun.
- Am petrecut Ajunul și dimineața de Crăciun cu Adam, care este mai minunat decât îți poți imagina. A luat cina cu familia lui acasă la mama sa, apoi s-a întors la micul meu bungalow, aducând mâncare de la masa lor. Trebuia să lucrez a doua zi dimineață, dar el avea liber – e vacanța de Crăciun. Mi-a dăruit un balonzaid frumos, iar eu i-am dat un pulover și papuci de casă. Lucinda, a fost perfect. Atât de liniștit. Tot stresul din lume s-a dus în altă parte, în sfârșit. Fără fleacuri stridente, fără petreceri pretențioase.
- Nimic din toate mizeriile acelea ridicole, glumi terapeuta. Cum ți s-a părut după Crăciunul din ultimii ani?
- Niciodată nu m-am simțit mai bogată, spuse Emma.

Jock fu externat din spital după câteva zile, însă nu se putea întoarce la muncă decât după următorul consult medical, care urma să aibă loc la zece zile după operație. Mama lui voia să vină acasă la ea, dar el refuză sec. Mama îi spuse că va rămâne cu el, acasă la el, dar Jock îi răspunse: „Mai bine mă împuști“.

Riley asistase la această scenă, căci ea și Maddie erau la spital în vizită.

- Nu vă faceți griji, doamnă Curry, spuse Riley. Suntem aproape. Vom trece pe la el des. Și poate să sune oricând dacă are nevoie de ceva.

După ce mama lui plecă să își ducă mașina în fața spitalului, Jock spuse:

- Mulțumesc, Riley. Dar nu trebuie să-ți faci griji. În sfârșit voi avea timp să mă uit la toate acele turnee de golf pe care le-am înregistrat. Nu voi avea nevoie de

ajutor cu nimic. N-o să mut mobila.

– Te vei instala pe canapea, nu-i așa?

– Așa intenționez.

– Maddie începe școala, așa că vom trece mâine după ore și nu stăm mult.

– Stați cât vreți. Sau poți s-o lași pe Maddie dacă vrei.

Dar nu voia asta. Voia să-i umple frigiderul, să se asigure că avea casa curată, căci el nu se putea ocupa de asta. Ba chiar îi puse așternuturi curate pe pat, căci era greu de spus când le schimbase ultima dată.

O lăsa pe Maddie cu Jock și se duse acasă la mama ei. O rugă să-i dea niște mâncare congelată, căci avea mereu destulă, fiindcă făcea întotdeauna pregătiri pentru serviciul de voluntariat.

– Pentru Jock, explică ea.

– Interesant că te agiți atâta pentru el, spuse June.

– Ai văzut ce speriată și supărată a fost Maddie când a fost accidentat? Când a fost operat? Știam că e apropiată de el, dar dintr-un motiv sau altul nu credeam că au o relație mai strânsă decât are cu Adam. M-am înșelat, este foarte apropiată de tatăl ei. Va trebui să încerc mai mult să mă înțeleg cu el.

June îi aruncă o privire neîncrezătoare și spuse:

– Bineînțeles.

Nu duse mâncarea acasă la Jock. Merse la ea și o băgă în congelator înainte de a pleca după Maddie. Apoi, a doua zi pe la amiază, o luă și trecu pe la el.

El răspunse la ușă, părând un pic răvășit, neîngrijit și puțin îndoit de spate pentru că încă îl durea incizia.

– Riley? Privi peste umărul ei căutând-o pe Maddie.

– Sunt doar eu. Ți-am adus niște mâncare de la mama să o pui la congelator. Și am și niște lapte, suc de portocale, ouă, pâine, carne pentru prânz și salată de

legume de la magazin.

– Nu trebuia să faci toate astea, spuse el, dar o lăsa să intre. Nu muncești astăzi?

– Îhm, spuse ea punând lucrurile în frigider și congelator. Mi-am luat o pauză lungă de prânz. Mâncarea e înghețată, nu trebuie să o lași decât câteva ore să se dezghețe și scrie pe cutie ce conține. Ai ruladă de carne și piure, macaroane cu brânză, lasagna, compoziția aceea pentru chiftele pe care o face ea... Își înalță capul și ascultă. Nu se auzea televizorul. Dormei?

El arătă spre masa de bucătărie pe care era așezat laptopul lângă o ceașcă de cafea.

– Plăteam facturile, spuse el.

– Ai probleme financiare din cauza accidentului?

– Nimic serios, spuse el clătinând din cap. Nu voi primi cât trebuie pe mașina aceea, dar cred că doamna, o fată, de fapt, a fost acuzată că a trecut pe roșu, așa că poate cei de la compania ei de asigurări vor plăti. Râse înfundat. Măcar are asigurare. Ultimul tip care a intrat în mine nu avea.

Riley se încruntă.

– A intrat cineva în tine?

– Acum zece ani. Maddie nu era în mașină. Pe atunci încă o puneam în scaunul de mașină, nu-i așa? Nu mergea cu mine prea des.

Pentru că Riley evitase s-o lase cât mai mult posibil. Nu pentru că Jock era un șofer imprudent. Pentru că ei îi plăcea să dețină controlul. Mai ales asupra lui. Clătină din cap un pic tristă. Era limpede că Maddie îl adora. Iar ea încercase să îi acorde cât mai puțin timp posibil cu tatăl ei.

– Ai mâncat?

– Încă nu. O să mă uit în frigider după ce termin. Și mulțumesc. A fost drăguț din partea ta.

– Îți fac un sendviș și niște salată. Termină cu facturile. Mai ai cafea?

– Acolo, spuse el arătând spre blat.

Era puțin stânjenită și își dădea seama că Jock era confuz și suspicios. Dar trebuia să înceapă de undeva. Așa că se întoarse la computer. Ea scoase ce avea nevoie – cuțit, furculiță, farfurie, pâine, maioneză. Fu impresionată să vadă că era foarte ordonat. Frigiderul era curat lună – ceea ce era un semn bun.

– Drăguț, spuse ea.

Frigiderul era întotdeauna unul dintre ultimele lucruri care ajungeau să fie curățate. Avea salată și roșii, așa că le adăugă la sendviș. Își făcu curaj să încropească o mică salată pentru ea și pentru el, apoi îi duse farfuria. Își făcu o ceașcă de cafea și se așeză alături de el la masă.

El o privi un moment îndelungat.

– Mănânci cu mine?

– Un pic din salata asta, spuse ea. Dacă e în regulă.

– E OK. Deci ai vorbit serios. Vrei să fim prieteni?

– Ascultă, dacă preferi să plec...

– Vrei să-mi spui despre ce e vorba?

Riley își puse mâinile în poală, fără să se atingă de salată și cafea.

– Da, spuse ea. În primul rând, m-am simțit prost în legătură cu seara de Crăciun, în legătură cu cearta pe care am avut-o și m-am gândit întruna la asta. Ai pus punctul pe i, Jock, am fost furioasă. E adevărat, și am crezut că am tot dreptul să fiu furioasă. Dar apoi când ai fost accidentat și am văzut cât de îngrozită era Maddie, mi-am dat seama că ai încercat mereu cu mine, chiar dacă nu a mers prea bine de cele mai multe ori și că eu nu ți-am prea acordat nici o șansă. Iar fiica noastră ne iubește pe amândoi.

– Da, așa e.

– Iar tu ai o relație foarte strânsă cu ea, de care eu de-abia știam. Nu părea că vă vedeți atât de des.

El ridică din umeri.

– Nu mi-ai lăsat prea mult loc de întors în sensul ăsta și n-avea rost să îi îngreunez viața lui Maddie presându-te prea tare. Așa că i-am luat un telefon și...

– Era mult prea mică pentru telefonul acela!

Jock așteaptă răbdător să își încheie izbucnirea, ceea ce se întâmplă în curând. Iată, iarăși trăgea concluzii, controla lucrurile. Își arcui buzele ușor.

– Ah, spuse ea, întristată.

– I-am luat un telefon și un laptop ca să putem comunica și am păstrat legătura. Am mers la școală când avea evenimente de fiecare dată când am putut. Nu mi-o permitea programul întotdeauna – trebuia să fiu la magazin noaptea de multe ori. Dar putem vorbi. Este foarte deșteaptă, Riley. Ca tine.

Ea simți că roșește puțin.

– Tu ești deștept, spuse ea. Sigur are picioarele tale.

El râse.

– Da, o admir de la 13 ani. E o frumusețe.

– Nu știam că i-ai spus despre Emma. N-am știut o grămadă de lucruri despre care ați vorbit.

– I-am spus lui Maddie că nu era o idee bună să îți spună ce vorbea cu mine și să-mi transmită ce discutați voi. I-am spus că asta ar cauza mai multe fricțiuni între noi. Și nu dorea asta.

– Nu știu de unde să începem, spuse Riley. Am cam fost la cuțite multă vreme.

– Nu chiar. Nu totdeauna, spuse el. Te-am înfuriat rău de câteva ori, dar în preajma lui Maddie am fost întotdeauna drăguți unul cu altul. Cel puțin toleranți, datorită lui June. Dar este un lucru care mă cam roade. Nu știu dacă îndrăznesc să vorbesc despre el.

- Poate c-ar fi mai bine, spuse ea. Haide să dăm cărțile pe față.
- Trebuie să promiți că nu vei țipa și nu vei arunca cu lucruri. Sunt în convalescență după o operație majoră.
- Niciodată nu am... Se opri, căci începuse să ridice vocea. Nu am aruncat niciodată nimic.

El zâmbi.

- Cel mai tare ai părut să te înfurii pe mine când ți-am spus că țin la tine. Am vrut să avem o șansă. Am crezut că pot fi un soț decent și-mi plăcea să fiu tată. Știam că am dat-o în bară rău de tot la început, știam că nu sunt destul de bun pentru tine, dar...
- Nu am început cum trebuie... spuse ea.
- E vina mea. Nu am nici o scuză. Îmi retrag cuvintele – nu am nimic altceva decât scuze. Eram tânăr și prost, îngrozit, confuz, ca să nu mai spun că mă simțeam complet incompetent. Voiam să fac ce trebuie și eram foarte sigur că nu sunt capabil. Nu aveam școală, nu aveam bani, doar o slujbă amărâtă, cu jumătate de normă...
- Nu a fost doar vina ta, spuse ea. Uite, nu ai cum să înțelegi, dar a trebuit să depășesc multe lucruri. Am fost un copil sărac. Un copil sărac fără tată. Am înșelat-o pe prietena mea cea mai bună cu iubitul ei și mă uram, cum era firesc. Mi-era rușine, eram furioasă și foarte disperată. Am avut o oarecare satisfacție dând vina pe tine pentru toate problemele mele. Apoi mi-am pus pe picioare compania și mi-a fost teamă să privesc în jur cel puțin 12 ani. Când mi-ai cerut o nouă șansă, nu te auzeam.
- Ți-am cerut-o de câteva ori...
- Te-ai căsătorit cu Laurie...
- Am crezut că poate voi scăpa de durere. N-ar fi trebuit să-i fac asta.
- Dar te-a părăsit!
- Am știut imediat că nu funcționa, dar voi fi cinstit cu tine. Aș fi rămas. Nu

aveam de gând să dau greș de două ori. Dar dacă crezi că relația asta este complicată... Dumnezeu, viața lui Laurie era un dezastru. S-a împăcat cu fostul ei. Probabil că nu ar fi trebuit să divorțeze din capul locului și se ceartă non-stop.

– E posibil să reparăm lucrurile și să fim prieteni? întrebă ea. Sau resentimentele sunt prea adânci?

– N-am nici un resentiment, Riley. Am făcut pace cu greșelile mele. Am o familie grozavă, o fiică minunată, o slujbă bună, câțiva prieteni și o viață decentă. Dacă putem fi prieteni, voi fi un bărbat fericit.

– Ne-am certat prea mult în fața lui Maddie? întrebă ea.

El râse un pic.

– Nu mai mult decât cuplurile căsătorite obișnuite, spuse el. E de ajuns să te uiți la Maddie o singură dată și îți dai seama – e cât se poate de normală ținând cont că e fiica mea. Ești o mamă minunată. Și nu mai ești copilul sărac, asta-i sigur.

Ea oftă.

– Habar n-ai de câtă ambiție disperată a fost nevoie. Tânjesc după un pui de somn de 15 ani. Îi aruncă o privire lungă. Nu te simți niciodată... singur?

El clătină din cap.

– Foarte rar. Uneori trece prea multă vreme fără să o văd pe Maddie, dar pot vorbi oricând cu ea. Însă să mă simt singur? Nu prea. Tu?

Ea încuviință din cap.

– Chiar dacă am oameni buni lângă mine. Uneori simt că îmi lipsește ceva.

– Ei bine, asta înțeleg. O să fie în regulă pentru tipul cel nou dacă ești prietenă cu tatăl fiicei tale?

– Tipul cel nou? întrebă ea. Apoi își aminti. O! Logan, detectivul. Nu sunt sigură că se va alege ceva. E un tip grozav. Dar... Își mușcă buza.

– Riley, este primul tip cu care te vezi de când ne-am despărțit, spuse el.

– Nu, am mai avut câteva întâlniri, spuse ea. Nu m-am potrivit cu nici unul.

El nu făcu decât să zâmbească.

– Iată-ne aici. Doi oameni care au avut un copil, au crescut o fetiță împreună, s-au certat ca un cuplu irascibil de multă vreme căsătorit și care nu au putut găsi pe nimeni care să umple golul. Nu te face puțin curioasă?

– Haide să fim prudenți, Jock. Dacă stricăm lucrurile din nou, s-ar putea să ajungem să ne urâm.

– Dacă greșesc iarăși, s-ar putea să mă urăști, dar eu nu te voi urî niciodată. Nu te-am urât niciodată. Din când în când m-am mai înfuriat, dar întotdeauna te-am iubit. Doar că nu am știut cum să mă comport. Eram un copil.

„Nu mai este un copil“, se gândi ea.

– Ia-o încet, spuse ea.

Mâncară prânzul, vorbiră despre Maddie, apoi Riley făcu curat în bucătărie și spuse că trebuie să se întoarcă la muncă. O conduse la ușă, apoi o întoarse spre el și o sărută blând pe frunte.

– Ai mare grijă, Riley, spuse el. Te iubesc. Întotdeauna te-am iubit. Dar nu mă joc. Dacă nu îți este bine cu mine, asta e. Nu vreau să experimentez, spuse el. Nu ești singura care are sentimente.

– Știu. Știu.

capitolul 19

Emma fu nerăbdătoare tot drumul spre casa lui Aaron Justice. Aștepta cu nerăbdare să îl revadă, dar era un pic îngrijorată cum îl va plăti pentru munca pe care o făcuse când se dovedise că nu mai erau bani în contul acela. Ar fi trebuit să-l sune și să-i spună să încheie ce făcea – investise deja un timp prețios. Va găsi o cale de a-l plăti până la urmă. Și se hotărî – nu va încerca să le ia casa surorilor. Chiar nu i-ar fi adus nici o bucurie.

Aaron avea acum un mic birou acasă, în casa pe care o împărțise cu regretata lui soție. Era o casă încântătoare, în care Emma nu mai fusese niciodată.

– Emma, ce mă bucur să te văd. Intră, am făcut niște ceai. O invită să ia loc. Nu știu ce-ți mai amintești de când am venit în vizită și ne-am uitat peste testamentul tatălui tău, imediat după moartea lui. Erai foarte tânără și sufereai. Te-am încurajat să mă suni, dar nu ai făcut-o niciodată.

Ea ridică din umeri.

– Nu știu de ce aș fi făcut-o, spuse ea. Mi-amintesc că ai spus că ar trebui să existe niște bani care să mă ajute cu școala, dacă voi merge la colegiu. Iar Rosemary mi-a trimis, într-adevăr, bani de cheltuială uneori.

El se încruntă.

– Haide să revedem condițiile testamentului, ca să-ți îmbrospătezi memoria. Bunurile lui John Shay urmau să fie împărțite în două – jumătate erau pentru Rosemary, soția sa, iar jumătate aveau să fie împărțite între copii. Rosemary era executorul testamentului. Totodată era și administratorul averii, ceea ce însemna că moștenirea păstrată în custodie pentru copii nu putea fi cheltuită cu un iubit tânăr.

Emma aproape că izbucni în râs.

– În testament erau incluse toate cele trei fete, chiar dacă Anna nu era copilul

biologic al lui John. Iar planul său fusese să distribuie veniturile în timp – jumătate din cât le revenea când fiecare dintre ele împlinea 30 de ani, iar cealaltă jumătate la vârsta de 35 de ani. Însă bunurile acelea erau disponibile pentru anumite cheltuieli rezonabile – traiul zilnic –, cum ar fi costurile aferente locuinței, educației, plata parțială a unei case, cheltuieli medicale suplimentare, neacoperite de asigurarea medicală etc.

– Mi-am plătit singură colegiul, zise Emma.

– Știu, răspunse Aaron. După cum ți-am spus, Rosemary și-a luat un alt avocat la scurt timp după moartea tatălui tău. La câțiva ani după, a schimbat avocații din nou. I-a cerut noului avocat să scrie un nou testament, lucru la care avea dreptul. Dar banii pe care tatăl tău i-a pus deoparte pentru tine și pentru surorile tale făceau parte dintr-un fond irevocabil, ceea ce însemna că dacă retrăgea ceva din el pentru lucruri cum ar fi colegiul, trebuia să aibă acte justificative. Și urma să moștenească și casa – nu era inclusă în fondul acela. Emma, ai primit ceva din averea tatălui tău?

Emma clătină din cap.

– Rosemary a spus că nu și-a putut permite mai mult decât să întrețină casa și să crească trei fete până la vârsta la care puteau deveni independente. M-am socotit norocoasă că primeam bani de cheltuielă cât am fost la școală. Puțini, dar m-au ajutat.

– Avea chitanțe pentru cursuri și cazare...

– Mi le-a cerut. Ca să țină evidența, spunea.

– Când ai împlinit 30 de ani, ar fi trebuit să primești niște bani.

– Uau, răspunse ea. N-am știut asta. Sau poate că nu mai țin minte. Tata era un om simplu. Știam că s-ar putea să fie bani doar pentru a o ajuta pe Rosemary să crească trei fete până deveneau adulte.

– Avocatul lui Rosemary ne-a pus la dispoziție o fișă contabilă a fondului. Am să-ți dau un extras de cont care s-ar putea să fie extrem de inadecvat, având în vedere casa, fondurile redirectionate greșit, alte mici detalii și îți recomand să discuți cu un contabil. Ar trebui să o dai în judecată pe cea care administrează contul.

Emma izbucni în hohote amare de râs.

– Aaron, e pe moarte. Am văzut-o. I-a mai rămas foarte puțin timp și nu a fost plăcută. Mi-a cerut să le las în pace pe fiicele ei – a spus că le lasă lor casa și banii rămași. Nu le voi da în judecată. Nu mai calc la tribunal niciodată.

– Din nefericire pentru Rosemary, nu poate redirectiona termenii fondului. Suma care ți-a fost lăsată este inadecvată. Ai dreptul la mai mulți bani. Mi-e teamă că a fost iresponsabilă.

Emma clătină din cap.

– Voi primi ce mi se dă și te voi plăti pe tine, dar nu voi merge mai departe – poate să ia povara în eternitate cu ea. Iar fetele acelea meschine care au primit casa și grosul economiilor de-o viață ale tatălui meu se pot îneca cu ele. Am învățat câte ceva despre bani, domnule Justice. Îți pot face viața amară.

– Ar trebui să te gândești la viitorul tău, totuși...

– Și să contest testamentul? O, ce le-ar mai plăcea ziariștilor. Nu, dacă au mai rămas o mie de dolari, te voi plăti. Altfel, ideea de a încerca să obțin banii tatălui meu nu mă atrage deloc. Știu, ai spune că sunt mai pragmatică, dar am văzut ce poate face foamea de bani unui om. Îmi câștig traiul curățând toalete, domnule Justice. Am un iubit care este profesor la școală, un profesor minunat. Mă simt mai bogată acum decât atunci când eram căsătorită cu Richard. Nu am nevoie de nimic mai mult. Mi-e bine.

El rămase fără cuvinte un moment. Își încrucișase frumos mâinile pe birou și o privea serios.

– Emma, spuse el. Nu sunt doar o mie de dolari.

– Ei bine, ce norocoasă sunt, spuse ea râzând. Și eu care credeam că s-a terminat Crăciunul. Atunci câți sunt?

– Suma pe care o voi menționa reprezintă jumătate, ce ți se datora la vârsta de 30 de ani, urmând să ți se mai facă încă o plată destul de curând, când vei împlini 35 de ani. Înainte de a face un audit pentru a vedea dacă nu există mai mulți bani ascunși acolo, suma despre care vorbim este 463 072 de dolari.

Emma rămase cu gura căscată, privindu-l țință, șocată. Apoi își dădu ochii peste cap și leșină, căzând de pe scaun și izbindu-se de podea.

Așezat la biroul său, Logan se simțea frustrat de încercările sale ratate de a o prinde pe Riley singură în timpul sărbătorilor. Familia era pe primul loc, înțelegea asta. Și îi explicase că oamenii nu anulasera serviciile de menaj decât dacă plecau din oraș, iar departamentul care se ocupa de curățarea birourilor continuase să își deruleze activitatea.

Iar apoi avusese loc accidentul fostului ei. Chiar dacă nu fuseseră căsătoriți niciodată, nu încăpea îndoială că el era fostul ei. Și, deși Riley insistase că o făcea de dragul lui Maddie și nu al ei, petrecea o grămadă de timp cu el.

Dar sărbătorile trecuseră, Maddie începuse școala, iar fostul putea să se întoarcă la muncă. Toată lumea putea reveni la programul normal și până la finalul lunii el și George urmau să încheie supravegherea asupra Emmei Shay. Trecuseră șase luni de supraveghere și ascultare a telefoanelor și nimeni nu vorbise despre bani, contul bancar era absolut în regulă, Emma continua să facă curățenie în case și totul părea să fie bine în lume.

Era posibil ca judecătorul federal să prelungească mandatul, dar nu se va baza pe nimic din ce descoperiseră George și Logan. Nu existaseră apeluri către Aruba, nici un dialog suspect și nici un ban nejustificat.

– Am vești bune, spuse Georgianna. Am prins un fir. Transferă bani.

– Poftim? întrebă el confuz.

– Sume mari. Avem un transfer bancar de aproape jumătate de milion.

– Pe bune? spuse el uluit. Știm de unde provin?

– Vom ști în curând. Nu trebuie decât să ne exercităm mandatul. Și cred că vom notifica FBI-ul și ne vom oferi să deschidem o investigație.

– Putem să notificăm FBI-ul și să-i lăsăm pe ei să deschidă investigația, sugeră el.

- Este investigația noastră, spuse ea.
- Nu trebuie să fie.
- Faci cumva alegerea cea mai ușoară? îl întrebă. Bați în retragere ca să nu încurci treaba cu fata? Vrei să te retragem din investigație pe motiv de conflict de interese?
- Nu există nimic care să indice că Riley ar avea vreo legătură cu situația financiară a Emmei Shay.

George oftă, apoi trase aer adânc în piept.

– Emma este foarte tare legată de familia Kerrigan. Mai mult decât cred că-ți dai seama. Lucrează pentru Riley Kerrigan, se culcă cu Adam Kerrigan, socializează cu June Kerrigan, și celălalt tip? Fostul fetei tale? A fost iubitul ei în liceu și și-au reînnoit prietenia. S-a referit la el în conversațiile cu Adam. Și mai există ceva care mă îngrijorează și mă face suspicioasă. Emma Shay poartă un dialog serios cu o adolescentă pe care o numește Bethany și mă întreb dacă nu cumva este Maddie Kerrigan care și-a luat un nume fals sau vreo prietenă apropiată de-a lui Maddie. Emma și fata sunt apropiate. Par să fi stabilit o legătură dintr-un motiv și nu sunt sigură ce este. Fata se plânge despre mama ei vitregă, și Emma îi ridică moralul. Este posibil să fie copilul Emmei, care a fost dat spre adopție? Acesta să fie motivul pentru care ascunde banii? Un copil?

– Ce?

– Era doar un gând. O presupunere, de fapt. Ce coincidență că Maddie Kerrigan are 15 ani și această Bethany, cine-o fi, are aceeași vârstă și este tulburată. Lăsând asta la o parte, transferul de bani este suficient pentru a avea o cauză probabilă. Vom primi aprobarea, vom mai studia terenul, iar apoi o chemăm să o luăm la întrebări.

El tresări.

- Există un motiv pentru care nu ne facem de lucru cu suspectii.
- Riley nu este suspectă!
- Este o persoană care ne interesează și are o relație apropiată cu suspecta

noastră.

Logan știa că asta nu avea să fie de bine pentru relația lor. Riley nu era proastă. Va face cu ușurință legăturile. Nu o întâlnise întâmplător la magazinul de alimente, fără să aibă vreun motiv sau vreo intenție ascunsă. Știa că Emma avusese o legătură cu familia Kerrigan și dăduse peste Riley și apoi la naiba! Era exact genul de femeie pe care o voia. Cumva, credea că putea să o prindă pe Emma fără să strice relația incipientă cu Riley.

– De aceea nu ne facem nevoile unde mâncăm, spuse George.

Știa de ce. Doar că nu voia ca de data asta să fie adevărat.

Era a doua săptămână din ianuarie când Riley reuși în sfârșit să ia prânzul cu Logan. Tânăra bea deja un pahar de vin când ajunse el. Îi zâmbi un pic trist așezându-se la masa la care stătea ea.

– E un pic cam evident, spuse el.

– Ce vrei să spui?

– Am venit într-un restaurant aproape gol, la o masă oarecum izolată, duminica, să îmi poți da niște vești proaste.

Ea oftă din rărunchi.

– Haide, spuse ea. Să bem un pahar de vin. Să vorbim. Să luăm prânzul.

– Voi bea vin cu tine, dar mă mai gândesc la prânz.

Chelnerul veni imediat luându-i comanda.

– Nu trebuie să aștepti vinul. Dă-i drumul, spune-mi.

– Ce crezi mai exact că se va întâmpla aici? întrebă ea.

– Cred că te vei despărți de mine.

– În primul rând, nu credeam că avem o chestie serioasă, spuse Riley. Și-n al

doilea rând, știu că am fost greu de găsit în ultimele două săptămâni – de la accidentul lui Maddie –, dar tocmai asta urăsc la întâlniri. Doar pentru că ieșim de câteva ori, ne simțim bine și râdem, ai așteptări să devină o prioritate când am o fiică, o afacere...

– O mama în vârstă? Întrebă el. Nu te obosi. Bărbații sunt niște ticăloși stângaci care pur și simplu nu mai sună dacă nu funcționează cum și-au dorit. Femeile sunt complet diferite. Simt nevoia să fie sincere, să explice, să expună toate detaliile și să se asigure că totul e bine. La locul lui. Îi fu adus vinul și sorbi din el. Apoi ciocni cu paharul ei. Spune. Fă ce ai de făcut.

– Uau, faci totul să pară oribil. De acum înainte cred că voi merge pe varianta care spune că e mai bine să nu mai suni.

– Nu, e mai elegant așa. Sunt gata să aud. Cred că știu ce sunt pregătit să aud.

– Ce crezi că știi?

El clătină din cap.

– În nici un caz. Tu ești cea care ține discursul.

– Îmi pare rău. Voi întrerupe aventura întâlnirilor noastre. Poate pentru o vreme, poate pentru totdeauna, timpul va decide. Se pare că am niște probleme vechi de rezolvat. Bagaj din trecut. Sunt la fel de surprinsă ca tine.

– Fostul, spuse el.

– Nu ar trebui să îi spui așa. Este tatăl lui Maddie.

– Iar accidentul te-a făcut să-ți dai seama cât de mult ții la el.

Nu era o întrebare.

– Nu tocmai, dar pe aproape. Am petrecut cu toții Crăciunul acasă la mama, ceea ce e cât se poate de obișnuit dacă nu cumva Jock mă convinge să-l las să o ducă pe Maddie acasă la mama lui. Și după aceea am trecut pe la el ca să vorbesc despre Maddie. Nimic urgent, doar despre faptul că trecem într-o nouă fază în care o creștem împreună. Se maturizează și vom merge să vizităm colegii la anul! Mi-am dat seama că nu mai fusesem niciodată la el în casă. Nu știam că

Maddie are o cameră absolut perfectă acolo, pe care o folosește foarte rar. A fost puțin șocant să-mi dau seama cât de dificilă și de distantă am fost atunci când venea vorba despre Maddie și Jock și... Ei bine, nu a trecut mult, a avut loc accidentul și a fost rănit grav.

– Și ți-ai dat seama că aproape ți-ai ratat șansele?

Riley clătină din cap.

– Nu, a fost din cauza lui Maddie. Era aproape isterică. A fost atât de zguduită și de îngrozită – tatăl ei este mult mai important pentru ea decât mi-am dat seama. Cum am putut să fiu atât de proastă? Așa că încerc să ajut puțin – l-am vizitat la spital, cu Maddie desigur, i-am dus de mâncare în timp ce își revine și în mare măsură nu fac decât să vorbesc cu el.

Logan privi în jos.

– Fiica mea are aproape 16 ani, Logan. Și am petrecut ultimii 16 ani furioasă pe Jock pentru că a fost idiotul care a distrus totul. Nu doar o dată! Și e primul care recunoaște că a făcut niște greșeli extrem de imature. Am fost foarte încăpățânată. M-am gândit că poate este momentul să îl cunosc, acum că s-a maturizat. Nu am nici o așteptare – s-ar spune că dacă ar fi fost să fim un cuplu, s-ar fi întâmplat cu multă vreme în urmă. Dar vreau să explorez ideea de a fi prieteni, dacă poți înțelege. Într-o zi vom fi bunici, căci vom avea nepoți.

– Și nu ne putem vedea în timp ce încerci să te înțelegi cu fostul tău de dragul nepoților? Întrebă el. Nu mă protești, Riley. Vrei să fii deschisă la ceva mai mult decât prietenie. Neagă, dă-i drumul. Căci știu deja că nu minți.

– Atunci știi de asemenea că nu mă mișc repede, spuse ea. Iar tu te miști puțin cam repede.

– Nu mai am încă 15 ani înainte.

– În nici un caz nu aș sugera să aștepți atâta după cineva ca mine. Vrei să luăm prânzul?

– De ce? Mai este și altceva de spus? Întrebă el.

– Te rog, Logan. Îmi placi. Îmi placi foarte mult. Cred că nu ne-am sincronizat

prea bine și sunt complet sinceră când spun că nu știu încotro se îndreaptă lucrurile cu Jock. E posibil să rămânem prieteni?

– Să comandăm de mâncare, spuse el deschizând meniul.

– Da, haide, zise ea, făcând același lucru.

Aleseră mâncarea, comandară, iar ea îi mulțumi.

– Nu-mi mulțumi încă, spuse el. Vom lua prânzul. Apoi îți voi spune – nu prea vreau să fim prieteni. Mă îndrăgostesc de tine și cred că o știi. De asemenea, cred că poate ți-e teamă de asta. Eram dispus să aștept, să suport să fiu al treilea sau al patrulea pe lista ta. Eram dispus să risc pentru tine. Așa că vom lua prânzul, vom vorbi puțin, apoi ne vom lua la revedere. Iar dacă vei fi vreodată pregătită să iei lucrurile de unde le-am lăsat, adică destul de aproape de următorul nivel în ecuația bărbat-femeie, ai numărul meu. Dar nu voi aștepta să mergi să vezi cum stă treaba cu fostul tău.

– Nu cred că înțeleg deloc, spuse ea.

– O, da. Înțelegi. Poate că tu nu intenționezi decât să îl cunoști ca să puteți fi buni împreună, dar îți garantez, el nu va vedea lucrurile așa.

– De unde știi asta?

– Sunt bărbat, Riley. De-asta știu.

Se dovedi că John Shay era un milionar deghizat într-un om obișnuit. Un bărbat lipsit de pretenții, muncitor, cu gusturi echilibrate, dar excelente. Împreună cu prima sa soție își construiseră o casă solidă, într-un cartier bun și economisise și investise toată viața. Emma nu apăruse decât când avea 35 de ani și își pierduse soția din cauza unui blocaj renal cauzat de diabet, un an mai târziu. Strânsese bani frumoși până să moară, iar cu banii din asigurare fusese plătită casa, care era estimată la un milion și un sfert.

John cumpăra mașini bune și le conducea până se stricau de bătrânețe, făcea singur treabă în curte și și-ar fi putut permite să meargă în vacanță în Europa sau poate o casă de vacanță, dar în schimb economisise și investise. A doua soție

lucrase, copiii erau întotdeauna bine îmbrăcați și insista să aibă o saltea bună. Nu se zgârcea niciodată la mâncare; mâncaseră bine și sănătos. Emma s-ar fi așteptat ca tatăl ei să fi lăsat o sumă rezonabilă menită să acopere anii de pensie, dar fu complet nepregătită pentru averea de câteva milioane de dolari.

Era evident că Rosemary făcuse ce făcuse întotdeauna atunci când venea vorba de Emma – luase banii care îi aparțineau acesteia și îi dăduse Annei și lui Lauren, două tinere care moșteniseră furia și răutatea mamei lor. O vreme Emma fu tristă că cele două dobândiseră casa tatălui ei, dar apoi se gândi că aveau să trăiască acolo la bătrânețe, iar tristețea se transformă în milă. Habar n-avea dacă vreuna dintre ele avea vreo relație importantă sau dacă aveau parte de dragoste, dar păreau mult prea nefericite pentru așa ceva. Însă Rosemary era o femeie rigidă și negativă și fusese căsătorită de trei ori.

Emma îi dădu lui Aaron informațiile ei bancare și el făcu aranjamentele necesare ca banii pe care era îndreptățită să-i primească să-i fie transferați în cont – nu știa ce avea să facă cu ei încă.

După experiența ei cu Richard nu era dornică să îi încredințeze unui broker sau unui manager financiar, așa că se gândi că va întreprinde ea însăși o mică cercetare despre investiții pentru a face ceva care părea sigur. Era fiica tatălui ei, la urma urmelor.

Rosemary muri, iar Emma se duse să-și ia rămas bun. Adam o însoți. Merse doar la priveghi și trimise un aranjament floral foarte mare. Nu erau prezenți prea mulți oameni, în mare parte prieteni de-ai Annei și ai lui Lauren, și nu stătu mult.

Nu spuse nimănui despre bani, nici măcar lui Adam. Când acesta observă că era puțin melancolică, se scuză că era probabil din cauza morții lui Rosemary și a surorilor ei care o deprimaseră puțin. Dar de vină erau banii. O nelinișteau. O îngrijorau. Decise că trebuia să se elibereze și să-i explice lui Adam că fusese buimăcită de o sumă stânjenitor de mare.

Îl întrebă dacă putea găti acasă la el, vineri seara. Era sfârșitul lui ianuarie și el fu încântat de propunere. Nu se pricepea cine știe ce în bucătărie – exersase prea puțin de-a lungul anilor –, așa că făcu o oală mare de spaghetti și chiftele, cumpără pâine cu usturoi care nu trebuia lăsată decât câteva minute în cuptor și făcu o salată simplă.

– Perfect, spuse Adam.

– Am făcut o porție mare ca să putem mânca spaghetti prăjite mâine-seară. Dacă mă inviți din nou.

– Vreau să fiu cu tine în fiecare seară, dacă dorești și tu asta, spuse el.

– Adam, trebuie să-ți spun ceva. Am omis să-ți povestesc ceva. Doar de două săptămâni, dar trebuie să spun cuiva și tu ești singurul care contează cu adevărat.

– Mi se părea mie că e ceva în neregulă, spuse el. Am fost îngrijorat.

Îi explică despre testament. Nu-i spuse cât promise, dar îi spuse că era o sumă substanțială.

– Emma, e fantastic! Dar cum Dumnezeu a crezut Rosemary că va ascunde banii de tine?

– Nu sunt sigură, știu doar că a administrat banii. Avocatul, care a fost prietenul tatălui meu, a spus că mai sunt și alții, în special o treime din valoarea casei, dacă vreau să lupt pentru ea. Adam, am pus banii în bancă și sper să nu regret, dar l-am rugat pe Aaron să nu mai continue demersul. Mai există un cec pe care îl voi primi la 35 de ani și îl voi pune și pe acela la bancă. S-ar putea ca surorile mele... surorile mele singure, furioase și nefericite să fie foarte bogate, dar nu voi ataca administrarea fondului. Am terminat. Faptul că am peste 10 000 de dolari în bancă mă face să nu mă simt în largul meu.

El râse.

– E un lucru despre care trebuie să vorbești cu Lucinda, spuse el. Dar ai niște mici economii, Emma. Nu se mai prăbușește cerul în capul tău.

– De ce mă simt prost dacă am ceva? Vinovată?

– De ce te surprinde asta după ce a făcut Richard? Ascultă, dacă nu poți să scapi de vină nici măcar cu terapie, poți să-i dai de pomană.

– Tu ai face-o?

– La dracu', nu, spuse el rânjind. Am muncit toată viața pentru un cont de

economii. Am 37 de ani, un cont privat de pensie, niște bani puși la ciorap, o pensie de profesor, iar ipoteca va fi plătită în întregime în zece ani pentru că fac mereu ore suplimentare. Mama e în siguranță, Riley are o afacere de mare succes, banii de colegiu ai lui Maddie sunt la bancă... Suntem foarte bine. Dacă mi-ar trânti cineva o grămadă de bani în poală, nu m-aș simți vinovat decât dacă ar fi furați.

– Dar pun pariu că i-ai folosi ca să ajuți oameni, spuse ea.

– Emma, ajut oameni în fiecare zi. Mama ajută oameni și animale. Riley crede că nu face decât să lucreze pe brânci, dar uită-te la ce a construit și cum le ajută pe mamele singure pe care le angajează. Pentru cei mai mulți, să ajuți oamenii este fie un mod de viață, fie nu e deloc.

Iar ea se gândi: „Are atât de mare dreptate. Voi sta o vreme liniștită și voi afla exact cum să folosesc moștenirea tatălui meu pentru a ajuta oamenii”.

– Una dintre cele mai bune căi de a ajuta lumea este să nu o împovărezi niciodată. Oferă bani, oferă timp, oferă dragoste și asigură-te că îți acorzi și ție puțin, astfel încât să nu trăiești în lipsuri.

– Ești atât de înțelept.

– Băieții săracii muncesc mai mult ca să fie înțelepți. Sunt foarte recunoscători că nu mai sunt băiat sărac. Și sunt foarte recunoscători pentru aceste spaghete. Și să știu că nu ai nici un motiv real pentru a fi tristă.

Vorbiră până noaptea târziu. Discutară diverse idei legate de ce însemna să o duci cu adevărat bine, să trăiești momentul, să fii prezent, conștient și recunoscător. Ce însemna abundența, de fapt? Emma parcursese întregul spectru financiar de atâtea ori, ar trebui să știe. Fusesse una dintre fetele care o duceau bine la școală, se luptase în colegiu și aproape că nu avusese destui bani ca să intre într-o frăție studențească. Primii ani în New York fuseseră extrem de grei, dar plini de oameni asemenea ei și de multă distracție. Apoi urmaseră anii cu Richard, în care se simțise adesea ca un oaspete în propria ei viață. Și iat-o în brațele unui bărbat bun și sincer, și totul îi părea cât se poate de real. Plin de bogăție.

Dimineața, Emma începu să se miște când îl auzi umblând prin casă: se ridică, puse cafeaua la făcut, merse la duș. Când auzi că se închide dușul, tânăra se duse

la bucătărie să bea cafea și în secunda în care atinsese podeaua, se simți ciudat. Era deranjată la stomac. Simți că i se înmoaie genunchii un pic.

Ajunse în bucătărie și fu copleșită instantaneu de o greață puternică și dădu fuga la chiuvetă. Vomă și se înecă – nu c-ar fi avut ce să dea afară. Simți că Adam veni în spatele ei, o prinse de frunte și o frecă încet pe spate. Dădu drumul la apă, se clăti, întinse mâna după un șervețel și încet, tremurând, se întoarse cu fața spre el.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Eu nu am avut probleme cu spaghetetele, spuse el.

– Habar n-am ce s-a întâmplat, spuse ea. Trase aer în piept. Acum mă simt perfect bine. Chiar îmi place mirosul cafelei.

– Emma, întreabă el, când ai avut ultima dată ciclu?

– O, la dracu'! exclamă ea.

*

Era aproape imposibil să stabilești o consultație la ginecolog, mai ales dacă erai însărcinată în patru săptămâni. În general, îți dădeau vitamine și te consultau prima dată la două luni, poate trei. Dar Adam avea un coleg a cărui soție era ginecolog și îl sună rugându-l să-i facă un favor pentru că Emma era îngrijorată. Se temea că testul de sarcină ieșise pozitiv pentru că ceva era în neregulă. La urma urmelor, făcuse teste și tratamente de infertilitate timp de mai bine de un an.

– Nu văd nimic în neregulă, spuse dr. Winnet. Și e clar că ești însărcinată. Vei naște la toamnă.

– Dar mi s-a spus că singura mea speranță este in vitro!

– Voi solicita fișele de la specialistul tău și voi face niște analize de sânge, dar dacă ai fost infertilă, acum nu mai ești. Și se pare că ai o sănătate excelentă.

Fișele ei medicale erau electronice și prin urmare fură transferate de la dr. Grimaldi din New York în două zile. Dr. Winnet o sună.

– Sunt puțin confuză. Spui că ai făcut niște teste de fertilitate? Pentru că nu găsesc nimic altceva în fișa ta decât analizele regulate, anticoncepționale și îndepărtarea unui chist.

– Nu, nu, nu anticoncepționale. Luam hormoni pentru a stimula ovulația. Mi s-a făcut o ecografie pentru că aveam trompele uterine blocate. Ne pregăteam să mi recolteze ovule pentru sarcina in vitro când... Se opri. Când Richard a spus: „Nu am timp să mă ocup de asta, când sunt prins până peste cap cu investigația. Îmi cer întruna hârtii. Ocupă-te tu și vom încerca“.

– Poate că voi putea găsi fișe medicale mai detaliate la spital sau la clinica la care au fost efectuate procedurile.

Emma trase aer adânc în piept și încearcă să gândească clar. Nu se putea ca totul să fi fost o minciună.

– Dr. Grimaldi are propria lui clinică.

Și mersese cu Richard după închidere din cauza programului imposibil al acestuia.

– Îl voi suna și voi întreba dacă au fișele intervențiilor la care ai fost supusă.

Dar nu exista nimic.

– E posibil ca fișele să fi fost pierdute? întrebă Emma.

– Posibil, dar improbabil, spuse dr. Winnet. S-a întâmplat, deși rar, dar, lăsând asta la o parte, analizele de sânge sunt bune, examenul fizic a fost excelent și nu ai nici un motiv de îngrijorare.

Emma nu avea să știe niciodată sigur, dar bănuia că fusese prinsă în pânza numeroaselor minciuni ale lui Richard din nou. Când sugerase prima dată să facă un copil, lui nu-i plăcuse ideea din cauza propriei vârste. Când îl bătuse la cap, făcuse programare la doctor Grimaldi – la începutul serii, când nu era prezentă decât o asistentă și nici un alt pacient. Emma simțise, cum se întâmpla deseori, că i se acordase un tratament special din cauza lui Richard. Fusese flatată că era văzută de un doctor atât de important după închiderea cabinetului. Doctorul Grimaldi păruse încântat să îl ajute pe Richard cu această mică problemă. Acum se gândi că probabil medicul fusese foarte bine plătit pentru infracțiunea sa.

– Pun pariu pe viața mea, îi spuse Emma lui Adam. A făcut niște lucruri la care nici nu aş fi visat.

– Ei bine, singurul lucru pe care vreau să îl fac cu tine este un copil. Nu am crezut că voi fi tată vreodată.

– Acum nu prea ai de ales, nu-i așa?

– Va trebui să-i spunem lui Riley, zise el. O putem face împreună, o poți face tu, cum dorești, o putem ruga pe June să ne ajute, dar trebuie să o facem. Că ne place sau nu, suntem cu toții o familie acum.

– Îmi pare rău pentru surpriză, pentru șoc, spuse ea.

– Mie nu. Nu eram sigur cum te voi convinge vreodată să îmi acorzi o șansă. Nu aş putea fi mai fericit de atât. Și nu-mi doresc decât să te fac fericită. Crezi că poți trăi cu asta?

Ea zâmbi și îi atinse fața frumoasă.

– Sunt sigură că pot.

capitolul 20

Maddie avea o întâlnire pentru dansul de Valentine's Day. Era prima ei întâlnire oficială, genul la care un băiat invită o fată la o ocazie specială, când trebuie găsită o rochie perfectă. Dar erau trei cupluri în anul doi de liceu și nici unul nu împlinise 16 ani, slavă Cerului. Așa că erau conduși cu mașina de părinți. Iar Jock veni acasă la Riley pentru a o vedea pe Maddie gătită înainte de a pleca cu partenerul ei.

Nu se purta ca una dintre caricaturile acelea de tați care mormăie și îl amenință pe tânărul slăbănog, iar Riley fu foarte mândră de el pentru asta. Era complet relaxat, complimentând-o pe Maddie, zâmbind spre copii, făcându-le câteva poze, apoi trimițându-le familiei lui. Și după ce plecară la dans, Riley deschise o sticlă de vin și turnă câte un pahar pentru fiecare. Ciocniră.

- Va fi greu să ne obișnuim cu asta – să o vedem plecând cu un bărbat așa.
- Nu era un bărbat, spuse el. O trase pe canapea lângă el. Își va da în curând seama de noi, să știi.
- Cred că habar n-are că tu ești cel cu care vorbesc noaptea.
- Probabil că nu e treaba mea, dar ce s-a întâmplat cu celălalt tip?
- Ne-am despărțit în termeni prietenești, spuse ea. L-am invitat la prânz, i-am spus că o combinație de numeroase împrejurări m-a făcut să realizez că vreau să îl cunosc pe tatăl fiicei mele mai bine. A fost cât se poate de politicos în privința asta.
- Cât se poate de politicos? întrebă Jock.
- Este un tip foarte de treabă, și i-am sugerat să păstrăm legătura, să rămânem prieteni, dar a spus nu, mulțumesc.
- Deștept băiat, spuse el.

- Ce vom face dacă nu va funcționa între noi? Întrebă ea.
- Vrei să spui dacă nu funcționează pentru tine? Funcționează foarte bine pentru mine.
- Nu vreau ca Maddie să fie traumatizată, spuse Riley. Știi că va fi foarte încântată la gândul că părinții ei au o relație romantică. Ce se întâmplă dacă ajungem într-o fundătură, dacă ne certăm și ne despărțim din nou? Dacă se întâmpla asta?

El zâmbi și clătină din cap.

– Cuplurile se mai ceartă uneori. Oamenii au diferențe de opinie. O cuprinse cu brațul și o trase mai aproape. E OK dacă se întâmplă. Dar lucrurile acelea care ne-au ținut departe unul de celălalt ca adolescenți – nu va mai trebui să ne confruntăm cu ele. Cel puțin eu nu. Nu mai sunt speriat și imatur. Iar tu și Maddie sunteți familia mea. Crezi că nu aș face orice pe lumea asta pentru a vă proteja?

- De când ești așa? Întrebă ea.
- Nu știu. Uite, nu eu sunt cel deștept. Dar mama spune că sunt rezonabil.
- Eu nu am avut pe nimeni, zise ea. Pe nimeni.

El râse înfundat.

– Aș vrea să spun același lucru, dar am făcut câteva femei absolut nefericite, căutând dragostea.

– E absolut ridicol că ne-am iubit în toți acești ani și nu am putut fi împreună niciodată. Cred că Emma are o oarecare legătură cu asta.

– Emma?

– Riley, ai fost închisă în tine în privința ei timp de 16 ani. Te-ai simțit vinovată, furioasă, singură. Ai învinovățit-o pentru atât de multe. Ai învinovățit-o când nu te mai puteai învinovăți pe tine. Apoi s-a întors, rănită după toate lucrurile prin care a trecut, și ai văzut că nu era decât o fetiță care suferea, dispusă să facă tot ce trebuia pentru a-și căpăta viața. Exact cum ai fost tu. Cei doi oameni care te-

au abandonat în cel mai greu moment cu care te-ai confruntat vreodată – eu și Emma – s-au întors, sperând să aibă încă o șansă de a-ți fi alături.

– Înțeleg că așa e în cazul tău, dar Emma?

– Emma. Lucrează la compania ta, îți urmează regulile, stă departe ca să nu te simți asaltată, o vizitează în secret pe mama ta ca să nu te înfurie. Faptul că s-a întors ți-a amintit că toate greșelile noastre s-au întâmplat cu atâta vreme în urmă. Iar unele dintre ele s-au dovedit a fi adevărate daruri. Vrea să fie prietena ta din nou, Riley. Iar eu vreau să fiu bărbatul tău.

– După tot acest timp, spuse ea.

– Nu m-am putut apropia de tine până acum; nu a fost vina ta. Nu te învinovăți. Am fost un mare ticălos. Dar acum avem tot ce ne trebuie.

– De când ți-ai pierdut splina, sunt foarte satisfăcută.

– E plăcut să fii un pic mai în vârstă, nu-i așa? Bancheta din spate a unei mașini sau nisipul de pe plajă sunt cu siguranță o provocare.

– Maddie nu se poate întoarce acasă devreme fără să ne sune să o luăm cu mașina. Haide să ne băgăm în pat ca să nu ne grăbim, hm?

Riley fu uimită că sentimentele ei pasionale pentru Jock reînviară, fiind la fel de proaspete ca în tinerețe.

Dar era mult mai bine. Acum nu putea să nu observe că fiecare atingere a lui era menită să îi ofere plăcere. Descoperiseră această parte a relației lor cu doar o săptămână în urmă și deja erau ca niște iubiți experimentați, ca niște profesioniști. Îi cunoștea corpul de parcă ar fi făcut-o de ani de zile. Jock, cel pe care era furioasă, fusese înlocuit de un bărbat tandru și lipsit de egoism. Jock, cel pe care îl crezuse mereu un idiot, era de fapt un bărbat foarte amuzant și intuitiv. Iar bărbatul care fusese un tată atât de bun pentru fiica lor dovedi că putea fi de încredere.

Se cuibări lângă el și șopti:

– Cred că ești un iubit minunat.

– Sau tu ești astfel și mă faci pe mine să dau bine, spuse el sărutând-o.

Lipită de trupul lui cald, se întoarse în timp o vreme. Nu avuseseră ce le trebuia pentru a reuși când erau copii. Nici înțelegerea și nici răbdarea necesare. Dar acum le aveau.

Păru că nu trecuseră decât câteva secunde când auziră ușa de la intrare deschizându-se și se treziră. Riley privi peste umărul lui Jock la ceas. Era miezul nopții.

– O, Dumnezeule, ce ne vom face?

– Mamă? strigă Maddie.

– Cred că vom ieși din dulap, spuse Jock. Dacă nu cumva ai o idee mai bună.

– Mamă? Te-ai dus la culcare? Credeam că mă vei aștepta să-ți povestesc despre... Stătea în prag. Rămase cu gura căscată. Și cu ochii mari și rotunzi. Tată? Întrebă ea confuză. Ce faceți?

– Hmm, ei bine, nu am găsit jocul de scrabble...

Duminică dimineață târziu, Riley se duse la micul bungalow al Emmei. Știa adresa din fișa de angajare și nu avea de gând să facă ce trebuia să facă la muncă. I se păru imediat foarte drăguț, iar strada pe care se afla era plină de căsuțe, de copaci mari și de oameni în vârstă – nu se vedea nici un copil. Parcă și recunoscă mașina fratelui ei în fața casei. Asta ar trebui să ușureze lucrurile. Oarecum.

Bătu la ușă, iar Emma deschise purtând blugi și un pulover, cu părul prins în coadă. Tresări surprinsă când o văzu.

– Îmi pare rău că te-am șocat, spuse Riley. Îmi pare rău că nu am sunat dinainte. Nu am vrut să-ți faci griji legat de ce voiam. Nu am vrut să irosești o grămadă de energie încercând să te pregătești. Putem să vorbim?

– Adam este aici, spuse Emma aproape sfioasă.

– I-am văzut mașina.

Apoi apăru și el în spatele ei și îi puse mâna pe umăr. Se încruntă.

– Riley?

– Am vrut doar să vorbesc cu Emma pentru moment. Și cu tine de asemenea. Bine?

– Sigur, spuse Emma. Bineînțeles. Tocmai am făcut o ceașcă de ceai. Vrei și tu?

– Ar fi drăguț. Dacă ești sigură că e în regulă...

– Intră, Riley, spuse ea ținând ușa deschisă.

– Aduc eu ceaiul, spuse Adam.

Riley se uită în jur la mica încăpere plăcută și zâmbi. Era discretă, confortabilă și primitoare.

– Probabil că-ți place foarte mult aici. Dar ce diferență pentru tine.

– O diferență pozitivă. Riley, nu am păstrat în mod intenționat secretul asupra relației cu Adam. Mi s-a părut că... Ei bine, că nu vrei să știi.

– Unul dintre multele lucruri la care ar trebui probabil să lucrez – chestia cu controlul. Emma, lucrăm bine împreună...

– În ciuda faptului că se pare că nu pot respecta regulile...

– Nu pentru asta sunt aici. Cu multă, multă vreme în urmă, ți-am greșit și îmi pare rău. Nu am fost doar o prietenă îngrozitoare, o prietena nedemnă de încredere. A fost ceva mai mult – m-am îndrăgostit de Jock. Nu te învinovățesc deloc că ai fost furioasă, c-ai pus capăt prieteniei noastre. Și eu aș fi făcut același lucru.

– A fost cu multă vreme în urmă, spuse Emma. Eram rănită și furioasă, dar, dacă sunt sinceră, trebuie să recunosc că trecusem deja peste Jock. Cred că am avut resentimente pentru atâta vreme deoarece te pierdusem pe tine.

Adam îi dădu surorii lui o ceașcă de ceai, dar ea o puse pe măsuta de cafea din

fața ei.

– Cred că am fost cu toții victime colaterale. Jock, Adam și mama. Două prietene pe viață s-au certat din pricina unui tip și s-a lăsat cu victime peste tot. Am venit să-ți spun din nou că îmi pare rău pentru ce ți-am făcut. Și că aș vrea încă o șansă.

– Bineînțeles, spuse Emma. De ce acum?

– Pentru că m-am împăcat cu Jock. După 16 ani dificili.

Emma se ridică de pe scaun.

– Chiar? Apoi se așeză încet. Chiar?

– Jock a fost întotdeauna un tată bun pentru Maddie, când l-am lăsat. Și când a avut accidentul și am văzut cât de îngrozită a fost Maddie, am hotărât că am așteptat mult prea mult pentru a privi lucrurile mai îndeaproape, pentru a face un efort cu el. O iubește foarte mult. Nu mai este același puști care ne-a distrus prietenia, Emma. Este un bărbat bun. Și am descoperit că încă țin la el.

– O, ce drăguț, spuse Emma. Ce-ar putea fi mai bine? Da, desigur, ar trebui să ne acordăm o nouă șansă. Dar nu-ți face griji – voi ține minte că ești șefa mea când sunt la muncă.

– Nu-mi fac griji în privința asta. Am senzația că nu vei mai lucra prea mult pentru mine. Ai prea mult talent...

Riley trase aer în piept.

– Așadar, voi doi sunteți împreună oficial? întrebă ea.

– Mai mult decât oficial, răspunse Adam. Suntem însărcinați.

– Glumești? Mama știe?

– Trebuie să ne ocupăm de asta, spuse Adam. E mai ușor acum că ai aflat tu.

– Și vă căsătoriți?

– Suntem încă șocați, dar probabil că da.

Lui Riley îi dădură lacrimile. Simțea că o cuprinde emoția.

– Ar fi trebuit să rezolvăm asta cu multă vreme în urmă, să scăpăm de povara trecutului și de resentimente...

Deodată se auzi o bătaie puternică la ușă și înghețară cu toții. Ceva sugera că nu era un vizitator obișnuit. În nici un caz Penny. Adam deschise ușa și dădu nas în nas cu două legitimații.

– O căutăm pe Emma Shay.

Riley se ridică.

– Logan?

– Riley, spuse el înclinând din cap. Doamnă Shay, ne-am cunoscut. Sunt Logan Danner. Aceasta este partenera mea, Georgianna Severs. Vrei să vă punem câteva întrebări și am aprecia dacă ați coopera.

– Ce fel de întrebări? spuse Adam

– Da, ce fel de întrebări? interveni Riley. Ce cauți aici?

– Doar câteva întrebări, doamnă Shay. Am dori să veniți la secție pentru a fi interogată.

– În legătură cu...? întrebă Emma.

– În legătură cu averea regretatului dumneavoastră soț.

– Regretatul meu soț nu a avut o avere. Sunt arestată?

– În acest punct este doar o investigație.

– Nu merge nicăieri cu voi, spuse Adam.

– Stai așa, spuse Riley. E o coincidență? Că vrei să o interoghezi pe Emma?

– Doamnă Kerrigan, nu avem nici un motiv să vă reținem sau să vă chestionăm, spuse Georgianna. Doamnă Shay?

- Nu, stați, zise Riley. O investigați pe Emma?
- Întrebați-mă ce doriți, spuse Emma. Dar grăbiți-vă.
- Am vrea să veniți la birou ca să putem înregistra interogatoriul.
- Mă întreb dacă avocatul meu ar aproba ideea aceasta...
- Nu sunteți acuzată de nimic în punctul acesta. Nu vă vom citi drepturile. Dacă ne-ați răspunde la întrebări, am aprecia foarte mult. Nu vrea nimeni să vă aresteze.
- Și are legătură cu...? insistă Emma.
- Sume mari de bani care apar în conturile dumneavoastră, doamnă, spuse Georgianna.
- Ah, zise ea. Deci ați avut mandat, căci doar așa îmi puteți supraveghea legal contul. Înțeleg. Vin cu mașina mea la secție și vă voi răspunde la întrebări – în prezența avocatului meu.
- Nu, Emma, interveni Adam, prinzând-o ușor de cot. Nu vreau să faci asta. Nu există nici un motiv.
- Ba da, haide să terminăm. Privi spre Logan. Aveți mandat pentru tranzacțiile bancare? El încuviință. Și pentru mai ce? Ați intrat în casa mea?

Logan clătină din cap.

- Pentru ce mai aveți mandat?
- Pentru bancă și telefon. Haideți să rezolvăm, doamnă Shay. În cele din urmă tot va trebui să ne răspundeți la întrebări. Nu vrem să cerem un mandat de arestare.
- Nici eu. Îmi voi suna avocatul și vin la secție cu mașina mea. Nu voi dispărea. Își luă poșeta și jacheta. Trebuie să fie incitant pentru voi. E duminică dimineața.
- Și ați știut exact unde să o găsiți, spuse Riley.
- Au știut întotdeauna, Riley, spuse Emma. M-au urmărit. Vor să știe dacă am

bani ascunși, de la soțul meu. Mă vor urmări toată viața. Și nu vor afla nimic pentru că nu există nimic. Privi spre Logan și Georgianna. Haideți să încheiem povestea.

– Vin cu tine, spuse Adam, luându-și geaca.

– Și eu, zise Riley.

Trei ore mai târziu, Emma și Aaron ieșiră din sala de interogare și îi găsiră pe Adam și pe Riley așteptând. Hotărâră cu toții rapid să meargă la un restaurant mexican din apropiere pentru a sta de vorbă, în timp ce mâncau și beau ceva. Aaron se scuză și plecă. Riley ajunse prima și ocupă o masă. Chelnerița apărură imediat.

– Cred că vom dori trei pahare de vin. Vreo preferință? întrebă Riley.

– Eu beau ceai, spuse Emma. Orice ceai fierbinte, vă rog. Cu lapte și zahăr.

– Beau eu vinul ei. Chardonnay, spuse Riley.

– Eu o bere, ce aveți la draft. Și niște nachos? întrebă Adam.

Când rămaseră singuri din nou, Riley fu prima care vorbi:

– Cred că ticălosul acela a ieșit cu mine pentru că te supraveghea.

– Au fost de treabă, spuse Emma. Obositori, dar destul de politicoși. Am fost avertizată că s-ar putea întâmpla asta. În New York, avocații mi-au spus că vor fi victime și că poliția va considera ridicolă ideea că am renunțat la tot, inclusiv la inelul de logodnă. Nu am vrut nimic care venea de la Richard. Dar am primit recent niște bani. Averea tatălui meu, despre care Rosemary a pretins întotdeauna că nu merita să vorbim, este, de fapt, substanțială. Rosemary, Dumnezeu s-o ierte, nu m-a anunțat. E clar că voia să le-o lase fiicelor ei. Dar avocatul tatălui meu a făcut cercetări și am primit niște bani. Le-a arătat o copie a testamentului, laolaltă cu toate informațiile financiare. Totul e complet legat.

– Se va mai întâmpla așa ceva? dori să știe Riley.

Emma ridică din umeri.

– Până când nu va mai fi nimic de observat, presupun.

– Dar ai fost deja investigată și găsită nevinovată, spuse Riley.

– Și rămân o curiozitate pentru unii. Cel mai bine este să fii cooperantă, să le arăt cea mai rapidă cale spre informațiile pe care le vor sau de care au nevoie.

– Emma, cum ai suportat un asemenea tratament?

– Am descoperit că dacă mă pun în pielea lor, înțeleg. Și cel mai bine este să fii sincer și direct. Mi-am dat seama imediat că dacă refuzi să răspunzi nu faci decât să agravezi întregul proces. După spusele lui Logan, vor trimite un raport la Divizia fraude a FBI-ului și probabil se va termina. Ceea ce nu înseamnă că nu se poate întâmpla din nou în viitor. Primi ceaiul, iar Riley și Adam băuturile. M-am împăcat cu asta. Înțeleg de ce vor să se asigure că nu am fost complice la infracțiunile lui.

– Ești curajoasă, zise Riley, ridicând paharul spre Emma. Tot vreau să-l pocnesc pe Logan. Ticălosul!

– Ușurel, Riley. Trebuie să-și facă datoria. Și e doar o opinie, dar nu cred că trebuia să se întâlnească cu tine pentru a și-o îndeplini, spuse ea zâmbind. Chiar și așa, cea mai bună veste pe care am primit-o în ultima vreme este că tu și Jock v-ați împăcat.

– Jock! pufni Adam. Ce nume mai e și ăsta?

– Știi că a fost botezat după bunicul lui. Vei începe să fii drăguț cu el acum?

El vorbi din bere.

– Presupun că va trebui să o fac.

– Emma, ai nevoie de o zi liberă ca să-ți revii? întrebă Riley.

– Nu, o să fii bine. Stai să-mi revin și cred că ar trebui să-i spunem lui June că va fi bunică din nou.

În ciuda interogatoriului stresant de la poliție, se simțea euforică. Lumea ei prindea contur, și erau multe lucruri pe care le aștepta cu nerăbdare. Avea dragostea perfectă a lui Adam, ceva ce nu anticipase nici măcar o secundă când se întorcea acasă în Sonoma. Riley își revenise în sfârșit, și se părea că nu vor fi doar bune prietene, ci și rude. June fu atât de fericită când auzi de copil, încât plânse. Chiar și Maddie și Jock erau încântați.

Era nerăbdătoare să le Shawnei și lui Dellie, dar trebuia să se ocupe de niște detalii înainte să anunțe public. Stabilirea unei date la care aveau să se căsătorească și nu ar fi stricat să se hotărască în ce casă vor locui. Adam, la fel de protector ca atunci când erau copii, o rugă să renunțe la muncă, cel puțin să nu mai lucreze atât de mult. Venitul lui era modest, dar era profesor de suficientă vreme și își putea întreține familia.

Ea refuză. Voia să lucreze.

Petrecea mai mult timp cu Riley, câte puțin după lucru, aproape în fiecare zi. Aveau multe să-și spună.

– Vrei să-mi fii domnișoară de onoare? întrebă Emma.

– Da, absolut! Și vei purta mască atunci când faci curățenie ca să nu inhalezi înălbitor? Nu vreau ca nepotul meu să aibă două capete.

Așa că Emma purta o mască în buzunar și și-o punea discret când folosea înălbitor la baie. Dar grija lui Riley o făcu foarte fericită.

Apoi primi un mesaj de la Bethany:

„Îmi pare foarte rău, Emma, dar e prea mult. Râsul a pierit. Nu mai e deloc iubire și m-am săturat“.

Emma făcea curățenie într-o altă casă, dar, fiindcă era vorba de Bethany, citi SMS-ul și răspunse imediat:

„Ce e prea mult?“

Fata fusese destul de veselă de la Crăciun încoace. Emma sperase că

sentimentele de tristețe și neputință începeau să se risipească.

Nu veni nici un răspuns. Dacă ar fi fost vorba de Adam sau de Riley, ar fi așteptat până la pauză, dar simțea că ceva nu era bine deloc.

„Bethany, unde ești?”

Nici un răspuns.

Încercă să sune, dar intră direct mesageria vocală.

Se duse la Dellie; aceasta avea fiice adolescente, și chiar dacă nu erau într-o criză, aveau ceva terifiant și dramatic.

– Dellie, Bethany mi-a scris asta, spuse ea, arătându-i telefonul. Nu pot să dau de ea.

– Probabil că nu vrea decât puțină atenție.

– Dacă nu-i așa? A luat un pumn de pastile de-ale mamei vitrege acum un an și asta a doborât-o o vreme, dar nu e ceva de neglijat. Dacă asta înseamnă că a renunțat? Dacă are tendințe suicidare?

– Nici măcar nu știi unde este, spuse Dellie. Poate e pe Golden Gate Bridge.

– Cred că trebuie să merg acasă la ea, spuse Emma.

– Nu am terminat aici!

– O voi suna pe Riley. Mă duc să văd și vin imediat înapoi. O să stau peste program să ajut dacă rămânem în urmă.

– Te lași absorbită de drama acestei fete, spuse colega ei.

– Presupun că da. Dacă se întâmplă ceva și nu o verific, nu mi-o voi ierta niciodată.

– O, Dumnezeule, mă omori. Shawna! țipă ea. Trebuie să verificăm ceva și venim imediat înapoi!

– Nu trebuie să vii, spuse Emma.

– Mai bine să fim împreună. Casa nu este foarte departe de aici. Nu-ți lua lucrurile. Ne-ntoarcem în jumătate de oră.

– Mulțumesc, spuse Emma.

În timp ce Shawna conducea, mormăind că vor avea o zi lungă, Emma o sună pe Riley. Trebui să lase un mesaj. O sună pe Makenna, iar aceasta spuse:

– Nu face asta! Îi sun pe părinții ei, dar nu te amesteca!

Când închise, Dellie dori să știe ce spusese Makenna.

– A spus să mergem și ne-a urat noroc.

Apoi înghiți cu noduri.

Când ajunseră la casă, Emma privi în susul și-n josul străzii. Toate casele erau separate de copaci și arbuști, fiind așezate pe terenuri imense. Să alerge la vecini ar fi durat prea mult. Luă cheile și se duse să deschidă ușa de la intrare, dar era blocată. Era o yală pe dinăuntru care putea fi folosită noaptea. Așa că bătu la ușă și sună la sonerie. Își scoase agenda, se uită la codul de la garaj și tastă cifrele. Ușa garajului se deschise încet, alergă înăuntru și încercă ușa spre casă. Și aceasta era încuiată.

Îngheță. Dacă Bethany nu era nici măcar acolo? O sună pe Makenna.

– Ai dat de părinți?

– Nu, spuse Makenna oftând. Am spus că este important, dar nu m-au sunat înapoi.

– Ascultă, îmi pare rău, dar mă tem, spuse Emma. E fragilă. A vorbit cu mine și este... Are zile bune și zile rele, dar mama ei a murit, mama ei vitregă s-a mutat la ei... E fragilă...

– O, la naiba, te-ai implicat...

– Avea nevoie de cineva...

– Emma, ești cel puțin sub supraveghere!

Așa că Emma sună la poliție. După ce stabiliră că nu lipsea nimeni, că nu ceruse nimeni ajutorul, că nu nici un membru al familiei nu urmărea să primească ajutor social, spuseră că vor trimite o patrulă când vor putea.

Sună la alt număr.

– Logan Danner, spuse el răspunzându-i.

– Logan, sunt Emma. Ascultă, am o problemă. Vorbesc cu o fată de 15 ani de la una din casele în care fac curățenie. Are probleme. S-ar putea să aibă tendințe suicidare. Și eu aș avea în situația ei. Este complicat, este...

– Bethany Christensen? Întrebă el.

– De unde știi? Întrebă ea.

– Ți-am ascultat conversațiile telefonice, spuse el. Eram un pic confuzi în privința asta, dar nu părea să aibă vreo legătură cu transferul de bani.

– Sunt acasă la ea. Mi-a trimis un mesaj suspect. E prea mult, zicea. Spunea că s-a săturat. Iar ușile sunt blocate pe dinăuntru.

– Ai sunat la poliție?

– Nu au fost impresionați. Te sun să-ți spun să-ți iei cătușele pentru că am decis să dau buzna înăuntru. Chiar aș vrea să mă înșel... Dar voi intra în casă...

– Pot să mă aștepti? Nu sunt departe.

– Nu te pot aștepta. Îmi pare rău, dar nu pot permite să se întâmple ceva îngrozitor. Părinții nu răspund la telefon, nimănui nu-i pasă de fata asta. Nimănui. Închise telefonul.

„E clar că am luat-o razna“, se gândi Emma. „Nu o cunosc prea bine, dar sunt complet absorbită, o înțeleg perfect și mi-e foarte teamă pentru ea.“

În garaj se afla un banc de lucru care, ca și restul casei familiei Christensen, era mult prea curat și ordonat. Văzu un ciocan, o șurubelniță mare și o rangă. Luă ranga și o strecură în spațiul strâmt dintre clanță și ușă și începu să apese cu toată forța. Se lupta cu ranga de cinci minute când auzi o mașină oprind pe alee. Se

uită peste umăr. Shawna și Dellie stăteau pe alee în spatele ei, privind-o uimite. Logan se apropie de ea.

– Dă-mi-o mie, spuse el. Dacă o facem, să-i dăm drumul.

– Mulțumesc, spuse ea, frecându-și brațul.

Logan lovi cu putere cu ranga de trei ori și săriră aşchii de lemn, apoi izbi cu piciorul și uşa se deschise. Intră primul.

– Bethany! strigă el.

– Uită-te jos, spuse Emma. Mă uit eu în dormitoarele de la etaj.

Tropăiau prin casă, strigând numele fetei. Emma se duse imediat în dormitorul lui Bethany și găsi camera neatinsă, cu patul făcut ca de obicei. Se uită în baie, era impecabilă. Strigă, deschise dormitorul principal – și aici totul era în ordine. Baia principal era curată lună și se gândi: „Am făcut o greşeală teribilă... Din nou!“

Auzi un geamăt slab și deschise uşa dressingului imens, și acolo, prăbuşită la podea, era Bethany, plină de sânge.

– Logan! țipă ea. Aici! Ajută-mă!

O întoarse pe Bethany pe-o parte; se părea că sângele curge din încheieturile ei slabe și palide.

– O, Dumnezeule, Bethany! Nu! Îi puse degetele pe gât și simți un puls slab. Aici! strigă din nou.

– Trăiește? întrebă el.

– Da, dar este inconștientă și are pulsul slab.

Înainte ca Emma să termine de vorbit, Logan luă o cămașă albă de pe un umerăș, rupse cu dinții tivul și smulse două fâșii. I le aruncă Emmei.

– Leag-o, spuse el, continuând să rupă cămașa. Strâns și bine.

După ce terminară, Logan sună la ambulanță.

În următoarele 15 minute, dormitorul principal începu să se umple de oameni. Ea și Logan rămaseră lângă Bethany; Emma o ținea în brațe legănând-o ușor și spunându-i că trebuia să se facă bine, trebuia. Întâi apărură colegele ei care rămaseră privind. Apoi Makenna, urmată rapid de Riley. Amândouă erau uluite și furioase că biata fată suferise atât de mult și că părea să nu o ajute nimeni. În cele din urmă sosiră paramedicii, și între timp Bethany începuse să geamă și să scâncească ușor. După ce îi puseră o perfuzie și pregătiră targa să o ducă la ambulanță, apărură Olav și Liz Christensen. Liz icni și își acoperi gura, iar Olaf dădu fuga la fiica lui.

În timp ce paramedicii o duceau pe Bethany în ambulanță, Olaf Christensen veni la Emma.

– Cine ești? Și de unde ai știut că fiica mea avea probleme?

– Fac curățenie în casa dumneavoastră, domnule Christensen. M-a contactat. Am vrut să vă caut, dar ea nu credea că puteți face față. Suferă mult de când a murit mama ei.

– Dar am dus-o la terapeut! spuse Liz Christensen.

– Da, și totodată ați îndepărtat toate pozele familiei și ați început să purtați hainele mamei ei moarte. Cum ați putut gândi că va fi bine, n-o să înțeleg niciodată.

– Am întrebat, spuse ea defensiv, puțin confuză. I-am cerut permisiunea! Lui Bethany! Iar pozele... Nu credeam că ne vor ajuta să devenim o familie!

Emma scoase telefonul și le arătă mesajul.

– Bethany și-a pierdut familia. Mi-a spus că atunci când trăia mama ei râdeau mult, se îmbrățișau și adormeau împreună, vesele. Mi-a spus că asistenta dumneavoastră îi cumpără cadouri de ziua ei și de Crăciun. Se simțea foarte, foarte singură.

Olaf Christensen citi mesajul.

– Dumnezeu, spuse el. Pur și simplu n-am văzut nimic, nu-i așa? Nu știu cum să-ți mulțumesc că ai găsit-o. Nu știu cum ai știut că va avea nevoie de tine.

– Ei bine, au fost momente în viață când am ignorat ce se întâmpla când nu ar fi trebuit să o fac. Nu voi mai face niciodată așa ceva.

epilog

June Kerrigan dădu o petrecere frumoasă pentru familia ei și prieteni cu două zile înainte de Crăciun. Pregătise un bufet cu felurile preferate de mâncare. Casa era atât de încărcată de decorațiuni, încât se înfiora la gândul că va trebui să le adune și să le pună la locul lor. S-ar putea să fi exagerat puțin, dar era o sărbătoare foarte specială pentru ea.

Emma Shay Kerrigan nu mai făcea curățenie în casă pentru Riley. Acum era studentă la zi și mămică. John Shay Kerrigan se născuse în octombrie, puțin mai devreme decât trebuia, dar era mărișor, în timp ce Emma ar fi trebuit să ia parte la un curs la universitate, unde studia pentru a obține un master în terapie. Acum, la primul său Crăciun, John trecea din brațe în brațe, ca să ajungă la toți cei prezenți.

Adam era căsătorit și proaspăt tătic, lucru la care June aproape că nu mai spera. Riley și Jock se căsătoriseră și ei. Riley tocmai anunțase că Maddie avea să aibă un frățior sau o surioară la primăvară.

Penny Pennington fusese invitată și petrecuse o grămadă de timp la bucătărie cu June, supraveghind cu atenție bufetul, pentru a se asigura că aveau la îndemână gustări proaspete în permanență. Ethan și Lyle așteptau efectiv la coadă pentru a le veni rândul să-l ia în brațe pe John. Venise și Aaron Justice, aducând o ghirlandă imensă cu el. Beatrice, urâtenia de cățelușă salvată, își găsisese o casă permanentă la June, deși nu se făcuse deloc mai frumoasă. Iar Bethany, Liz și Olaf Christensen erau prezenți și ei, râzând în timp ce ascultau vechile povești ale familiei Kerrigan.

Dar cel mai frumos lucru fu că June le văzu pe Riley și Emma ridicând paharele într-un toast secret. Zâmbind, Emma bea vinul ei preferat, iar Riley cidru. Erau prietene din nou.

Își fuseseră domnișoară de onoare una alteia și aveau să-și crească copiii împreună. În cele din urmă.

mulțumiri

Le mulțumesc mult cititorilor mei, pentru continua lor susținere și încurajare. Datorită vouă, crearea unor romane de calitate este o mare bucurie.

Mulțumiri speciale lui Kurt A. Johnson, Esq., pentru că m-a ajutat să deslușesc lumea complexă a testamentelor și finanțelor, ca și diverse detalii din domeniul imobiliar și legislativ.

Îi mulțumesc expertei mele financiare preferate, Kayla Koeber. Îți mulțumesc că m-ai ajutat să înțeleg numeroasele mistere ale lumii finanțelor. Ești atât de răbdătoare și de înțeleaptă.

Orice erori sau modificări ale aspectelor tehnice ale poveștii îmi aparțin mie, nu consultantului meu, scopul fiind de cele mai multe ori crearea unei povești puternice, motiv pentru care apreciez indulgența cititorilor.

Mulțumesc harnicei echipe de PR: Michelle Renaud de la Harlequin, Nancy Berland de la Nancy Berland Public Relations și Sarah Burningham de la Little Bird Publicity. Aș fi pierdută fără voi!

Profunda mea recunoștință se îndreaptă spre Craig Swinwood, Loriană Sacilotto, Margaret Marbury și Nicole Brebner, echipa mea de vis de la Harlequin. Fiecare zi de lucru cu voi este un privilegiu.

Dianne Moggy, îți mulțumesc pentru ziua aceea specială de acum optsprezece ani, când ai primit ce ți-am trimis, schimbându-mi cariera și viața. Sunt foarte recunoscătoare pentru oportunitățile care au început să apară din clipa aceea.

Agentei mele, Liza Dawson, îi mulțumesc pentru dedicația și loialitatea de care a dat dovadă de-a lungul anilor. A fost o călătorie minunată și sunt onorată să-ți fiu prietenă.

reclama